LINDA FAIRSTEIN

DANSUL MORȚII

Crime scene

2

LINDA FAIRSTEIN

DANSUL MORȚII

t...
TRITONIC

virtual-project.eu

LINDA FAIRSTEIN

DANSUL MORȚII

Linda Fairstein
Death Dance

Traducere și note de
IRINA POPA și GEORGE MANU

Editura Tritonic

crime scene

t...

TRITONIC

— 2006 —

Fairstein Enterprises, LLC – 2006
TRITONIC – 2006 pentru prezenta ediție în limba română

Colecția: CRIME SCENE

Redactor: MIHAI MARTINESCU
Coperta colecției: ALEXANDRA BARDAN
Tehnoredactor: OFELIA COŞMAN

Comanda nr. T 290 / ianuarie 2007
Bun de tipar ianuarie 2007
Tipărit în România

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
FAIRSTEIN, LINDA
Dansul morţii / Linda Fairstein,
trad. Irina Popa – Bucureşti: Tritonic, 2006

ISBN (10) 973-733-110-9;
ISBN (13) 978-973-733-110-6

I. Popa, Irina (trad.)

821.111-31=135.1

Această carte este o operă de ficțiune. Numele, personajele, locurile şi întâmplările sunt produse ale imaginației autorului. Orice asemănare cu evenimente sau personaje reale este pur întâmplătoare.

Pentru Matthew şi Alexander Zavislan

Aproape, aproape, în vârtejuri şi-n gloată
Focurile morţii dansau în noapte.

Samuel Taylor Coleridge

1

— Crezi că avem un caz? m-a întrebat Mercer Wallace.

— Răspunsul se află în cutia de carton pe care o ţii în mână, am spus, deschizând uşa din sticlă a biroului său de locotenent la Brigada Victime Speciale.

Am pus mâna pe umărul tinerei care aţipise cu capul pe masă, în timp ce aştepta să vin. Şi-a ridicat capul de pe braţe şi şi-a dat părul negru şi lung de pe ochi.

— Sunt Alex Cooper. De la Biroul Procurorului Districtual din Manhattan. Am încercat să nu las să se vadă graba cu care trebuia să rezolvăm lucrurile în următoarele câteva ore.

— Tu eşti Jean?

— Da. Jean Eaken.

— Ţi-a explicat detectivul Wallace ce vrem de la tine?

— Mi-a spus că eşti procurorul care conduce ancheta. Trebuie să revăd, împreună cu tine, toate detaliile, apoi să dau un telefon unde voi spune ceea ce îmi zici tu. Cara mai este aici? a întrebat Jean.

— Este într-un alt birou, a spus Mercer. E mai bine să vă ţinem separat până se termină totul. Apoi o să mergeţi la hotel şi o să vă lăsăm să vă odihniţi.

Sunt asistenta procurorului districtual şi de mai bine de zece ani conduc Divizia Infracţiuni Sexuale, iar Mercer m-a

chemat să particip la acest caz pentru a adăuga ceva din experiența mea, astfel încât să grăbim procesul de arestare şi să sporim şansele ca Jean Eaken să fie un martor cât mai credibil la tribunal.

Mercer mi-a spus că absolventa de douăzeci şi patru de ani din Canada îl întâlnise pe suspect la o conferință despre psihologia adolescenților ce avusese loc la Universitatea din Toronto, la care participase acum patru luni cu prietena ei, Cara.

Stăteam în fața lui Jean, care căsca, şi i-am pus prima întrebare. Era aproape miezul nopții.

— În ianuarie, când l-ați reîntâlnit pe Selim, cât timp ați petrecut cu el?

— Am stat lângă el la câteva conferințe. Vorbeam puțin în timpul pauzelor. În ultima după-amiază ne-a făcut cinste, mie şi Carei, cu un pahar de vin. Ne-a spus că locuieşte în Manhattan şi că e doctor. Nimic mai mult.

— V-a invitat la New York?

— Nu chiar. I-am spus că nu am fost niciodată la New York, dar că plănuisem să mergem acolo în vacanță. A fost foarte prietenos, foarte drăguț. Cara l-a întrebat dacă nu ştie cumva nişte hoteluri mai ieftine, aşa, ca pentru studente fără prea mulți bani, şi ne-a spus că putem sta în apartamentul lui.

— Ați vorbit despre cum urma să dormiți?

— Da, bineînțeles. Selim ne-a zis că are o prietenă şi că fie va sta la ea, fie va dormi pe canapeaua din sufragerie. Ne-a oferit patul dublu din dormitor, a spus Jean. Mi-a dat cartea lui de vizită, domnişoară Cooper, care avea trecut şi numărul de la serviciu. Este doctor – psihiatru rezident. Ni s-a părut destul de sigur.

— Ar fi trebuit să fie foarte sigur, am spus, încercând să o fac să nu se învinovățească doar pe ea pentru ce se întâmplase.

— Aţi mai corespondat cu el după aceea?

Jean a dat din umeri.

— Câteva e-mail-uri. Nimic personal. I-am mulţumit pentru propunerea făcută şi l-am întrebat dacă a vorbit serios. Apoi i-am mai scris acum o lună, când eu şi Cara stabiliserăm detaliile călătoriei şi l-am întrebat dacă îi convenea ora la care ajungeam.

Mercer mi-a făcut un semn peste capul lui Jean. Avea o listă cu lucruri de făcut şi pe ea urma să adauge şi verificarea conturilor de e-mail ale ambelor părţi. Am colaborat suficient ca să ne cunoaştem modul de lucru, mai ales când venea vorba de verificarea tuturor faptelor legate între ele în această lume bizară a crimelor sexuale.

— Aţi vorbit şi la telefon?

— O singură dată, acum o săptămână. I-am lăsat un mesaj pe robot în care îi spuneam la ce oră ajunge autobuzul nostru şi îl întrebam dacă este o oră convenabilă pentru el. M-a sunat mai târziu în seara aceea şi am vorbit puţin.

— Poţi reconstitui conversaţia? Mă refer la detalii.

În orice juriu sunt şi sceptici care să presupună existenţa unei convorbiri premergătoare primei întâlniri a tinerei atrăgătoare cu străinul în a cărui casă aranjase să stea. Trebuia să ştiu acest lucru înainte ca eu şi Mercer să facem următorul pas.

— Selim m-a întrebat dacă ne făcuserăm cumva planuri pentru zilele pe care aveam să le petreceam în oraş şi cam ce voiam să vedem. Lucruri de genul ăsta.

— A spus ceva, Jean – orice – care te-a făcut să te gândeşti că este interesat în vreun fel de tine, poate din punct de vedere social sau sexual?

A răspuns repede şi sigur.

— Nu.

S-a uitat la mine cu ochii ei verzi larg deschişi, curioasă cum reacționez la răspunsul ei.

— Nimic nepotrivit?

S-a gândit câteva secunde.

— M-a întrebat de ce nu vine şi prietenul meu cu mine. I-am spus că nu am nici un prieten. A, şi mai dorea să ştie dacă îmi place să fumez marijuana, pentru că putea să facă rost.

Mercer a dat din cap. Era un lucru pe care-l auzea pentru prima oară. Nu schimba neapărat cazul, dar ne reamintea faptul că trebuia să insistăm pentru lucrurile care păreau irelevante pentru martori – şi pentru aflarea adevărului.

— Ce i-ai spus?

— Că nu îmi place iarba, că îmi face rău.

— Te-ai gândit că aveai să petreci ceva timp cu el, Jean?

— În nici un caz. Dr. Sengor-Selim – ne spusese că va fi la serviciu toată ziua şi la prietena lui în restul timpului. Mă gândeam doar că e un tip drăguț care ne lasă să stăm în apartamentul lui.

Mare parte din cariera mea de procuror a implicat femei care întâlneau bărbați drăguți, dar care aveau altceva în minte. Polițiştii şi procurorii – chiar şi jurații din Manhattan – erau de părere că tinerii care locuiau la vest de râul Hudson şi la nord de Bronx erau mult prea creduli.

— Deci nu ți-a făcut nici un fel de avansuri?

Jean a încercat să zâmbească.

— Nu, până m-am pregătit să merg la culcare în prima noapte.

— Ce s-a întâmplat atunci?

— Era trecut de ora nouă seara când am ajuns la el acasă. Ne-am instalat şi am vorbit cam o oră. Chestii obişnuite. Despre psihologie şi cât de greu este la facultate şi câteva impresii despre oraş. Când Cara a mers la baie să

facă duş, Selim era lângă mine pe canapea şi a încercat să se dea la mine.

— Spune-i lui Alex exact ce a făcut, a spus Mercer, punând cap la cap faptele pe care le voiam de la ea, pentru a vedea ce făcuse el în acea zi.

Jean era o femeie bine făcută, aproape de aceeaşi înălţime cu mine, eu având 1,56 m, dar mult mai voinică.

— Eram obosită după călătoria cu autobuzul şi stăteam cu capul pe una dintre perne. Selim a venit peste mine şi a încercat să mă sărute – pe gură – în timp ce încerca să îmi pună mâna pe piept.

— Şi tu ce-ai făcut?

— L-am împins şi m-am ridicat în picioare. L-am rugat să îmi dea cartea de telefoane pentru a căuta un hotel unde să stau.

— Cum a reacţionat?

— Şi-a cerut scuze, domnişoară Cooper. Mi-a spus că îi părea foarte rău, că interpretase greşit limbajul trupului. M-a rugat să nu îi spun Carei ce se întâmplase. Mi-a spus că în ţara lui...

— Ţara lui? am întrebat.

— Selim este din Turcia. A spus că acasă la el, dacă cineva ar face asta surorii lui, ar fi schingiuit în piaţa oraşului.

Cu siguranţă i s-ar tăia o mână şi ar fi castrat.

— Şi-atunci, ai rămas acolo?

— Din momentul acela s-a purtat ca un domn adevărat. M-am gândit că voia doar să mă pună la încercare. Mi s-a mai întâmplat asta. Poate de-aia m-am şi gândit că pot face faţă situaţiei.

— Şi Cara?

— Ar trebui s-o întrebaţi pe ea, a spus Jean, roşind.

Mercer îmi spusese deja că Selim Sengor îi făcuse avansuri şi Carei, chiar în acea noapte, după ce Jean

adormise. Au stat în sufragerie şi au vorbit, apoi au început să se sărute şi să se pipăie, dar s-au oprit înainte de a avea contact sexual. Acesta era un alt motiv pentru care trebuia să ţinem martorele separat. Era posibil să fie mult mai sincere dacă nu erau împreună. Cara ar putea să se învinovăţească pentru ce s-a întâmplat după aceea – o reacţie tipică atunci când una dintre victime şi-a dat într-un fel acordul. Ar putea chiar să nu fie la fel de sinceră în faţa lui Jean.

— V-aţi mai văzut cu el în timpul săptămânii?

— Nu. De fapt, în penultima noapte chiar a stat la prietena lui. Nu prea l-am mai văzut.

Îşi muşca pieliţa de la una dintre unghii, până când a văzut că mă uitam la ea. Apoi şi-a îndreptat ţinuta şi şi-a dat o şuviţă de păr după urechea stângă.

— Şi ieri?

— De dimineaţă, după ce eu şi Cara ne făcurăm planuri, l-am sunat pe pager la spital. Când a telefonat, i-am zis că mergem să facem un tur al oraşului şi ne-am hotărât să cumpărăm bilete la jumătate de preţ la un spectacol pe Broadway, în Times Square. L-am invitat cu noi, pentru a-i mulţumi că ne lăsase să stăm la el.

— A petrecut seara cu voi?

— Nu, n-a părut deloc interesat de asta.

— Tu şi Cara aţi mers la teatru?

— Da, am văzut chestia aia nouă a lui Andrew Lloyd Weber. Cara e înnebunită după el. Ne-am întors la apartament după ora 23, iar Selim ne aştepta sus. Îi cumpărasem un cadou, o sticlă foarte scumpă de Kentucky Bourbon, a spus Jean, zâmbind din nou, în timp ce se juca cu părul. Ni se părea că sună foarte american.

— Ce-aţi făcut atunci?

— Ne-a oferit ceva de băut şi noi am acceptat. Am stat în sufragerie în timp ce Selim a mers în bucătărie şi a preparat cocktailurile.

— Le-a preparat? Ce a făcut?

A ridicat din nou din umeri şi a dat din cap.

— Nu ştiu. Nu mai băusem bourbon până atunci. Am auzit un zgomot puternic, ca ăla pe care îl face un blender, şi a venit cu ceva – nu ştiu cu ce – părea foarte spumos.

Nu îmi puteam imagina că cineva ar adăuga ceva la un whisky bun, cu atât mai puțin la un bourbon.

— Apucaseşi să te schimbi pentru culcare?

— Nu. Cara dăduse drumul la CD Player şi ascultam muzica din spectacolul pe care tocmai îl văzuserăm. Selim a venit în cameră şi ne-a dat fiecăreia câte un pahar. A toastat pentru prietenia noastră şi am ciocnit.

Când am întrebat-o cât a băut din băutura respectivă, tânăra şi-a pus coatele pe masă şi capul în mâini.

— Trei guri, domnişoară Cooper. Poate patru. Jur că nu mai mult.

— Şi marijuana?

— Nu. Vreau să spun că avea în apartament – mi-a oferit o țigară pe care a luat-o dintr-un sertar, dar nu am fumat deloc.

Aveam nevoie de analize. Sângele şi urina care îi fuseseră colectate aveau să confirme răspunsul.

— El a fumat?

— Nu în fața noastră. Cel puțin din câte am văzut eu.

— Care e următorul lucru pe care ți-l aminteşti?

— Nu există un alt lucru. Asta e tot ce-mi amintesc, pe bune. Eram amețită şi slăbită – atât de slăbită, încât, la un moment dat, am încercat să mă ridic, dar n-am putut. Camera a început să se învârtească cu mine şi totul s-a întunecat. Negru-negru. Asta e tot ce ştiu.

Jean şi-a corectat din nou ținuta, s-a uitat la unghie – era roşie de la atâta muşcat – şi apoi s-a uitat la mine.

— Până când...?

— Până când m-am trezit azi-dimineață.

— În sufragerie?

— Nu, nu. Nu. Eram într-unul dintre paturile aflate în cealaltă cameră. Acesta e cel mai ciudat lucru, domnişoară Cooper. Eram îmbrăcată cu cămaşa de noapte, hainele mele erau împăturite frumos şi puse pe valiză, a spus Jean, punându-şi din nou capul în mâini şi vorbind tot mai încet. Şi aveam dureri. Dureri teribile.

— Trebuie să ştiu unde te durea. Locul exact.

Jean Eaken nu şi-a ridicat capul. Şi-a frecat partea de jos a abdomenului cu o mână.

Mercer şi cu mine ştiam ce înseamnă asta, dar nu era suficient de mult pentru lege.

— Pe dinafară? am întrebat-o, vorbind foarte încet.

— Nu. Pe dinăuntru. Ca şi cum cineva ar fi făcut sex cu mine. Prea mult.

— Îți aminteşti să fi făcut sex cu Selim? Crezi că ai acceptat după ce ai băut...

Jean s-a uitat destul de urât la mine în timp ce o provocam uşor şi m-a întrerupt brusc cu un singur cuvânt:

— Nu.

— Spune-mi ce ai făcut în dimineața asta, Jean.

— Eram îngrozită. Nu ştiam ce să fac. La început nu puteam nici măcar să-mi amintesc unde sunt. M-am uitat la ceas şi am văzut că era 11:30. Fixaserăm ceasul să sune toată săptămâna la 7 dimineața, dar nici măcar nu l-am auzit. M-am dat jos din pat – eram încă puțin amețită – pentru a încuia uşa de la dormitor. Selim lucra în schimburi – ore diferite toată săptămâna. Ne spusese că trebuie să lucreze 16 ore în ziua aceea – de la 8 dimineața până la

miezul nopții – dar îmi era frică să nu fie încă acolo. Apoi am sculat-o pe Cara.

— Unde era?

— În celălalt pat. La fel ca mine – îmbrăcată în cămaşa de noapte, cu pantalonii şi bluza împăturite şi puse pe valiză. Dormea atât de adânc, încât a trebuit să o scutur ca să se trezească. Nu-şi amintea nimic nici ea. A început să plângă, aşa că, mai întâi, a trebuit să o calmez. A fost ideea mea să ne îmbrăcăm şi să venim la spital.

— A fost cel mai bun lucru pe care-l puteai face, Jean. Foarte bine.

— Dar doctorii nu mi-au spus nimic.

— Nu vă lăsăm să plecați până nu vă explică ce au descoperit, a spus Mercer, uitându-se la Jean care îşi învârtea agitată aceeaşi şuviță de păr.

— V-ați lăsat bagajele la Selim?

— Sunteți nebuni? Nu vreau să-l mai văd niciodată. Ne-am luat şi valizele cu noi.

— Ați văzut prin apartament, de dimineață, paharele din care ați băut?

— Nu m-am uitat în jur. Am vrut să plecăm de acolo cât mai repede.

— Ați avut vreun motiv să mergeți în bucătărie pentru a face ordine?

— Nu. Asta-i problema lui.

Chiar mai bine. Înseamnă că am putea avea noroc să mai găsim încă ceva dovezi incriminatorii dacă eu şi Mercer am ajunge acolo.

— Ştiu că a fost o zi lungă pentru tine, Jean. Lasă-ne câteva minute să punem lucrurile cap la cap, am spus, ieşind din cameră în spatele lui Mercer care ținea în cutia de carton rezultatele probelor prelevate la spital.

Eram pe holul pe care Brigada Victime Speciale îl împarte cu Brigada Omucideri din Manhattan.

— Cât crezi că va dura să aflăm conținutul toxinelor din probele astea? a întrebat el, referindu-se la sticluțele din plastic şi lamelele din cutie.

Când este vorba de viol, pe lângă testarea obişnuită a fluidelor şi a petelor luate de la pacientă la camera de gardă, noua procedură cere să se preleveze sânge şi urină pentru teste mai detaliate, pentru că atacatorii folosesc metode din ce în ce mai sofisticate pentru a-şi atrage victimele.

— 72 de ore, dacă se mişcă repede.

— Să trimit probele la Serologie?

— Acolo începe totul, am spus.

Mercer ştia că laboratorul nostru de serologie făcea majoritatea analizelor de care aveam nevoie.

— Din păcate, dacă e vorba de droguri exotice, va trebui să mergem la un laborator particular şi va dura mai mult.

— La naiba. Nu îmi place că îi acordăm nenorocitului ăstuia trei zile. Vom avea şi rezultatele ADN-ului până mâine dimineață.

— ADN-ul nu ne ajută mai deloc într-un caz ca ăsta. Ştim că au petrecut noaptea în apartament. Ştim că doctorii au recoltat spermă de la ambele femei. Dar asta nu e o infracțiune decât dacă el a folosit forța...

— Nu este nici un semn de forță, a spus Mercer.

Durerile pe care le descria Jean puteau fi asociate cu activitatea sexuală consimțită dacă aceasta fusese mai dură sau prelungită – sau reluată după o pauză mai mare, din moment ce i-a spus lui Selim că nu avea un prieten în momentul acela.

— Sau le-a măsluit băuturile pentru a le face inconştiente. Nu ajungem la nici o concluzie fără analizele toxicologice, am spus.

— Cum vrei să procedăm mai departe?

Adjuncta mea, Sarah Brenner, a fost la procuratură pentru a face rost de un mandat de percheziție cu probele

pe care i le-a dat Mercer şi le-a prezentat judecătorului în timp ce noi puneam la cale următoarea operaţiune.

— O să lucrez la conversaţia pe care o va avea Jean cu Selim, am spus, dar nu vreau să dea telefon până ce echipa ta nu se va posta în faţa apartamentului lui. Tura lui se termină acum şi ar trebui să fie acasă cam într-o jumătate de oră. În momentul în care Jean va închide, te sun şi atunci intri cu mandatul. Dacă întrebările ei îi vor da de bănuit, nu vreau să aibă timp să curețe prin casă înainte să ajungeți voi acolo.

Uşa din sticlă pe care scria cu litere aurii – Omucideri – s-a deschis, iar Mike Chapman l-a chemat pe Mercer Wallace.

— Martorul vostru devine cam nervos. Vrea să ştie când tu şi Coop veți face următorul pas.

Am mers de-a lungul culoarului pentru că voiam să-l salut pe Mike. Nu îl mai văzusem de câteva săptămâni. Am zâmbit când l-am văzut în habitatul lui natural, la Omucideri – cu părul lui negru, trupul zvelt, cu uniforma lui formată dintr-o bluză bleumarin şi jeanşi. Nu îi lipsea decât zâmbetul care mă scosese din tot soiul de situaţii şi stări neplăcute în cei zece ani şi mai bine de când lucram împreună.

— Hei, străine. Când ai venit?

— Fac ture de noapte. Nu prea pot să dorm, aşa că măcar aici am un loc unde să îmi petrec timpul.

— Mercer şi cu mine terminăm în câteva ore – pe la două. Ce-ar fi să te luăm să mâncăm ceva?

Mike s-a îndreptat spre biroul lui, s-a aşezat cu spatele la mine şi şi-a pus picioarele pe masă în timp ce-şi verifica agenda. M-am aşezat pe un scaun la un birou alăturat şi am început să scriu replicile pentru Jean.

— O să rămân aici, a spus Mike. Am o hârtie pe care trebuie să mă uit.

Hârtia nu era un raport obişnuit de crimă, ci mai degrabă o notificare pentru poliție despre nişte circumstanțe neobişnuite.

— Ce poate fi atât de important, încât să refuzi o cină uleioasă cu ochiuri şi şuncă în Harlem, cu mine?

Am încercat să-i zâmbesc prieteneşte detectivului meu preferat şi camaradului meu de suferință.

— Tocmai aici e problema. Se pare că a dispărut o lebădă. Locotenentul Peterson m-a pus pe mine să mă ocup de caz.

— Despre ce vorbeşti?

— Ai auzit vreodată de – Mike s-a uitat pe note pentru a fi sigur de nume – Talya? Talya Galinova?

— Natalya Galinova.

Cea mai renumită balerină, care era chemată la scenă într-o lună de mai multe ori decât erau chemați alții în toată cariera lor şi care era la fel de faimoasă pentru arta sa, cât şi pentru comportamentul său de regină.

— Joacă cu Baletul Regal la Lincoln Center săptămâna asta.

— Ei bine, în seara asta, între actul al doilea şi final, a făcut o chestie à la Houdini. Aşa că eu şi ceilalți avem alte planuri pentru week-end decât să luăm micul dejun cu tine. Eu unul sper ca lebăda dispărută să nu se transforme într-o rață moartă.

2

— Salut, Selim. Nu te-am trezit, nu? Sunt Jean.

— Jean? Unde eşti?

Stăteam într-o cameră cu două telefoane, dintre care unuia îi ataşasem un reportofon, astfel încât puteam să

ascult în timp ce Jean vorbea cu atacatorul şi să îi dau sfaturi în cazul în care avea nevoie. Era 00:45.

— Sunt în staţie, aşteptând...

— Nu trebuia să plecaţi cu autobuzul de ora trei, azi după-amiază?

Engleza lui Selim avea un accent puternic, aşa că Jean a stat puţin să se gândească înainte de a răspunde.

— Da, dar mie şi Carei ne-a fost rău azi. Greaţă şi ameţeli. Nu puteam face faţă unei călătorii de zece ore cu autobuzul.

— Dar plecaţi în seara asta, nu?

— Nu pleacă nimic spre Toronto până mâine dimineaţă.

— Vreţi să veniţi la mine? Sunt încă treaz. Voi fi plecat toată ziua, puteţi să aşteptaţi aici.

— Ah, nu. Cred că o s-o duc pe Cara la spital. Chiar se simte rău şi cred că ar trebui să i se facă un control înainte de a pleca la drum. Mă întrebam...

— Nu trebuie să faci asta, Jean, a spus Selim, destul de supărat şi ridicând tonul pentru a-i atrage atenţia. Sunt doctor. Spune-mi ce simptome are şi pot să îmi dau seama despre ce e vorba. Probabil e ceva de la mâncare. O să staţi prea mult la camera de gardă. Nu aveţi asigurare medicală pentru Statele Unite, nu-i aşa? O s-o coste foarte mult.

Părea să caute orice pretext pentru a le ţine pe femei departe de un consult medical.

— Nu am mâncat nimic deosebit, Selim. Fiecare dintre noi a mâncat câte o salată. Şi nu am băut altceva decât apă plată până am ajuns la tine.

— Da, poate a fost ceva în neregulă cu salata. Poate nu a fost bine făcută sau poate sosul era alterat.

— E un motiv destul de bun pentru a merge la spital. Ar putea fi toxiinfecţie alimentară. Cel puţin îi pot face un test de sânge, nu-i aşa?

Jean era rapidă. Îi spusesem să nu fie prea directă cu Selim, ştiind că acesta ar putea să se enerveze şi să închidă telefonul. Ai grijă cu el. Încearcă să aduci în discuție băuturile pe care vi le-a preparat.

— Băuturile alea pe care ni le-ai dat aveau un gust cam ciudat. Din fericire, nu am băut prea mult.

— Hmm.

„Hmm” nu îmi spunea nimic din ceea ce voiam să ştiu. Probabil că Selim încerca să găsească o scuză pentru observația ei. I-am scris un bilețel lui Jean şi i l-am pus înainte. Voiam să am pe înregistrare faptul că nu băuse mai mult alcool decât ne spusese mie şi lui Mercer. Voiam să aud asta de la Selim. Într-un astfel de caz, apărarea ar putea încerca să le dovedească jurații că cele două erau bete.

— Adică m-ai văzut, Selim. Nu cred că am luat mai mult de câteva guri. Nu am băut nici un sfert din băutură.

— Nu, nu ai băut mult. Abia dacă te-ai atins de ea. Poate că îți era rău dinainte.

— Mă simțeam bine când am ajuns la apartament. Amândouă ne simțeam bine. Îmi fac griji pentru Cara; a şi vărsat. Haide, ce era în băuturile alea?

— Bourbon. Doar bourbonul pe care l-ați adus voi.

— Glumeşti, Selim. Nu avea nici măcar aceeaşi culoare cu cel din sticlă. Era cețos şi alb.

Lui Jean nu îi plăcea să fie pusă la încercare şi de el, mai mult decât fusese de mine. Ochii ei verzi exprimau hotărâre.

El tăcea.

— Mai eşti acolo, Selim? Vreau să zic că nu sunt obligată să-i spun Carei, dar m-aş simți mai bine dacă aş şti că ne vom urca în autobuz şi ea nu va vomita pe mine tot drumul până acasă. Nu mă pot gândi la ceva mai rău pentru o călătorie lungă. Tu ce crezi?

Tăcere din nou.

— Problema mea s-a lămurit – nu trebuie să îți faci griji. Rămâne între noi doi, dar trebuie să mă ajuți în privința Carei.

Bine țintit, fetițo. Lasă-l să creadă că nu e mare lucru.

— Bourbon şi mai ce? a spus Jean. Am auzit când preparai ceva la blender în bucătărie.

Un râs nervos.

— A, asta era! De obicei pun puțin întăritor în băuturi. Ai auzit de Bailey's?

— Ştiu ce e, dar nu am băut niciodată.

— Cred că nu erați obişnuite cu gustul.

— Dar acea combinație nu m-ar fi făcut să mă simt de parcă aş fi fost drogată?

— Ba da. Ar putea avea un efect de genul acesta. Fiecare are reacții diferite, în funcție de metabolism.

— Da?

Jean a făcut o pauză de câteva secunde înainte de a pune următoarea întrebare. A dat la o parte hârtia de la mine, s-a uitat încă o dată la unghii şi a spus:

— Selim, ai făcut sex cu mine aseară?

Selim părea s-o repeadă din nou.

— De ce mă întrebi asta? Ai fi vrut s-o facem?

Am ridicat mâna pentru a o face pe Jean să se calmeze, dar era evident că era frustrată de răspunsurile doctorului şi era de înțeles că dorea să ştie dacă fusese violată după ce acesta o sedase.

— Nu. Ştii că n-aveam nici o intenție să fac sex cu tine. Ți-am spus lucrul acesta din prima seară. Dar am avut un fel de vis în care tu...

— Poate ai băut prea repede. Poate e doar fantezia ta. Nu m-am atins de tine niciodată. Uite ce e, e foarte târziu şi trebuie să mă duc la...

— Dar Cara? Ea jură că ai făcut dragoste cu ea.

Scrisesem genul acesta de limbaj pentru Jean. Dacă ar fi folosit cuvinte dure ca „viol”, ar fi ştiut imediat că ea vorbeşte de un delict. Speram că o expresie de genul „a face dragoste” îl va face să lase garda jos şi să se explice.

— Cred că mai bine te duci acasă, Jean. Mi se pare că te comporți aiurea. Nu o să creadă nimeni lucrurile pe care le spui. Vor crede doar că ai fost beată.

Convorbirea s-a terminat brusc. Jean a încercat să-l facă să mai vorbească, dar Selim nu mai era la telefon.

Am format numărul de mobil al lui Mercer şi am ieşit din cameră pentru ca Jean să nu audă conversația cu el.

— Unde eşti? l-am întrebat.

— În coridorul din fața apartamentului doctorului. La capătul scărilor, a şoptit. Sunt cu doi tipi după mine şi cu Kerry Scbreiner, în cazul în care e şi prietena lui înăuntru. Suntem toți patru gata să intrăm.

— Judecătoarea a aprobat percheziționarea pe timp de noapte, nu-i aşa?

— Da, Sarah a adus argumente solide pentru ca noi să putem intra oricând. Până dimineața, chiuveta din bucătărie ar putea să fie curățată. Înainte de a suna la uşă, trebuie să ştiu, Jean a obținut ceva de la el?

— Nu îndeajuns pentru a-i veni de hac. Neagă că le-ar fi drogat. Neagă că ar fi făcut sex cu ele. A făcut treabă bună, dar doctorul s-a speriat când a început să-l preseze mai mult. Totul depinde de ce găseşti înăuntru. Ține-mă la curent.

I-am urat noroc şi am închis.

Am dus-o pe Jean înapoi în birou la Victime Speciale pentru a se întâlni cu Cara McDevitt. Când ne-a văzut intrând, Cara s-a ridicat şi s-a grăbit să-şi îmbrățişeze prietena.

— De ce a durat atât de mult? Eşti bine?

Era speriată şi plânsă. Jean a dat din cap fără nici un fel de emoţie şi s-a aşezat pe unul dintre scaune.

— Sunt bine. Doar epuizată. Tocmai am vorbit cu perversul...

— Ai vorbit? a întrebat Cara, cu ochii mari şi încă plângând.

— Pot să îi spun acum, domnişoară Cooper? Îmi pare rău numai că nu i-am zis ce-aş fi vrut cu adevărat să-i spun...

— Îţi promit că vei avea şansa asta. Deocamdată cel mai bine este să faci cum îţi spun eu. Ai vorbit despre câteva lucruri importante şi ştiu că a fost greu pentru tine.

Am zâmbit spre Jean, admirându-i curajul şi tăria.

— Bineînţeles că îi poţi spune Carei ce s-a întâmplat.

Unul dintre detectivi aştepta să le conducă la hotelul unde făcusem rezervări pentru ca ele să se poată odihni. Voiam să stea în oraş pentru a depune mărturie în faţa marelui juriu săptămâna viitoare în cazul în care reuşeam să găsim suficiente dovezi.

Dosarul meu era încă în biroul de la Omucideri, aşa că am mers înapoi pentru a-l recupera şi pentru a-l aştepta pe Mercer.

— Ce te-a ţinut până acum? a întrebat Mike. Arăţi ca frumoasa adormită.

— Cred că avem de-a face cu un ASFD.

Atacul sexual facilitat de droguri se întâmpla de ceva vreme. Femeile din anii ’40-’50 erau ademenite cu băuturi ce conţineau droguri. La rândul lor, Mata Hari întâmplător, acestea apelau la aceleaşi procedee pentru a-şi înşela iubiţii. Dar anii ’90 au înregistrat o diversificare a folosirii drogurilor, astfel încât au devenit un adevărat sport pentru elevii de liceu, bătăuşii de pe străzi şi profesionişti să amestece băuturi, pentru partenerele întâmplătoare, cu ecstasy şi seconal, „roofy” şi GHB – cunoscute ca Rohypnol

şi gama-hidroxibutirat. Nu numai că drogurile duceau la infracţiuni sexuale, dar şi la combinaţii letale de substanţe chimice care relaxau muşchii şi dădeau naştere la o serie de reacţii, de la leşin şi comă până la moarte.

— De ce nu te duci acasă? a întrebat Mike.

— Discuţia de la telefon nu a decurs atât de bine cum mă aşteptam. Tipul nu ne-a spus prea multe, aşa că vreau să văd cu ce se întoarce Mercer. Ceva nou despre Natalya?

— Directorul artistic al trupei vrea s-o lăsăm mai moale. Are o reputaţie destul de proastă ca primadonă...

— *Este* o primadonă. Este una dintre cele mai bune dansatoare din lume. Julie Kent, Alessandra Ferri, Natalya Galinova – sunt artiste extraordinare. Ce legătură are asta cu dispariţia ei?

— Prietena Talya are un temperament urât şi o gură cam spurcată. S-a bătut cu cineva în cabina ei după al doilea act, a ieşit de acolo în fugă şi n-a mai venit să-şi primească aplauzele la sfârşitul serii.

— Este o profesionistă care nu ar fi în stare să plece înainte de terminarea spectacolului.

— Nu, nu, Coop. A avut doar un singur dans. A fost... cum îi zice? O gală sau ceva de genul ăsta. N-a fost un balet întreg, ci doar fragmente, iar ea îşi terminase partea.

— Aşa are sens. Cu cine s-a certat?

— Probabil cu amantul ei. Probabil...

— Cu amantul? Sunt sigură că soţul ei din Londra ar fi foarte încântat de veste.

— Poate că ăsta e motivul pentru care regizorul vrea să mai păstreze tăcerea câteva ore, până vedem dacă apare, a spus Mike, uitându-se pe notiţe. Treizeci şi opt de ani. E destul de mult pentru o dansatoare, nu? E o vârstă cam înaintată şi pentru un procuror.

— Nu am ajuns încă acolo. Nu mă mai forța. Şi da, când vine vorba de balet e o vârstă cam înaintată. Cine a sunat să anunțe? am întrebat.

— Agentul Talyei. A sunat pentru a întreba care este procedura în cazul în care dispare cineva. Sergentul de serviciu i-a spus că era prea devreme, dar a venit până aici pentru a se acoperi.

Regula poliției este ca un adult să nu fie declarat dispărut decât doar dacă nu se mai aude nimic de el cel puțin douăzeci şi patru de ore. Pe parcursul unui an se primesc peste 18.000 de rapoarte despre persoane dispărute, iar majoritatea se dovedesc a fi, până la urmă, fugite de-acasă.

— Cine e amantul?

— Depinde pe cine întrebi. Regizorul spune că individul e un producător foarte important. Cam teatral, nu? Ca în spectacolele de pe Broadway. Spune că au muncit ceva pe canapeaua din cabina ei... Impresarul recunoaşte că Talya îl cunoaşte pe tip, dar spune că n-au decât o relație profesională.

— Cum îl cheamă?

— Joe Berk. Ai auzit de el?

— I-am văzut poza în ziare, dar nu ştiu nimic despre el.

— Se pare că nu e pe gustul femeilor. E de două ori mai în vârstă decât ea, gras ca un porc, putred de bogat şi plin de vicii, după spusele agentului. Dar acum doarme acasă ca un prunc. Rinaldo Vicci – aşa îl cheamă pe agent – a încercat să-l sune pe Berk pentru a da de Talya. Spune că dacă omul a făcut ceva rău, nu îl prea mustră conştiința. Pe de altă parte, Talya s-a certat şi cu directorul de platou în privința luminilor şi, mai devreme, cu partenerul ei care aproape că o scăpase azi la repetiție. Un lucru pe care tu mi l-ai făcut de mai multe ori decât pot număra pe degetele de la mâini şi de la picioare, blondino.

Uşa s-a deschis şi sergentul Marron de la Victime Speciale mi-a făcut semn.

— Am nevoie de tine, Alex. Informaţiile Publice vor o mică şedinţă.

Comisarul adjunct de la Informaţii Publice trebuia să fie pregătit pentru reporteri cu orice caz care putea deveni de interes public. Mi-am luat dosarul şi am ieşit.

— Hei, Mike, a spus Marron. Unde-ai stat ascuns?

— Am avut liber, a zis Mike, fără să-l privească pe Steve.

— Îmi pare rău că trebuie să ţi-o răpesc pe Alex.

Mike ne-a făcut cu mâna.

— Îmi faci o favoare. Coop mă ameninţă de o lună că-mi pune fotografia pe cutiile de lapte şi că trimite o patrulă să mă caute. E o uşurare să mă întorc la muncă.

Iubita lui Mike murise într-un accident ciudat la schi cu câteva luni în urmă. Durerea îl copleşise atât de mult, încât se îndepărtase chiar de cei mai apropiaţi prieteni în încercarea de a-şi reveni.

Eram încă în biroul lui Steve Marron când, o jumătate de oră mai târziu, a sosit Mercer cu echipa de detectivi. Ţinea de braţ un bărbat care avea mâinile legate cu cătuşe la spate.

Mercer l-a dus pe prizonier în celulă, i-a deschis cătuşele şi i-a spus să stea pe banca din lemn de lângă perete. Suspectul avea în jur de 1,55 m, părea să aibă în jur de 30 de ani, avea părul brunet şi scurt, cu cărare într-o parte, ochi mari şi negri care priveau prin cameră încercând să-şi dea seama cine suntem şi de ce fusese adus acolo.

— Doctorul Sengor, presupun, l-am întrebat eu pe Mercer, care tocmai traversa încăperea pentru a vorbi cu mine în biroul lui Marron, ce se afla cu spatele la camera cea mare.

Mercer a încuviinţat.

— Care este motivul pentru care l-ai adus aici? am întrebat.

— Uită-te în cutii, a spus, închizând uşa şi arătând spre cutiile pe care cei doi detectivi le puseseră pe biroul lui Marron.

Am deschis capacul celei mai mari dintre ele şi am văzut un blender şi trei pahare murdare. Două dintre ele aveau resturi pe fund.

— Unde erau?

— Pe masa din bucătărie. Chiuveta era plină de vase nespălate.

Am ridicat apoi capacul unei cutii de pantofi. Pastile. Zeci de pastile, toate în sticluțe cu etichetă, şi carduri de la farmacii.

Mercer a scos un plic din buzunarul pantalonilor. În el era o sticluță de pastile goală.

— Asta stătea lângă sticla de bourbon pe care o aduseseră fetele aseară. Vezi ce scrie cu roşu lângă semnul de avertisment?

Am întors punguța şi m-am uitat.

— Evitați consumul de alcool în timp ce luați Xanax. Alcoolul măreşte pericolul stărilor de greață şi amețeală.

Mercer a luat una din mostrele din cutia de pantofi.

— Nu trebuie să citeşti ce scrie cu litere mici pentru a-ți da seama de ceea ce ştim deja – o supradoză provoacă pierderea cunoştinței. E treaba ta să formulezi acuzațiile, Alex. Pur şi simplu, n-am putut să ies din apartament fără să-l pun în cătuşe pe ticălos.

3

— Vă cer să îl trimiteți din nou la închisoare pe acuzat, domnule judecător. Nu cred că se poate stabili o cauțiune care să asigure întoarcerea lui pentru proces.

Nu contam pe asta stând în fața lui Harlan Moffet sâmbătă dimineață la ora 11. Era mult prea bătrân pentru a judeca acest caz, dar un funcționar îmi spusese că ținea locul unui judecător tânăr care se îmbolnăvise în timpul nopții. Cazul pe care îl pledasem în fața lui anul trecut încă mă bântuia şi eram convinsă că era un semn rău să am din nou de-a face cu el azi.

— Alexandra, a spus, nu îmi face treaba şi mai grea, da? Este destul de neplăcut pentru mine că a trebuit să-mi anulez prima ieşire la golf din acest sezon, nu cumva vrei să mergi prea departe cu un caz de viol prin drogare? Închisoarea este pentru criminali. Omul e doctor. Am dreptate?

Moffett şi-a aranjat părul grizonat şi foarte subțire care îi încadra fața. Era scund şi îi plăcea să-şi pună coatele pe masă înaintea lui pentru a părea mai înalt şi mai drept.

A ridicat plângerea în timp ce avocatul din oficiu al lui Sengor, Eric Ingles, a răspuns:

— Da.

— Sengor Selim?

— Selim Sengor, am spus.

— Nu contează. 30 de ani. Un tip drăguț. Am o nepoată care nu îşi găseşte un bărbat care să aibă grijă de ea. Ce fel de nume este Sengor? Dacă era evreu, poate îl dădeam lui custodia ei şi îl luam la mine acasă.

— Ştiți ce, domnule judecător? O să mă retrag la masa mea. Vreau să înregistrez totul.

— Stai, stai, Alexandra. Domnule Ingles, nu te pune rău cu domnişoara aceasta, îți spun de pe acum, a zis Moffett, bătând cu degetele în masă.

Şi-a ridicat mânecile robei şi a început să se joace cu inelul cu piatră roz.

— Stai puțin aici, drăguță, până ne lămurim.

Nu voiam să port această conversație mai mult decât voiam să fiu acuzată de sfidarea curții de către un judecător care nu încercase niciodată să înțeleagă natura atacurilor sexuale şi nici cum să se adreseze cuviincios avocatelor.

Eric Ingles se ocupase în dimineața aceea de un caz legat de Legal Aid[1] şi aflase de cazul lui Sengor când funcționarul îi adusese hârtiile.

— Ce caz ai? Adică sincer, a spus Moffett. Ai vrun martor?

— Doi.

— Şi ce spun?

Am repetat ce îmi povestiseră Cara şi Jean.

— Doctorul a recunoscut ceva?

— A refuzat să vorbească cu mine când l-au adus de dimineață, am spus.

— Da, poate că ar trebui să aplic şi eu aceeaşi tactică. Eu sunt judecătorul – nici măcar nu pot controla ce se întâmplă în sală când Alexandra e pornită pe cineva, a spus judecătorul, vorbind cu Ingles.

S-a întors spre mine, scoțându-şi batista din buzunar pentru a-şi şterge urmele de brânză de pe bărbie.

— Şi cum ai de gând să-ți susții cazul?

— Rezultatele de la toxicologie vor confirma faptul că Sengor le-a drogat pe fete.

— Cât timp o să dureze?

---

[1] *Legal Aid* – program de asistență juridică gratuită pentru populația săracă (n.t.)

Nimeni nu avea de gând să se uite la probe până luni dimineață.

— Ar trebui să am rezultatele preliminare până miercuri.

— Domnule judecător, a spus Ingles, nu puteți să îl țineți atât de mult pe clientul meu pe baza speculațiilor domnişoarei Cooper. Este un doctor care...

— Care este la noi în țară de trei ani, a cărui familie locuieşte în Turcia şi care are posibilitatea de a pleca din oraş imediat ce îi veți da drumul.

— Chiar crezi că doctorul are de gând să plece acasă, în țara vălurilor negre, când are studente care îi bat la uşă pentru petreceri nocturne? a întrebat Moffett.

Adversarul meu a râs, aşa că Moffett a continuat.

— Domnişoara Cooper nu gustă astfel de cazuri. Ți-o imaginezi la o întâlnire? Prima dată când tipul îi face vreun avans, îl plesneşte. Nu-i de mirare că este încă singură.

M-am întors la locul meu. Stenografa a lăsat jos revista şi şi-a pus degetele pe tastatură.

— Pentru a se consemna în scris, domnule judecător, repet cererea mea pentru menținerea în arest a acuzatului.

— Şi cum crezi că poți să faci rost de o acuzație de viol de gradul întâi fără forță, domnişorico?

Mai ia-mă tu cu „domnişorică" şi „drăguță", idiotule!, ca să fie totul scris negru pe alb şi voi duce aceste foi la comisia judiciară. Moffett abia chițăise ceva în fața acestora ultima dată când mersesem pentru reprogramare.

— Incapacitate de a consimți, domnule judecător. Acuzatul le-a drogat fără ca ele să ştie şi le-a indus o stare de neajutorare fizică.

— Onorată instanță, a spus Eric Ingles, nu există nici un fel de dovadă că acestor martore li s-au administrat droguri de către clientul meu. Jumătate din tinerele din America îşi administrează calmante.

— Da, Alexandra. De unde ştiu eu că fetele nu au luat singure pastile? Doar pentru că nu îşi aduc aminte că le-au luat, asta nu înseamnă nimic. Poate erau prea bete pentru a-şi aminti.

— Nici una dintre ele nu lua nici un fel de medicament, prescris sau la alegerea lor. Nu au luat Xanax în mod voluntar. Tocmai din această cauză este vorba de o infracțiune. Nu au băut mult şi nu erau bete. Chiar acuzatul a admis acest lucru...

— În fața ta?

— Nu, domnule judecător. Am făcut o înregistrare cu acordul uneia dintre victime.

— Credeam că nu a recunoscut nimic.

Piatra ieftină de pe inelul lui Moffett arăta ca un neg uriaş pe degetul pe care îl îndrepta spre mine.

— Nu în fața mea. Dar a recunoscut în fața uneia dintre martorele mele că ştie că aceasta nu a băut mult.

— Drogul acesta... ce efect are? Este un fel de afrodiziac?

Judecătorul zâmbea, învârtindu-şi mereu inelul de deget.

— Ar fi trebuit să stea treze.

Mă sculasem devreme şi îmi făcusem temele.

— Este vorba de un depresiv pentru sistemul nervos.

— Deci este alcool, domnule judecător, a spus Ingles.

— Tocmai aici e problema, dacă pot să continuu. Victimele au băut bourbon, care este şi el un depresiv. Sengor a pus...

— Doctor Sengor, domnişoară Cooper.

— Nu mă interesează dacă este doctor sau şef de trib, are mai multe capete de acuzare, am spus.

— Prematur.

— Pot să vorbesc, domnule judecător?

— Sigur, a spus Moffett, scuturând spre Eric o mânecă a robei sale negre. Las-o să vorbească. O ştiu pe Alexandra. În momentul în care îşi pune mâna în şold şi îşi pierde

zâmbetul acela frumos cu care intră aici, nu îşi recapătă calmul până nu o ascult.

— Instrucţiunile de pe cutia pastilelor care credem că au fost folosite noaptea trecută spun că, din cauza faptului că îşi fac efectul lent, *nu* trebuie strivite sau mestecate. De aceea acuzatul a luat o sticluţă de Xanax...

— Câte pastile spui că a folosit?

— Nu ştiu, domnule judecător. Sticluţa era goală, şi de obicei are douăsprezece capsule. Laboratorul va fi în măsură să ne spună ce cantitate a fost folosită după ce vor examina mostrele de urină şi de sânge de la ambele femei.

— Spune mai departe.

— Combinaţia dintre cei doi depresivi puternici a cauzat o sedare imediată, probabil pierderea cunoştinţei, care, uneori, poate duce la stop respirator care...

— Ce înseamnă asta? a întrebat Moffett.

— Moarte, domnule judecător. O supradoză ca aceasta în combinaţie cu alcool ar fi putut chiar să le omoare pe cele două femei.

— Domnule judecător, doar nu vă aşteptaţi să stau şi să o las pe domnişoara Cooper să meargă atât de departe cu imaginaţia. Nu a murit nimeni.

Moffett încerca să se întoarcă în timp cu patruzeci de ani, pentru a-şi aduce aminte cum se interoghează un martor. Părea mult mai interesat de consumarea actului sexual decât de drogarea involuntară.

— Fetele acestea nu îşi aduc aminte să fi făcut sex?

— Aceste sedative au un efect amnezic. Chiar dacă au fost conştiente în timp ce au băut, n-ar fi în stare să-şi amintească nimic din ce s-a întâmplat. Voi include instrucţiunile în dosarul cazului.

— Da, Alexandra. Şi cum se poate şti că au leşinat?

Moffett şi-a suflat nasul, a pus batista la loc în buzunar, apoi a ridicat pixul roşu.

— Domnule judecător, Sengor este rezident la psihiatrie. Specializarea lui este farmacologia. Ştie proprietăţile sedativelor şi acesta este motivul pentru care a ales Xanax.

Moffett s-a uitat la masa acuzatului şi a dat din cap.

— Nu mă aştept ca un doctor să...

— E regula de bază în cazul unui viol facilitat de medicamente, domnule judecător: să prevezi imprevizibilul. Este pentru bărbaţi care nu recurg la violenţă pentru a-şi satisface fanteziile perverse. Lasă drogul să învingă victimele pentru ei.

Am mers mai departe, sperând că Moffett va începe să mă asculte.

— Sunt patru piese în acest puzzle, iar Sengor le-a pus pe toate la locul lor pentru a-şi îndeplini scopul.

Judecătorul s-a uitat la mine şi a început să ridice un deget pentru fiecare dintre modurile de operare pe care i le prezentam.

— Este doctor şi cunoaşte consecinţele amestecului de alcool cu depresive. Adăugaţi acest lucru la faptul că poate scrie reţete pentru sedative, ceea ce îi oferă mijloacele pentru a comite o crimă – sunt armele lui. Apoi are nevoie de un loc unde poate controla totul. Ce loc e mai bun decât propria casă? În al treilea rând, trebuia să aibă ocazia, ceea ce de obicei presupune să câştige încrederea victimelor, lucru pe care l-a făcut în primele trei nopţi pe care le-au petrecut acolo. În final, Sengor trebuia să aibă un plan pentru a nu fi arestat. În general, victimele nu îşi aduc aminte, efectele medicamentelor, şi ele s-ar fi urcat astfel în autobuz spre Canada, lucru perfect pentru încheierea afacerii.

Eric Ingles era în picioare.

— Haideţi, domnule judecător. Nu a existat nici un plan. Aceste femei au ajuns la un spital de pe strada doctorului Sengor. Ce fel de schemă de a scăpa este la mijloc? Doar un

idiot sau un tip care nu a făcut niciodată sex s-ar gândi că o femeie se poate trezi şi să nu-şi dea seama că a fost...

Moffett a râs, fiind de acord cu Ingles. Chiar Sengor zâmbea, probabil pentru că îşi dădea seama că are un aliat îmbrăcat în robă.

— Da, a fost... La asta te referi, nu? Ce ai de spus acum, Alex?

— Aş spune că nu este un motiv bun pentru a face o cerere de cauțiune, domnule judecător. Trebuie să aduc un expert pentru a vă explica amândurora că unul dintre avantajele sedării este că muşchii se relaxează atât de mult, încât actul sexual se poate consuma fără ca victima să fie conştientă? Şi că în majoritatea cazurilor nu se elimină lichid seminal?

Moffett s-a uitat la hârtii şi apoi a aruncat o privire înspre Eric Ingles, sperând probabil că adversarul meu mă va opri.

Am continuat.

— Violul este comis, aşa cum sunt sigură că Domnia Voastră îşi aminteşte, atunci când victima este penetrată, indiferent cât de puțin. Nu trebuie ca bărbatul să ejaculeze neapărat în interiorul victimei.

Moffett ştia că era depăşit. Acest aer colocvial era prea mult pentru stilul învechit din sala de judecată.

— Lasă vorbăria, Alexandra. Eric spune că spitalul la care au fost cele două fete este aproape de casa lui. L-ai auzit. Ce fel de plan ar fi la mijloc?

— Unul perfect, dacă victimele ar fi folosit biletele pe care le cumpăraseră pentru ieri după-amiază. Ştiți câte victime ale violurilor facilitate de medicamente ajung la timp la spital pentru a fi diagnosticate? Mai puțin de 10%. Este aproape imposibil de dovedit aceste crime pentru că unele dintre medicamente sunt eliminate atât de repede, încât atunci când victimele ies de sub efectul lor şi se simt

îndeajuns de bine pentru a merge la un consult medical, nimeni nu ştie ce teste toxicologice să le facă.

— Ce îmi spui tu, domnişorico, este că acest tip sănătos – a spus Moffett, cu un cot pe marginea mesei şi cu un deget îndreptat spre Sengor – ar prefera să facă dragoste cu cineva care habar nu are ce se întâmplă. De ce ar vrea cineva să facă asta?

— Este un comportament deviant, domnule judecător. Este evident.

Nu încercaţi să comparaţi acest lucru cu experienţa dumneavoastră sexuală, am fost tentată să îi spun. Nu încerca să fii imaginativ. S-a uitat şi mai uimit în timp ce îşi lingea un deget, folosindu-l apoi pentru a se juca cu şuviţa de păr de după ureche.

— Vom avea experţi care vor explica psihologia la proces. Eu trebuie doar să mă asigur că avem un caz solid pentru punerea sub acuzare.

Decizia lui Moffett, dacă să îl închidă pe Sengor sau nu, se baza pe două situaţii. Una, ca el să apară la proces şi să nu fugă din oraş şi a doua, ca eu să obţin o condamnare în situaţia în care cazul ar fi ajuns în faţa juraţilor.

— Deci, lasă-mă să înţeleg, dragă. Ai două femei care au stat acasă la doctorul Selim, au băut ceva cu el, s-au trezit cu dureri de cap şi au pierdut autobuzul spre casă. Probabil că ai şi ceva lichid seminal...

— Ambele femei spun că nu au avut nici un fel de contact sexual de mai mult de o lună.

— Singurul lucru pe care nu-l ai e dovada că drogurile au fost într-adevăr în băuturile lor, ca să nu mai vorbim de faptul că ele ar fi fost puse acolo de doctorul Sengor, a spus Moffett.

Lui Eric Ingles nu-i mai rămăsese mare lucru de făcut cu un Moffett atât de evident de partea lui. Un doctor nu se încadra în profilul violatorilor, iar un bărbat care se excita

prin sedarea femeilor pentru a le viola era un lucru şi mai puţin probabil pentru o minte îngustă de judecător.

— Domnule judecător, a spus Ingles, cred că până când domnişoara Cooper nu va avea rezultatele de laborator, nu există nici un motiv pentru a-l reţine pe clientul meu. Este foarte cunoscut în această comunitate. Aici trăieşte şi munceşte. În trecut nu a avut nici un fel de comportament criminal – are un dosar perfect.

— Ce cauţiune propui? l-a întrebat Moffett pe Ingles.

— Domnule judecător, cu tot respectul, am spus, nu cred că ar trebui să puneţi problema aşa şi nici să vă limitaţi la cauţiune pentru fiecare persoană care comite astfel de crime. Este vorba despre două acuzaţii de viol de gradul întâi. Aş propune o cauţiune de 250.000 de dolari.

— *Ce*? a spus Ingles, lovind cu pumnul în masa din faţa lui. Ai idee cât câştigă un medic rezident?

— Calmaţi-vă, amândoi. Uite ce am să fac. Ea oricum va avea de protestat, domnule Ingles. Îi voi da drumul domnului Sengor pe propria răspundere – fără cauţiune. Hei, Alexandra. Nu te mai strâmba şi nu mai pufni. Voi programa cazul foarte repede. Din partea mea, vinerea viitoare. Vei avea rezultatele de la laborator până atunci. Dacă va părea mai solid atunci, îţi voi da şansa să-ţi susţii cauza încă o dată.

Mi-a tras-o de două ori. Nu numai că Sengor va ieşi din clădirea tribunalului înainte ca eu să ajung la birou, dar Moffett păstrează cazul tot la mâna lui.

— Ce-ar fi să vă predea paşaportul, domnule judecător? Ce ziceţi de asta?

Ingles i-a şoptit ceva clientului său, care i-a răspuns la rândul lui.

— Bineînţeles, doctorul Sengor nu îl are la el. Poliţiştii l-au ridicat la miezul nopţii, fără nici un fel de avertisment.

— Atunci adu-l la începutul săptămânii. Nu ai de gând să pleci în vreo vacanță, nu-i aşa?

Selim Sengor i-a zâmbit judecătorului şi a dat din cap.

— Vă mulțumesc, domnule. Nu, domnule. Nu, nu am de gând să...

Ingles şi-a pus mâna pe brațul clientului său şi i-a spus să nu mai vorbească.

Mi-am strâns hârtiile şi documentele medicale şi am mers spre ieşire alături de Mercer.

— Nu voiai să-l strâng de gât în apartamentul lui, nu?

— Nu pot să dau vina pe tine din cauza asta, am spus. Nu m-am gândit niciodată că pastilele ar fi la vedere. M-am gândit că îl vei percheziționa, că vom examina ce vom găsi şi că îl vom aresta în cursul săptămânii. Nu puteai să faci nimic altceva.

— Şi acum trebuie să susții cazul în fața acelui specimen de Neanderthal?

— Nu şi dacă fac ceva în privința asta.

Procurorul Paul Battaglia a reuşit să tragă din când în când sforile pentru a muta cazurile foarte grave după mai multe înfățişări jenante în fața unor judecători care n-au putut face față unor crime grave.

Mobilul lui Mercer îi vibra în buzunar şi l-a scos pentru a vorbi în timp ce mergeam.

— Nu, am terminat cu asta, l-am auzit spunându-i interlocutorului său. Suntem în drum spre biroul ei. Vrei s-o întrebi?

Mi-a dat telefonul, spunându-mi că era Mike.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic bun, a spus Mike. Sunt în drum spre Lincoln Center. Metropolitan Opera.

— Natalya? A mai auzit cineva de Natalya?

— Nu.

— Nici măcar n-a fost văzută? am întrebat.

— Au găsit nişte lucruri. A dansat o scenă din *Giselle* – scena în care apare alături de Wilis, nu-i aşa?

— Da.

Mike ştia că studiasem balet toată viaţa.

— Ceva care seamănă cu un obiect de pus pe cap şi o bucată de tul din costum care se pare că s-a agăţat de o unghie şi s-a rupt.

— O ghirlandă de flori albe, cu un văl?

Făcea parte din costumaţia standard pentru scena de la mormânt.

— Da, ai dreptate. Oare o balerină de genul ei ar ieşi după spectacol într-o rochie lungă şi în papuci, Coop?

— Foarte puţin probabil. Chiar dacă ar fi avut o haină peste costum, şi-ar fi pus pantofi pentru a nu-şi rupe papucii pe trotuar. De ce, Mike? Unde au găsit hainele?

— Pe un hol spre etajul trei, un pic mai sus de scenă şi de cabină. Alături de o mănuşă – una albă, bărbătească. Stilul foarte elegant, dacă înţelegi ce vreau să zic. Am avut o pereche la fel pe care a trebuit să le port când am fost plasator la o nuntă în St. Patrick. Şi sânge, sunt câţiva stropi care seamănă a sânge pe perete.

— Asta ar putea însemna orice număr de...

— Ţi-am spus despre lentila de contact? O lentilă de contact. Agentul a confirmat că purta aşa ceva.

M-am gândit ce fel de lovitură ar face să sară o lentilă de contact din ochi.

— Te gândeşti la orice, dar nu la o luptă, nu-i aşa?

— Acum se verifică toate coridoarele, de sus până jos – toate camerele şi toate colţurile. Locul acesta e foarte mare. Nu pot să stau degeaba şi să aştept să treacă cele douăzeci şi patru de ore.

Mi-o imaginam pe Talya – o creatură magnifică a cărei prezenţă fragilă masca o forţă incredibilă cu care erau înzestrate numai marile balerine. O văzusem la Lincoln

Center cu câteva luni înainte, stăpânind scena imensă de parcă ar fi fost casa ei.

— Este de neconceput, am spus.

— Ce anume, Coop?

Drama personală a lui Mike îl făcuse să fie mai cinic decât oricând.

Faptul că Talya Galinova ar fi putut să fie atât de ghinionistă, încât să candideze la un loc pe lista crimelor anului? După mai mult de un deceniu la acest loc de muncă, devenisem îndeajuns de înțeleaptă, încât să ştiu că nimeni nu putea să garanteze imunitate totală pentru o astfel de listă. Dar să dispară din cel mai faimos teatru din lume, cu mai mult de patru mii de oameni sub acelaşi acoperiş în acel moment?

— Nu se poate să fi fost ucisă tocmai la Met.

4

Mercer a parcat pe strada care se desprindea din Broadway şi mergea prin fața Lincoln Center între străzile 65 şi 62. Complexul a fost construit în anii ’60 cu mai mult de un miliard de dolari în banii de azi.

Soarele de aprilie ieşea din ape, din enorma fântână din mijlocul clădirilor în timp ce şuvoaie țâşneau în aer la intervale regulate, încântând turiştii care se adunau în jurul ei cu ghidurile în mână. Am ignorat structurile de la nord şi sud – sala Avery Fisher a Filarmonicii, Baletul şi Opera, Teatrul de Stat din New York. Gigantul, care domina piața în partea de vest, era Metropolitan Opera şi am încercat să țin pasul cu Mercer pentru că amândoi ne grăbeam să ne întâlnim cu Mike Chapman.

— Sper că nu ai înțeles greşit.

— Te vrea aici, Alex. Din cauza asta a sunat.

— Cunosc lumea asta. Ştiu că ăsta a fost motivul pentur care a sunat. Nu sunt sigură că Mike este gata să mă primească din nou în viaţa lui.

Oameni cu aparate de fotografiat erau peste tot, făcându-şi poze lângă acele clădiri impunătoare. Steaguri mari din mătase, cu emblema Baletul Regal fâlfâiau prinse de catarge, vestind în răcoarea după-amiezii trupa care urma să vină.

Noi trei lucraserăm în aceeaşi echipă la mai multe cazuri decât vor avea cei mai mulţi procurori în toată cariera lor. Mercer se transferase de la Omucideri la Victime Speciale. La fel ca mine, era mulţumit când ajuta femeile să aibă parte de dreptate într-un sistem care nu le permisese accesul la asta multă vreme, cu legi arhaice şi cu o atitudine foarte încăpăţânată. Reformele legislative şi progresul tehnic şi ştiinţific ne-au adus un succes pe care nu l-am fi crezut posibil acum douăzeci de ani.

Mike prefera lumea elitistă a poliţiştilor de la omucideri – obţinând din trupurile neînsufleţite secretele morţii lor, apoi luând-o pe urma criminalilor. Aproape prea des activităţile noastre profesionale se intersectau şi aveam de-a face cu acelaşi caz, încercând să restabilim ordinea morală într-o lume în care vieţile oamenilor se sfârşeau atât de violent şi de brusc.

— Crezi că s-a liniştit şi e gata să muncească, Mercer, dacă asta crede Mike că trebuie să facă?

— Trebuie să fie gata. Şi-a pierdut concentrarea după moartea lui Val şi nimeni nu ştie asta mai bine decât el. Omul trebuie să intre din nou în vârtejul vieţii. Locotenentul Peterson i-a dat destul de mult timp. Lucrez cu el, indiferent ce presupune asta. Trebuie să rămâi şi tu Alex. I-ar plăcea asta.

Aproape că alergam ca să ţin pasul cu Mercer.

— Poate tu gândeşti aşa, dar Mike nu ar spune asta...

— Eu spun asta. Nu are un prieten mai bun decât tine. Trebuie să te gândeşti la el acum. Trebuie să fim acolo când şi dacă nu are nevoie.

În holul operei, drept înainte, se puteau vedea cele două tablouri murale ale lui Chagall – fiecare dintre ele înalt cât trei etaje – celebrând triumful muzicii cu figuri de muzicieni şi dansatori, instrumentişti şi animale ciudate.

Mercer m-a ghidat spre o uşă turnantă şi a împins-o. Mai mulţi poliţişti stăteau în hol, cu un aer foarte profesionist, pe care îl afişau faţă de cei care aşteptau să cumpere bilete la teatru pentru spectacolele de săptămâna viitoare.

Mercer, unul dintre puţinii detectivi de gradul I afro-americani din oraş, impunea prin statura lui masivă oriunde mergea. Aici a arătat insigna unui tânăr ofiţer, care a ridicat imediat cordonul de catifea roşie şi ne-a îndrumat pe scările care duceau spre holul de jos, fără ca măcar să întrebe de ce îl însoţeam pe Mercer.

Mai târziu, tejgheaua lungă de la bar avea să fie plină de cocktailuri pentru pasionaţii de dans în pauzele spectacolului de diseară. Deocamdată era acoperit cu hârtie de la un capăt la altul. Mike Chapman stătea cu spatele la noi, cu mâna stângă în buzunarul de la pantaloni şi cu cea dreaptă jucându-se cu părul.

Mercer l-a bătut pe umăr, întrerupând conversaţia pe care o avea cu doi oameni care stăteau în faţa lui la bar. Studiau toţi detaliile arhitectonice ale coridoarelor vaste care alcătuiau acest teatru impunător.

Mike s-a întors pentru a ne face cunoştinţă.

— Domnul Dobbis, Chet Dobbis, directorul artistic de la Metropolitan. El supraveghează vizita trupei de balet, pentru că asta face parte dintr-o campanie de strângere de de fonduri pentru clădire.

— Domnule Dobbis, vi-l prezint pe domnul Mercer Wallace – de la Brigada Victime Speciale a poliției. Ea este domnișoara Cooper, Alex Cooper. Alex conduce Biroul Infracțiuni Sexuale al Procuraturii din Manhattan. Și este o dansatoare excelentă.

M-am întors să dau mâna cu Dobbis. Era mult mai înalt și mai slab decât în pozele pe care le văzusem în *Times* acum doi ani când a fost angajat de Beverly Sills – chiar înainte ca ea să se pensioneze – și de comitetul director. În vârstă de 45 de ani, poate chiar mai mult, era îmbrăcat într-o cămașă neagră, cu un pulover peste umeri, ținut larg în jurul gâtului.

— Iar domnul este Rinaldo Vicci. Este agentul domnișoarei Galinova.

Am reflectat asupra „micului" Vicci, care se apleca înspre mine. Am bănuit că are în jur de cincizeci de ani, prea gras pentru înălțimea lui, cu un ten care părea iritat. Costumul pe care îl purta avea nevoie de ajustări, nasturii stând gata să sară în timp ce dădea mâna cu noi.

— Ceva nou de când am vorbit ultima oară? l-a întrebat Mercer pe Mike.

— Comisarul ne-a dat undă verde să cercetăm locul.

— E o mare concesie.

— Statutul de persoană dispărută va fi considerat legal – douăzeci și patru de ore de când a dispărut Talya – în timpul spectacolului din seara asta, lucru care în mod sigur va deruta publicul. Toți cei de aici cred că ar fi trebuit să ne mișcăm mai repede.

— Unde stă Talya? am întrebat.

— La Mark. Dar nu s-a mai întors la hotel de ieri, a spus Mike. Nu l-a mai sunat pe soțul ei și, de obicei, vorbesc de trei-patru ori pe zi.

— Hainele ei de stradă? am întrebat.

— Sunt tot în cabina ei, mi-a spus Vicci cu o urmă de accent italienesc. Puloverul şi pantalonii, cizmele, chiar şi geanta. Toate sunt încă acolo. Sunt foarte îngrijorat în privința ei. Mă înnebuneşte gândul că cineva i-ar putea face rău.

— Sunt convins, a spus Mike. Cu ce se alege un agent în zilele noastre? 15% din nimic înseamnă tot nimic. De aceea avem nevoie de ajutorul dumneavoastră, domnule Vicci. Dintre toți, dumneavoastră vă doriți cel mai mult să fie în viață şi sănătoasă.

— Joe Berk? am întrebat. A vorbit cineva cu el azi?

— Nu putem da de el, a spus Chet Dobbis. Biroul este închis la sfârşitul săptămânii şi nu răspunde la telefon. Cred că nu e un lucru neobişnuit, domnişoară Cooper. Sâmbăta după-amiază poate foarte bine să fie la unul dintre spectacolele lui.

— Vă supărați dacă vorbesc puțin cu detectivul Wallace? a întrebat Mike.

— Voi intra şi voi urmări repetiția generală, dacă nu vă supărați. Rinaldo, nu vrei să vii cu mine? a spus Dobbis, conducându-l pe Vicci spre uşa teatrului de la capătul barului.

Avea o eleganță anume, o grație în mişcări care se potrivea foarte bine cu rolul pe care îl avea în teatru.

Mike a aşteptat până au fost în afara privirii noastre. Şi-a sprijinit coatele pe bar şi şi-a luat capul în mâini.

— Scuze. A fost o adevărată luptă să-i conving să ne lase înăuntru. Vor înnebuni când vor năvăli peste ei Serviciile de Urgență cu tot echipamentul.

— Ai chemat Serviciile de Urgență? am întrebat.

Era unitatea la care se apela în ultimă instanță, o echipă de polițişti fără teamă care mergeau în locuri în care nu ajungea nimeni. Îi salvau pe cei care săreau de pe poduri şi de pe clădiri, recuperau trupurile din tunele şi din accidente

de tren şi spărgeau uşi şi bariere pentru a intra oriunde doreau colegii lor.

— Berbecii şi ghearele morții? Nu ți se pare că ai făcut asta un pic cam devreme?

— Ghearele vieții. Ei sunt cei care te scapă din ghearele morții. Bănuiesc că nu ai fost niciodată în punctul acela, nu-i aşa, puiule?

Mike s-a întors pe loc pentru a se uita la mine.

— Mai ții minte câți ani aveai când ai venit pentru prima oară la Lincoln Center?

— În jur de opt – nouă ani.

— Pentru ce ai venit?

— Să văd *Spărgătorul de nuci,* alături, la Teatrul de Stat. Mama mă aducea aici în fiecare an de Crăciun.

Era aproape un ritual pentru fetițele care iubeau baletul şi care creşteau în oraş sau în suburbii mai apropiate, aşa ca mine.

— Şi la Met? a întrebat Mike.

— Un an sau doi mai târziu.

— De câte ori ai fost de atunci?

Ştia răspunsul la întrebare. Îmi făcusem abonament anual la Teatrul de Balet şi mergeam la operă de fiecare dată când aveam ocazia.

— De zeci de ori, Mike. Poate de sute de ori.

Urmărea ceva cu întrebările astea şi aşteptam răbdătoare să pună punctul pe „i".

— Ştiu că nu îți place foarte mult parcarea, dar ți-a fost vreodată frică să stai în clădirea Operei?

— Frică? Să stau în public? Este locul în care vin pentru a scăpa de tot ce se întâmplă la muncă. Este locul în care mă refac.

Îmi plăcea la nebunie ca la sfârşitul unei zile petrecute în biroul procurorului să mă scufund într-un scaun cu perne de catifea, aşteptând să se tragă cortina, iar candelabrele de

cristal să se ridice la tavanul acoperit cu foiță de aur de douăzeci şi patru de carate şi să-şi stingă luminile. Timp de două sau trei ore reuşeam să mă pierd în lumea pe care o construiau actorii.

— Lasă-mă să-ți spun cum a fost când am venit eu pentru prima oară aici, a spus Mike. Aveam cam aceeaşi vârstă ca tine – poate zece ani.

Mike a împlinit treizeci şi şapte de ani acum câteva luni. Iar eu urma să sărbătoresc aceeaşi vârstă la sfârşitul lunii. Mercer era cu cinci ani mai mare decât mine, căsătorit cu o altă polițistă, pe nume Vickee, şi tatăl unui copil de un an şi ceva.

— Eram într-o după-amiază afară cu tata, într-o zi la sfârşitul lui iulie. Nu se întâmpla prea des să petrec o zi întreagă cu el, a spus Mike.

Ştiam totul despre tatăl lui, faptul că-şi slujise patria timp de douăzeci şi şase de ani. Brian Chapman fusese o legendă în departament, iar atacul de cord din cauza căruia a murit la patruzeci şi opt de ore după ce ieşise la pensie l-a făcut pe Mike să fie şi mai hotărât în a-i urma paşii.

— Cineva îi dăduse bilete la un meci de fotbal cu Yankee, iar eu eram în extaz. Ieşise din tură la opt dimineața, dormise câteva ore, mă luase pe mine şi pe prietenii mei de pe stradă să ne arate cum să jucăm stickball, să vedem cât de tare putem lovi mingea cu bățul.

Mercer a dat din cap, fiindu-i cunoscut jocul de pe străzile din New York.

— E vorba de ceva de care tu nu ai avut parte niciodată pe la tine pe-acolo, nu-i aşa, Coop? Era înainte de a se inventa telefoanele mobile. Mama l-a strigat din uşă pentru că tocmai primise un telefon de urgență de la şeful lui. Când a ieşit din nou, tata m-a luat de o parte şi m-a întrebat dacă nu vreau să merg cu el. Mi-a spus că nu mai putea să meargă la meci, pentru că intervenise ceva la muncă. Ştia

cât de nefericit eram, cu excepția faptului că mi-a spus că puteam merge cu el. Aş fi renunțat la orice meci pentru a merge cu tata la muncă.

— Ştiu despre ce vorbeşti, am spus.

— M-a lăsat pe mine să aleg ce voiam să fac, aşa că le-am dat copiilor biletele la meci şi noi ne-am urcat în jaful ăla de maşină a lui, am mers şi apoi am parcat pe strada Amsterdam, chiar în spatele Lincoln Center. Îmi aduc aminte cum s-a dat jos din maşină, toată lumea se dădea la o parte când le arăta insigna aurie. „Interes de serviciu" – îl aud încă spunându-le oamenilor. Mi-a zis că lipsea o fată din orchestră şi mai mulți băieți o căutau deja. Şeful îl interoga pe soțul ei la secție. Aveau nevoie de toți polițiştii de care dispuneau din cauză că locul acela era foarte mare.

— A dispărut ca Natalya, la mijlocul spectacolului? a întrebat Mercer.

Eu însă aveam o altă întrebare în minte.

— De ce te-a luat tatăl tău la un astfel de caz?

Mike mi-a răspuns primul.

— Pentru că avea aceeaşi gândire logică pe care o ai şi tu, Coop. Pentru Dumnezeu, e vorba de Metropolitan. Casa Mare. Patru mii de oameni – *patru mii* – stăteau de o parte a cortinei aşteptând începerea spectacolului, alți patru sute munceau de le săreau capacele pentru ca spectacolul să iasă bine şi o persoană din orchestră dispărea fără ca cineva să-şi dea seama. Nu era posibil.

Am încuviințat. Am înțeles la ce se gândise tatăl său.

— Probabil fusese supărată şi plecase între acte. La asta se gândise, la fel ca şi ceilalți polițiști. La fel ca prietenele ei. Femeia din spatele ei s-a ridicat şi a ascuns instrumentul fetei sub scaunul ei şi spectacolul a continuat. Hei, tu ştii statisticile la fel de bine ca oricine. Este mult mai probabil ca într-un teatru femeile să fie rănite sau ucise de o

persoană pe care o cunosc şi o iubesc decât de un necunoscut.

— Acesta este motivul pentru care vorbeam cu soțul ei în timp ce polițiştii cercetau locul, a spus Mercer.

— Bineînțeles. Şi-a dat seama că era vorba de violență domestică. Pierzi însă ce este mai important. Nu are legătură cu cazul – nu este nici măcar muncă de poliție, a spus Mike, uitându-se la mine.

— Atunci despre ce este vorba?

— Tata nu intrase niciodată în clădirea Operei. Nu ştia nimic despre balet sau operă. La mine acasă se asculta Sinatra şi Dean Martin, Judy Garland şi Dinah Shore. Nu Pavarotti, Caruso sau Callas. Distracția era televizorul şi, din când în când, câte un film sau o luptă. Asta era o şansă pentru tata de a-mi arăta ceva ce ținea de cultură, domnişoară Cooper, ceva ce mie îmi era la fel de străin cum îți era ție berea caldă şi base-ball-ul.

Lui Mike îi plăcea să sublinieze diferențele de educație dintre noi doi. Mama a lucrat ca asistentă, dar a renunțat la slujbă după ce s-a căsătorit cu tata şi m-a născut pe mine şi pe cei doi frați mai mari. Stilul lor s-a îmbunătățit simțitor când tata, Benjamin, şi partenerul său au inventat un dispozitiv medical care a fost folosit în multe operații de inimă timp de peste treizeci de ani. Valva Cooper-Hoffman a fost „responsabilă” pentru educația pe care am primit-o la Colegiul Wellesley şi la Universitatea de Drept din Virginia, o casă veche de la Martha's Vineyard, care a fost refugiul meu după muncă şi multe alte mici plăceri pe care nu şi le-ar fi permis un tânăr dintr-un salariu de funcționar.

Ştiam că Mike îl iubea şi îl respecta pe tatăl său la fel de mult cum îl iubeam şi eu pe tata. Acest gând m-a adus înapoi la povestea lui.

— Trebuie să fi fost foarte încântat să te aibă alături, am spus.

— Îmi aduc aminte cum mă plimba pe coridoare – pereți cenuşii nesfârşiți cu uşi care dădeau în toate direcțiile. E de mărimea unui teren de fotbal de la un capăt la celălalt. Oricum, ne învârteam într-un loc greşit – eram pe scena principală, uitându-ne la sala goală, şiruri întregi de scaune goale, astfel încât trebuia să-mi ridic gâtul pentru a putea vedea totul.

— Mai ții minte asta? a întrebat Mercer.

— Ca atunci când am intrat pentru prima dată în catedrala Sf. Petru. Era cel mai minunat loc pe care îl văzusem în viața mea. Era atât de mult aur pe fiecare suprafață, candelabre din cristale enorme – mi se părea că erau diamante de dimensiunea unor mingi de baseball. Nu fusesem niciodată în preajma unor asemenea lucruri. Oamenii se plimbau în spatele scenei în costume – fetele abia dacă purtau ceva pe ele, iar băieții erau în colanți şi cu pieptul gol.

— Şi ce a-ți făcut, tatăl tău şi cu tine?

— Bănuiesc că şi-a închipuit că o să stau jos şi o să mă uit la repetiție în timp ce el muncea, i-a spus Mike lui Mercer, dar majoritatea artiştilor erau prea distraşi pentru a mai juca, mai ales cu toți oamenii aceia care căutau în toate colțurile clădirii. Aşa că am mers cu el. Nu credea să fie vreo problemă. Toți băieții mă ştiau – îi mai ştii pe Giorgio şi pe Struk, nu-i aşa? Era cazul lor.

Doi dintre cei mai inteligenți detectivi cu care lucrasem când eram tânără, care rezolvaseră cazuri mari înainte de a fi intrat eu în branşă.

— Sigur. Nu Giorgio te-a pregătit pe tine? am întrebat.

Mike a încuviințat.

— Jerry G. abia intrase în breaslă pe atunci. L-a rugat pe tata să meargă la etajul patru. Pe drum, de fiecare dată când treceam pe lângă cineva în costum, bătrânul meu îi oprea şi îmi făcea cunoştință cu el. Nu ştiu ce naiba era în

capul lui, dar voia să dau mâna cu toți oamenii despre care credea el că sunt faimoşi, de parcă faima lor s-ar fi luat la mine, a spus, râzând la amintirea asta.

— Drăguț, a spus Mercer, zâmbind şi el. Simpatică idee.

— Fetele acelea erau altceva. Erau atât de fine şi atât de frumoase. Fiecare dintre ele avea umerii şi mai fini decât cea de dinaintea ei, cu bijuterii superbe în urechi şi păr.

Mike i-a zâmbit lui Mercer în timp ce vorbea. Nu l-am mai văzut aşa de la moartea lui Val.

— Nu cred că mai văzusem vreo femeie machiată până atunci, o femeie elegantă – nu cu mult mai în vârstă decât mine – care să mă mângâie pe cap şi să mă ciupească de obraz de fiecare dată când trecea pe lângă mine; toate îmi păreau nişte zâne. Te-ai îmbrăcat vreodată aşa?

— Doar pentru recitaluri, am spus. Era ziua mea preferată de la sfârşitul anului.

Am urcat la etajul patru, era ca un oraş mai mic. Era o cameră pentru scenografie, cu câțiva tipi care construiau un palat pentru un spectacol de operă şi alții care făceau un copac fantastic din spumă poliuretanică. Erau coloane romane şi parapeți pentru castele, munți din hârtie, piramide egiptene şi temple hinduse, ca un loc de joacă imens. Erau polițişti peste tot, uitându-se în spatele placajelor înalte de şase metri, sprijinite de toate suprafețele.

— Urma apoi un studio de haine unde se confecționau sute de costume, cu croitori şi cusătorese cocoşate asupra meselor de lucru. Manechine în mărime naturală stăteau pe coridoare şi un polonez – aşa numeau ei cuierele acelea lungi şi subțiri – atârna dintr-un capăt în celălalt al coridorului. Erau uniforme de soldați şi robe pentru regi şi alți polițişti care îşi băgau nasul prin fiecare colțişor pentru că ai fi putut să ascunzi zece trupuri acolo şi să nu le găseşti decât peste ani. Iar eu? Eram hipnotizat de costume

– atingeam şnururile aurite şi materialele de tot felul, întrebându-mă dacă voi mai avea parte vreodată de atâta finețe.

— Şi Brian? a întrebat Mercer.

— Tata făcea ce trebuia să facă, îi întreba pe muncitori dacă văzuseră sau auziseră ceva, notându-le numele. Era fericit când se uita la mine, pentru că eu eram captivat de acel loc. Tocmai din cauza asta mă adusese. Până când unul dintre agenți a venit în fugă la el, şi i-a şoptit ceva.

Mike a făcut o pauză şi când s-a oprit povestea, a dispărut şi zâmbetul. După ce a plecat nu a mai fost nici o amintire plăcută.

— Îmi aduc aminte privirea tatei. Nu părea să ştie ce să facă în acel moment şi nu eram obişnuit să-l văd aşa. Cred că voia să mă lase acolo, dar ştia că nu poate face asta. Toți băieții erau prea ocupați pentru a-l ruga pe vreunul dintre ei să aibă grijă de mine. Mi-a dat o comandă foarte fermă cu cel mai bun accent irlandez: „Mikey, fiule, mergi după mine şi nu sta în calea nimănui."

— Şi unde v-ați dus? a întrebat Mercer.

— Înapoi spre studiouri, până când cineva ne-a băgat într-un lift care ne-a dus pe acoperiş. Am ieşit afară şi i-am văzut pe Giorgio şi pe Struk. Unul dintre ei l-a strigat pe Brian, i-a făcut semn spre mine şi i-a spus să mă lase acolo unde eram.

Mike s-a oprit din nou.

— Tata greşise. E primul lucru pe care îmi aduc aminte că l-am gândit atunci. Nu credeam că tipul greşise vreodată în viața lui şi poate că de data aceasta o dăduse în bară. Eram atât de dezamăgit, încât credeam că o să mă îmbolnăvesc. Ştiam că mama o să-l certe pentru că mă luase cu el, gândindu-se că femeia dispărută era bine-mersi pe undeva şi că o după-amiază la Met ar fi un loc bun în care fiul său să îşi poată petrece timpul.

— Vrei să zici că ți-au spus ce se întâmplase cu fata aceea? a întrebat Mercer.

— Să-mi spună? Nimeni nu m-a mai băgat în seamă din momentul acela, şi pe bună dreptate. Aşa că m-am lăsat jos şi m-am ținut de o țeavă mergând de-a lungul marginii clădirii, aplecându-mă atât cât să văd la ce se holbau ei în jos. Acolo era trupul fetei, mototolit, pe o grindă, şase etaje mai jos şi patru etaje deasupra străzii. Părul lung şi blond îi atârna pe spate, plin de sânge, picioarele îi erau răsucite şi îndoite ca un iadeş rupt dintr-un curcan la masa de Ziua Recunoştinței.

M-am gândit imediat la Natalya Galinova, dispărută şi ea.

— Nici acum nu pot să-mi scot această amintire din minte, a spus Mike. Prima dată când vezi un cadavru – asta nu se uită niciodată.

5

Crimă la Metropolitan. Dacă s-a putut întâmpla acest lucru acum un sfert de secol, s-ar putea întâmpla şi azi. Indiferent de eleganța locului, indiferent de natura activității din interior, indiferent de renumele clădirii, nu există loc în care violența să nu se strecoare. Nu e de mirare că Mike încerca să facă poliția să se mişte mai repede.

— Şi cine a ucis-o pe muziciană? am întrebat.

— Un tâmplar de douăzeci şi unu de ani. Probabil că a surprins-o când s-a pierdut pe coridor, încercând să ajungă în spatele scenei pentru a se întâlni cu unul dintre dansatori. Individul avea o față de copil, dar avea probleme cu alcoolul. S-a făcut că îi arată drumul, a încercat să o violeze şi aceasta s-a bătut cu el. L-au prins după metodele clasice, folosite înaintea descoperirii ADN-ului: amprentele

pe care le-au găsit pe o țeavă de pe acoperiş, mărturisirea faptei. Judecătorul acela cu care flirtezi tu mereu?

Am râs.

— Roger Hayes?

— A dat cazul biroului tău. O treabă minunată. Tata a ţinut un album cu tot felul de tăieturi. Îl am acasă – iar ucigaşul putrezeşte pe undeva prin puşcărie.

Mike a deschis uşa sălii de teatru şi i-a rugat pe Dobbis şi pe Vicci să iasă.

— De unde vreți să începem, domnule Chapman? a întrebat Chet Dobbis.

— Se cercetează locul unde au fost găsite obiectele, ne-a spus Mike mie şi lui Mercer. Mai e o zonă aproape de cea în care am găsit unghia din perete. Se pare că părul Talyei s-a prins acolo. S-a agățat şi i s-a desprins o bucată din scalp.

S-a întors la Dobbis.

— Unde am putea vorbi în linişte?

— În sală se repetă. Nu cred că e o idee prea bună. Poate în cabina Natalyei, Rinaldo?

— Sigur. E o idee bună.

Dobbis ne-a arătat uşa.

— În spatele scenei şi la dreapta.

Era în stânga sălii mari şi Mike s-a întors dându-şi seama că direcția era dată din perspectiva artistului care stă în fața publicului.

— De ce nu ne spui cum e cu paza pe aici? a întrebat Mike.

Eu mergeam pe lângă Dobbis, cu Mike şi Mercer în spatele nostru şi Vicci ieşit din rând.

— Până azi aş fi spus că stăm destul de bine.

— Mă refer la cum este în timpul spectacolelor.

— În fața clădirii, evident. Nimeni nu poate intra fără bilet. Trei mii opt sute de locuri – prețurile pentru cele din

fața orchestrei pleacă de la nouăzeci dolari şi cresc până la cele de la balcon care-s cele mai scumpe.

— Cele mai bune locuri, a spus Mike uitându-se la mine. Pariez că nu ai stat niciodată acolo, Coop. Te ia ameţeala numai când te gândeşti.

— Două sute şaptezeci şi cinci de oameni plătesc pentru locurile din spatele orchestrei.

— Angajaţi?

— Câteva sute. Electricieni, machiori, scenografi şi designeri. Fiecare bucată din decor, fiecare articol vestimentar, fiecare stâlp pentru cele peste douăzeci şi cinci de piese pe care le punem în scenă pe durata unui sezon sunt făcute aici. Apoi avem oaspeţi care închiriază spaţiul, companii de balet care vin cu oamenii lor, cum este cea regală de exemplu.

— Deci în fiecare zi...? am întrebat.

— Avem sute de angajaţi şi mult mai mulţi care trec pe aici temporar. Se fac tururi în fiecare zi – elevi, turişti de toate vârstele şi naţionalităţile, demnitari şi artişti care ne vizitează, sunt livrate materiale de dimineaţă până seara. Artiştii au şi ei vizitatori – familie, prieteni, producători pentru care dau audiţii. Avem dirijori şi profesori. Cred că e vorba de mii de oameni.

— Sunt toţi controlaţi de paznici?

— Vin pe la intrarea actorilor. Trebuie să arate un act de identitate. Dacă semnează undeva sau dacă există o listă a numelor lor? Pentru angajaţi, da. Pentru ceilalţi, cred că nu.

Coridorul întunecat era rece şi trist. Pe pereţi erau uşi pe care erau scrise mari numele celor din Baletul Regal. Unele erau deschise, lăsând să se vadă rochii şi cămăşi de piraţi, toate făcând parte din repertoriul pe care îl aveau în săptămâna respectivă.

Mike a bătut uşor cu degetele într-un cufăr şi a chemat un tip în uniformă de la capătul holului.

— Aduceți mai mulți oameni aici. Deschideți toate cuferele. Nu îmi pasă dacă trebuie să spargeți încuietorile, vreau doar să le verificați pe toate.

Eram singurii care mergeau pe acolo, cu Dobbis care ne conducea şi vorbea.

— Aici este cabinetul doctorului. Asistentele sunt de serviciu în timpul zilei, iar câte un doctor e de gardă aici la fiecare spectacol. Talya ştia acest lucru.

Am trecut pe lângă o altă uşă. A răsucit clanța, dar nu a mers.

— Asta e pentru cei care lucrează cu animale. Cerințe ale celor de la Protecția Animalelor. De fiecare dată când avem vreun spectacol în care apare un cal, un măgar sau o cămilă, trebuie să avem pe cineva care să respecte regulamentele. În *Giselle,* apar doi bărzoi – câini-lupi din Rusia –, aşa că şi această cameră a fost ocupată azi-noapte.

Mike a țipat din nou la polițişti.

— Hei, faceți ceva acolo? Găsiți pe cineva care are cheile sau luați un ciocan pentru a deschide uşa asta?

Chet Dobbis şi-a arătat enervarea pentru prima dată.

— Facem totul cât putem de repede. Am dat ordine să se deschidă totul pentru voi.

— După spectacol, domnule Dobbis, am spus. Să presupunem că Talya a mers la alt etaj al clădirii, pentru un anumit motiv. Cât de repede se goleşte scena de toți muncitorii?

— Nu se goleşte niciodată. Scena de acolo este întotdeauna plină de oameni. Spectacolul are loc diseară, iar când se termină, cei care lucrează acolo vor desface decorul. Muncitorii de noapte vor lucra pentru a pune decorul pentru repetiția generală de mâine. Când se termină repetiția, pun decorul pentru spectacolul din seara aceea. Munca nu se termină niciodată şi locul este întotdeauna plin de oameni.

— Chiar şi duminicile?

— De cele mai multe ori. Atunci au loc antrenamentele, chiar dacă clădirea este întunecată. Şi tot aici au loc petrecerile de caritate şi evenimentele speciale pe care le găzduim destul de frecvent.

Am luat-o din nou la stânga şi am ajuns în faţa unei uşi pe care scria CABINE. Dobbis a intrat şi noi l-am urmat. Un mic perete despărţea o serie de încăperi.

— Aici este locul unde marii actori îşi ţin lucrurile în timp ce sunt pe scenă. Portofelul Talyei şi cheia de la hotel sunt încă aici, a spus Vicci. Eu am cealaltă cheie.

Mike a luat cheia de la agent, a deschis uşa şi a scos de acolo obiectele respective.

— Ţine astea, mi-a spus. Le voi lua dacă nu apare la cina de diseară.

În faţă, coridoarele se intersectau în formă de T.

— Ceilalţi au cabinele într-o altă parte a clădirii. Partea asta este doar pentru vedete, a spus Dobbis. Există chiar un fel de ierarhie aici. În timpul sezonului de operă, sopranele şi tenorii au camerele din centru. Baritonii, mezzo-sopranele au camerele laterale. Aşa că Natalya avea această cameră, bineînţeles.

Ne-a băgat într-o cameră privată, lipsită de orice obiecte personale, cu excepţia unui carton lipit de uşă pe care era scris cu carioca neagră numele ei, şi a hainelor sale ce atârnau într-un cuier. Am cercetat baia şi duşul, dar nu am găsit nimic. Dobbis mi-a oferit scaunul din faţa măsuţei cu oglindă.

Era un pian lângă celălalt perete, la care s-a aşezat Vicci. Dobbis s-a aşezat pe marginea unei canapele, iar Mike şi Mercer au rămas în picioare.

— Nu sunt foarte mult ferestre aici, a spus Mike. Ce e afară pe partea aceasta?

Cu excepţia a cinci ferestre în faţă, Opera părea îmbrăcată cu totul într-un înveliş de marmură.

— În spatele meu este strada Amsterdam, a spus Dobbis. Acesta este, de fapt, singurul geam care se deschide din toată clădirea. Rudolf Bing era director-general atunci când compania s-a mutat la Lincoln Center, în 1966. Vedeta lui preferată era Renata Tebaldi, iar ea dorea să aibă aer de fiecare dată când cânta. Aşa că *voilá* – un geam.

Dobbis credea că Mike era interesat de istoria clădirii, dar eu ştiam că se interesa doar de mijloacele de intrare şi de ieşire din clădire.

— Vă supărați dacă vă ridicați puțin de pe canapea? a întrebat Mike, uitându-se la director şi apoi vorbind cu Mercer. Hai să vedem dacă există urme de picior pe canapea.

Mike a ridicat telefonul de lângă pian.

— Nu e decât un interfon, domnule detectiv. Nu puteți suna în exterior, a spus Dobbis. Directorul de scenă sună pentru a-i chema pe artişti. Durează trei minute să ajungi din aceste camere în aripa principală, aproape şase până la scenă.

Mercer s-a întors de la uşă şi l-a chemat pe Mike.

— Vrei ca băieții care se ocupă de locul crimei să vină mai târziu aici?

— Da.

— E mai uşor pentru mine să văd ce au de gând să facă.

— Care e povestea cu Joe Berk? a întrebat Mike în timp ce Mercer ieşea. De unde ştiți că a fost aici noaptea trecută?

— Vrăjitorul? Ar fi destul de greu să nu-l vezi.

— Vrăjitorul?

— Aşa îi place să i se spună; Vrăjitorul Marii Căi Albe.

— Mai mult un fel de şopârlă, a spus Rinaldo Vicci, una veninoasă.

— Cu ce se ocupă Berk? a întrebat Mike. E producător?

Chet Dobbis a început să râdă.

— Joe Berk este cel care deține tot Broadway-ul. Cu asta se ocupă de fapt. Tot restul pleacă de aici.

— Trebuie să-mi explici. Cum adică „deține” Broadway-ul?

— Teatrele în sine, domnule detectiv. Sunt patru familii în New York care conduc toate teatrele oficiale din oraş.

— Cum e familia Shubert? am întrebat.

— Exact. Familiile Shubert, Nederlander, Jujamcyn şi Berk. Sunt treizeci şi cinci de teatre pe Broadway. Vrei să aduci un spectacol în oraş? Ai noul mare succes în buzunar? Ceva ca *Pisici* sau *Fantoma de la operă*? Nu se întâmplă nimic dacă nu ajungi la capul uneia dintre aceste familii. Sunt tipi drăguți, tipi deştepți şi tipi onorabili în această afacere şi mai este Joe Berk.

— Care este relația lui cu domnişoara Galinova? a întrebat Mike.

Vicci nu voia să spună prea multe.

— Joe o curtează pe clienta mea, dar numai în sens profesional, a spus, rostind cuvintele pe un ton dramatic. Are o idee pentru un spectacol în care ar putea juca ea.

Dobbis l-a întrerupt.

— Rinaldo, vorbeşti cu poliția. De ce nu încerci să le spui adevărul?

— De ce nu îi dai tu o mână de ajutor?

— De fapt, Talya este cea care umblă după Berk, domnule Chapman. A ajuns la o vârstă la care majoritatea dansatoarelor îşi fac probleme în legătură cu următorul pas din cariera lor. Când ajung la patruzeci de ani, devine din ce în ce mai greu să convingă publicul că sunt o Julieta de paisprezece ani sau o frumoasă adormită adolescentă. Şi apoi mai sunt şi rănile – rănile care pun stăpânire pe picioare şi şolduri.

— Broadway?

— Asta căuta ea, a spus Dobbis. Talya este tot atât de bună ca actriță, pe cât este ca balerină. Accentul rusesc este un pic cam dur pentru multe roluri, ceea ce nu a împiedicat-o să vină cu tot felul de idei. Este pregătită pentru un rol care o va face cunoscută celor care habar nu au ce înseamnă baletul. Cultură pentru mase, mai degrabă, decât pentru elite.

— Şi Berk? a întrebat Mike.

— După cum văd eu, a spus Dobbis, seducția a fost cea mai bună cale spre o audiție.

Vicci era nefericit.

— Nu ar trebui să spui asta, Chet. Ştiu tot ce se întâmplă în viața Talyei şi aici nu e vorba decât de bârfe.

— Câți ani are Berk?, a întrebat Mike.

— Şaptezeci şi patru.

— E încă în putere?

— Este supraponderal, dar încă destul de puternic. Stăpâneşte o parte din Broadway, a spus Dobbis. Nu văd de ce n-ar fi la fel de bun ca oricare altul.

— A fost aici noaptea trecută?

— Nu înăuntru. Vreau să zic nu în public.

— Nu venea să o vadă pe Talya?

— A întârziat la actul al doilea, a spus Rinaldo Vicci. Politica Operei – poate că ştiți deja – este că nu mai poți intra după ce a început spectacolul. Au – cum se spune – o mică încăpere cu un ecran pe care se poate urmări tot ceea ce se întâmplă pe scenă. Nu era un loc bun pentru Berk.

— De ce? am întrebat.

— Nu îi plac mulțimile. Nu îi stă în fire să fie în acelaşi loc cu întârziații şi să privească acțiunea pe un monitor, a spus Dobbis. Aşa am aflat că era în cabină. Şi-a făcut loc printre uşieri – s-a dat în stambă cu asta – şi a aşteptat-o pe Talya să iasă de pe scenă.

— Cearta?

— Era supărată că el nu se obosise să ajungă la timp pentru a o vedea dansând.

— Lui îi place baletul? a întrebat Mike.

— Lui Berk nu îi place nimic până nu aude clinchetul banilor în buzunar. Cred că este obişnuit cu versuri care să-i capteze atenţia şi să-l ţină treaz în timpul spectacolului.

— Neînţelegerile cu uşierii, i-am spus lui Dobbis, şi apoi cearta cu o divă nu au atras atenţia?

— De obicei, ne aşteptăm ca evenimente de genul acesta să aibă loc în fiecare seară, domnişoară Cooper. În momentul în care şi-au dat seama că nu e vorba de un fan la vânătoare de autografe, Berk a fost lăsat în pace. Iar discuţia dintre Talya şi Berk sau oricine altcineva... ei bine, acustica în această clădire este extraordinară, poate cea mai bună din lume. Nu există nici un colţ, nici un unghi drept în interiorul Operei. Tavanul şi pereţii sunt rotunjiţi în aşa fel încât sunetul se loveşte şi se întoarce înapoi în sală.

— Dar eu vorbesc de exteriorul sălii de spectacol.

— Restul clădirii este făcut din plăci izolate fonic. Dacă stai să te gândeşti, aşa şi trebuie să fie. Ajutoarele de pe scenă mută părţi enorme de decor şi echipament – chiar în timpul spectacolului – în timp ce artiştii şi muzicienii repetă în studiourile din toată clădirea, iar alţi artişti repetă de cele mai multe ori până intră pe scenă. Ca spectator, nu trebuie să auzi nimic din ceea ce se petrece în spatele scenei.

— Deci Talya ar fi putut fi...

— Nervoasă? Nu am de unde să ştiu.

— Atunci de ce mi-aţi spus asta? a întrebat Mike. A fost printre primele lucruri pe care le-am aflat.

— Maseurul mi-a atras atenţia. Ştiam deja că Berk venise în cabină să aştepte finalul actului. Talya a ajuns acolo şi l-a dat afară pe bietul om pentru a începe cearta cu Berk.

— Un maseur la ea în cabină în mijlocul spectacolului? a întrebat Mike. Coop, nu cauți ce trebuie. Cum îl cheamă şi când putem vorbi cu el?

— Veți vorbi. Veți avea tot ce vreți.

— L-a văzut cineva pe Berk ieşind din teatru?

Vicci şi Dobbis s-au uitat unul la altul.

— Nu mi-a spus nimeni nimic, a spus agentul. Dar sincer să fiu nu ne-a interesat persoana lui.

Mercer a deschis uşa şi ne-a făcut semn, mie şi lui Mike, să venim în hol. L-am văzut la locul crimei şi la spital, în tribunale şi închisori. Nu era nici o expresie a feței lui pe care să nu o înțeleg, iar aceasta prevestea lucruri rele.

— Natalya, am zis.

— Hai să mergem acolo până nu va fi compromisă toată zona, a spus, dând din cap.

— Dacă nu ai fi făcut cercetarea în acest fel, Mike, ar fi găsit-o la vară.

— Unde?

— Ar trebui să ştii locul acesta la fel de bine ca oamenii care l-au construit.

Mike a început să meargă spre lifturile din spatele scenei.

— La ce etaj?

— În sus sunt şase. Ca un fel de acoperiş...

— Acoperişul este la zece, a spus Mike, un lucru pe care şi-l aducea aminte de la zece ani.

— Atunci este o închidere acolo, cu o uşă care duce în afară. Acolo sunt aparatele de aer condiționat – cu găuri mai mari decât mine.

Un loc numai bun pentru a înăbuşi zgomotele unei lupte.

Am ajuns acolo în mai puțin de patru minute, în timp ce polițiştii se dădeau în lături, lipindu-se de pereții gri, la vederea lui Mike Chapman, pentru că totul în jurul lui

semnala prezența unui polițist de la omucideri care venise să preia controlul.

Cu cât ne apropiam de rampa care ducea afară, zgomotul acelor dispozitive imense făcea imposibilă orice conversație. Țevile păreau să vibreze în timp ce lamele imense făceau aerul să circule.

— Cât a căzut în gol? a întrebat Mike un portar care se pare că făcuse descoperirea şi stătea cel mai aproape de deschidere.

— Nouă metri, cel puțin.

Mike a coborât printr-o mică fantă pe o platformă nu mai lată de câteva zeci de centimetri şi a fost urmat de Mercer care mi-a întins mâna. Am vrut să mă țin de una dintre țevi, dar ştiam că ar putea să constituie şi ele probe.

M-am uitat în jos şi, inițial, am văzut totul întunecat. A durat câteva secunde până mi s-au acomodat ochii cu întunericul.

Chiar dacă totul se învârtea în jurul meu, puteam zări bucăți dintr-un costum din tul alb ridicate de curent, lăsând să se vadă trupul fără vlagă al Natalyei Galinova căzut într-un colț din gura de aerisire.

6

Portarul ne-a condus la etajul trei, acolo unde se afla coloana de aerisire, panourile electrice şi decorurile la care lucrau muncitorii.

Doar Mike, Mercer şi cu mine am intrat în locul acela strâmt. Sistemul de ventilație fusese oprit la comanda lui Mike, iar portarul ne-a dus acolo pentru a verifica dacă nu cumva există vreun semn de viață. Între timp, aşteptam un doctor pentru a vedea cum să o mutăm pe Talya.

Mike a îngenuncheat lângă un loc plin de fire, a aprins o lanternă mică încercând să vadă corpul cât mai bine.

Am tresărit când am văzut capul Talyei. Nu era întreg. Nu contează câte cadavre am văzut. Momentul nu este niciodată uşor.

Mike vorbea cu Mercer, făcându-i o descriere de genul celor pe care le auzea săptămână de săptămână în calitate de martor la autopsii.

— Probabil că e o fractură circulară craniană. Vezi crăpătura printre firele de păr?

Părul Talyei era lipit de scalp. Se pare că intrase mai întâi cu capul, sucindu-şi gâtul sub greutatea trupului ei suplu.

Craniul era în mare parte rupt în bucăţi şi arăta ca o hartă a intersecţiilor celor cinci mari artere.

Mercer a descoperit o rană asemănătoare celor care apar atunci când un obiect se loveşte de o mică parte din cap.

— Trebuie să fi fost încă vie când a fost aruncată aici.

Fractura circulară se răspândea din locul în care se produsese impactul, agravată de viteza şi înălţimea de la care căzuse dansatoarea.

Era sânge peste tot, o baltă sub urechea Talyei şi stropi pe tot costumul ei de satin.

— Îi vezi braţele? a întrebat Mercer.

— Arată de parcă ar fi în spatele ei. Probabil sunt legate.

Picioarele, elementul prin care se individualiza – lungi şi subţiri, cu muşchii foarte bine formaţi şi care fuseseră remarcate de fiecare critic de la debutul ei din Moscova, acum mai bine de douăzeci de ani – se vedea sub fusta de tul. Stângul era răsucit spre interior, genunchiul, lovit în timpul căzăturii, părea să fi ieşit din articulaţie. Dreptul, mai aproape de noi, părea să fie rupt în două de la gambă, iar osul trecea prin ciorap. Numai piciorul stâng rămăsese încălţat în urma căderii.

Mike a mutat lumina ca pe o baghetă, de jos în sus pe linia corpului, uitându-se după alte semne sau urme de răni care să nu fi avut legătură cu căderea.

În spatele meu auzeam vocile nou-veniților.

— Chapman? Intrăm.

— Mişcă-te, Coop. Sunt Serviciile de Urgență.

M-am dat înapoi şi i-am salutat pe cei de la Urgențe. Erau dotați cu dispozitive pentru a tăia orice fel de metal.

În timp ce auzeam cum îşi făceau loc în celula aceea mică – în zona îngrădită ca o cuşcă, aflată deasupra marii maşinării de aer condiționat –, unde zăcea Talya Galinova, a apărut un medic legist. Acesta urma să examineze corpul, să declare cauza morții – crima – şi să supravegheze mutarea rămăşițelor la morgă.

Mike şi Mercer m-au însoțit la Hal Sherman, care trebuia să fotografieze trupul din toate părțile înainte ca acesta să fie mutat.

Când a terminat, doctorul Kestenbaum, cel care era de serviciu atunci, şi-a pus halatul, mănuşile şi încălțările speciale. În timp ce se apropia de gura de aerisire arăta mai degrabă ca un astronaut decât ca un legist. În câteva minute, Kestenbaum s-a întors şi le-a făcut semn celor de la ambulanță să pună trupul într-un sac.

Am stat pe lângă el pentru a vedea ce are de spus.

— Cred că puteați să faceți asta şi fără mine.

— Da, doctore, a spus Mike. Dar din ce cauză a murit?

— Fractură craniană. Gâtul rupt şi răni la coloană. Mâinile erau legate la spate, aşa că nu a avut cum să se ferească de buşitură. Multiple contuzii – ca rezultat al căderii. Noi doi am mai avut un caz ca acesta, Mike.

Văzusem fotografiile de la cazul lui Mike în care un bărbat fusese împins de pe acoperişul unuia dintre cele mai mari muzee din oraş. După lovitura puternică, creierul îi

ieşise din craniu cu aşa o forță încât a lăsat urme devastatoare pe peretele opus.

Tânărul doctor s-a întors spre mine.

— Nu pare să fie de competența dumneavoastră, domnişoară Cooper. Costumul este la locul lui. Nu sunt semne de atac sexual.

Mercer nu voia să renunțe la ideea de a avea în acest caz şi un detectiv de la Victime Speciale.

— Crima se poate să fi fost rezultatul unei relații în care era implicată. E prea devreme pentru a spune ceva. Alex şi cu mine suntem aici pentru aşa ceva.

Nu puteam să-mi dau seama dacă Mercer a spus lucrul acesta pentru că îl interesa din punct de vedere profesional cine o omorâse pe Galinova sau pentru că voia să lucreze în continuare la acest caz ca să-l poată ține pe Mike ocupat dacă tot l-am adus din nou la treabă în ceea ce era de-acum o anchetă de pagina întâi.

— O să ai nevoie de astea, i-a spus Kestenbaum lui Mike, dându-i câteva pungi de hârtie.

Mike a deschis-o pe prima şi mi-a dat-o mie. În ea era unul dintre pantofii Talyei – din satin alb, cu o suprafață tare care îi permitea să danseze pe vârfuri. Lipseau cele două panglici care se legau în jurul gleznei.

— Le-a rupt în timpul căderii? am întrebat.

— Nu, a spus Kestenbaum. Uită-te în cealaltă pungă. E posibil ca făptaşul să o fi pus-o să-şi dea jos unul dintre pantofi înainte de a o ucide.

Fiecare probă era pusă într-o pungă separată, pentru a putea preveni transmiterea vreunei substanțe – chiar şi în cantități microscopice – de la un obiect la altul. Erau puse în pungi obişnuite de hârtie pentru ca suprafețele cu sânge sau apă să se usuce, nu să putrezească, cum se întâmpla în cele de plastic. În cea de-a doua pungă erau două bucăți de panglică.

— Pantoful a ajuns sub ea. Trebuie să studiem sângele pentru a vedea exact ce s-a întâmplat. Panglicile au fost folosite pentru a-i lega mâinile la spate. A fost mult mai uşor să o arunce aici în felul acesta fără ca ea să poată lupta ori ţipa. Sunt surprins că nu e nici un căluş.

— Asta pentru că am închis hudubaia. Se auzea ca o flotilă de Boeing 747 care decolează, a spus Mike. Ar fi acoperit orice zgomot.

Punga cea mică era la Mercer. A luat cele două bucăţi de panglică din satin alb, care se potriveau exact cu pantofii, şi le-a analizat. Marginile unde fuseseră cusute erau rupte. Apoi le-a mirosit.

— Miros a mentă, nu-i aşa? a spus, dându-mi-le şi mie.

— Da. Poate fi aţă dentară cu arome. Fiecare fată are grijă de pantofii ei, îi încalţă de mai multe ori până când devin confortabili, le pune răşină în vârfuri şi le coase panglicile. În orele pe care le petreceam aici sâmbăta participau şi soliste ale Teatrului American de Balet. De cele mai multe ori, în pauze, stăteau sprijinite de pereţi şi îşi aranjau sutele de pantofi cu care urmau să danseze pe parcursul sezonului.

— Aţă dentară? a întrebat Kestenbaum. O să facem un test de laborator pentru a fi siguri.

— E ultima descoperire – a înlocuit aţa obişnuită pentru că este mai puternică şi mai groasă.

Kestenbaum i-a dat al treilea plic lui Mike.

— Se pare că victima a smuls un smoc de păr din capul cuiva.

Erau opt sau zece fire de păr alb şi mătăsos.

— Erau la ea în mână? am întrebat.

— Nu când a aterizat. E greu de spus, după ce s-a lovit de toţi pereţii în cădere. Câteva fire atârnau la spatele rochiei de mătase, aşa că este posibil să fi fost la ea în mână înainte de a fi întoarsă pe toate părţile.

— Poți să faci analiza ADN-ului?

Era un proces mult mai încet pentru părul uman decât era pentru fluidele din corp şi era o analiză mult mai controversată când era vorba de acceptarea ei ca probă în justiție.

— Dacă asta e rădăcina putem face testul. Le trimitem la FBI peste noapte.

Acest tip de testare a ADN-ului nu se putea face decât dacă rădăcina firului era întreagă.

— Ăsta de unde a apărut? a întrebat Mike, scoțând un mic obiect negru din celălalt plic.

— Nu-ți face griji. Hal a făcut o fotografie înainte de a-l muta. Se poate să fi căzut când am ridicat cadavrul, a spus medicul legist. S-a prins în țesătura rochiei. Cel mai probabil, e un lucru pe care l-a prins în timpul căderii. Nu voiam să las asta acolo pentru că avocatul apărării l-ar vedea în poze şi m-ar acuza că l-aş fi considerat lipsit de importanță. Nu ştiu ce este.

— Ai stat prea mult cu ochii în microscop. Trebuie să te odihneşti şi să lucrezi cu mâinile de acum încolo, a spus Mike. Nu ai văzut niciodată ceva curbat?

M-am aplecat să arunc o privire. Era un cui îndoit la 90 de grade.

— Sunt peste tot aici. Du-te în camera unde se fac decorurile. Când muncitorii pun panourile împreună folosesc astfel de cuie. Pun pariu că sunt mai multe cuie îndoite în Operă decât coji de alune pe stadion.

— Ai vreo idee? a întrebat Mercer.

— Spune-i comisarului că pentru asta vom avea nevoie de forțe cam cât o armată. Până când interogăm tot personalul, le verificăm alibiurile şi începem să ne gândim la persoanele străine care ar fi putut intra, o să fiu îndeajuns de bătrân pentru ca să-mi depun actele pentru pensionare.

Ne-am îndreptat din nou spre lift.

— Nu crezi că ar trebui să închidem teatrul în seara asta?

— Problema asta am dezbătut-o înainte ca tu şi Mercer să ajungeți aici. Am fost refuzat de-a dreptul. Nu se poate. Nimeni nu poate face asta, dar primarul se gândeşte la o soluție. De ce ar sta o crimă în calea unor încasări de mii de dolari?

Când s-au deschis uşile liftului la etajul 1, Chet Dobbis ne aştepta.

— Zvonurile circulă foarte repede pe aici. Rinaldo Vicci a plecat să îl sune pe soțul Talyei, iar eu trebuie să vorbesc cu presa. Pot să – pot să o văd înainte de a...?

— Nu. Poți să mergi la funeralii. Lucrurile astea nu sunt pentru oricine, a spus Mike. Mai bine fă-ne loc. O să stăm ceva timp pe aici.

— Credeam că o să faceți asta la secție, a spus Dobbis, trăgând tare de nodul făcut din mânecile de la puloverul din jurul gâtului. Fața lui îngustă şi prelungă s-a schimbat brusc, de parcă ar fi mâncat ceva acru. Va fi destul de greu pentru restul artiştilor, pentru toți oamenii care lucrează aici. Pentru şefii noştri, desigur.

— E un lucru ciudat cu crimele astea, domnule Dobbis. Dați-le nişte calmante divelor dumneavoastră, pentru că aici va fi cartierul nostru general până găsim făptaşul.

— Şi ce îi spun lui Joe Berk, domnule Chapman?

— Cum adică?

— A sunat acum o jumătate de oră, întrebând de Talya. Vreți să-i spuneți dumneavoastră sau îi spun eu?

7

Joe Berk ne-a primit pe toți trei, sâmbătă după-amiază, la cinci şi jumătate. Un halat din catifea verde cu un şal de lână peste picioare părea a fi o costumație cam excentrică pentru el. Eu nu încetam să mă uit la părul lui alb.

— Mă scuzați că nu mă ridic, nu-i aşa? Care dintre voi este Chapman?

Berk stătea într-un şezlong, neputându-mă vedea în spatele lui Mercer şi al lui Mike.

— Eu sunt Chapman. Acesta este detectivul Wallace şi ea este Alexandra Cooper, de la Procuratură.

— Nu v-am văzut, domnişoară. Mă scuzați, a spus Berk, dându-şi jos piciorul pe care şi-l odihnea.

S-a apropiat de noi, a dat mâna cu băieții şi apoi s-a înclinat şi mi-a luat mâna, de parcă ar fi vrut să o sărute.

Părea mai tânăr decât mă aşteptam şi era în formă. Mike a folosit expresia „mic şi îndesat" pentru a-l descrie pe Berk, dar era mai mult îndesat decât gras şi acest lucru îl făcea puternic, ceea ce se potrivea cu aroganța pe care o emana.

— Secretara mi-a spus că vreți să mă vedeți în legătură cu o persoană dispărută. Cine este? a spus, luând o țigară Gauloise şi căutând o brichetă.

Berk s-a mutat în spatele biroului şi ne-a invitat să luăm loc pe cele trei scaune care erau aranjate în jurul mesei.

— Pe cine ați pierdut?

Era mult mai uşor să-i faci pe oameni să coopereze cu anchetatorii – mai ales dacă era vorba de o crimă la mijloc – întrebându-i despre o persoană dispărută decât dacă spuneai cuvântul „crimă".

— Natalya Galinova, a spus Mike.

— Sunteți un pic cam în urmă cu ştirile băieți, a spus Berk uitându-se pe rând la Mike şi la Mercer. Glumiți, nu? Talya e moartă. Mă credeți idiot?

— Se pare că în urmă cu o jumătate de oră nu aveați idee unde ar putea fi... a spus Mike înainte de a fi întrerupt de o sonerie.

Patru dintre butoanele de pe consola telefonică a lui Berk erau roşii şi a apăsat pe cel mai aproape de el, cu un deget îndreptat spre Mike.

— Da, dragă. Spune-i nenorocitului că voi vorbi cu el în momentul în care i se termină banii. Şi dă toate biletele pentru seara asta. Oricine de pe lista ta. Se pare că o să petrec ceva timp cu comedianţii ăştia.

A terminat convorbirea.

— Domnilor?

— Cine v-a spus despre domnişoara Galinova? a întrebat Mike.

— Ce să-mi spună?

— Că este moartă.

— E secret?

— Era până când...

— Da, am înţeles. Până acum o jumătate de oră. Ştiţi câţi oameni mă sună din jumătate în jumătate de oră? a spus, trecând cu mâna peste telefon.

— Nathan Lane are probleme cu gâtul, sună telefonul. Bernadette Peters are indigestie, cineva mă sună. Regele Leu are diaree, eu sunt primul care află.

— Domnişoara Galinova nu lucra pentru dumneavoastră, nu? a întrebat Mike.

Berk a mai luat o ţigară.

— Fantezie şi lumină, domnule Chapman. Asta sunt eu. Oricine a urcat pe scenă vrea să lucreze pentru mine.

Telefonul a sunat din nou. Berk i-a arătat lui Mike toată mâna de data aceasta.

— Da, dragă.

A ascultat în timp ce secretara îi spunea cine îl caută.

— Trebuie să răspund, băieţi.

Berk şi-a pus ţigara în scrumieră şi şi-a pus mâinile la tâmplă.

— Asta vreau să aud. Ieri mi-ai spus treizeci şi cinci. Trecem de asta? (A aşteptat răspunsul.) Glumeşti! A trecut de trei miliarde în toată lumea. Jos pălăria, este cel mai

renumit eveniment. Nu-ți bate joc de mine, Joey, e o domnişoară aici, altfel ți-aş spune ce gândesc.

— Puteți amâna telefoanele acestea până terminăm? a întrebat Mike.

— Hei, pentru 35 de milioane, îți sugerez să-ți păstrezi întrebările pentru când termin, a spus Berk, uitându-se la mine. E vorba de punerea în scenă a *Fantomei de la Operă* în Las Vegas. La teatrul hotelului Venetian, cu un candelabru mai mare decât o barcă şi câțiva oameni cu bani care pot face să se întâmple lucrul acesta. Broadway-ul merge la Vegas. Luăm 100 de dolari pe bilet fără să clipim măcar.

— Vorbeam de domnişoara Galinova, a spus Mike. Domnule Berk, am înțeles că ați fost aseară la Metropolitan.

— Bineînțeles.

— Dar nu la spectacol.

— Baletul nu e genul meu. Muzica mă face să adorm, balerinele sunt prea slabe pentru gustul meu, băieții au câte o pereche de şosete băgată în pantaloni ca să pară că sunt bine dotați. Dați-mi Shakespeare şi vă pot umple o sală întreagă. Dar nu balet.

— Ați fost acolo pentru a o vedea pe domnişoara Galinova, nu-i aşa? a întrebat Mike.

— Talya m-a invitat la gală. Uite ce e, m-am străduit să ajung. Este o domnişoară foarte stilată, dar eu am programul meu. Aveam un proiect în studiu şi a trebuit să văd aseară primul act ca să ştiu dacă se potriveşte pentru rolul principal. Am întârziat la scena în care juca Talya. Asta e.

— Ce s-a întâmplat când ați ajuns la Operă?

— Nimic. La ce vă referiți?

— Adică ce ați făcut când ați descoperit că nu mai puteați intra?

— Am fost fericit pentru că am întârziat şi am mers la cabină s-o aştept.

— Cei de acolo v-au lăsat să intraţi? Fără nici un fel de problemă?

— Vai! Un idiot nu mă ştia şi a trebuit să stau câteva minute să-i explic.

— Ştiaţi unde e cabina?

— Da, normal. Am mai fost acolo.

— De curând?

— Da, da. Talya dorea să vorbească cu mine, mergeam acolo. Avea timp între repetiţii, aşa că mă duceam.

— Vorbeaţi despre balet?

— Nu fiţi caraghios, domnule poliţist. V-am spus că nu mă interesează. Talya avea nevoie de Joe Berk, domnule Chapman, nu invers, a spus, punându-şi degetul pe piept. Vrea să – voia – să apară într-o producţie dintr-ale mele. Voia să o fac vedetă pe Broadway.

— Era vorba de un spectacol anume?

— E vreo diferenţă?

Mike era la fel de enervat de parcă Berk ar fi zgâriat cu unghia pe tablă.

— Singura diferenţă este dacă vă cred sau nu.

— De parcă ar trebui să-mi fac griji dacă mă crezi sau nu, a râs Berk. Ştii povestea fetei cu costumul de catifea roşie? Evelyn Nesbit.

Am recunoscut numele Nesbit şi ştiam că a fost implicată într-un scandal, dar nu îmi aduceam aminte exact.

— Harry Thaw. Stanford White. Madison Square. Sex, infidelitate, bani, crimă – erau toate implicate în poveste.

— Bravo, domnule poliţist. Vă ofer locuri la premieră, în rândul din faţă. Crimă, domnişoară Cooper. O crimă tradiţională în Manhattan. Prietenul dumneavoastră ştie mai bine despre ce e vorba. O să vă spună el mai târziu.

Altfel, va trebui să cumpărați bilete, a spus Berk, făcându-mi cu ochiul. V-aş putea invita chiar eu. Îi lăsăm pe polițişti acasă.

Mike absolvise Facultatea de Istorie. Ştia tot ce avea legătură cu istoria militară – străină şi americană – şi fascinația pe care o exercita lumea aceasta îl făcuse expert în cele mai complicate crime din New York.

— Este un spectacol pe Broadway? a întrebat Mike. O crimă petrecută cu o sută de ani în urmă?

— Mă aştept să fie gata în 18-20 de luni. Un block-buster muzical. Sunteți prea tineri pentru a vă aduce aminte de *Sweeny Todd.* Hei, uitați-vă la *Chicago.* Cei din familia Weissler, sunt nişte genii. Au venit la mine cu ideea de a face un spectacol pe Broadway despre o domnişoară care îşi împuşcă amantul şi eu i-am refuzat. Câți ani şi câte turnee în afară au avut? Am uitat ce rol a avut filmul în menținerea succesului. Cei din familia Shubert au fost mai înțelepți decât mine. Ce naiba o fi fost în capul meu? O crimă pe scenă se vinde excelent.

Berk a scuturat scrumul.

— Elton John face muzica, Santo Loquasto costumele – rochii, blănuri, faimosul covor din blană de urs – iar dansul va fi mult mai frumos decât porcăria de candelabru care se construieşte pentru *Fantoma* din Las Vegas. Cum era cântecul? Tot ce-mi mai trebuie acum este fata.

— Talya Galinova? am întrebat.

— Roagă-l pe domnul Chapman să vă spună povestea, domnişoară Cooper. Evelyn Nesbit era una dintre cele mai frumoase femei la acea vreme. Dar nu avea decât şaisprezece ani când s-a petrecut totul. Un rol mare pentru o persoană ingenuă. Talya? Ar fi fost mult prea bătrână în momentul în care am fi pus piesa în scenă. Aveam nevoie de o persoană tânără.

— Ea ştia acest lucru? Sau din cauza asta s-au certat în cabină?

— Nu contează dacă ştia. Eu ştiam sigur.

— Şi domnişoara Galinova, a fost fericită să vă vadă aseară? a întrebat Mike.

— A venit foarte transpirată, vă daţi seama. Voi credeţi că totul curge natural şi apoi aplaudaţi, dar fetele astea depun ceva efort. A venit transpirată şi înfierbântată, plină de sudoare. Şi foarte enervată pentru că nu fusesem la spectacol. Ce temperament, a spus Berk, plecând de lângă noi.

A deschis o uşă şi a aprins lumina. A intrat în baie, lăsând uşa întredeschisă, şi a continuat să vorbească cu noi în timp ce urina.

— Mă auziţi, da?

— Chiar prea bine. Nu sunt îndeajuns de bine plătită pentru asta, i-am şoptit lui Mike. Adu-mi aminte să-i spun lui Battaglia că îmi e dator.

Cercetam cu privirea biroul lui Berk şi locul din jurul acestuia pentru a găsi vreun fir de păr.

— Talya voia rolul şi m-a înnebunit. Doamne, mai bine ar fi păstrat puţină furie pentru tipul care a atacat-o.

Se spăla pe mâini, iar eu m-am ridicat şi am mers să mă uit la nişte fotografii de pe perete, gândindu-mă că ar putea fi câteva fire de păr pe care le puteam compara cu cele găsite de Kestenbaum pe trupul Talyei.

Când Berk a ieşit din baie, îşi lega cordonul halatului în jurul taliei.

— Îţi place fotografia asta? Eu sunt. Nu ţi-ai fi dat niciodată seama din ea, nu-i aşa?

În poza aceea alb-negru apărea un puşti în pantaloni trei-sferturi, ţinând-o pe mama lui de mână, iar rochia ei ştearsă se pierdea în monotonia casei.

— Micuțul Yussel Berkowitz. A fost făcută acum mai bine de şaptezeci de ani, în Rusia, mi-a spus, ținându-şi mâinile pe burtă. A fost o călătorie pe cinste.

Nu mi-aş fi imaginat niciodată că un copil al unei familii care a scăpat de grijile unui trai sărac în ceea ce părea un sat din străinătate să stea într-un apartament dublu deasupra unuia dintre teatrele pe care el şi frații lui le dețineau, îmbrăcat în smoching şi cu papuci verzi de catifea, asortați, cu ornamente din aur pe margine, care semănau cu podoabele pe care Ducele de Windsor le-ar fi purtat la Palatul Regal.

— Vorbeam despre cearta pe care ați avut-o cu domnişoara Galinova, a spus Mike.

— Ceartă? Cine a spus aşa ceva?

— Ați spus că era supărată pe dumneavoastră. Mă întreb dacă avea legătură cu aceste probleme profesionale sau era ceva personal.

— Personal?

Berk a stins țigara în scrumieră şi a răsucit-o până nu a mai rămas nimic din ea.

Mike l-a luat din scurt.

— Aveați o relație sexuală cu domnişoara Galinova? Totul a început din cauza unei ciondăneli pe tema aceasta?

— Nu aveți nici un drept să veniți aici şi să insinuați că am vreo legătură cu ceea ce s-a întâmplat cu Talya. Nu aveți nici un drept să mă întrebați despre viața mea personală, a spus Berk, ducând un deget spre cordonul de la halat şi altul înspre Mike. Ştiți cu cine vorbiți? Ştiți cine sunt?

Mike s-a uitat la impresarul roşu de furie.

— Ştiți cine sunt?

Berk vorbea din ce în ce mai tare de fiecare dată când spunea lucrul acesta.

— Ştiți cine sunt? Ştiți?

Nici unul dintre noi nu vorbea.

— Ştiţi cine... ştiţi cine sunt?

Fiecare cuvânt era îndreptat spre noi şi răsuna în toată camera, evidenţiind puterea şi controlul lui Berk.

— Hei, Mercer, a spus Mike, întorcându-se pentru a se uita la noi. Ştii cine e?

Mercer a dat din umeri şi s-a uitat la Berk cu aceeaşi privire implacabilă ca a lui Mike.

Berk părea gata să explodeze. Era timpul să intervin.

— Uite ce e, domnule Berk. Tot ce ştim este că s-ar putea să fiţi ultima persoană care a văzut-o pe Talya Galinova în viaţă. De ce nu ne spuneţi când v-aţi despărţit? Locul, ora, cine mai era de faţă?

Berk s-a îndreptat spre baie.

— Ceartă? Oameni buni, sunteţi nebuni. De parcă ar trebui să suport aşa ceva din partea unei balerine. De parcă Joe Berk ar avea vreun interes să o lase pe nenorocita aia să-mi spună cum şi ce să fac? Am ieşit afară când a început să ţipe la fel cum o veţi face voi dacă nu vă daţi seama cine sunt eu.

Bombănea ceva în timp ce se chinuia să închidă uşa care ne despărţea.

— Vorbiţi cu şoferul meu. El ştie la ce oră am mers la maşină. La naiba, ştiam că o să am probleme cu *corva* asta bătrână.

Mike s-a uitat la mine, nedumerit din cauza cuvântului.

— Italiană?

— Idiş. Înseamnă curvă.

Era cea mai gravă insultă pe care o folosea bunica pentru orice femeie cu un comportament indecent.

Berk ne-a chemat.

— Vreţi să ştiţi de ce nu putea Talya să-şi ţină costumul de balet pe ea? Vorbiţi cu Chet Dobbis. A stat prea mult în locuri în care nu ar fi trebuit, totul în numele artei. Ha!

Întrebați-l pe domnul Dobbis unde era el când s-a tras cortina aseară.

8

Eram pe strada 44 vest, sub marchiza teatrului Belasco, deasupra căruia Joe Berk avea un apartament la ultimul etaj al clădirii în stil neo-georgian din 1907. Cei care doreau să ia cina la un preț mai mic studiau meniurile din vitrinele restaurantului, iar bișnițarii încercau să vândă bilete de trei ori mai scumpe la spectacolul din seara aceea, în care Ralph Fiennes revenea în *Hamlet.*

— Vrei să mergem la Dobbis chiar acum? a întrebat Mercer.

M-am uitat la ceas.

— Dacă reuşim să dăm de el înainte să înceapă piesa.

Mike nu era prea încântat.

— Sunt foarte mari şansele să se repete prima crimă de la Met. Cineva care lucrează în culise. Se poate să o fi interceptat pe Galinova pe coridor sau în lift. Era furioasă din cauza lui Joe Berk. Tipul s-a dat la ea, s-a speriat şi aşa mai departe. Locotenentul va împânzi zona Operei cu oameni şi până la mijlocul săptămânii vom avea un suspect.

— Dacă vrei să aştepți până atunci eu sunt de acord, a spus Mercer.

— Da, până atunci poate avem şi nişte rezultate. Măcar ADN-ul.

— Înțeleg. Eşti obosit şi nu eşti pregătit pentru întreaga procedură. Du-te acasă. Alex şi cu mine mai rămânem câteva ore.

Mike şi-a trecut degetele prin păr. Ştia că Mercer îl îndemna să intre în joc.

— Mă anunțați când terminați?

— Sigur că da.

Mike îşi lăsase maşina într-un loc în care parcarea era interzisă, puţin mai jos de teatru. Ne-am plimbat pe strada cu sens unic, trecând prin mulţimea din Times Square şi am condus spre strada 10 pentru a parca în spatele Operei pe strada 65.

De data asta am intrat în clădire pe uşa de la scenă din spatele garajului. O mulţime de clienţi începuseră să se plimbe, unii pentru a-şi păstra rezervările la restaurant, alţii pentru a se bucura de seara frumoasă de primăvară cu un pahar de vin în faţă.

Cei de la pază erau însoţiţi de doi poliţişti, dintre care unul l-a recunoscut pe Mercer şi ne-a făcut cu mâna.

La al doilea punct de control, Mike l-a rugat pe omul care făcea verificarea să-l cheme pe Chet Dobbis. Ni s-a spus că nu era în birou.

— Apelaţi-l pe pager, vă rog. Trebuie neapărat să-l vedem înainte de a începe spectacolul.

Pentru că nu a sunat timp de zece minute, am devenit nerăbdători şi ne-am hotărât să încercăm să-l găsim.

Coridoarele erau pline de oameni. Muzicieni îmbrăcaţi de sus până jos în negru, astfel încât orchestra să nu distragă atenţia de la acţiunea de pe scenă, cu instrumente de toate mărimile şi formele, înghesuiţi de oamenii care veneau din toate direcţiile.

Dansatorii în pantalonii obligatorii pentru încălzit, majoritatea cu sticle de apă în mână, exersau diverse mişcări sau stăteau sprijiniţi de perete şi îşi întindeau picioarele şi spatele. Tâmplarii şi electricienii cărau bucăţi din decor şi elemente de sprijin, maşini de găurit şi ciocane pe care le manevrau pentru a construi decorurile necesare.

Mike s-a apropiat de un om care părea să fie supraveghetor, dându-le instrucţiuni celorlalţi muncitori.

— Dobbis. Îl caut pe Chet Dobbis.

— Ultima dată când l-am văzut era în vagonul din spate. (Bărbatul a făcut semn cu capul.) Mergeți în partea aceea.

— Ați văzut vreun vagon azi? am întrebat. La ce credeți că se referă?

— Poate fi ceva din spectacolul din seara aceasta. Să mergem pe scenă şi poate ne arată cineva.

Am dat colțul şi am ajuns pe scena Operei. Cortina care ne despărțea de public era trasă şi cel puțin o duzină de oameni pregăteau locurile pentru spectacolul care trebuia să înceapă într-o oră. O femeie dădea cu vopsea pe o piatră falsă, făcând ultimele retuşuri pentru evenimentul serii. Dacă era cineva care era îngrijorat din cauza crimei de aseară, atunci nu arăta acest lucru.

— Ține strâns acolo, s-a auzit o voce, dar nu puteam vedea cine e.

— Îl căutăm pe... a spus Mike.

— Nu îmi pasă ce faceți. Va trebui să aşteptați până după spectacol.

Un bărbat înalt cu ochelari a ieşit din spatele unui panou de comandă din stânga scenei.

— Vă rog să vă dați mai în spate. Trebuie să mutăm ceva foarte mare.

— Uite ce e, sunt detectivul Mike...

— Îmi pare bine. Eu sunt Biff Owens. Regizorul de scenă. Trebuie să mulțumesc publicul din seara aceasta, vreți să vă dați la o parte, vă rog.

— Sigur. Îl caut pe Chet Dobbis. Unde este vagonul?

Am trecut printre firele de pe podea şi ne-a condus spre ceva care părea a fi locul lui de muncă, un loc cu patru monitoare şi mai multe butoane decât pe o navă spațială.

— Am patru vagoane şi dacă nu vă mişcați o să rămâneți sub ele. Harry? (Owens a chemat pe cineva.) Haide să-l mutăm pe primul şi să aducem masa.

Cu un zgomot surd toată scena Operei a început să dispară, ajungând mai jos cu trei metri. Din spatele clădirii era adusă o platformă enormă.

Biff Owens a bătut din palme aprobator şi apoi s-a uitat la ceas pentru a cronometra mişcarea întregii suprafeţe – două minute.

— Bine, Harry. Întoarce-o la loc, a spus Owens, întorcându-se spre Mike. Acestea sunt vagoanele mele. De ce ați întrebat?

— Îl caut pe Chet Dobbis. Cineva ne-a spus că era în apropierea unui vagon.

— Acesta este unul dintre lucrurile care fac Metropolitan Opera unică, domnule ofițer. Avem patru scene separate aici. Cea din stânga este una, în dreapta este a doua, cea din spate, care se poate roti, şi aceasta este cea principală, a spus Owens, în timp ce podeaua din spatele nostru se mişca din nou. Cei care muncesc aici le numesc vagoane.

— Hidraulice?

— Nu. Au un sistem electric. Când scena principală se coboară, celelalte sunt prinse de cabluri electrice şi astfel le putem muta. Funcționează ca nişte vagoane.

— Trebuie să fie foarte gălăgioase, nu?

— În timpul spectacolului? Avem uşi izolate fonic între ele. Nu se aude nici un zgomot.

Owens ne-a vorbit despre acustica locului care făcea ca muzica să sune atât de bine pentru public, dar nu-i dădea nici o şansă unei femei aflate în pericol în spatele scenei.

— Nu a văzut nici unul dintre voi *Boema* aici? a întrebat, ducându-se din nou la monitoare. Avem casa în stânga scenei, ridicată cel mai sus pentru început. Durează un minut să o coborâm şi imediat avem scena pariziană. Apoi urmează scena cu cafeneaua, iar în momentul în care moare Mimi crezi că eşti în Montmartre.

— Ce ați făcut seara trecută?

— Eu? Gândiți-vă la mine ca şi cum aş fi controlor de trafic. Dacă plec de aici chiar şi pentru un minut, sunt şanse foarte mari să se producă un dezastru. Sunt responsabil cu mutarea acestor scene şi trebuie să ştiu exact când trebuie ridicată sau coborâtă cortina. E vorba de câteva sute de comenzi într-o oră. Spectacolul nu se poate derula fără mine.

— Aceste monitoare, a spus Mike, punând un deget pe ecrane, ce îți arată?

— Acesta mi-l arată pe dirijor. Al doilea e negru când sunt spectacole de balet. Nu am nevoie de el când nu e nevoie de versuri. De obicei aici este prompterul meu, unde sunt afişate versurile pentru solişti. Al treilea este pentru lumini şi al patrulea îmi arată întreaga scenă şi pot să urmăresc producția.

— Şi domnul Dobbis, unde a fost în timpul spectacolului de aseară?

— În cabina regizorului.

— Unde este?

— În spatele orchestrei. Va fi tot acolo când începe spectacolul din seara aceasta.

— Hei, Biff, a strigat un bărbat de deasupra scenei. Eşti gata să las copacii jos?

— Cine-i ăsta? a întrebat Mercer.

— Unul dintre zburători, a spus Owens, înainte de a goli scena cu un strigăt. Toată lumea la o parte. Haide, Jimmy.

Mi-am îndoit gâtul pentru a vedea în interiorul întunecat mai sus cu vreo zece etaje. Cu viteza luminii şi cu o incredibilă precizie, o pădure întreagă pictată a căzut de sus şi s-a oprit la câțiva centimetri deasupra podelei. Dacă ar fi fost cineva dedesubt ar fi fost tăiat în două.

— Ce este acolo sus?

— Sistemul de coborâre. Nouăzeci şi şapte de țevi, fiecare dintre ele de lungimea scenei şi fiecare putând susține o

jumătate de tonă de recuzită. Putem pune în scenă un întreg spectacol acolo, coborând fiecare parte într-o clipă.

Rețeaua de deasupra era străbătută de pasarele şi galerii, țevi pictate în negru pe fundalul negru şi el. Trei sau patru oameni îmbrăcați în haine închise la culoare se mişcau prin spate.

— Am senzația că se pot întâmpla accidente oricând, a spus Mike.

— E periculos. De aceea repetăm atât de mult cronometrarea.

— Cine se ocupă de asta?

— Eu, a spus Owens. Dacă am nevoie de o pânză aici jos, ajutoarele au numărul țevii care o susține în scenariul lor. Eu strig „haide” şefului lor, iar el le spune celorlalți să se mişte. E nevoie de opt sau zece oameni pentru un spectacol mare.

— Deci, dacă unul dintre ei pleacă înainte de a se termina actul...

— Nu se poate întâmplă asta cu oamenii mei. Lucrează doi câte doi, câte unul de fiecare parte. Dacă ar pleca cineva, nu ar mai putea închide actul sau o scenă pentru ca cealaltă să poată începe. Un singur om nu se poate descurca.

— Şi Dobbis, a spus Mike, a fost aseară în cabină?

— Trebuie să mergeți în spate, domnule. El mă poate vedea pe mine şi putem vorbi la telefon, dar eu nu îl pot vedea pe el. Mi-a dat semnalul pentru ridicarea cortinei la 20:15 şi când strângeam totul la sfârşit a venit să-mi spună noapte bună. Între aceste două momente, e treaba lui.

— Putem să ieşim de aici în teatru? am întrebat.

Owens ne-a condus din studioul lui şi ne-a arătat o serie de uşi. Noi am continuat să mergem, practic târându-ne pe lângă pereți pentru a le face loc oamenilor care încercau să ajungă la locurile lor.

L-am întrebat pe uşier de cabina directorului şi ne-a dus la o uşă strâmtă, la jumătatea distanței între bară şi intrarea spre orchestră. Am încercat mânerul, dar uşa era încuiată, aşa că am bătut.

Chet Dobbis a deschis uşa, uimit să ne vadă.

— Te sun eu mai târziu. Am musafiri, a spus la telefon înainte de a închide.

— Putem intra?

Dobbis se schimbase în costum şi înfățişarea lui devenise foarte formală.

— Nu e un moment potrivit. Suntem pe punctul de a începe spectacolul, a spus, dându-se înapoi în timp ce ne primea în cămăruță.

Cabina cu un perete de sticlă avea cam trei metri lățime, avea două scaune şi mai multe ecrane.

— Baletul va începe imediat. Putem să ne uităm împreună.

Pe unul dintre monitoare puteam vedea bagheta dirijorului în aer, de parcă ar fi repetat ritmul unei piese. Pe alt ecran era imaginea unei cortine, în timp ce pe al treilea apăreau dispozitivele de lumini din spatele publicului.

— Vreți să ieşim pentru câteva minute? Vrem să vă punem câteva întrebări înainte ca povestea Natalyei să ajungă în ziare.

S-a aşezat pe unul dintre scaune, jucându-se cu ceva în mână care mă făcea să mă gândesc la Căpitanul Queeg şi pietrele lui.

— Dacă nu vă deranjează să amânăm până la sfârşitul spectacolului, putem vorbi.

Trei ore era mai mult decât aveam de gând să aştept. Dacă Dobbis şi Galinova fuseseră implicați într-o relație, Chapman şi şeful meu trebuiau să ştie.

— Mai bine aflu răspunsurile...

Am fost întreruptă de uşa care s-a deschis.

— Sandra, intră, bineînțeles, a spus Dobbis, ridicându-se pentru a face loc femeii pe care ne-a prezentat-o ca fiind profesoara de balet.

— Scuze, a spus ea, sărutându-l pe Dobbis pe ambii obraji înainte de a se apropia de mine şi de a se aşeza pe al doilea scaun. Nu mi-am dat seama ce mă deranja ieri. O chestie de-aia care nu-ți dă pace toată ziua. Nu am vrut să te las singur azi-noapte şi apoi – vai, teribila moarte a Talyei.

— Înăuntru sau afară, domnişoară Cooper. Nu te pot lăsa să ții uşa aia deschisă după ce începe spectacolul. Lumina le atrage atenția dansatorilor.

Chiar nu era loc pentru noi trei în acea cabină şi îi făcusem semn lui Mercer să deschidă uşa. Luminile din sală au început să se diminueze.

Dobbis ne-a mulțumit şi ne-a spus că ne vedem mai târziu. A încetat să se mai joace cu obiectul acela mic şi l-a pus pe masă lângă el.

Cabina era aproape în întuneric, dar luminile de la monitoare au fost de ajuns pentru a ne da seama cu ce se juca Chet Dobbis. Era un cui de 5 centimetri – genul pe care muncitorii de pe scenă îl numesc un cui de 20.

9

— Dewar cu gheață pentru blondă. Fără fructe. Aveți Green Goose?

Barmanul a luat paharele şi ne-a adus băuturile comandate de Mike. Eram singuri în holul Operei, la baza scării principale, în timp ce toți împătimiții de balet erau la locurile lor.

Polițiştii care erau la intrări şi la uşile ce duceau în spatele scenei nu păreau să deranjeze publicul care nu a

aflat de moartea Natalyei decât la ştirile de noapte sau în ziarul de dimineaţă.

Am sorbit băuturile pe durata celor patruzeci de minute ale actului întâi din *Coppelia,* eu şi Mercer încercând fără succes să-l facem pe Mike să plece. Era evident că nu putea face faţă emoţiilor prin care trecuse după moartea lui Val şi nici măcar nu se prefăcea că ascultă poveştile lui Mercer despre Vickee şi copilul lor.

Când s-au deschis uşile sălii şi mulţimea a ieşit afară în pauză, Mike s-a grăbit să-şi facă loc spre cabina directorului. În timp ce mergeam în urma lui, mi-am dat seama că instinctul nu-l înşelase. Chet Dobbis se îndrepta cu paşi repezi spre ieşire, mergând prin mulţime de parcă încerca să se distanţeze de noi.

Mike l-a strigat, dar Dobbis nu a întors capul. Mergeam printre rândurile de spectatori enervaţi pentru că le stăteam în calea paharelor de plastic cu şampanie sau în calea locurilor de odihnă.

Mercer a fost mult mai direct. A şters-o pe deasupra unui rând de scaune libere cu excepţia unui cuplu de bătrâni care stăteau aşezaţi şi, apoi, a sărit peste scaunele din faţă, reuşind să-l ajungă pe Dobbis la uşa cea mai apropiată de ieşirea din spate.

— Ştiţi cum se termină sau aveţi vreun tren de prins? a întrebat Mike.

Directorul se juca din nou cu acel cui.

— Trebuie să vorbesc cu regizorul de scenă, domnule ofiţer. Unul dintre dansatori a ratat jumătate din intrări şi spectacolul e în pericol.

— De ce nu îi spuneţi profesoarei de balet să se ocupe de asta? a întrebat Mike, stând în faţa uşii cu mâna pe umărul lui Dobbis. Nu durează decât vreo câteva minute.

Uşierul l-a văzut pe Dobbis în timp ce se îndrepta spre el şi a deschis uşa pe care scria „Nu intraţi!”. O dată ce am

intrat, ne-am oprit toți trei în jurul lui, astfel că nu mai putea merge în nici o parte.

— Vă fac să deveniți nervos? a întrebat Mike.

— Nu, deloc. Sunt sigur că nu vă place nici dumneavoastră să fiți întrerupți când faceți ceva important la locul crimei şi vă cer acelaşi respect pentru munca pe care o fac eu în seara asta. Sunt în mijlocul unei producții.

— Ce coincidență. Aici suntem la locul unei crime, domnule Dobbis. Fiți atent cu acel cui cu care vă jucați. Nu aş vrea să vă pierd din cauza tetanosului înainte de a vorbi cu dumneavoastră.

Dobbis a deschis pumnul şi s-a uitat în jos, de parcă ar fi fost şi el surprins de – faptul că ținea ceva în mână.

— Asta? Nu e vorba de nervi, domnule ofițer. E doar ca să-mi poarte noroc, a spus, punându-l în buzunar.

— Cum aşa?

— L-am luat de când a cântat Pavarotti aici.

— Luciano Pavarotti?

— Da. Grăsanul.

— Se distinge de departe între tenori, domnule ofițer. Pavarotti e foarte superstițios, ştiați asta, domnişoară Cooper?

— De ce toată lumea o întreabă pe ea când vine vorba de cultură generală? Nu ştie – credeți-mă – şi nici Mercer. Şi ce-i cu asta?

— Luciano nu intră pe scenă fără un astfel de cui. A găsit unul din întâmplare prima dată când a cântat *Tosca* aici. A fost un mare succes şi după şaizeci de reprezentații cu *Tosca* a rămas talismanul lui. Chiar are un buzunar special la costume pentru acest obiect. De obicei, în ultimele momente înainte de începerea spectacolului, le caută pe jos, a spus Dobbis, arătându-l din nou. Am obiceiul să port întotdeauna câte unul la mine în cazul în care nu găseşte el.

— Unele obiceiuri dispar greu, a spus Mike. Nu s-a retras acum câțiva ani?

— Se pare că superstiția lui s-a mutat la mine. Mi se pare în continuare că aduce noroc.

— Nu ați fost aşa de norocos aseară, nu-i aşa? Sau poate l-ați scăpat?

— Sunt peste tot, domnule Chapman, după cum ați văzut. Ați venit aici ca să vorbim despre cuie sau vreți să ajungem şi la ceva mai serios? Începe al doilea act.

Mercer s-a îndepărtat puțin şi ne-a întors spatele, de parcă Dobbis ne-ar spune numai mie şi lui Mike vreun secret.

— Domnişoara Cooper şi cu mine suntem puțini induşi în eroare, domnule Dobbis, poate reuşiți dumneavoastră să lămuriți lucrurile pentru noi. Ați fost foarte expeditiv când a fost vorba de relația dintre Joe Berk şi Talya, dar, în acelaşi timp, Berk spune că şi dumneavoastră i-o trăgeați.

— Ce cuvinte folosiți, domnule ofițer. Joe Berk nu are dreptate.

— Vă las pe dumneavoastră să-i spuneți asta. Ştiți cine este, domnule Dobbis?

Dobbis nu a apreciat efortul lui Mike de a glumi.

— Cine este sau cine crede că este?

Şi-a aranjat cravata şi gulerul cămăşii înainte de a vorbi din nou.

— Talya şi cu mine am avut o aventură în urmă cu zece ani, poate chiar mai mult. Cu mult înainte ca vreunul dintre noi să se fi căsătorit. Nici eu şi nici ea nu am avut vreun motiv să ascundem acest lucru. Mi-a provocat un ulcer pe care îl tratez şi astăzi. Când Talya a decis să pună capăt relației a fost mai mult decât o binecuvântare.

— N-ați mai încercat niciodată să vă revendicați teritoriul?

— Nici măcar să mă uit pe hartă, domnule.

— Neînțelegeri artistice? Vreun motiv de ceartă?

— Bineînțeles că au existat. Voia să fie Talya mereu. Îi plăcea să se certe şi cu cât creştea, cu atât era mai rea cu dansatorii care primeau laude. Am petrecut foarte mult timp luptându-mă mai mult cu personalitatea ei decât cu talentul.

Dobbis a încercat să treacă prin spatele meu, dar Mike nu s-a lăsat.

— Aseară ați văzut-o pe Talya după ce Joe Berk a plecat din cabină?

— Trebuia să am grijă de actul al treilea, domnule Chapman. Scena din *Baiadera* cu idolul de aur. Era vorba de schimbări masive de decor cu distrugerea templului, erau patru dansatori pe scenă. Nu mă interesa nici dacă Talya se hotăra să danseze goală în fântâna din centru. Trebuie să ajung în cabina mea pentru a fi sigur că totul iese fără cusur. Se poate?

M-am dat înapoi pentru a-l lăsa pe Dobbis să treacă.

— Încep să fiu de acord cu Mike, i-am spus lui Mercer. Hai să-l lăsăm în seara asta. Poate aflăm ceva de la autopsia preliminară mâine, pentru a avea un punct de plecare.

— Vrei să pleci? l-a întrebat Mercer pe Mike.

Făcea parte din îndatoririle lui de polițist de la omucideri să asiste la autopsie. Şi era prima dată când făcea lucrul acesta de la moartea lui Val.

— Voi doi vă ocupați prea mult timpul încercând să mă analizați. Nu am cunoscut-o pe Talya. Îmi pare rău că a murit, dar nu o să mă arunc pe mormântul ei. După felul în care te uiți la mine mi se pare că ar trebui să mă transfer la furturi de maşini. Haide. Nu am mâncat cum trebuie de câteva săptămâni.

— Asta voiam să aud. Vrei ceva anume?

— Nimic din ce poți pregăti tu, Coop. Mă gândeam la paste.

— Nu pot să-ți spun cât de dor mi-a fost de ironiile tale. Uite, mă iei peste picior şi eu sunt fericită de parcă m-ai fi invitat la bal, am spus, dându-i mâna lui Mike. Sun la Primola.

Trebuia să mergem până în faţa Operei şi să dăm ocol întregului complex pentru a ajunge la maşină. Am mers apoi de-a lungul parcului şi am ajuns pe strada 65 la una dintre cârciumile noastre favorite.

Giuliano nu îl mai văzuse pe Mike de două luni. L-a îmbrăţişat cu entuziasm şi ne-a condus la prima masă din colţ, ignorând toate cuplurile care aveau rezervare la ora 9 şi care stăteau acum la bar.

Adolfo ne-a luat comanda pentru băuturi şi a deschis o sticlă de vin pe care ne-o trimisese Giuliano, cu complimente. Toţi trei eram familiarizaţi cu meniul sofisticat al restaurantului, dar am optat pentru meniul special Primola – un aperitiv din dovlecei fripţi şi apoi trei porţii de spaghete şi chiftele.

Indiferent cât de obosită eram după ultimele 24 de ore de muncă, mă simţeam plină de viaţă pentru că trioul nostru se reunise. Familia şi prietenii apropiaţi au prezentat un sanctuar emoţional pentru mine în decursul anilor în care am avut de-a face cu victime ale violenţei intime pentru care nici o şcoală nu mă pregătise.

Femeia cu care am locuit la Wellesley, grupul de studiu de la Facultatea de Drept din Virginia şi colegii cu care am stat umăr la umăr la tribunal au jucat un rol foarte important în păstrarea credinţei în bunătatea oamenilor.

Dar nici o relaţie profesională nu se poate compara cu prietenia dintre mine, Mercer şi Mike. Ei au văzut partea întunecată a oamenilor, văzând de multe ori crime săvârşite de ucigaşi motivaţi de lăcomie, perversiune şi de toate celelalte păcate capitale. Au ajutat victimele să-şi revină după traumele suferite. Au înţeles conceptul de loialitate

când eu nu ştiam cum să le spun oamenilor de ce unii dintre noi găsesc satisfacţie în a face rău.

Pagerul lui Mercer a început să sune în timp ce ne savuram vinul. A ieşit afară pentru a vorbi la telefon.

— Dacă ai de gând să îmi strici seara cu noi treburi, a spus Mike când acesta s-a întors, fă-ne rost de o masă pentru două persoane.

Mercer mi-a zâmbit şi a ridicat paharul.

— Suntem cu un pas mai aproape de a-l prinde pe violatorul din Riverside.

— Un alt atac?

Cei care alergau pe aleile parcului au avut de-a face cu un tip care se ascundea în tufişurile dese ce înverziseră în luna martie, aşteptându-le pe femeile care alergau singure. Poliția credea că omul are o disfuncție sexuală, din moment ce nu ejaculase în nici una dintre femeile atacate. Din cauza lipsei unei probe de ADN, nu reuşisem să căutăm în bazele de date cu foşti deținuți sau în cea cu delicte nerezolvate.

— Nu chiar, a spus Mercer. Tipa aceasta alerga împreună cu câinele său, o corcitură pe care îl salvase de pe stradă. Perversul a pus-o la pământ şi a început să tragă de pantalonii ei, dar javra l-a apucat de încheietură şi nu i-a dat drumul până când tipul nu a cedat. Trebuie să merg la spital s-o întreb câteva lucruri.

— Vrei să vin cu tine?

— Stai aici cu Mike. De data asta e uşor.

— Ți-a scăpat din nou?

Mercer a zâmbit.

— Pentru moment. Dar câinele este la noi. Doctorii îi scobesc dinții. Este îndeajuns de mult sânge pe dinții lui pentru a găsi ADN-ul de data aceasta.

10

Eu şi Mike locuiam în partea de est a oraşului, în locuri la fel de diferite ca şi modul în care crescusem. Îşi numea camera din blocul de patru etaje de pe strada York „coşciugul”, în timp ce eu locuiam la etajul 20 al unei clădiri foarte frumoase cu portar 24 de ore din 24 care mă ajuta să mă despart de demonii din timpul zilei când ajungeam acasă.

Când am plecat de la Primola era o noapte rece de primăvară şi Mike s-a oferit să mă conducă până la blocul meu.

Am încercat să aduc vorba despre Valerie, dar el a început să mă întrebe despre viaţa mea personală.

— Şi ce ai de gând să faci acasă, Coop? O să rezolvi integrame din *Times*-ul de sâmbătă şi o să faci o baie fierbinte pentru a evita patul gol? Nimic nou la tine?

— Au! Începi să vorbeşti ca mama. Cred că tu şi Mercer o să rămâneţi cu mine o vreme.

— Cât timp ai de gând să continui aşa? a spus, în timp ce traversa strada, uitându-se la cupurile care mergeau la braţ spre casă după ce au ieşit de prin restaurante şi baruri.

— Să alergi la locul crimei, să te bată vreun borfaş, să renunţi la nopţi şi la week-enduri.

— La fel ca tine.

— Eu sunt plătit pentru ore suplimentare.

— Ştii pe cineva care are un serviciu mai bun ca al meu? În fiecare zi mă trezesc şi vreau să mă duc la muncă. Îmi place sentimentul, îmi place să ştiu că facem lucrurile mai bune pentru cei care nu se aşteaptă ca sistemul să le rezolve.

— Dar trebuie să te mai întâlneşti şi cu altcineva în afară de mine şi Mercer.

Mike devenise dependent de dragostea lui Val după ce ani întregi nu avusese încredere în nimeni în afara colegilor de la serviciu. Ea se luptase să-l facă să aibă încredere în ea şi acum el se lupta să-şi poată stăpâni emoțiile.

— De aceea au devenit atât de importante prieteniile mele. Ştii asta.

— Vorbesc despre altceva, Coop. Nu amici, nu prietene, nu prieteni de băutură. Nu te temi niciodată că va trece totul pe lângă tine pentru că eşti mult prea implicată în toată povestea asta? Ai ieşit din circulație.

Acum mai bine de zece ani, înainte de a începe munca asta care m-a absorbit total, bărbatul cu care urma să mă căsătoresc în câteva ore a fost ucis într-un accident rutier.

Trecusem printr-o pierdere la fel de mare ca a lui Mike şi nu îi puteam da nici un fel de asigurare că o dragoste atât de importantă – ca dragostea mea pentru Adam – va mai apărea vreodată.

— Nu fi ridicol. Am crezut că motivul pentru care nu mă curtează nimeni este pentru că tu ai împrăştiat vorbe despre mine.

Nu mă ascultă nimeni pe mine, a spus Mike, plecând de lângă mine în momentul în care umerii ni s-au atins. Tu eşti cel mai mare duşman al tău. Ai putea la fel de bine să porți un semn care îi avertizează pe tipi să stea departe de tine.

Nu puteam să-l scot pe Mike din dispoziția aceea sumbră.

— Ce faci în week-endul viitor? am întrebat.

Am făcut câțiva paşi în fața lui şi apoi am mers cu spatele, încercând să-l fac să se uite în ochii mei.

— Lucrez.

— Ai putea face schimb cu cineva, nu-i aşa?

Încercam să-l fac să-şi revină, dar când m-a ignorat şi a continuat să meargă, mi-am pus ambele mâini pe pieptul lui pentru a-l face să se oprească.

— Cred că mi-am folosit toate mijloacele, nu crezi?

Mike m-a dat la o parte şi s-a prefăcut că râde.

— Trebuie să plec la Vineyard vineri după ce termin munca. Deschid casa pentru primăvară. Jim e plecat, am spus, referindu-mă la logodnicul prietenei mele Joan Stafford, aşa că Joan va veni, probabil, cu mine. O să stăm în faţa şemineului şi amândoi veţi putea face haz de viaţa mea amoroasă.

Ajunsesem pe strada mea. În faţa intrării era un mic parc pentru locatari, în care erau plantate narcise şi brânduşe, iar luna se reflecta în bazinul micuţ înconjurat de bănci de granit.

Portarul mi-a ţinut uşa. Am mai încercat o dată.

— Vrei să intri puţin?

Mi-am aplecat capul şi am zâmbit spre Mike, care se uita la asfaltul de pe jos – fără să ia în seamă luna şi florile – şi nici măcar nu a văzut privirea mea.

Mike a dat negativ din cap şi a spus că mă sună după autopsia Natalyei Galinova. Am mers spre lift şi am apăsat pe buton. În timp ce aşteptam, m-am uitat pe geam şi l-am văzut pe Mike stând pe una dintre bănci, uitându-se la cer de parcă ar fi văzut vreo constelaţie obscură. Nu eram obişnuită să fiu respinsă de el în felul acesta şi m-am întrebat dacă era altceva ce îl putea ajuta să treacă peste suferinţă.

Nu aveam putere pentru a rezolva rebusul din *Times*-ul de sâmbătă – cel mai greu din toată săptămâna – dar mi-am pregătit o baie fierbinte şi m-am scufundat acolo pentru a reface ultimele ore din viaţa Talyei Galinova. Eram prea obosită pentru a mă lupta cu somnul şi prea resemnată cu statutul vieţii mele sociale pentru a-mi face griji că nu mai fusese nici un fel de cută pe partea cealaltă a patului de câteva luni.

Moartea dansatoarei era titlul de pe prima pagină din *Times* am văzut eu când l-am luat din fața uşii duminică dimineața la 8:30. O fotografie a ei în rolul lui Odile, cu arabescuri, apărea exact sub articolul referitor la rata crescută a şomajului şi la politica din Coreea de Nord.

Post nu m-a dezamăgit niciodată când a fost vorba de prost gust. Pe prima pagină apărea titlul – CRIMĂ LA METROPOLITAN DIN NOU, cu majuscule şi cu poza ei în sacul de plastic în care se afla, în timp ce era luată de ambulantă. Subtitlul de sub numele Talyei identifica ultimul rol: CADAVRUL BALETULUI.

O ploaie de aprilie a început să se audă uşor în geamuri, dându-mi prilejul de a petrece o zi de lenevealã acasă. M-am ocupat de facturi, am răspuns la e-mailuri, am dormit după-amiaza; am telefonat familiei şi prietenilor şi am reuşit să merg să-mi fac manichiura şi pedichiura. La cină am mâncat o salată şi un sandviş de curcan la pachet livrat de PJ Bernstein şi am petrecut seara cu o colecție de povestiri ale lui Raymond Chandler pe care o cumpărasem cu un dolar de la bazarul Chilmark.

Am aşteptat telefonul lui Chapman referitor la autopsie, dar fiind week-end, puțin personal şi o serie de crime destul de sângeroase, nu se ştia când vom avea rezultatul.

Tocmai mă uitam la ştirile de noapte de la ora zece când a sunat telefonul.

— Nu sunt multe lucruri care să ne ajute, a spus Mike. A murit din cauza căzăturii, aşa cum ne aşteptam.

— Kestenbaum e sigur că Talya era în viață când a fost aruncată?

— Era foarte mult sânge în creier când i-a deschis craniul, aşa că inima pompa încă în momentul în care s-a lovit. A căzut cu capul în jos, cu mâinile legate la spate, cu o viteză de aproximativ 32 de kilometri pe oră. Craniul, coastele şi pelvisul fracturate şi răni interne. Iar doctorul a

avut dreptate când a spus că s-ar putea să nu vrei să te bagi în asta. Nu e nici un semn de atac sexual. Nu e nici o urmă de spermă în vagin, aşa că nu putem afla nici cu cine şi-a făcut de cap ieri.

— A venit soțul Talyei să ridice cadavrul?

— Nu. I-a spus doctorului de la morgă că se despărțise de Talya acum câteva luni, iar avocații ei îl anunțaseră că urma să intenteze divorț. Vorbeau destul de des, dar numai afaceri. Nu are nici o legătură cu asta.

— Ei bine, impresarul ei? Cum îl cheamă?

— Rinaldo Vicci. A venit la morgă, dar aşteptăm pe cineva pentru a confirma aranjamentele. Vicci nu are nici un fel de putere de decizie în asta. Soțul Natalyei spune că l-a concediat acum mai bine de o săptămână.

— De ce? A spus de ce?

— Vicci neagă acest lucru. Spune că amenința că va face asta de fiecare dată când era nervoasă, dar soțul ei spune că de data asta era hotărâtă. Soțul a fost mereu în contact cu avocații Talyei din cauza despărțirii lor legale şi asta i-au spus acum o săptămână. Un alt lucru pe care trebuie să-l clarificăm.

— Nu o poți lăsa să stea la gheață la infinit, Mike.

Mi-am înghițit limba imediat ce am spus asta.

— De ce? a întrebat. Merită ceva mai bun decât Val?

Accidentul iubitei lui Mike într-o vale înghețată era încă proaspăt în mintea lui. Era o prăpastie între noi, o amărăciune pe care n-am mai simțit-o niciodată. M-am chinuit să refac intimitatea prieteniei noastre, dar am început să-mi dau seama că era un drum lung până acolo.

— Dar probele pe care le-am dus la laborator? Obiectele, părul şi sângele?

— Stai liniştită, Coop. Nu lucrează nimeni azi. Abia mâine se vor ocupa de ele.

— Angajații de la Operă? A început cercetarea lor?

— Oamenii ăia nu ştiu ce i-a lovit. Uită de ei. Toate unităţile din oraş ne ajută cu intervievatul lor, verifică toate cotloanele. Am umplut bine locul. Ai văzut ziarele de dimineaţă?

— M-am gândit întotdeauna că aş putea să-i ajut. Îţi ţii respiraţia şi sperі că nici unul dintre apropiaţii victimei nu văd tabloidele acestea.

Camera de presă a tribunalului fusese căptuşită de sus până jos cu articole de pe prima pagină, iar peretele fusese numit peretele ruşinii. Cazuri foarte grave ca acesta aveau să dea mai multe articole.

— Nu te gândi că mâine nu va fi un subiect la fel de important. Îţi ofer şansa de a veni cu mine să faci rost de firele de păr pe care îţi doreai foarte mult să le găseşti ieri când am fost la Joe Berk. Eşti gata pentru o întâlnire pe Broadway?

— Unde eşti? Ce e...

— Un pic prea mult sânge pe stradă, Coop. Berk a fost electrocutat în seara asta.

— *Ce*? Joe Berk? Cum s-a întâmplat?

— A ieşit din teatru acum o oră. O izolare proastă la nişte cabluri electrice.

— Dar este primul nostru...

— Se mai întâmplă accidente. *Con Ed* are un fel de puncte fierbinţi în tot oraşul şi Joe Berk a pus piciorul lui gras pe unul dintre ele. Uneori justiţia este sigură şi nu vreau să pierd o ocazie ca asta.

— Eşti sigur că e vorba de un accident?

— Căile Domnului sunt foarte încurcate. Berk a călcat pe unde nu trebuia şi a scutit statul de alte necazuri. Merg la apartamentul lui să arunc o privire. Vrei să vii?

— Vii să mă iei?

— Să fii gata în zece minute. Şi păstrează cincizeci de cenţi pentru ziarul de mâine. E vorba de Joe Berk. Un alt

titlu pentru tabloide, fotografii ale bătrânului zăcând în groapă, viața sa rezumată la un singur cuvânt: Electrocutat!

11

— Times Square, centrul lumii, a spus Mike, coborând din maşina de serviciu la intersecția dintre Broadway şi strada 44, la ora 11, duminică seara.

A arătat spre cer.

— Poți să zbori de pe aeroportul LaGuardia seara şi să citeşti la fereastră fără lumină artificială, doar cu lumina venită de la acest canion de neon.

Cu o sută de ani în urmă, când Adolph Ochs şi-a mutat sediul ziarului în centru, zona, pe atunci numită Long Acre Square, a fost redenumită Times Square în onoarea publicației. Această zonă, pe vremuri rezidențială, a fost transformată în centrul comercial al Manhattanului şi, imediat după apariția metroului, au apărut şi teatrele.

De data aceasta nu exista banda galbenă care să împrejmuiască locul crimei. Polițiştii puseseră conuri orange pentru a delimita zona şi trei camioane de la *Con Ed* blocau intrarea pe stradă în timp ce muncitorii încercau să repare stricăciunile.

— Funcționează pe acelaşi principiu ca şi Old Sparky, a spus Mike, referindu-se la scaunul electric care nu se mai folosise din 1963. O zdruncinătură puternică şi eşti gata să te întâlneşti cu diavolul. Joe ar fi trebuit să ştie că papucii aceia din catifea verde nu l-ar fi protejat în afara locuinței.

Unul dintre polițişti ne-a condus la şeful echipajului care explica problema celor doi băieți trimişi de la primărie. Ne-am prezentat şi ne-am alăturat conversației.

— Care-i treaba? a întrebat Mike.

Cei din echipaj ne-au arătat dispozitivul din josul străzii, de la marchiza Teatrului Belasco de pe strada 44.

— E vorba de un nod. O altă problemă de întreținere. O izolare făcută prost.

Unul dintre oamenii primarului făcea deja calcule.

— Lucrul acesta va costa orașul câteva milioane. La naiba. Este abia primul semestru al anului și am avut deja mai mult de patruzeci de plângeri. Asta înseamnă mult mai mult decât anul trecut.

— Cum s-a întâmplat? am întrebat. Mă refer la accident.

— Firele ar trebui să aibă două straturi de izolație, unul făcut din bandă de plastic și celălalt din cauciuc. Când cauciucul se rupe, capătul expus al firului intră în contact cu rama metalică a cutiei.

— Acoperișul trapei? a întrebat Mike.

— Arată de parcă ar fi trecut prin ea 55 de volți. Mai mult decât suficient pentru a te omorî.

— Mai aveți din acestea?

— Două sute cincizeci de noduri în tot orașul.

— Alți morți? a întrebat Mike. Nu am mai văzut așa ceva până acum.

Tipul de la biroul primarului, care se gândea la procesele civile și nu la viețile oamenilor, a răspuns:

— Acum o lună a fost unul în centru. Departamentul din sud a fost răspunzător pentru asta. O femeie care își plimba câinele. Se pare că ăsta a fost anotimpul propice.

— De ce?

— A fost multă zăpadă iarna asta, a spus omul. Când municipalitatea pune sare pe străzi, izolația cablurilor se corodează și se rupe.

Reprezentantul primarului a dat din cap, nedorind să-și asume răspunderea pentru viitorul proces.

— Sarea nu este motivul pentru care a murit Joe Berk. Ultima cutie era prea mică pentru toate firele. Acestea au

fost împinse spre vârf şi au curentat totul. Ar fi trebuit să aveţi un limitator.

— Ce-i asta?

— Este un fel de siguranţă electrică, a spus, răspunzându-i lui Mike înainte să-l ia din nou la întrebări pe şeful de la *Con Ed.* Când a fost inspectată ultima dată această cutie? Nu aveţi destui oameni pe stradă şi nu aveţi un sistem de testare.

— Patruzeci de plângeri? a întrebat Mike. Asta nu înseamnă că au murit 40 de oameni.

— Nu. Nu. E vorba de utilităţile metalice. De obicei e vorba de 20-30 de volţi – destul pentru a te speria sau pentru a face să sară în aer un câine. Oamenii sună în fiecare săptămână. Se pierde foarte mult timp pentru că aceşti oameni nu înţeleg că trebuie să rezolve problema.

Mike s-a dat la o parte din înghesuială şi am mers de-a lungul conurilor galbene, şi am traversat strada în faţa Teatrului Belasco.

Un alt poliţist începător stătea la uşa care dădea spre scările ce urcau la apartamentul lui Joe Berk. Mike a arătat insigna.

— E cineva acolo?

— A fost cineva cu domnul Berk când acesta a coborât. Se poate să fie fiul lui. A urcat din nou în momentul în care ambulanţa a plecat cu Berk. A spus că trebuie să dea nişte telefoane şi, apoi, a mers la spital. L-am rugat să îmi lase mie cheia. Acum nu e nimeni acolo.

— Foarte bine. Domnişoara Cooper şi cu mine o să aruncăm o privire.

Tipul ne-a dat cheile. Am mers spre lift şi am urcat până la etajul patru (mai mult nu mergea oricum), şi am pătruns în apartamentul liniştit al lui Berk.

Camera în care am intrat era biroul în care vorbisem cu Berk cu o zi înainte.

Panourile din stejar de pe pereți şi tavan păreau foarte sumbre acum şi tot ce a putut găsi Mike pentru a face lumină a fost lampa de pe birou.

— Căutăm...?

— Orice îl poate lega pe Joe de Talya Galinova. Sau orice ne poate conduce pe o altă pistă, în cazul în care Joe nu merita cu adevărat să aibă parte de ultima rafală de energie.

— Ce părere ai de un mandat de percheziție, detectiv Chapman?

— Nefericitul e mort. De ce? Nu mai poate sta într-un tribunal.

Mike şi-a pus mănuşi de cauciuc şi a început să ridice tot felul de hârtii de pe biroul lui Berk. Mi-a dat şi mie o pereche.

— Nu poți pur şi simplu să te uiți la mine şi să continui să fii inutilă.

Mi-am pus mănuşile de cauciuc şi am dat peste câteva plicuri mici pe care Mike le scosese din buzunarul de la haină.

A arătat spre scaun.

— Vrei firele acelea de păr, nu?

— Nu vei putea folosi nimic de aici în cazul Talyei, dacă la asta te referi.

— Proprietate abandonată, Coop. Tipul trece pe aici şi lasă câteva lucruri în urmă. Gândeşte-te la biata femeie de serviciu care va trebui să facă ordine după el. Îi faci o favoare. Haide. Serveşte-te.

Am luat câteva fire şi le-am pus într-un plic pe care l-am băgat în buzunarul de la pantaloni.

Mike mi-a dat o hârtie pe care erau trecute lucrurile ce trebuiau făcute luni, a doua zi dimineață.

Era o listă cu nume şi numere de telefon, date de întâlnire şi o programare pentru prânz. Am luat o foaie de hârtie şi am copiat totul.

Corespondența era ordonată în teancuri. Unul dintre teancuri părea să fie despre înțelegerea între producătorii de pe Broadway şi sindicatul care reprezenta actorii şi managerii. Negociatorii ajunseseră la un acord temporar pentru a evita o grevă şi Berk se pare că era implicat, refuzând să le ofere ce doreau şi provocând furie conducătorilor sindicatului.

Un alt teanc cuprindea hârtii referitoare la premiile Tony, echivalentul premiilor Oscar.

Ceremonia televizată urma să fie peste două luni.

— Fă o listă cu toate astea, i-am spus lui Mike. Nu le putem lua cu noi şi nu găsesc nimic care să aibă legătură cu Galinova. Aici e vorba numai de Tony. Se pare că unele din spectacolele lui Berk vor lua ceva premii.

— Se schimbă ceva? a întrebat Mike, deschizând multe sertare şi uitându-se să vadă ce conțin.

— Sigur că da. Un premiu, de obicei, ține un spectacol pe scenă şi umple sala, aşa că este un ajutor pentru producător. Putem aduce pe cineva care să ne dea mai multe informații despre lumea teatrului.

Aproape tot ce puteam vedea pe birou avea de-a face cu industria în care lucra.

Nu era nimic cu numele Galinova şi foarte puține lucruri păreau să aibă legătură cu viața personală a lui Berk.

Mike stătea în pragul uşii şi m-a chemat.

— Uită-te la asta.

După uşa de la baie mai era o cameră mare şi întunecată, cu o scară ce ducea la al doilea etaj al apartamentului, unde un balcon împrejmuia totul. Cele două etaje erau străjuite de o cupolă de sticlă. Pe pereții camerei erau nişe pline cu tot felul de lucruri care aminteau de Napoleon.

L-am urmat pe Mike şi am înconjurat camera, uitându-ne la etichete. Într-un colț era statuia Micului Caporal, erau

săbii, hărțile campaniilor acestuia şi chiar lenjeria intimă. Un scaun cu inițialele împăratului era în centrul camerei, iar pe pereți era o bibliotecă ce părea să conțină cărți de dramaturgie.

Mike a urcat scara din stejar şi, la jumătatea ei, mi-a făcut semn să merg după el.

— Cred că am găsit budoarul băiatului.

La capătul scărilor era un foaier care ducea spre un dormitor mare. Patul imens era acoperit cu tot felul de țesături pe care era cusută monograma lui Berk.

Pe peretele mai îndepărtat erau multe monitoare, asemănătoare cu cele ale directorului de scenă de la Operă, dar mult mai mari. Mike s-a aşezat pe pat şi a luat telecomanda, deschizând primul monitor. A schimbat canalele până a dat de meciul celor de la Yankee.

— Uite care-i treaba, e o pierdere de vreme, am spus în timp ce aprindeam veioza de pe noptieră, în căutare de note sau fotografii.

— Egalitate la doi cu Sox, Jeter e în formă şi tu te grăbeşti? Ai ceva mai bun de făcut?

A schimbat monitorul. Următoarea imagine a apărut, dar nu era nici un fel de mişcare, iar Mike părea că nu poate schimba canalele. A îndreptat telecomanda spre al treilea şi a apărut acelaşi lucru. Părea aceeaşi cameră din unghiuri diferite. Nici unul dintre noi nu a fost surprins când pe al patrulea monitor a apărut o imagine asemănătoare cu cele două.

— La ce crezi că ne uităm? Crezi că e vorba de recuzita teatrului?

M-am dus mai aproape de ecrane şi am îngenuncheat în fața lor.

— Dacă e vorba de aşa ceva, nu ne uităm la scenă sau la orchestră.

Mike a venit şi el şi s-a aplecat peste umărul meu.

— Ce vezi?

— Asta arată – ei bine, seamănă cu o cabină, nu-i aşa?

I-am arătat un perete cu oglinzi opus chiuvetei, cu un morman de haine şi o bluză de damă.

— Şi aici e o baie. Poţi să vezi direct la duş. E un fel de mozaic pe fundal. Arată ca nişte flori – poate lalele. La fel şi aici.

— Nenorocitul le privea pe fete de aici cum se dezbrăcau, a spus Mike, cu rânjetul său inconfundabil. Ce pervers. O afacere perfectă pentru un bătrân pervers.

Brusc, am auzit un zgomot care părea să vină din spatele unei uşi de pe un perete din faţa patului. M-am speriat şi l-am luat pe Mike de braţ.

— Ce-i asta? am întrebat, nerăbdătoare să plec din apartamentul lui Berk înainte să ne găsească cineva aici fără nici un fel de mandat. Pare a fi cineva din dulap.

Sunetul cablurilor liftului s-au oprit şi s-a deschis uşa camerei. Tânăra care a păşit din spaţiul îngust mi-a sâsâit în faţă.

— Cine naiba eşti şi ce faci aici?

12

— Sunt Michael Chapman. Poliţia New York. Ea este Alexandra Cooper. Aveţi vreo... sunteţi rudă cu Joe Berk?

— Am fost? Da. Mona Berk. Joe a fost unchiul meu, fratele tatălui meu.

— Îmi pare rău pentru pierdere, pentru moarte...

— O să transmit condoleanţele întregii familii. Aşteptaţi să înceapă desenele sau ce?

S-a aşezat lângă Mike, în faţa monitoarelor.

— Poate ne puteţi ajuta, spunându-ne la ce ne uităm, mai exact? Oare la camerele de luat vederi din baie sau la

cabina din unul dintre teatrele pe care le deține familia dumneavoastră?

— Asta nu m-ar surprinde. Joe Berk a fost un porc.

— A luat telecomanda din mâna lui Mike şi a închis totul.

— Nu am idee unde sunt instalate cele două camere de luat vederi, dar tot nu înțeleg ce căutați voi doi aici, a spus Mona, uitându-se la Mike.

— Rutină. Am vorbit cu unchiul dumneavoastră ieri despre o investigație. Se pare că avea cartea mea de vizită în buzunar şi m-au chemat după ce l-a luat ambulanța. Am venit cu domnişoara Cooper să vedem ce găsim pentru a putea face raportul.

— Pe mine să mă considerați informată.

— Mă gândeam, totuşi, cum ați aflat aşa de repede vestea?

— Vărul meu era cu tatăl lui când s-a întâmplat. Ne-a sunat pe unii dintre noi. Briggs şi cu mine eram foarte apropiați.

— Briggs?

— Briggs Berk. Fiul lui Joe.

— Unde este acum?

— Cred că la spital, se ocupă de treburile lui Joe – înmormântarea şi restul. Nu mă aşteptam să mai aud ceva de la el după primul telefon. Vă mai pot ajuta cu ceva? a întrebat Mona, mergând în direcția scărilor de parcă s-ar fi aşteptat să o urmăm.

— Mă tem că nu putem pleca până nu obținem câteva informații, a spus Mike.

— Va trebui să completez toată hârțogăria pentru medici. I-a zâmbit.

— Rutină?

— Din cauza asta m-au trimis aici, domnişoară Berk. Vreți să-mi dați adresa şi numărul de telefon ale vărului

dumneavoastră, data naşterii dacă o ştiți? Am înțeles că el a fost martor la accident.

— Briggs este cu doi ani mai mic decât mine. Asta înseamnă că a împlinit 26 în luna noiembrie a anului trecut, a spus, dându-i şi restul informațiilor pe care le ceruse.

Mike ținea cheia de la apartament pe care i-o dăduse tânărul polițist.

— Cum ați intrat aici, domnişoară Berk? Noi avem cheia vărului dumneavoastră şi am venit cu liftul din față. Care este secretul dumneavoastră?

Mike nu se gândise că tânăra era mai îndreptățită decât noi să se afle în apartamentul unchiului ei, şi continua să îşi susțină punctul de vedere în loc să plece de aici la un alt membru al familiei.

Mona Berk s-a aplecat pe scară.

— Ce ştiți despre David Belasco?

— Nu am auzit de el, a spus Mike.

A ridicat mâna şi a descris un cerc.

— Asta este casa lui, domnule detectiv. Belasco a trăit aici până a murit. Unchiul meu s-a mutat imediat aici. Avea destul loc pentru complexul său napoleonic, după cum vedeți.

— Cine este Belasco?

— Una dintre cele mai mari figuri din istoria teatrului american, dar bănuiesc că nu ştiați asta. A jucat puțin, a scris nişte piese, a fost actor la circ, a făcut comerț cu medicamentele pe care le făcea mama lui în bucătărie. S-a ridicat prin forțe proprii şi a devenit unul dintre cei mai prolifici producători din zilele lui. Flamboaiant? Belasco era cumplit. A murit în 1931. Unchiul Joe e un fel de urmaş al lui Belasco.

— Adică?

— Belasco a construit teatrul acesta în 1907 – cel de-al doilea din Manhattan. Este o bijuterie şi a fost construit să

dea impresia de intimitate. Sunt doar patru sute cincizeci de locuri jos şi alte cincizeci şi cinci sus. A fost proiectat de acelaşi arhitect care a construit Apollo.

— Teatrul de pe strada 125 nu admitea decât albi când a fost deschis în 1914 şi a fost redenumit Apollo douăzeci de ani mai târziu. A fost un loc bun pentru artiştii negri ca Bessie Smith şi Billie Holliday, Duke Ellington şi Thelonius Monk, Aretha Franklin şi Gladys Knight.

Cele două case nu puteau semăna mai mult.

— Şi acest apartament?

— La câțiva ani de la deschiderea teatrului, Belasco a construit acest apartament de zece camere pentru a locui aici. Cupola aceea? a spus Mona, arătând spre sticlă. Este făcut de Tiffany. Scaunul acela din biroul lui Joe? Este o strană din biserica la care mergea Shakespeare, în Stratford. Belasco trebuia să le aibă pe toate. A colecționat toate acestea, dar majoritatea s-au distrus după ce a murit. O mulțime de antichități au fost cumpărate de magazinul Sardi, pentru a face o sufragerie unică.

— Berk le-a cumpărat înapoi? a întrebat Mike.

— Mai întâi unchiul a cumpărat teatrul pentru el de la Organizația Schubert. Nici nu vreți să ştiți cum a plătit pentru el. Apoi, a pornit în căutarea trofeelor – cărțile, mobila, obiectele de artă.

— Dar de ce teatrul acesta? Sunt unele mult mai mari în oraş. Nu sunt mai profitabile?

— Joe se credea un om de spectacol, la fel ca Belasco. Şi un mare domn, a spus Mona, uitându-se la mine, poate pentru prima oară. Becul roz? Belasco l-a inventat. Pentru a le face pe fete să arate bine pe scenă. Primele lumini slabe de pe scenă. Tot ideea lui Joe: să le flateze pe fete. Între timp, se plimba în jurul oraşului într-o robă de episcop cu guler alb. Doar asta a purtat.

— Pentru că era credincios?

Mona mi-a zâmbit ironic.

— Ei, hai! Tatăl lui era evreu, iar mama țigancă, din Spania. Nu vedeți de unde vin ideile lui Joe? Ăsta-i Belasco – un tip care a venit de niciunde şi totuşi, a fost cel care le-a descoperit pe Mary Pickford, Jeanne Eagles şi Lillian Gish, pe Lionel Barrymore şi Katherine Corneli. L-a adus pe Humphrey Bogart în 1929 să joace pe Broadway. Vreți să ştiți cum am intrat fără să folosesc liftul cu care ați venit voi?

— Da.

— Belasco a pus să se monteze şi un lift mai mic imediat după ce s-a mutat aici. În timpul spectacolelor, obişnuia să îşi cheme actrița favorită, oricare ar fi fost aceasta, şi să o ajute să urce pe furiş, cu ajutorului liftului său personal, pentru a o îmbia cu stridii şi cu şampanie în dormitorul său, şi pentru a face dragoste cu ea toată seara. Unchiul Joe? Adora ideea. A făcut şi el acelaşi lucru până s-a stricat, doar că era prea scump să îl repare. Toată lumea ştia când e servit. Codul nu s-a schimbat niciodată. Tastezi JOE şi ajungi direct în dormitorul lui Joe Berk. Impresar şi afemeiat. Frumoasă moştenire pentru familie, nu credeți, domnule Chapman?

Mona Berk continua să coboare scările.

— De ce nu aprindeți luminile?

— Dacă aş şti unde sunt, a spus Mike, aş fi fericit să o fac.

— Atunci suntem doi, a spus, întorcându-se spre Mike şi punându-i mâinile pe coapse. Acum probabil că puteți gândi ca Joe Berk. E un fel de chestie bărbătească. Un fel de dispozitiv luminos, un truc, mai mult impresionant decât util ca întrerupător.

— Când ați fost ultima dată aici? a întrebat Mike, simțind că vizita Monei era la fel de iscoditoare ca a noastră.

— Au trecut ani de atunci. De când a murit tatăl meu, mai mult de cinci ani, a spus, punând de o parte lucrurile prin care se uitase. Ah, împărăteasa Josephine.

A ridicat o statuetă a soției lui Napoleon care se afla lângă telefon.

— Pun pariu că sunt sânii ei, domnule detectiv, ce părere aveți?

Mona Berk a pus mâna pe pieptul Josephinei şi s-au aprins luminile. A mângâiat sânii şi lumina s-a micşorat.

— Cel puțin unchiul Joe era consecvent. Bunurile nu stăteau în calea senzațiilor de moment.

— Dacă sunteți apropiată de rudele dumneavoastră, de ce nu ați mai venit pe aici de atâta timp?

— Sunt apropiată de vărul meu, domnule Chapman. După cum vă puteți da seama după lipsa mea de compasiune pentru cel care ne-a părăsit, nu am avut prea mult de-a face cu unchiul meu.

— Afacerea Joe Berk, nu este o afacere de familie? am întrebat.

— Scuzați-mă, ați spus că vă numiți Alice?

— Alexandra Cooper. Alex.

Mona Berk îşi păstra tot farmecul pentru Mike. Cu câteva luni înainte ar fi mers destul de bine, dar acum nu era în măsură să răspundă.

— Familie? Nu mă faceți să rid. Nu suntem dintr-o poveste scrisă de Louisa May Alcott, a spus, aşezându-se pe scaunul unchiului său. Dar se pare că e mai mult decât aveți nevoie să ştiți. Vrei să-mi laşi o carte de vizită, Mike? Te sun dacă mă poți ajuta cu ceva. Poate protecție la înmormântare. Vor fi o mulțime de oameni acolo.

— Nu merg la înmormântări, domnişoară Beck. Sunt de la omucideri.

Îi captase atenția Monei.

— Omucideri? Briggs mi-a spus că a fost vorba de un accident. Aţi spus că aţi venit aici pentru o verificare de rutină. Cine sunteţi?

— Ancheta la care ne ajuta unchiul dumneavoastră e, de fapt, un caz de crimă. Poate aţi auzit la ştiri azi.

— Nu urmăresc ştirile. Sunt prea deprimante. Cine a murit?

M-am uitat la Mona Berk, care stătea în scaunul acela mare, cu trupul ei bine făcut. Partea de jos a tricoului nu atingea marginea pantalonilor şi îşi mângâia abdomenul plat cu mâna stângă. Singurul lucru care mi-a distras atenţia de la expresia ei nerăbdătoare era safirul mare de pe inelar.

— O balerină. Galinova. A fost ucisă la Metropolitan.

— Şi ce legătură are cu unchiul Joe?

Mike s-a aşezat pe marginea mesei.

— Mai întâi, aţi auzit vreodată de Galinova, domnişoară Berk?

— Nu trebuie să-mi spuneţi domnişoară Berk. Eu sunt Mona, tu Mike şi ea Alice.

— Bine, Mona. Ai...

— Talya? cea căreia i se spune Talya?

— Ai întâlnit-o vreodată?

— Nu.

Berk deschidea sertare şi cotrobăia prin hârtii, mai mult răsfoindu-le decât să le examineze cum am fi vrut eu şi Mike.

— Ştii ceva despre relaţia ei cu unchiul tău?

— Profesională? Nu cred că era implicat în lumea dansului.

— Poate personală?

— A zâmbit.

— Scutiţi-mă de detalii. O balerină cade de pe scenă? Cum a murit?

— Cineva a acostat-o în culise şi a dus-o sus pe scări. I-a legat mâinile la spate şi a aruncat-o în gura de aerisire.

— Îngrozitor, a spus, acoperindu-şi gura cu mâna. De-a dreptul îngrozitor. Joe are vreo legătură cu asta?

— Cred că îşi dorea să joace într-una din piesele lui, a spus Mike.

— În care?

— Vezi, Mona? Îți punem o întrebare simplă despre afacerile familiei şi eşti gata să mă dai afară, dar acum vrei răspunsuri de la noi.

Mike era în picioare şi m-a îndreptat spre uşa liftului.

— Bine. Organizația Berk. Cea mai dezmembrată familie de la clanul Soprano încoace. De ce vă interesează?

— Caut legături între unchiul tău şi Galinova. A fost cu ea la Met cu puțin înainte de a muri, iar martorii ne-au spus că s-au certat. Ar putea avea legătură cu planul ei de a lucra cu Joe, a spus Mike. Poate e vorba doar de ignoranța mea față de teatru. Întotdeauna am crezut că producătorii sunt responsabili de partea creativă a spectacolului. Nu prea au ei de-a face cu asta.

— Îngeri, Mike. Te gândeşti la îngeri.

— Şi acesta este rolul unchiului tău?

Mona se juca cu sfârcurile lui Josephine şi râdea.

— Ultimul nume pe care i l-aş da lui Joe este înger. Nici măcar înger mort.

Oricum, Broadway-ul s-a schimbat mult. Îngerii sunt producătorii. E vorba de economie, Mike. A devenit atât de scump să pui în scenă o piesă – milioane de dolari în unele cazuri – încât a face rost de bani a devenit o povară imensă.

S-a ridicat şi a început să meargă spre lift.

— Ştii de ce ai nevoie pentru a fi un producător bun? Un carnet de cecuri. Să găseşti materiale care au mai avut succes, câteva talente cu nume cunoscute pentru care oamenii plătesc prețul biletului. De ce crezi că acum sunt la

modă spectacolele care au mai fost? Nu îți trebuie idei pentru a le produce. Nu îți trebuie decât un buzunar plin.

— Şi Joe Berk avea acest lucru.

— Acum vrei să-mi povesteşti despre acel spectacol despre care vorbea Talya? i-a zis lui Mike.

— Când o să aflu despre ce e vorba o să-ți spun.

— Dacă are legătură cu povestea lui Evelyn Nesbit şi Stanford White, să-mi dai un telefon, a spus, testându-l pe Mike. Proiectul este ideea mea şi nimeni nu o să mi-o fure.

Mona a apăsat pe buton şi uşa s-a deschis.

— Să înțeleg că plecăm? Trebuie să mă întâlnesc cu vărul meu la spital. Polițistul acela drăguț de la uşă nu lasă pe nimeni să intre, dacă din cauza asta vă faceți probleme.

Ştiam că Mike voia să mai stea, dar nu putea să găsească un motiv pentru Mona Berk. Am intrat în lift cu ea.

— Ce fel de rude sunteți?

— Tata a fost fratele mai mare al lui Joe. Isodore Berk. Izzy.

— A lucrat cu Joe?

— Da, dar tata se ocupa de afaceri.

— Şi tu, faci parte din organizație?

— Am propriul meu birou. După colț – Broadway, numărul 1501. Clădirea Teatrului Paramount. O ştiți?

— Da, a spus Mike. Turnul acela frumos cu ceasurile şi globul? Locul unde îşi petrecea Sinatra timpul?

Eram la parter, în coridorul strâmt care ducea spre stradă.

— Ați văzut casa? a întrebat Mona. Mă refer în interiorul teatrului Belasco.

S-a dat la o parte unde era o uşă pe care scria IEŞIRE. De data acesta întrerupătorul era pe perete şi ea a aprins orchestra. Am urmat-o înăuntru şi s-a aşezat pe unul dintre scaunele pluşate din primul rând.

— Destul de spectaculos, nu-i aşa? a spus Berk, uitându-se în sus la pereții pictați şi la arcadele din stânga şi din dreapta. Vedeți?

Mike şi cu mine ne-am aplecat pentru a vedea tavanul.

— Fiecare portret este un omagiu adus în cinstea celor mai mari dramaturgi – Goethe, Moliere, Shakespeare. Portretele de deasupra scenei? Sunt alegorice. Everett Shinn, Şcoala Ash Can – el a fost pictorul, a spus, uitându-se la nudurile reprezentate pe fundal. Aceasta este Mama Iubirii, Inocența. Celelalte? Devoțiunea o sărută pe Suferință.

Aceasta a fost singura ei referire la suferință de când o întâlnisem.

— Ştii bine locul, am spus.

— Nu vă închipuiți câte ore am petrecut în teatrele de pe Broadway, aşteptându-l pe tata să încheie contracte cu alți producători sau cu actorii care voiau să lucreze pentru el. Mergeam la repetiții şi premiere, reveneam de fiecare dată când se schimba vreun actor pentru a vedea dacă cel care îl înlocuia făcea față. Mergeam pentru a treia sau a patra oară când se adăuga un cântec nou sau se elimina un număr de dans. Cred că aş putea să desenez din memorie interiorul fiecărui teatru.

— Se poate să îmi dați numărul de telefon, în cazul în care trebuie să mai vorbim cu dumneavoastră?

— Sigur. Cel mai bine mobilul.

A zâmbit spre Mike şi i-a spus numărul.

— Putem ieşi? a întrebat Mike.

— O să mai stau pe aici o vreme. Cred că este locul meu preferat – un teatru gol noaptea. Tot ce este artificial dispare, toate lucrurile pe care regizorii ni le cer să le imaginăm. Acum nu este decât o scenă goală plină de posibilități. O să pierd timpul – eu şi fantoma de la Belasco.

Mike s-a îndreptat spre uşa din fața mea.

— Hei, Mike, a spus Mona, îți zic ceva interesant să le zici dansatorilor de la Operă. Ei ştiu despre fantome?

Mike nu era amuzat.

Mona s-a ridicat din scaun şi a mers spre marginea scenei. Încercând să se urce pe ea.

— Toate teatrele au o fantomă. Întreabă pe oricine care a lucrat vreodată pe Broadway. Este câte o fantomă în fiecare. Şi acum că a fost cineva omorât acolo – la Met – nu o să mai scape niciodată de ea.

Nu era prima dată, am început să spun, dar nu îmi dădea nici cea mai mică importanță.

— Poate Joe a amenințat-o pe Galinova. Poate a încercat să imite ceva, o „chestie Belasco”.

— Despre ce vorbeşti, Mona? a întrebat Mike.

— Teatrele din toată lumea sunt pline de superstiții şi legende. Nu o să ajungeți nicăieri dacă nu înțelegeți lucrurile astea. Belasco s-a îndrăgostit de una dintre actrițe. Carter – cred că se numea Leslie Carter. Tipul trebuia să aibă control complet, la fel ca unchiul Joe. A distribuit-o în multe piese, dar voia controlul total asupra vieții ei, deşi continua să aibă şi alte amante. Ea l-a surprins pe Belasco atunci când s-a căsătorit cu un alt bărbat şi acesta a înnebunit de tot. I-a interzis să mai intre în teatrul lui, iar ea l-a blestemat – un blestem împotriva răzbunării.

— Da?

— Trebuie să aflați dacă Galinova mai avea vreun iubit, Mike. Gelozia e un lucru care îl poate înfuria pe unchiul meu, vă asigur.

— Şi fantoma?

— Vă povestesc mâine. Se spune că noaptea se pot auzi țipetele fantomei lui Belasco, a spus, clipind spre Mike. Mă rog doar să nu îl aud şi pe Joe Berk țipând. Am făcut toată viața acest lucru.

13

— *Aha.* Ce ați pățit? Arătați de parcă ați fi văzut o fantomă, a spus Joe Berk, stând în patul lui de la spitalul Roosevelt. *Pisici* a fost spectacolul care s-a jucat cel mai mult pe Broadway. Cincizeci de milioane de oameni din toată lumea l-au văzut şi voi? Nenorociților, nu ați putut să ajungeți? Nu v-ați permis biletul? Nouă vieți, dragă – ca o pisică – şi Joe Berk mai are încă cinci sau şase.

Mike mă chemase la ora cinci dimineața pentru a-mi spune că asistenții de pe ambulanță îl aduseseră la viață pe aşa-zisul vrăjitor pe drumul dintre locul unde se întâmplase accidentul şi camera de gardă. Polițiştii care îl anunțaseră inițial pe Mike despre căderea lui Berk pe stradă ieşiseră din tură o oră mai târziu şi nu au aflat că cei de la ambulanță îi salvaseră viața la câteva minute după ce l-au luat. Abia după două ore Mike – care se lupta cu insomnia de la moartea lui Val – a auzit la radio vestea despre recuperarea lui Berk.

Doctorul Lin-So Wong, care îl primise pe Berk la spital, stătea cu noi luni dimineață, la ora şapte, explicându-ne efectele electrocutării pacientului său. Wong a palpat mâna bătrânului, i-a luat pulsul şi presiunea sângelui.

— Domnul Berk este norocos pentru că nu a suferit arsuri severe. Organele interne sunt susceptibile de răni din cauza curentului electric.

— Şi cum se face că e în viață? a întrebat Mike.

— Pentru că cei de pe ambulanță tocmai terminaseră o pizza la una dintre cârciumile de pe Broadway, a spus doctorul Wong zâmbind. Pentru că au ajuns la nouă secunde după ce a căzut şi aveau un defibrilator în maşină. Dacă ar mai fi stat un minut cu creierul neoxigenat, rezultatul ar fi fost altul.

— Mă plimbam pe stradă cu fiul meu, mergând spre Baldoria să mâncăm ceva, a spus Berk, povestind versiunea lui despre eveniment. Ştiţi scena aceea din filmul Frankenstein, în care au însufleţit monstrul? Ştiţi becurile acelea din momentul în care îl readuc la viaţă? Am văzut stele când am căzut în acel loc. Am făcut câţiva paşi şi m-am gândit că nu se poate ca Joe Berk să moară fript. Merit ceva mai bun.

— Chiar a mers? l-a întrebat Mike pe doctor. Am crezut că a fost declarat mort la locul accidentului.

— O reacţie normală la persoanele electrocutate este să se mişte câteva secunde. Da, fiul lui a spus că a mai făcut câţiva paşi şi apoi s-a prăbuşit. Iniţial, s-a crezut că a intrat în fibrilaţie şi că, apoi, a făcut infarct. Cei de pe ambulanţă au avut dreptate să creadă că era mort. Dacă nu ar fi fost defibrilatorul în ambulanţă, ei bine...

— Terminaţi propoziţia, doctore. Luminile s-ar fi diminuat de tot şi ar fi rămas doar o lumină albă, nu-i aşa? Titluri pe toate paginile.

Berk era mult mai palid şi mai slăbit decât sâmbătă dimineaţă, dar nu îşi pierduse privirea aceea.

— Ar trebui să rămână la noi un timp. Nu e în afara pericolului.

— Acum chiar încearcă să mă omoare. Mâncare de spital.

— Care este pericolul? l-am întrebat pe doctor în şoaptă, luându-l de lângă pat în timp ce Mike se uita la fişa medicală a lui Berk, copiind data naşterii şi câteva date medicale.

— Sângele este mult mai puţin rezistent la curentul electric decât alte ţesuturi. De obicei, un curent mare care trece prin vasele de sânge şi pot apărea complicaţii. Creşte riscul trombozei. Atacul de cord este posibil oricând.

— Ce părere aveţi? Cât timp îl veţi ţine aici?

— Dacă nu se împotriveşte, aş vrea să-l ţinem aici o săptămână.

Wong s-a întors la patul lui Berk.

— Nu vreau să se obosească, domnule detectiv. Are nevoie de odihnă.

— Să mă obosească? De ce îţi pasă, doctore? Au venit să ia la întrebări un bătrân, dar nu e locul potrivit.

— Nu am venit aici pentru asta, am spus apropiindu-mă de Berk, ştiind că Mike voia să-i pună câteva întrebări şi sperând că va fi mai uşor. E un lucru bun că fiul dumneavoastră a fost aseară acolo.

— Slavă Domnului pentru Briggs. L-aţi cunoscut? Mai e pe-aici?

— Nu. Nu l-am cunoscut încă.

— Frumuşel băiatul. Seamănă cu mama lui. Dar eu sunt cel care i-a dat numele. Briggsley.

— Acesta e numele lui adevărat? a întrebat Mike.

— Briggsley Berk. L-am găsit într-o carte, ceva despre Camera Lorzilor. Gândiţi-vă ce favoare i-am făcut. Yussel Berkowitz. Încearcă să trăieşti aici cu un nume ca ăsta.

— Briggs lucrează cu dumneavoastră? am întrebat.

— Eram la tribunal, aici în Manhattan. Curtea Supremă. Era prin anii ’50, a spus Berk, fără să-mi dea atenţie. Depusesem o cerere pentru schimbarea numelui. Cine este judecătorul? Sunteţi avocat, ascultaţi aici. Aţi auzit de judecătorul Schmuck[2]?

Am râs.

— A fost de mult, dar am auzit de el.

— De ce ţi-aş aproba cererea, m-a întrebat. Ce-i aşa rău să fii Yussel Berkowitz? Ce-i rău în asta? Uram numele ăla. Voiam ceva care să sune mai american, nu ca numele unui

---

[2] *Schmuck* se pronunţă ca *shmuck,* care, în idiş, are un sens depreciativ: lichea, ticălos (n.t.)

imigrant. Judecătorul mi-a zis „Ştii cum mă cheamă? Mă cheamă Peter J. Schmuck. Tatăl meu a fost un Schmuck, bunicul meu a fost un Schmuck şi eu am fost toată viaţa un Schmuck”. A izbit cu ciocănelul în masă şi m-a dat afară din tribunal.

— Aşa că aţi mai aşteptat puţin şi aţi mers la un alt judecător.

— Am aşteptat pe naiba. Am întrebat în jur, am dat peste un funcţionar simpatic căruia îi plăcea culoarea banilor şi următorul lucru care s-a întâmplat a fost că mă chema Joe Berk. Totul a durat cinci minute. Singurul lucru pe care îl puteam face pentru copiii mei era să le dau nume anglo-saxone.

— Câţi copiii aveţi?

— Cinci. Chiar vă interesează viaţa mea personală, sau vă băgaţi nasul unde nu trebuie? L-aţi prins pe cel care a omorât-o pe Natalya?

— Nu încă.

— Când îl găsiţi, vă spun eu un loc unde l-aţi putea pune să calce.

— Briggs lucrează cu dumneavoastră?

— Nimeni nu lucrează cu mine. Lucrează *pentru* mine. Acum ar fi trăit cu toţii într-o rulotă dacă nu aş fi pus eu acest imperiu pe roate pentru ei.

Coatele mele se odihneau pe ramele de metal ale patului. Berk a ridicat mâna, care părea să tremure, şi mi-a luat mâna într-a lui.

— Şi toate astea de unul singur?

— Eu şi fratele meu. Izzy, el a fost fratele meu mai mare. Cel mai deştept bărbat pe care l-am cunoscut vreodată.

Închisese ochii şi părea să fie copleşit de faptul că îşi dăduse seama cât de aproape a fost de moarte.

M-am uitat la Mike, care mi-a făcut un semn cu mâinile. Voia să-l ţin pe Joe Berk de vorbă.

— Talya v-a spus că avea de gând să-l părăsească pe soțul ei?

— Ce? Nu vrei să-ți spun despre Izzy? Tocmai m-ai întrebat dacă am pornit afacerea pe cont propriu. Ştii ce avem? (îmi mângâia mâna, nervos). Proprietăți. Avem mai multe proprietăți decât toată suprafața statului Rhode Island. E adevărat. Nu te uita aşa la mine, domnişoară. Îți spun adevărul. Îți plac hotelurile? Lanțul Berkleigh. Îi face pe cei de la Hyatt să pară că au pierdut totul la Monopoly. Avioane? Berk Air are cea mai mare flotă din lume.

Am încercat să-mi desprind mâna din cea a lui Berk. A deschis ochii şi m-a prins de încheietura mâinii.

— Noi trebuie să plecăm, domnule Berk. Trebuie să vă odihniți.

— Mă voi odihni când voi fi pregătit pentru asta.

Mike şi cu mine trebuie să mergem la lucru.

— Vreți să spuneți că dacă nu răspund la întrebări, mă lăsați singur aici? Nu plecați până nu se întoarce fiul meu. Nu mai durează mult. Vreți să vorbim despre Talya?

— Ne-ar ajuta.

— Mai întâi trebuie să vă explic cum eu şi cu Izzy am intrat în afacerea cu teatrul, nu? N-aş fi avut nimic de-a face cu aceste dansatoare şi cu Tennessee Williams dacă n-aş fi implicat organizația în lumea scenei. Nu ar avea nici un sens relația mea cu Talya dacă nu înțelegeți despre ce e vorba în afacerea mea.

Omul nu voia să fie singur. Nu avea nici cel mai mic interes în a coopera cu noi, dar nu voia să fie de unul singur în lumea sterilă a unei camere de spital.

— Cred că sunt mai interesat de relația dumneavoastră personală cu Talya decât de cea profesională.

M-a ignorat din nou.

— Proprietăți imobiliare. Simplu. Am cumpărat atât de multe terenuri comerciale în centrul oraşului când piața s-a

dus naibii în ’76, încât ne-am trezit că eram în concurență cu familiile Schubert şi Nederlander. Am ajuns să avem patru teatre. Scena – îi spuneam lui Izzy – acolo este magia. Uită de televiziune şi de filme, oamenii încă vor să iasă seara din casă şi să le atingă pe vedete.

M-am uitat la Mike şi acum dădea din cap.

— Trebuie să mergem, domnule Berk. Vreți să sun pe cineva să vină să stea cu dumneavoastră? Unul dintre copii?

— Briggs trebuie să se întoarcă dintr-o clipă în alta. Mi-a promis. Ceilalți sunt împrăştiați prin toată țara. Avem birouri în Los Angeles, Chicago, Miami. Numai fiul cel mic este aici cu mine.

— Dar nepoți? Copiii lui Izzy.

— Aceeaşi poveste. Împrăştiați peste tot. Vă dau numărul secretarei mele. Să vină aici, bine?

— Putem face asta, am spus. Dar ce ziceți de Mona?

— Cine?

— Mona. Nepoata dumneavoastră. Fiica lui Izzy.

— Ah, deci acum este Mona. Desdemona Berk, domnişoară Cooper. Primul spectacol pe care l-a văzut Izzy pe Broadway a fost *Othello.* Cu Paul Robeson în rolul maurului. Credeți-mă, un talent acest Robeson. Uta Hagen, ea era Desdemona. Izzy era un copil pe vremea aceea. După trei mariaje şi patru băieți, a făcut şi el, în sfârşit, o fată.

— Biroul Monei este aici în oraş, nu-i aşa? Vreți să o sun?

Lui Berk i-a căzut mâna, a întors capul şi s-a prefăcut că scuipă pe podea.

— Muşcă-ți limba. Mai bine îmi rod unghiile.

Mike a mers spre capătul patului.

— Briggs a chemat-o pe nepoata dumneavoastră noaptea trecută, în timp ce ambulanța era în drum spre spital. A venit la teatru imediat. El ar putea să spună de ce voia ca ea să fie acolo.

— Unde? În biroul meu? Acasă la mine? (Berk încerca să se ridice.) Vă spun eu de ce era acolo. Voia să fie prima care să bată un cui în coşciug. Nu a lăsat-o nimeni să intre, nu? Au lăsat-o?

Ţipa şi asistenta a deschis uşa şi m-a dat la o parte. Era peste nivelul de agitaţie pe care doctorul Wong l-ar fi permis.

— Nu noi am lăsat-o să intre, a spus Mike, omiţând faptul că nu avusese nevoie de ajutorul nimănui pentru a folosi liftul secret al clădirii.

— Vorbiţi cu avocaţii mei, domnule detectiv. Nenorocita aceea – drogata aia – nu ar trebui nici să se apropie de casa mea. A pornit un proces împotriva mea. Încearcă să-mi distrugă organizaţia şi familia. Desdemona Berk – fratele meu Izzy ar trebui să se odihnească în pace – e o târfuliţă tare lacomă.

14

— Vrei să bem o cafea înainte să merg la birou? a spus Mike.

— Nu. O să merg la secţie şi o să stau acolo câteva ore.

— Cum de nu l-ai întrebat de monitoarele din apartament?

— Ţie îţi ţinea mâna, nu mie. M-am gândit că o să-l întrebi tu. Nu e treaba celor de la omucideri, e treaba voastră.

Mike era un tip al detaliilor. Nu se întâmplă prea des să-i scape ceva. Era şi mai neobişnuit pentru el să refuze o invitaţie la micul-dejun.

— O să vorbeşti cu Mona? am întrebat.

— Despre ce? Acum nu mă interesează decât cine a mai văzut-o pe Natalya Galinova înainte de a dispărea şi de ce viaţa ei personală era atât de agitată.

— O să fiu la mine în birou dacă ai nevoie de ceva, am spus, făcând semn unui taxi la intersecția străzilor 10 cu 59.

Era ora 8:50 când am cumpărat două cafele negre de la magazinul din colțul tribunalului. Am scos legitimația şi l-am salutat pe ofițerul care stătea pe holul din fața biroului procurorului districtual.

Coridorul de la etajul opt era gol când am împins uşa, am trecut pe lângă biroul secretarei mele şi am aprins luminile. Vineri plecasem în grabă pentru a mă întâlni cu Mercer în legătură cu cazul de la Victime Speciale al lui Jean Eakens. Notele cazului şi toată documentația strânsă de cei patruzeci de angajați ai departamentului încă erau împrăştiate pe biroul meu aşteptând să le văd, aşa că o vreme m-am uitat peste ele şi am scris comentarii până când, la ora 9, a sunat telefonul.

În prima parte a zilei am tot dat telefoane pentru a urgenta rezolvarea cazurilor noi. Aveam nevoie de un toxicolog pentru a face testul în cazul Eakens, dar de asemenea să fie atent că în bucătăria doctorului găsisem Xanax. L-am rugat pe şeful laboratorului să se grăbească cu testul ADN de la sângele găsit pe dinții câinelui care o salvase pe stăpâna sa de viol în parcul Riverside. Potrivite cu o persoană cunoscută, ar putea duce la începerea unei anchete care să împiedice atacul asupra altor femei.

Nu aveam un rol oficial în cazul morții Natalyei Galinova, dar ştiam că Mike îi putea convinge pe cei de la laborator şi putea face rost de rezultate într-un timp foarte scurt.

La ora 11, după ce o rugasem pe secretara mea, Laura, să se ocupe de corespondență, am mers spre aripa unde se aflau birourile celor din consiliul director pentru a vedea dacă Rose Malone, asistenta procurorului districtual mă poate primi. Am aşteptat până a răspuns la câteva telefoane oficiale de la guvernator şi de la alte persoane mai puțin

oficiale înainte de a intra în biroul de unde Paul Battaglia dirija munca celor şase sute de avocaţi aflaţi în subordinea sa.

Nu era oră din zi sau din noapte în care Battaglia să nu aibă un trabuc în gură.

Putea vorbi 30 de minute fără să-şi mişte trabucul neaprins lipit de buze, iar când fuma, aşa cum o făcea şi atunci, îl scotea din când în când pentru a sufla fumul înspre mine.

— Bună dimineaţa, Paul. Mulţumesc pentru că m-ai primit. Sunt două cazuri noi despre care cred că ai vrea să ştii.

— Cum ar fi? a întrebat, vorbind din colţul gurii.

— Un doctor care a drogat două femei pentru a le viola. Turiste canadiene.

Presa a accentuat întotdeauna importanţa străinilor în poveştile legate de crime. Politicienilor nu le plăceau lucrurile care i-ar fi putut ţine departe pe oameni de cea mai profitabilă industrie a oraşului.

— Vestea bună este că avem rezultatele ADN ale violatorului din parcul Riverside, aşa că probabil vom avea un profil al acestuia până la mijlocul săptămânii.

Mă aşteptam să-mi pună întrebările obişnuite despre doctorul care fusese arestat sau despre rasa câinelui salvator.

— Numai pentru asta ai venit aici?

Am roşit, lucru care l-a făcut să zâmbească puţin în colţul gurii.

— Comisarul m-a sunat în legătură cu Galinova. Se pare că ştia că ai fost la locul crimei.

Şi nu l-am sunat pe Battaglia să-i spun, lucru care era un fel de „Te-am prins”.

— Lucram la un caz de viol la secţie când cei de la Omucideri au primit vestea. Chapman a crezut că aş putea

fi de folos datorită cunoştinţelor mele legate de lumea baletului, dar era şi posibilitatea ca Natalya să fi fost violată înainte de a fi fost omorâtă.

— Chapman găseşte întotdeauna o modalitate de a te face utilă, nu-i aşa?

Am ignorat lucrul acesta. Nu era nici un zvon care să-i scape lui Battaglia.

— Paul, vreau să te rog să mă desemnezi pe mine la acest caz.

Cazurile de omucideri erau controlate de divizia lui Pat McKinney, un procuror cu o faţă de şobolan ale cărui abilităţi legale erau umbrite de personalitatea sa şi de aventura pe termen lung cu o tânără avocată pentru care a avut grijă să facă rost de un loc bun în birou. Mă certasem cu McKinney de prea multe ori pentru a-l ruga pe el să-mi dea mie cazul care părea să nu fie de competenţa departamentului meu.

Câştigasem încrederea lui Battaglia prin rezolvarea unor cazuri dificile de crimă – de multe ori am reuşit să scăpăm de acuzare un anumit suspect şi să-l aducem pe adevăratul vinovat. Ceea ce îmi permitea să intru în audienţă la el ori de câte ori doream.

— Nu are nimeni de la noi cazul?

— Nu sunt încă suspecţi. Poliţia vorbeşte deocamdată cu toţi angajaţii. Nu a fost nimeni desemnat.

— Comisarul spune că nu este viol. Ai vreun motiv să crezi că nenorocitul a încercat?

Intrasem pe internet pentru a citi despre prima crimă de la Metropolitan. I-am amintit lui Battaglia faptele, pentru că evenimentul se întâmplase înaintea lui.

— Nici atunci nu a fost chiar un viol, Paul, dar a fost cu siguranţă o încercare. Tot ce au reuşit detectivii să afle e că, atunci când fata s-a rătăcit pe holuri, violonistul a fugit în

culise. A urcat-o într-un lift şi a încercat să o atace. Probabil că a omorât-o pe când aceasta încerca să-i reziste.

— Deci vrei să menţii această posibilitate?

— Da. Au fost cam patru sute de bărbaţi în culise în acea zi, aşa că poliţiştii trebuie să vorbească cu fiecare în parte pentru a afla dacă vreunul dintre ei a vorbit cu Galinova după ce a ajuns acolo. Am descoperit, de asemenea, că avea o viaţă foarte complicată. O ceartă între îndrăgostiţi ar putea fi motivul.

— Cum aşa?

— Galinova îşi anunţase de curând soţul că voia să divorţeze. Avea o legătură cu un tip pe nume Joe Berk, iar fostul iubit este impre...

— Ia-o mai încet, Alex. Nu trece peste numele lui Joe Berk aşa repede.

— Îţi este prieten?

— Este prietenul tuturor. Şi va fi cel mai mare duşman al tău.

Nu era om de afaceri important care să nu fi avut de-a face cu Battaglia, unul dintre cei mai importanţi oameni din ţară în domeniul juridic. Fiecare new-yorkez important a fost solicitat pentru a contribui la campaniile desfăşurate de-a lungul anilor, şi cu toţii au beneficiat de serviciile unor avocaţi de succes, consiliaţi în cariera lor de Battaglia. O parte dintre discipolii săi erau parteneri ai unor firme mari, avocaţi care se luptau cu cele mai controversate cazuri, judecători, şefii unor mari agenţii şi un protejat care candidase pentru postul de procuror general al Statelor Unite.

— Ar trebui să ştiu ceva?

— Nu-i întoarce spatele, Alex. E rău.

— Bănuiesc că aţi aflat de la comisar că a fost cu Galinova – s-au certat – chiar înainte ca aceasta să dispară.

— Fă ce vrei. Nu ai nevoie de permisiunea mea.

Tentaculele lui Battaglia erau lungi, indiferent de caz. Mi se dăduse undă verde pentru a face ce trebuie, adică exact ce ne cerea.

— Deci răspunsul este da? Pot să lucrez la caz? Îi spui tu lui McKinney, te rog. Eu nici nu vreau să-l văd.

— Vreau să ştiu tot ce se întâmplă înainte de a citi în presă un articol semnat de Mickey Diamond. Ai înţeles?

Diamond este unul dintre reporterii vechi de la tribunal care a făcut rost de cei mai buni informatori de la poliţie, iar atunci când nu făcea rost de informaţii scria cele mai frumoase povestiri.

— Când o să-ţi dai seama care-i treaba cu Berk o să-ţi mai dau şi eu nişte informaţii despre alte certuri cu legea.

Battaglia spunea întotdeauna câteva replici de genul acesta în timp ce mă îndreptam spre uşă. M-am întors.

— Crime?

— Nimic violent. Fraude legate de taxe. Câteva planuri sofisticate care l-au făcut să valoreze milioane. Nu milioane. Miliarde. Încerc să îl prind pe nenorocit de câţiva ani. Agenţii federali mi-au luat cazul pentru că nu puteam să-i dau de cap, dar până la urmă nici ei nu au putut, a spus, zâmbind din nou. S-ar putea să am nişte date pentru tine când ai nevoie.

— Vrei să-mi spui acum?

— Nu vreau să tulbur apele.

Poate o altă informaţie l-ar ajuta.

— Comisarul te-a anunţat în legătură cu faptul că Berk s-a electrocutat aseară? Şi a supravieţuit?

— Da. Am vrut să fiu sigur dacă a fost un accident. Tu ce crezi?

— Asta spun toate semnele. Fiul lui preferat îl scotea la cină şi şoferul a parcat lângă acea gaură. *Con Ed* spune că au fost mai mult...

— Ştiu. Ştiu. Patruzeci de rapoarte anul acesta. Vom face o investigaţie referitoare la cele din centru. Vezi dacă se încadrează la crime din neglijenţă, cazul tipului care îşi plimba câinele luna trecută.

Nu am spus nimic despre monitoarele din dormitorul lui Berk. Aveam să-i spun când aflam unde erau instalate camerele. Altfel, nu era decât o întrebare la care nu aveam răspuns – o modalitate proastă de a începe o dimineaţă de luni cu Paul Battaglia.

Rose ne-a întrerupt. Primarul voia să vorbească imediat cu Battaglia, lucru care sugera faptul că erau neînţelegeri între el şi guvernator într-o problemă în care procurorul districtual era figura centrală. Voia să ies din încăpere înainte de a răspunde şi a făcut lucrul acesta clar înainte de a ridica receptorul.

Am sunat la secţie pentru a-i spune locotenentului Peterson că mă ocupam oficial de caz. Din acest moment orice decizie legală – fie că era vorba de mandate sau probe suficiente pentru arestare – se lua după consultarea mea. Peterson mi-a spus că l-a văzut mai devreme pe Mike, dar nu ştia dacă plecase la Operă pentru a lucra sau dacă ieşise din tură.

Restul zilei a fost plin de lucruri de rutină legate de îndatoririle mele de procuror la Infracţiuni Sexuale. Avocaţii veneau cu probleme legate de procedurile de la tribunal. Detectivii veneau pentru a fi sfătuiţi cum să procedeze cu noile plângeri. Avocaţii şi victimele sunau pentru a întreba despre procedurile pe care aveau să le urmeze dacă intenţionau să raporteze crimele la poliţie. Prietenii veneau mereu pentru a petrece ceva timp împreună, povesteau lucruri legate de război şi despre personaje cu comportament ciudat.

Mercer Wallace a sunat după ora 6.

— Am auzit că ai avut un week-end interesant.

— Te-a sunat Mike?

— Să spunem că l-am întrebat eu.

— Ştie că Battaglia m-a desemnat pe mine în cazul Galinova?

— Nu, nu a spus nimic. Este la Lincoln Center. Mă întâlnesc cu el să mâncăm ceva la Shun Lee la 7. Vrei să vii?

— E de acord?

— Cine pune întrebările aici? Eşti partenera mea.

— O să fiu acolo.

— Nu renunți la cazul doctorului Sengor, nu-i aşa?

— În nici un caz. Sunt nerăbdătoare să primesc rezultatele de la laborator. Crezi că Jean şi Clara vor să mai stea săptămâna asta?

— O zi sau două. Ce vei face cu juriul?

— Sunt gata să mergem imediat ce avem confirmarea despre medicamente.

— Ai vorbit cu cineva din administrație de la spitalul la care lucrează Sengor?

— Da, am spus. Nenorocitul a fost suspendat. Managementul de risc nu a vrut să-i mai dea ocazia să se ocupe de alți pacienți.

Responsabilitatea legală din cadrul centrelor medicale a devenit atât de profitabilă, încât cele mai multe birouri de avocați şi-au schimbat denumirea în Departamentul managementului de risc, responsabil pentru soluționarea oricăror probleme.

— Bravo de două ori. Nu îmi plăcea ideea că se va mai ocupa de pacienți, dar aşa nu puteam şti ce face.

— I-au cerut să-şi țină pager-ul deschis pentru a păstra legătura zilnic. Au recurs la suspendarea cu plată. A fost sunat deja de două ori, iar doctorul care se ocupă de Departamentul Psihiatrie spune că este cooperant.

— Ne vedem la restaurant?

— Sigur.

Am sunat-o pe prietena mea Lesley Latham pentru a anula întâlnirea cu ea, scuzându-mă că am făcut lucrul acesta în ultimul moment. Am luat taxiul până pe strada 65 şi i-am găsit pe Mercer şi Mike la bar.

Am mers şi l-am bătut pe Mike pe umăr.

— Dintre toate restaurantele chinezeşti, trebuia să vii exact în cel în care eram eu? a întrebat. Cine te-a invitat?

— Poate că nu am venit unde trebuie. Trebuia să mă întâlnesc cu doi prieteni aici. Bănuiesc că nu am nimerit bine şi nu eşti prea fericit să mă vezi.

— Îmi asum vina, a spus Mercer, luându-mi apărarea. Voiam să mănânc nişte raţă Pekin şi e mult mai bună când vine Alex. M-am gândit că e momentul să revenim la vechile obiceiuri cu *Jeopardy*![3], nu credeţi?

Din câte îmi aminteam, de când am început să lucrăm la cazuri în echipă, acum mai bine de un deceniu, toţi trei ne opream din ce făceam când eram împreună în faţa televizorului pentru a paria pe ultima întrebare de la *Jeopardy*!. Nu de puţine ori, Mike a lăsat martori să aştepte la morgă, a întrerupt petreceri şi l-a lăsat pe comisar să aştepte pentru a-şi testa cunoştinţele pariind împotriva noastră pentru douăzeci de dolari.

În timp ce chelnerul ne-a servit băuturile, Mercer l-a rugat să schimbe canalul. Am vorbit puţin până când Alex Trebek a anunţat categoria din care era luată ultima întrebare: Sport.

Mike şi Mercer au practicat sportul în facultate. Mercer a refuzat o bursă de fotbal la Universitatea din Michigan pentru a intra în Poliţie. Am pus bancnota de 20 de dolari

---

[3] *Jeopardy*! – show de televiziune foarte apreciat în Statele Unite. Echivalentul românesc a fost *Ştii şi câştigi.* (n.t.)

pe tejghea şi m-am liniştit puţin când mi-am dat seama că răspunsul era legat de o legendă a yankeilor.

— Teren numit după un trib de indieni unde Babe Ruth a făcut cea mai lungă venire la bază.

Mă gândeam la echipe rivale, dar nimic legat de numele celor calificaţi la această categorie. Fenway şi Jake nu erau bune. Mike a vrut să mărească miza, dar Mercer era la fel de încurcat ca mine.

Ceasul ticăia în timp ce concurenţii păreau să fie încurcaţi.

— Îmi pare rău, a spus Trebek, gata să dezvăluie răspunsul.

— Ce este închisoarea Sing Sing? a spus Mike, luând cele trei bancnote de pe bar.

Locul de baştină al indienilor Sint Sinck şi al lui Old Sparky. Yankeii jucau în fiecare an un meci demonstrativ împotriva localnicilor şi Bambino a înregistrat un record neegalat în toată cariera lui. În jur de 158 de metri. Ştiţi de ce statul a construit acolo o închisoare? Pentru că era îndeajuns de multă marmură pentru a-i pune la muncă pe prizonieri – era vorba de criminali şi violatori care au săpat piatra cu care s-au construit Biserica Grace şi Universitatea din New York.

Mercer ne-a condus la masă, într-un colţ sub gura unui dragon negru suspendat de tavan.

— Ştii că mă ocup oficial de cazul Talyei, nu-i aşa? l-am întrebat pe Mike.

— Locotenentul mi-a dat vestea.

— Bănuiesc că după cină mă iei cu tine la Met.

Ramura de vest a restauratului chinezesc preferat era pe Broadway, un loc cunoscut printre cei care mergeau la teatru.

Mike mesteca nişte tăiţei în timp ce aştepta supa picantă. Nu numai că trebuiau să se ocupe de sutele de

angajați de la operă care fuseseră acolo în ziua crimei, dar au aflat că erau mai mult de două mii de angajați care au figurat pe statul de plată al Operei Metropolitane în ultimul an.

— De fiecare dată când începem să întrebăm pe cineva, se pare că se mai adaugă trei nume pe listă. E un fel de sindicat, iar majoritatea celor care lucrează acolo au avut fie un tată, fie un unchi sau un văr care au lucrat acolo. Dacă cineva acoperă o rudă, nu vom afla niciodată nimic.

Se întâmpla foarte rar ca Mike să pară atât de descurajat în primele stadii ale anchetei.

— Avem încă oameni care cercetează locul.

— Picăturile de sânge de lângă locul în care a căzut? a spus Mike. Cercetările preliminare indică faptul că ar fi al Natalyei. La autopsie s-au găsit cheaguri de sânge în cavitatea nazală, probabil de la aceeaşi lovitură care i-a provocat şi căderea lentilelor de contact. Părul pare smuls din cap. Celelalte nu corespund nimănui.

A dat pe gât votca şi şi-a clătit dinții.

— Testul serologic a revelat două profile pe mănuşa care a fost găsită lângă petele de sânge de pe coridor. Îți aduci aminte, mănuşa aceea de care ți-am spus? Unul în interior, de la celulele pielii, şi încă unul la suprafață. Nu se potrivesc unul cu altul. Va mai lucra la ele mâine.

— Şi firele de păr alb? Le-ai spus să le dea celor de la FBI pentru a le compara cu cele pe care le avem din biroul lui Berk?

— Uită că ai văzut vreodată părul lui Berk, Coop. Firele care au fost găsite pe trupul Galinovei? Nu sunt umane. Nu trebuie să vorbim cu agenții federali pentru a ne da seama că provin de la un animal.

15

A doua zi dimineața eram la birou la ora 8, lucrând la o prezentare pentru marele juriu despre violurile facilitate de droguri, în speranța că urma să am rezultatele de la toxicologie înainte ca martorele să se plictisească şi să plece acasă în Canada.

La 8:30 Mike stătea în pragul uşii, arătând mult mai bine decât cu o seară în urmă, cu un pulover bleumarin şi o cămaşă roz.

— Ai uitat că trebuia să ne întâlnim?

A venit spre biroul meu, a luat a doua cafea nedesfăcută şi a început să bea.

— Sper că e ultima dată când se întâmplă.

— Şi acum?

— Aseară am primit un telefon de la poliție. Trebuia să fiu la birou la 7. Nu, nu era vorba de o promovare, a spus, stând în fața mea şi întinzându-şi picioarele.

— Ceva legat de cazul nostru?

— Poți să-l crezi pe nenorocitul de Joe Berk? Îl cheamă pe doctorul său personal la spital pentru a-l scoate de acolo spre seară şi acesta îl trimite acasă cu câteva asistente.

Sună la poliție şi spune că a fost jefuit. Spune că hoțul este fie nepoata, fie, mai sigur, polițistul care a fost de garda acolo ieri.

M-am gândit la valoarea obiectelor şi antichităților care se găseau în apartament.

— Ce a spus că s-a furat?

Mike a zâmbit şi mi-a răspuns.

— Trei televizoare din dormitor.

— Monitoarele la care se uita pentru a vedea fete dezbrăcate?

— El nu le spune aşa, ci un mic loc de distracție. Orice om de teatru are monitoare pentru a se uita la mai multe

spectacole în acelaşi timp. Nu a menționat că erau conectate la baia cuiva.

— Şi Mona? Nu i-ai spus comisarului că am plecat înaintea ei?

— Mona neagă faptul că ar fi fost în apartament. O să fie interogată în seara asta de BAI, a spus Mike, referindu-se la Biroul de Afaceri Interne ai cărui detectivi au primit o plângere în legătură cu nerespectarea procedurilor. Au luat-o din pat de lângă prietenul ei. Spune că eu am oprit-o la uşă când a venit la apartamentul unchiului Joe să-l ajute pe vărul ei – şi că eram înăuntru cu o femeie, cotrobăind pe acolo, şi că nu am lăsat-o să intre.

— Spune-i lui Joe să verifice sfârcurile micului dispozitiv pentru aprins lumina dacă vrea să găsească celule epiteliale ale Monei. (Mi-am îndepărtat scaunul de masă.) Unde au ajuns monitoarele de fapt? Le-a scos cineva imediat după plecarea noastră, înainte ca Berk să fi ajuns de la spital?

— BAI a cercetat tot apartamentul. Nici o urmă.

— Ei bine, o să-i spun comisarului...

— Numele tău nu a fost implicat. Ai avut dreptate că Mona nu a fost atentă deloc la tine. A presupus că erai un alt detectiv.

— O să-i spun lui Battaglia imediat ce vine.

— Lasă asta. Nu vezi ce încearcă Berk să facă? Încearcă să-mi spună că ştie că am văzut monitoarele. E un fel de „Du-te dracului!”, un fel de a-mi spune să stau departe de perversiunile lui. Putea să spună că am luat 10.000 de dolari din casă sau un obiect valoros. E doar un mod de a mă atenționa şi de a-mi reaminti că poate juca dur oricând.

— Şi comisarul?

— Haide, Coop. Comisarul e bătrân, dar ştie că nu aş fura câteva amărâte de televizoare. A vrut să ştie cum am intrat în apartament şi dacă eram acoperit.

A sunat telefonul.

— Alexandra? Sunt doctorul Kestenbaum. Am nevoie de un mic sfat juridic, dacă nu te superi. E vorba de Galinova.

— Sigur. Ce s-a întâmplat?

— A sunat un domn aseară. A spus că a clarificat problema cu soțul ei şi că va cere trupul pentru a-l duce la Londra să-l înmormânteze. Se pare că voi primi o confirmare scrisă de la soțul ei azi, dar voiam să ştiu dacă e în regulă să fac asta.

— Cine este? Ce are...

— Îl cheamă Hubert Alden. Nu ştiu multe despre balet, dar spune că este susținătorul Galinovei.

— Da. Aş vrea să vorbesc cu el înainte de a semna ceva. Ai numărul lui de telefon?

Kestenbaum mi-a dat numărul.

— Vine cu avionul în dimineața aceasta. A spus că are nişte întâlniri. Îl găseşti la birou după ora 5.

I-am spus totul lui Mike.

— Ce înseamnă susținător? a întrebat.

— Unul dintre subiectele controversate din lumea dansului. Sunt foarte puțini bani publici pentru arte în zilele noastre, aşa că unele companii de balet recurg la acest tip de sponsorizare pentru a face rost de bani.

— Nu înțeleg.

— Teatrul American de Balet, Baletul Atlanta, alte companii fac lucrul acesta, au chiar acțiuni. Pentru prețul corect...

— Cât?

— Pentru o companie provincială, zece sau douăzeci de mii. Pentru o balerină bună, poate o sută sau două sute de mii. Putem face rost de o copie a programului de săptămâna trecută. O să apară o fotografie a Talyei şi ceva de genul „Artista Natalya Galinova este susținută de” – m-am uitat la numele pe care îl scrisesem pe o hârtiuță – „Hubert Alden”.

— Deci domnul Alden o „deținea”?

— Cred că dansatorii vor spune „nu”. Dar din cauza asta conceptul este foarte ciudat.

Majoritatea companiilor vor distanță între susținător şi artist, însă alții vor să existe relații între ei. Vor să petreacă timp cu susținătorul pentru a intra în cercul acestuia de prieteni şi poate pentru a face rost de alți susținători.

— Deci mergem la Alden după 5? Atunci poți să mergi cu mine acum.

Mike era mult mai entuziasmat decât fusese la cina din seara trecută. Berk îl enervase şi mergeam din nou pe urmele lui.

— Vreau să mai lucrez la prezentarea asta. Unde mergi?

— La Mona Berk. Lasă-i un bilet Laurei. Spune-i că eşti în zonă.

Laura avea de lucru, iar pe biroul meu nu era nimic care nu putea aştepta până după-amiază.

Am mers în centru cu maşina lui Mike, plină cu cutii goale de suc, pachete de chipsuri şi un teanc de tabloide care anunțau moartea Talyei.

Datorită permisului de parcare al lui Mike, am reuşit să lăsăm maşina în Times Square. Locul era plin de autobuze care îşi descărcau turiştii. De sub imensele reclame se vedeau clădirile Condé Nest şi Reuters.

Punctul de recrutare al armatei era deschis şi funcțional, turiştii erau aliniați pentru bilete cu preț redus la diverse spectacole, un cititor în palmă se uita la mâna mea şi mă ruga să urc ca să mă vindec total şi să-mi dea sfaturi despre probleme legate de minte şi suflet, iar un misionar împărțea cartonaşe pe care scria exact ce puteam să fac şi cât mă costa să-mi salvez sufletul.

Titlurile din presa de dimineață apăreau pe panourile electrice amplasate pe fațadele celor câțiva zgârie-nori ce dăduseră o nouă viață unui cartier cunoscut, pe vremea când am început să lucrez la procuratură, pentru ceva mai

mult decât casele de producție a filmelor pentru adulți. Moartea Galinovei și faptul că era jelită de dansatorii de balet din toată lumea era pe locul al treilea după știrea despre o grupare teroristă și un scandal politic în New Jersey.

— Știi cum se cheamă asta?

M-am uitat la reclama animată.

— Nu știu.

— Este o motogramă. Prima din lume a fost aici, pe vechiul turn New York Times, la alegerile din 1928. S-au folosit 15.000 de becuri pentru a umple cele patru fațade ale clădirii.

— Tatăl tău ți-a spus asta?

Tatăl lui Mike îi umpluse băiatului capul cu tot felul de povestiri din istoria orașului.

— Nu. Pe asta o știu de la mama. Știi colecția ei de vederi, a spus, referindu-se la vederile și cărțile poștale pe care le păstrase din copilărie. Mi-a arătat reclama Barbie care trona peste Times Square. În anii '30 era o reclamă mare de 12 metri la guma de mestecat Wrigley's. În anii '40 era una de 9 metri în care apărea o femeie mare – ca o amazoană – îmbrăcată cu o togă grecească. În anii '50, o sticlă mare de Pepsi care a făcut loc unei sticle de gin Gordon un deceniu mai târziu. Prima de care îmi aduc aminte este reclama aceea imensă la țigările Camel – nu știi – cu norul acela de fum care ieșea din ea. Imaginile astea sunt clasice – este cel mai mare loc pentru reclame din toată lumea.

O dată ajuns la numărul 1501 de pe Broadway intrai parcă în altă lume. Centrul de afaceri al lumii teatrului, holul din marmură fusese redecorat pentru a reda aerul de acum un secol. Birourile tuturor directorilor reflectau faptul că acolo se semnau marile contracte, și erau foarte mulți cei care voiau să intre în lumea aceea și să devină vedete.

Compania Monei Berk se afla la etajul opt. Lifturile vechi aveau nevoie de un liftier care ştia cum să mânuiască butoanele.

Am ieşit din lift şi am găsit camera 807. Secretara, care nu părea să aibă mai mult de 18 ani, şi-a ridicat ochii din revista de modă pe care se uita când am intrat la recepție.

— Mona Berk, vă rugăm. Am venit să o vedem pe Mona Berk, a spus Mike.

S-a uitat pe programări.

— Vă aşteaptă?

— Mai mult sau mai puțin.

— O să vină în câteva minute. Are o întâlnire la 9:30.

— O să fim rapizi.

A luat pixul pentru a nota ceva în caiet.

— E vorba despre o proprietate? Puteți să îmi spuneți numele?

— Da. Eu sunt Jack Webb. Vreau să fac o versiune muzicală după *Dragnet*[4].

— Tare. Luați loc, domnule Webb. Dumneavoastră?

— Alice. Mă ştie aşa.

După zece minute Mona Berk a intrat pe uşă, râzând şi vorbind cu bărbatul cu care era. S-a oprit puțin când ne-a văzut pe amândoi.

— Bună dimineața. Sunteți detectivul...

— Chapman. Mike Chapman. Ea este domnişoara Cooper, de la Procuratură. Se poate să stăm de vorbă câteva minute?

— Asta înseamnă că nu ați rezolvat cazul încă? a spus Mona, întorcându-se la cel care o însoțea şi explicându-i cine suntem: sunt ofițerii care cred că bietul unchi Joe a

---

[4] *Dragnet* – serial polițist de televiziune. Între 1951 şi 1959. În rolul principal a jucat Jack Webb (1920-1982), care a fost şi coscenarist (n.t.)

luat îndeajuns de multă Viagra pentru a o viola pe biata balerină.

Şi-a luat corespondența şi apoi ne-a făcut semn să o urmăm în birou.

Bărbatul ne-a ținut uşa deschisă.

— Ce spuneți de performanța unchiului dumneavoastră? Trebuie să fiți foarte fericiți, dumneavoastră şi vărul dumneavoastră, a spus Mike, aşezându-se pe un fotoliu de piele şi trăgând unul şi pentru mine.

— Aleluia! Joe Berk mai trăieşte puțin pentru a-şi mai bate joc de cineva. Cu ce vă pot ajuta?

— Vă deranjează dacă vorbim singuri?

— Sincer, da. El este Ross Kehoe. Aş vrea să fie şi el aici. Este partenerul meu de afaceri şi logodnicul meu.

Kehoe a dat mâna cu Mike şi cu mine şi a rămas în picioare, uitându-se la Mona.

Avea în jur de 40 de ani, circa 1,80 înălțime şi un corp bine făcut, frumos şi cu dantura albită de curând pentru a-şi putea arăta zâmbetul fals. Cămaşa în stil european şi pantalonii strâmți se potriveau foarte bine cu costumul negru al Monei, cu picioarele ei slabe şi tocurile înalte care făceau zgomot pe podea.

— Ciudat, nu am văzut numele pe uşă, a spus Mike.

— Sunt timid, a spus Kehoe, zâmbetul dispărându-i la fel de repede cum apăruse.

— De când sunteți parteneri?

— De aproape un an, a spus Mona.

— Ce rol aveți în această afacere?

— La fel ca al meu, domnule detectiv. Suntem implicați în producție. Despre ce vorbeam când ne-am întâlnit seara trecută?

— Se pare că după ce eu şi domnişoara Cooper am plecat de la Belasco, ați urcat din nou şi ați luat ceva din

lucrurile unchiului Berk. Eu am fost învinovățit pentru asta şi sper că e ceva bun pe monitoarele acelea.

— Nu am nici cea mai vagă idee despre ce vorbiți, Ce monitoare?

Ross Kehoe şi-a împreunat mâinile şi aştepta răspunsul lui Mike.

— Aşa vreți să fie? Ştiți al dracului de bine că erau patru ecrane în dormitor când ați ieşit din lift. Unchiul Joe spune că îi lipsesc trei.

— Briggs m-a sunat pe mobil la 10 minute după ce ați plecat voi. Mi-a spus că în momentul în care a ajuns la spital a aflat că tatăl său fusese resuscitat şi avea să trăiască, aşa că nu mai avea nevoie de ajutorul meu. Ross era acasă la noi, deci m-am dus direct acasă.

— Unde este aceasta? a întrebat Mike.

— SoHo. Avem o mansardă.

— La naiba. SoHo, bineînțeles. Ar trebui să mă trimită la academie din nou să mai învăț câte ceva. Nu îmi vine să cred că am pus o întrebare atât de stupidă când aproape că scrie „trendy”cu litere de tipar pe fruntea dumneavoastră.

— Şi ce naiba credeți că aş face cu nişte monitoare de televizor?

— Făceați curățenie pentru că vărul dumneavoastră vă rugase. Vă uitați în apartament după lucruri pe care, în mod normal, nu ați fi putut să le vedeți. Dacă are vreo legătură cu procesul pe care l-ați intentat împotriva unchiului, atunci poate avocații lui ar fi interesați să ştie despre acel telefon de la miezul nopții.

Mona Berk a făcut ochii mari.

— Procesul nu este treaba nimănui în afară de noi. Suntem o familie foarte intimă şi intenționăm să rămânem aşa. Ar trebui să vă rezumați la cadavre, domnule Chapman. Poate aflați ceva despre ele care să vă preocupe şi să vă țină departe de mine.

Telefonul a sunat şi Mona Berk a apăsat pe buton.

— Da?

— Au venit pentru întâlnirea de la 9:30, Mona.

— Dacă vreți mai mult din timpul meu, domnule detectiv, faceți o programare.

A venit din spatele biroului pentru a ne conduce la uşă. A luat un manuscris de pe masa de lângă uşă. Se numea *Platinum,* iar sub titlu era scris „Fata de pe leagănul de catifea roşie".

Prima persoană pe care am văzut-o în recepție era o fată blondă de un metru optzeci, de două ori mai tânără decât Galinova şi de două ori mai grasă în locurile importante.

În spatele ei, aşezat pe un scaun, uitându-se pe o copie a aceluiaşi manuscris pe care îl avea Mona, era Rinaldo Vicci, agentul pe care Talya îl concediase chiar înainte de moartea sa tragică.

16

— Poate ar trebui să mergem jos la Teatrul Booth şi să întrunim un mare juriu, Coop.

— Lumea întreagă este o scenă şi majoritatea actorilor sunt aici. Domnule Vicci, cine este tânărul talent?

Vicci s-a ridicat şi a îngăimat un răspuns.

— Lucy, acesta este detectivul Chapman. Ea este Lucy DeVore. Domnişoara Cooper. Domnişoara Berk este cea din pragul uşii. Domnul Kehoe în spatele ei. Întâlnirea ta este cu ei.

— Cu toți? a părut surprinsă fata. Am crezut că...

— Nu, nu, doar cu Berk şi Kehoe. Mergi în birou cu ei şi...

— E destul de interesant, a spus Mike. Doar un minut, domnişoară DeVore. De când lucrați cu domnul Vicci?

S-a uitat la Vicci şi a dat din cap.

— Poate de...

— Eu nu o reprezint pe tânără, domnule detectiv, dacă la asta vă gândiți. Îi fac o favoare unui prieten. Lucy, *bella* – intră cu domnişoara Berk.

Lucy DeVore a intrat cu grația şi atitudinea unui model. Ross Kehoe a închis uşa în spatele ei pentru a fi singură cu Mona Berk şi l-a luat pe Vicci de braț pentru a merge în acelaşi loc.

— Din câte am auzit, nu o mai reprezentați pe doamna Galinova, a spus Mike. Aşa că mi se pare destul de ciudat că erați la Operă în noaptea în care a murit.

— Nu cunoaşteți prea multe balerine, nu-i aşa? a spus Vicci, ştergându-şi sudoarea de pe nas cu o batistă cu monogramă.

— Doar una. O iau cu mine oriunde merg. Mă face să mă simt umil.

— Angajare, foc – foc, foc – spaima focului, reangajare – reangajare, pregătire pentru concediere, a spus italianul rotofei, de parcă ar fi fost la o lecție de dicție. Talya era faimoasă pentru asta, domnule detectiv. Bineînțeles că voia să fiu acolo în noaptea aceea. Nu avea cine să-i reprezinte interesele.

— Dar sponsorul? Cum se face că nu ne-a spus nimeni nimic despre Hubert Alden?

— Alden? E un fleac. Compania îl foloseşte pentru a strânge bani.

— Cât de mult a dat Alden pentru a fi sponsorul Talyei? am întrebat.

— Dacă vrei să sponsorizezi din umbră una dintre copilele care şi-a petrecut jumătate din viață într-un – cum se spune? – costum de mazurcă, e ieftin. Balerinele de primă mână merg pe mulți dolari, a spus Vicci. Cinci sute de mii.

— Despre ce fel de privilegii este vorba? a întrebat Mike.

— Prestigiu – în lumea dansului.

— Mă refer cu Galinova. Cât de departe ajungea?

— Mă întrebați dacă a fost vorba despre o legătură romantică?

— La naiba cu romantismul. Pentru jumătate de milion de dolari, trebuie să fi ajuns sub fusta ei, nu?

Vicci şi-a tamponat fruntea şi s-a eliberat din strânsoarea lui Kehoe.

— Uite ce e, eu mă ocupam de afacerile ei, nu de viața socială.

— Păi dacă făceați o treabă aşa de bună ca agent, de ce nu ați susținut-o pentru rolul Evelyn Nesbit din *Platinum*?

Vicci s-a uitat la Kehoe pentru ajutor, dar nu a avut parte de nici un răspuns.

— Domnule Kehoe, cât de bine o cunoşteați pe domnişoara Galinova? De ce crede domnul Vicci că ați putea avea răspunsul? a întrebat Mike.

— Nu am cunoscut-o niciodată.

Kehoe a dat cu mâna în aer. Vocea îi era aspră, ca atunci când te pregăteşti să îți dregi vocea.

— Mingea este în terenul dumneavoastră, domnule Vicci.

— Uite ce e, domnule detectiv. Nu era un rol pentru Talya. Poate că Mary Martin îl poate juca pe Peter Pan până la o sută cincizeci de ani, dar acesta e un rol pentru un nou talent. Ar putea să o pună pe Lucy în lumină.

— Ajută-mă, Coop, a spus Mike. Nu e vorba de ceea ce se numeşte un conflict de interese?

Privirea lui Vicci se mişca de la unul la altul de parcă se uita la un meci de tenis.

— Da, se poate. Depinde de cum s-ar fi descurcat domnul Vicci cu cele două cliente.

— V-am spus, Lucy nu este...

— Cine are drepturile pentru acest spectacol? Asta vreau să ştiu, am întrebat. Dacă Mona şi unchiul său au două companii diferite, care dintre ele are dreptul de proprietate?

Vicci a început să răspundă, dar Kehoe i-a tăiat-o.

— Acest lucru se negociază încă, domnişoară Cooper. Nimeni nu are dreptul încă. L-aţi cunoscut pe vărul Monei?

— Briggs? Nu.

— Vor să-şi unească forţele pentru acest proiect. Poate vor încheia şi nişte dispute din familie. Acum, dacă ne-aţi lăsa să mergem la întâlnire, a spus Kehoe, de data asta împingându-l pe Vicci în direcţia biroului, poate că vom avea răspunsul la această întrebare.

Am coborât şi ne-am îndreptat spre maşină. Trotuarele erau pline de oameni – unii lucrau, alţii se plimbau, alţii nu ştiau pe unde să meargă – iar străzile erau pline de maşini, camioane şi autobuze.

Am sunat-o pe Laura în timp ce Mike mergea spre Lincoln Center.

— Ce se întâmplă pe acolo? M-a căutat cineva?

— E destul de linişte.

— Mike şi cu mine mergem la Met să vedem cum decurg cercetările. Mă suni dacă ai nevoie de mine.

Poliţia pusese stăpânire pe camerele elegante din holul operei. De obicei erau acoperite cu cortine şi era destul de ciudat să vezi forţele de ordine acolo, iar cafelele şi tocurile de pistol înlocuiseră paharele cu şampanie şi genţile de seară. Mesele lungi de conferinţă fuseseră unite şi erau pline cu cutii care conţineau date despre angajaţi, rezultatele interviurilor şi planuri ale imensului complex.

La capătul încăperii stăteau şase detectivi. Fiecare dintre ei vorbea cu câte un om care făcea parte din echipa permanentă de la Operă. Uşile sălii principale erau deschise şi se auzea muzica lui Prokofiev de la repetiţia de după-

amiază ca un fundal al conversațiilor serioase despre observații, alibiuri şi probe incriminatorii.

Locotenentul Peterson ne-a salutat şi ne-a spus să luăm loc.

— Nu vă aşezați prea bine. Regula este că trebuie să plecăm de aici până la ora 6. Trebuie să golim totul, să aruncăm scrumierele, cutiile de suc şi pungile de chipsuri. Uşile se deschid la ora 6 şi cortina se ridică la ora 8. Toți polițiştii şi toate formele de viață polițienească trebuie să dispară.

— Ce, sunteți surprinşi? Spectacolul trebuie să continue. Bănuiesc că marmura şi cristalul trebuie să le distragă atenția oamenilor. Să îi facă să uite că cineva a fost omorât chiar sub nasul lor.

— Coop, mai eşti în relații cu cei de la Grădina Botanică? a întrebat Peterson.

Ultimul caz la care lucrasem împreună ne dusese spre un loc cu pădure, hectare întregi de grădini şi un râu cu o cascadă. Grădina Botanică din New York era renumită pentru plantele sale rare din toată lumea, orhidee şi flori exotice, şi un personal dedicat înțelegerii şi conservării acestui regat al plantelor.

— Sunt sigură că nu ne-au uitat.

— Şeful laboratorului poliției m-a sunat acum o oră. Sunt stupefiați. Ştii mirosul acela de mentă de pe panglicile de la balerinii Galinovei? Nu este de la ață dentară cum ai crezut tu, Alex. S-au găsit două frunze strivite cu acelaşi miros în holul de unde a fost aruncată. Se poate să fi călcat pe ele în timpul luptei. Se gândeau că poate cineva de la Grădina Botanică le identifică şi ne spune şi nouă ce fel de plantă este.

— Departamentul de cercetări de acolo este foarte bun. Spune-le băieților de la laborator să ducă o mostră în Bronx, am zis. Vă găsesc eu un botanist.

— Cum merg „conversațiile”? a întrebat Mike.

Peterson şi-a luat clipboard-ul.

— Până acum am vorbit cu 86 de oameni. Paisprezece cu cazier – lucruri minore – unii au condus beți, la alții e vorba de furturi minore, posesie de droguri. Nimic interesant.

— L-ați găsit pe maseurul care era în cabină când a intrat Joe Berk? Îmi închipui că e destul de forțos, a spus Mike.

— E acoperit, a spus Peterson, căutând foaia cu acel interviu. Nu ducea lipsă de dansatori când a plecat de acolo. Am o balerină şi doi balerini care jură că a lucrat cu ei, unul după altul, toată seara.

— Ți-a spus de ce s-a certat Berk cu Galinova? am întrebat.

— Spune că a început să-l certe pentru că întârziase – au început să vorbească în rusă. Maseurul nu a înțeles nimic – doar volumul şi tonul vocii. Berk i-a spus să iasă şi atunci el şi-a luat masa şi a plecat, timp în care cei doi au început să țipe unul la altul.

Eram impresionată de progresele pe care le făceau oamenii lui Peterson.

— A vorbit cineva cu profesoara de balet? Sandra – cred că Sandra Braun. A intrat când vorbeam cu Chet Dobbis, i-am reamintit locotenentului. Nu a venit vineri seara. Ceea ce înseamnă că amândoi sunt fără alibi.

Peterson a căutat din nou printre note.

— Rău pentru el, bine pentru ea. Farmacia non-stop de lângă apartamentul ei a confirmat faptul că i-au fost livrate antibiotice pentru care a semnat la ora 8:37. Avem un xerox după foaia pe care a semnat.

— Vă mişcați bine.

— Asta fără să-i punem la socoteală pe cei care au intrat, Alex.

— Cine?

— Cum ar fi una dintre fetele de la baletul din New York, a spus, referindu-se la compania legendară fondată de George Balanchine şi Lincoln Kirstein, găzduită de Teatrul de Stat de la Lincoln Center. A venit de dimineaţă pentru a depune o plângere împotriva unui angajat care încercase să o atace în timp ce se ducea acasă acum un an. Nu a spus niciodată acest lucru.

— L-a identificat?

— Da. A fost concediat şase luni mai târziu. Din cauza dependenţei de cocaină nu mai venea la serviciu. Din cauza aceasta a fost concediat. O să-l căutăm.

— Dacă ar fi spus ce s-a întâmplat atunci, a zis Mike, am fi avut ceva la mână acum.

— Le luaţi amprentele?

— Tuturor. Degete şi palme, fotografii, mostre de salivă. Ultimele tehnici, prin care se pune saliva pe o mostră mică, ne va releva ADN-ul tuturor angajaţilor.

— S-a opus cineva?

— Majoritatea sunt tipi de treabă, foarte cooperanţi. Sunt câţiva care nu vor să meargă până la capăt. Unul dintre ei are un proces de paternitate pe rol şi nu vrea să-i afle nimeni ADN-ul. Şi mai este unul care nu a mai venit de vinerea trecută din cauza schimbului de ture. Nu ştiu dacă oamenii ne evită sau dacă pur şi simplu nu au venit la muncă.

— Asta înseamnă că ar putea dura...

— Nu te gândi la câteva zile. S-ar putea să-ţi termini ratele la asigurare până terminăm. Eu aş putea să fiu pensionat în Key West, bând cocktailuri cu paiul până terminăm de interogat pe toată lumea.

Stăteam lângă peretele de sticlă uitându-mă la scara care mergea în jos.

Investigaţia asta avea un aer suprarealist, cu poliţişti de fiecare parte a geamului vorbind despre crimă şi autopsie,

amprente şi profile genetice, în timp ce sub mine, tatăl Frumoasei Adormite – îmbrăcat cu costumul său de rege – şi vrăjitoarea cu al cărei ac de cusut fusese omorâtă prinţesa ieşeau din teatru pentru a-şi cumpăra un suc.

— Chet Dobbis a fost de vreun folos? a întrebat Mike.

— Directorul artistic? Singurul lucru care îl interesează e să ne ţină departe de oamenii care îl plătesc. Vă spun, toate operele acestea sunt despre cineva care este ucis. În fiecare dintre ele moare cineva, a spus Peterson. Dar în momentul în care viaţa imită arta nimeni nu vrea să ştie nimic.

— Ai nevoie de mine aici?

— Tu şi Alex faceţi ce aveţi de făcut. Când vom ajunge la câţiva suspecţi o să fiţi primii care îi vor interoga.

Mike era un interogator foarte bun. Reuşise să rezolve cazuri în care nu erau probe, construind argumente solide cu nimic mai mult decât abilitatea lui de a înţelege mintea criminalilor şi de a-i face să se confeseze în aşa fel încât şi cel mai bun preot ar fi fost impresionat.

Am urcat cu liftul la aripa cu birourile directorilor şi am găsit biroul lui Chet Dobbis. Era singur şi asistenta lui a aşteptat până a terminat de vorbit la telefon pentru a ne conduce.

— S-a întâmplat ceva, domnule Chapman? Sau trebuie să mă aştept să vă văd în fiecare zi până reuşiţi să daţi de cap acestei crime?

— Cum îi numiţi pe cei care nu fac parte din personalul Operei?

— Figuranţi, domnule detectiv.

— Ei, imaginaţi-vă că eu sunt un figurant. O să fiu pe aici până îl prindem pe nenorocitul care a omorât-o pe Galinova. Sper că nu vă deranjează.

Biroul lui Dobbis avea câteva dintre comorile Metropolitanului. Un afiş înrămat al primului spectacol – Leontyne Price şi Justinio Diaz în *Antoniu şi Cleopatra* – era

pe unul dintre pereți, înconjurat de fotografii cu autografe ale multora dintre divele care cântaseră acolo de-a lungul anilor. Erau inscripții ale lui Placido Domingo şi Renée Fleming şi o fotografie triumfătoare cu Beverly Sills la debutul ei la Met în rolul Pamirei, în producția din 1975 cu *Asediul Corintului,* când a fost ovaționată timp de optsprezece minute.

— Locotenentul pare să aibă tot ce îi trebuie jos.

— Până acum. Dar sper că îl veți ajuta în spatele scenei, a spus Mike.

— Ce înseamnă asta? a întrebat Dobbis, în timp ce eu studiam costumele agățate pe perete.

— S-ar putea să auziți anumite lucruri datorită poziției dumneavoastră. Mă refer la lucruri pe care nouă nu ni le va spune nimeni. Muncitori care s-ar putea să fie refractari în a spune diverse lucruri despre colegii sau şefii lor sau vor încerca să se acopere şi să nu spună anumite lucruri poliției. Se întâmplă de fiecare dată. Cu angajații de la muzee, spitale, profesori – s-ar putea să auziți zvonuri şi bârfe despre treburi interne de care noi să nu aflăm niciodată.

— Domnule Chapman, cu siguranță nu veți rezolva o crimă pe baza zvonurilor.

— Nici nu le voi ignora. Uneori ne duc spre calea cea bună, alteori sunt false. Nu toate bârfele sunt nefondate.

Chet Dobbis a părut să cedeze la afirmația lui Mike. S-a întors spre mine şi a schimbat subiectul.

— Vă interesează colecția mea? a întrebat, netezindu-şi sacoul. Aici este costumul lui Grace Bumbry, pe care l-a purtat de mai multe ori în *Salomeea.* Ştiți?

Am dat din cap.

— Şi acesta?

— *Turandot.* Costumul împăratului, a spus Dobbis, înaintând puțin pentru a atinge chimonoul de pe perete.

Zeffirelli se pare că este cel mai bun regizor pe care l-am avut aici, dar costumele şi decorurile au costat o avere.

— De ce sunt aceste lucruri aici şi nu jos?

— Fiecare obiect din colecţie este arhivat. A fost plăcerea mea să aleg câteva dintre ele pentru a-mi decora biroul. E un lucru bun şi mă ajută să strâng bani de la cei care vin aici pentru întâlniri.

Mike a arătat un baston lângă biroul lui Dobbis care părea prea modern pentru a face parte dintr-un costum tradiţional.

— Acesta arată mortal. De unde este?

— Nu are nici o legătură cu Opera, vă asigur. Sunt alpinist, domnule Chapman. Şi speolog – ştiţi, peşteri şi genul acesta de lucruri. Acel baston este pentru mers. Are un vârf ascuţit pentru a-l putea introduce în gheaţă sau printre pietre pentru a găsi un loc unde să pun piciorul şi probabil că este mortal. Locuiesc lângă râu, lângă Palisade şi mă pregăteam să plec la o plimbare când am fost chemat aici din cauza Talyei. Nu îmi las niciodată echipamentul în maşină – sunt lucruri pe care le vor hoţii, şi destul de scumpe, aşa că l-am luat cu mine după ce am parcat.

Mă uitam la perucile de pe rafturile de lângă uşă.

— Spuneţi-mi despre acestea.

— Le facem pe toate aici, domnişoară Cooper. Toate costumele, chiar şi perucile. Am câteva modele foarte frumoase aici, a spus, arătând spre diversitatea de stiluri, de la uşoara chelie a doctorului Faust la cocul lui Madam Butterfly.

— Aceasta? Cea de pe raftul de sus cu părul lung alb?

— Falstaff. Sunt destul de sigur că este Falstaff.

Mike a înţeles aluzia.

— Un aspect destul de natural. Din ce sunt făcute?

— Din păr natural, bineînţeles, a spus Dobbis, luând cea mai apropiată perucă. Foarte costisitoare, dar aşa le facem

aici. Manon Lescaut, aceasta, cu bucle din Franța secolului al XVII-lea. Vedeți? Aici este o meşă fină care se lipeşte de fruntea cântăreței în timpul spectacolului. Firele sunt prinse de această meşă. Durează trei sau patru zile confecționarea uneia.

— În afară de dumneavoastră, domnule Dobbis, cine mai are costume şi peruci? am întrebat.

S-a gândit un moment.

— Nu sunt sigur. Nu cred că multă lume are acces la ele. Din când în când, atunci când sunt uzate şi trebuie înlocuite, bănuiesc că angajații păstrează unele dintre ele.

Cele care se află în stare bună sunt licitate în cadrul unei gale anuale, alături de balerinii uzați ai dansatoarelor, după cum probabil ştiți.

— Unde sunt depozitate de obicei perucile acestea? am întrebat.

Dobbis mi-a dat-o pe cea pe care o ținea Mike.

— În magazia pentru peruci, sus, sub cheie. Toate sunt confecționate din păr uman, mai puțin acestea albe, a spus, arătând spre una pe care tocmai i-o dăduse lui Mike.

Mike a frecat firele de păr între degete.

— Ar fi putut să mă păcălească. Nu par deloc artificiale.

— Nimic din ce este aici nu e artificial, domnule detectiv. Este vorba doar de păr uman alb, a spus Dobbis. Ei bine, acesta devine puțin galben în lumina reflectoarelor. Ne place să fie totul natural, real – aşa că toate perucile albe care se folosesc sunt din păr provenit de la animale. Culoarea se păstrează mai bine. Părul care se foloseşte provine de la iaci albinoşi. Iaci tibetani.

Mike a ridicat din sprâncene în semn de surprindere.

— V-am speriat, domnule Chapman? a întrebat Dobbis, îndreptându-se spre birou cu o expresie pe față de parcă ar fi marcat la o competiție sportivă.

— Da, aşa este. Mă gândesc că părul blond, cu tot peroxidul folosit, nu se compară cu cel al iacilor. Peste două săptămâni este prima împărtăşanie a nepoatei mele şi mă gândesc că la ce minte sucită are Coop când vine vorba de detalii, să nu mă trimită într-o expediție în Himalaya pentru un iac viu.

Dobbis nu îşi putea da seama dacă Mike încerca să glumească sau nu.

— Problema aceasta cu părul – cu perucile – e serioasă?

— Nu e nimic pe care eu şi Dalai Lama să nu-l putem rezolva, a spus Mike, mergând spre uşă. Pardon, voiam să spun Dalai Lama, Richard Gere şi cu mine.

17

Mike s-a oprit pentru a-i spune lui Peterson ştirile despre părul de animale.

— Vezi ce inventar au. Poate că a dispărut ceva de săptămâna trecută. Lucrurile astea sunt scumpe şi trebuie ținute sub supraveghere. Poate vom reuşi să facem rost de o copie sau de un duplicat. Dacă ucigaşul care a interceptat-o pe Galinova purta o perucă albă, acest lucru ar schimba total datele problemei.

Angajații erau interogați nu numai despre activitățile lor de vineri seara, dar şi în legătură cu străinii pe care îi văzuseră pe coridoare şi în culise înainte şi după spectacol. Aceste descrieri nu ne-ar ajuta dacă nenorocitul se făcuse nevăzut în timpul serii.

Peterson a întrebat de colecția lui Dobbis.

— Crezi că avea acces?

— Îmi vine să-mi dau singur pumni pentru că l-am lăsat să vadă cât de şocat am fost de răspunsul lui. Oricum, perucile pe care le are el acolo sunt din spectacole. Ar atrage atenția destul de mult asupra lui dacă ar umbla cu o perucă

de rege francez, dar cine ştie ce mai are prin sertare. O perucă cu o frizură modernă – ei bine, oricine ar fi purtat-o ar fi arătat ca un domn distins. O diversiune, o figură remarcabilă care sigur nu ar fi trecut neobservată pe un coridor sau în lift.

— Sau poate, am spus, ucigaşul a vrut ca cineva să creadă că este Joe Berk. Vezi un om cu părul alb – sau chiar mai bine, pui câteva fire pe podea – ştiind că Berk avea anumite legături cu Talya. Creezi o iluzie – asta fac costumele. Lansezi un zvon care trimite la Berk.

— Cine ştia despre Berk şi Galinova? a întrebat Peterson.

— Dobbis, desigur. Rinaldo Vicci, impresarul ei. Nu cred că era un secret pentru cei care lucraseră în culise cu ea în ultimele câteva zile şi la repetiţii. Talya era o persoană cunoscută, iar Berk a luat-o de la Operă de câteva ori.

— Şi apoi, mai este familia lui Berk, a spus Mike. Aş putea să-mi pun o armură şi să intru în cuibuşorul armăsarului acestuia.

Peterson s-a întors la cartierul său general temporar.

— Totul va fi mai uşor o dată ce trecem de primii paşi. Am studiat vechiul caz de crimă de la Operă. Şansele sunt destul de mari ca Talya să fi fost aleasă la întâmplare – s-a lovit de tipul nepotrivit într-un loc izolat, la fel ca violonista de atunci. El face un pas, ea îl respinge şi el devine furios. Un scenariu pe care Alex l-a văzut de multe ori până acum.

— Ai dreptate.

Le vorbeam deseori femeilor despre atacurile sexuale şi violența domestică. Întrebarea pe care o auzeam cel mai des era dacă victima ar trebui să opună rezistență atacatorului, mai ales dacă acesta era înarmat. Sunt foarte multe variabile care spun ce decizii ar trebui să ia femeile în cele câteva secunde în care trebuie să-şi dea seama de natura pericolului.

Uneori, femeile care au încredere şi forţă ar putea încerca să-l lovească înainte de a o lua la fugă. Dar, de cele mai multe ori, am văzut cazuri în care victimele încercau să se lupte cu atacatori mult mai puternici şi pregătiţi pentru atac, care deveneau şi mai nervoşi din cauza rezistenţei care li se opunea, iar forţa lor devenea şi mai mare. Nu se ştia deocamdată dacă acesta a fost motivul care a dus la moartea Talyei.

— Cei de la morgă m-au sunat în legătură cu predarea trupului Galinovei tipului...

— Sponsorului ei. Hubert Alden, a spus Mike.

— V-am pasat vouă treaba asta.

— Ne ocupăm de ea. Haide, puştoaico. Să mergem.

Am ieşit din clădire pe uşa din faţă şi am mers spre maşină, încălziţi de soarele de aprilie. Mike a format numărul de la biroul lui Alden şi a întrebat-o pe secretară dacă era în oraş şi dacă puteam stabili o întâlnire mai devreme de ora 5.

— Depinde pentru ce problemă? a răspuns Mike la comentariul ei.

Secretara nu l-a întrebat despre scopul vizitei, dar a spus ceva ce l-a făcut pe Mike să zâmbească după ce a închis.

— Ai fost vreodată la o audiţie?

— Ce fel de audiţie? am întrebat.

— O audiţie pentru o propunere de spectacol pe Broadway. Disponibilitatea domnului Alden depinde de ora la care se termină audiţia de la Teatrul Imperial. Cea la care voia să-l vadă Mona Berk. Simpatică secretara. Vor fi acolo cei din spate, a spus. Îngerii. Sună la informaţii. Află adresa teatrului.

Am format numărul de la informaţii şi imediat ce s-a făcut legătura am repetat adresa cu voce tare pentru Mike.

— Strada 45, numărul 246. Cum crezi că o să intrăm?

— Ţine-ţi ochelarii de soare la ochi. Nu ai vrut întotdeauna să fii înger?

— Trebuie să încep de undeva. Dar nu îmi aduc aminte nimic despre această afacere. Ce s-a întâmplat?

— Ştii cine este Stanford White, nu?

— Da. Firma de arhitecţi – McKim, Mead şi White – au realizat unele dintre cele mai importante clădiri din New York. Printre ele – Clubul Universitar de pe Fifth Avenue şi Galeria Marilor Personalităţi ale Americii – locuri care au avut un rol important în investigaţiile pe care le-am făcut cu Mike.

— Ştii cine a proiectat Madison Square Garden?

Complexul imens pentru sport şi divertisment fusese inaugurat în anii ’60, dar ştiam că White trăise acum mai bine de un secol.

— E imposibil.

Mike mergea în jos pe Seventh Avenue.

— Nu ăsta. Cel vechi.

— Unde e?

— Cine este îngropat în mormântul lui Grant? White l-a construit pe cel din Madison Square, ştii tu, Madison, colţ cu strada 26. Era un teatru muzical şi o sală de concerte. White avea în jur de cincizeci de ani când s-au întâmplat toate astea, dar era înnebunit după fetele tinere. Mă refer la adolescente în genul lui Evelyn Nesbit. Ai fi umblat mult după el.

Am parcat în apropierea teatrului şi am mers pe jos până acolo.

— Câţi ani avea Nesbit?

— Probabil paişpe sau cinşpe când a cunoscut-o Stanford White. Era o mare frumuseţe, iar mama ei o adusese la New York cu scopul de a poza pentru artişti.

— Artişti adevăraţi?

— La început. Apoi pentru fotografii de modă, iar la cinşpe era o vedetă.

La uşa teatrului era un bărbat cu o listă de nume. Stătea pe scaun cu ochii închişi şi asculta muzică la iPod. Probabil că ne-a auzit şi s-a ridicat.

— Dumneavoastră sunteți?

— Domnul Alden ne aşteaptă. Hubert Alden.

A văzut numele lui Alden pe listă şi ne-a arătat intrarea. Am citit pe o mică placă de bronz că această clădire aparținea Organizației Schubert.

— Ce face Mona într-un teatru Schubert? l-am întrebat pe Mike.

— Probabil că îl evită pe unchiul Joe. Dacă ar fi ținut audiția într-un teatru de-al lui, el ar fi fost primul care ar fi aflat. Ar fi putut să-i strice surpriza.

Am trecut intenționat prin fața orchestrei şi am găsit scara care ducea la etajul de sus al teatrului imens care nu avea nimic din intimitatea Teatrului Belasco. Plăcuța menționa că acolo fuseseră găzduite musicaluri ca *Scripcarul pe acoperiş* şi *Fete de vis*; pereții şi tavanele erau acoperite cu panouri elegante cu motive florale şi geometrice.

Trebuia doar să vizitezi primele teatre de pe Broadway pentru a vedea câteva dintre cele mai elegante interioare new-yorkeze – fresce pe pereți şi tavane, sculpturi realizate de cei mai mari artişti ai zilei, candelabre şi lămpi – multe case fuseseră redecorate în acest stil.

Mike a mers până a găsit scaune pe penultimul rând de la balcon. Toată partea de sus era în întuneric şi, deşi noi puteam vedea foarte bine pe scenă, cei de jos cu greu ne-ar fi putut observa.

— Toți sunt aici, a spus Mike în şoaptă, şi pun pariu că nu ai fost niciodată atât de sus.

Scena era goală, cu excepția unui pian, a unui pianist şi a lui Lucy DeVore, cu scenariul în mână, îmbrăcată cu o bluză crem şi pantaloni asortați.

În primele rânduri se aflau câteva persoane cunoscute. Mona Berk stătea lângă Rinaldo Vicci, iar Ross Kehoe se ridica pentru a merge pe scenă. M-am gândit că Alden era printre spectatori.

Kehoe l-a strigat pe cel care se ocupa de lumini.

— Vreau ceva colorat. Lasă puțin mai jos, poți?

Modificarea a fost făcută.

Kehoe a aprobat cu un semn făcut cu mâna şi a adăugat ceva.

— Să fii pregătit să pui reflectorul pe Lucy, da? Ceva să strălucească cu adevărat, auriu. Poți să faci asta sau vrei să vin acolo sus?

De undeva de sub noi s-a auzit o voce:

— Gata.

Ross Kehoe a dat din cap şi a mers mai departe. Mona Berk vorbea cu Lucy DeVore, dar nu am putut auzi nimic.

— Şi Evelyn Nesbit? l-am întrebat pe Mike.

— Toată lumea o dorea. John Barrymore a încercat să se căsătorească cu ea, dar ea l-a părăsit pentru Stanford White. A devenit amanta lui White.

— S-a căsătorit până la urmă cu ea?

— Avea deja o nevastă şi copii. Dar mai avea şi un apartament în Madison Square – un apartament dublu, la fel ca Joe Berk. La etajul al doilea, suspendat de o ramă, White avea un leagăn din catifea roşie. Se spune că le dădea fetelor şampanie, le dezbrăca şi se uita la ele cum se dădeau în leagăn, goale. Asta era plăcerea lui.

Un tânăr cu scenariul în mână a apărut din dreapta scenei şi se pare că era momentul ca Lucy să intre. Tânărul avea mânecile ridicate şi purta pantaloni kaki; Mona l-a chemat să se aşeze la locul lui, mai aproape de Lucy.

— Harry, vreau să stai chiar peste ea. Pare mult mai înspăimântător aşa când te enervezi, când reacţionezi la vorbele ei.

— Harry Thaw, a spus Mike. Copilul milionar din Pittsburg care s-a căsătorit cu Evelyn. Un nebun.

— El ştia despre Stanford White?

— La început nu destul de mult. Ştia că lui White îi plac fetele tinere – de preferinţă blonde – dar Evelyn susţinea că este virgină.

— Bănuiesc că Thaw a aflat că nu era.

— Unul dintre ziare a publicat o fotografie a lui Evelyn. Părea că doarme pe covor, în apartamentul lui White. Părul ei lung părea singurul lucru care o acoperea.

Mona Berk s-a ridicat pentru a-i da indicaţii lui Lucy.

Lucy spunea cuvintele lui Evelyn, adolescenta care scâncea în timp ce povestea cum a dezvirginat-o Stanford White.

— Nu voiam să fiu acolo, Harry. Chiar nu voiam. Nu voiam să beau şampanie, dar St... dar domnul White... el m-a făcut să beau.

— De câte ori ai auzit scuza asta la tine în birou, Coop? Cum forţezi pe cineva să bea şampanie? O ţii strâns şi îi verşi pe gât? Nu înţeleg, mi-a şoptit Mike la ureche.

Harry Thaw nu credea versiunea lui Lucy despre eveniment. S-a îndreptat spre ea, ridicând mâna de parcă ar fi vrut să o plesnească pe tânără lui mireasă.

— M-a drogat, Harry. Probabil că a pus ceva în băutură pentru a mă face să leşin. Ştii că nu m-aş fi oferit unui bătrân.

— Atac sexual facilitat de droguri, a spus Mike. Acum o sută de ani.

— Nu-i adevărat. Nu ar fi trecut de primul interviu cu Mercer.

Lucy DeVore a început să plângă în timp ce descria cum se trezise în patul lui White, goală şi neajutorată, şi cum el profitase de ea fără ca ea să accepte. Thaw a îmbrăţişat-o, iar pianistul a început o piesă despre inocenţa pierdută. Nimeni nu pleacă de la teatru fără să fredoneze melodia aceea în seara premierei.

Ross Kehoe a venit din nou pe scenă, şi-a pus braţul în jurul lui Lucy şi au plecat împreună în stânga scenei.

Câteva fete din cor, mai mari decât Lucy DeVore şi la fel de bine făcute, mergeau agale pe scenă, îmbrăcate în haine negre care le scoteau în evidenţă părul blond şi pantofii cu toc. Au început să se plimbe de colo-colo, arătându-şi talentele, în timp ce pianistul cânta ceva care invoca spiritele epocii de aur în care se petrecuseră evenimentele.

Mona vorbea cu îngerii de pe scaune.

— Aceasta este scena cea mare din Madison Square. Punctul culminant al primului act – vom interveni aici. Este anul 1906. Un domn distins stă singur la masă, aproape de dansatoare. Acesta este Stanford White.

Un bărbat frumos, grizonat prea de timpuriu – am bănuit – a venit pe scenă împingând o măsuţă pe rotile şi un scaun pe care l-a pus alături pentru a sta pe el.

Pianistul marca ritmul şi fetele dansau în timp ce Stanford White se uita la ele entuziasm, aplaudând şi strigându-le numele din când în când.

Din spatele cortinei a apărut pe scenă Harry Thaw, pretinzând că îşi face loc spre publicul imaginar. Era greu să îţi iei ochii de la fetele ale căror trupuri se unduiau foarte bine sincronizate, dar Thaw a continuat să se mişte dintr-o parte în alta a scenei.

În momentul în care muzica s-a oprit şi una din fete a ajuns în braţele lui Stanford White, s-a auzit o împuşcătură în teatrul aproape gol şi ecoul a făcut să pară că parcă s-ar fi tras cu tunul. Harry Thaw venise în spatele lui White şi îl

împuşcase, dansatoarele ţipau, iar White a căzut de pe scaun, trăgând după el masa, totul într-un nor de fum care venea din spatele cortinei.

La auzul pocniturii, l-am apucat pe Mike de braţ, surprinsă de împuşcătură. Nu îmi aminteam ca arhitectul să fi fost omorât de Thaw.

— Stai liniştită. Aşa s-a întâmplat şi în realitate.

În timp ce fumul se risipea, acordurile muzicale deveneau din ce în ce mai lente. Thaw şi White au ridicat masa şi scaunul, şi le-au urmat pe fete în culise.

Din spatele scenei au apărut două picioare – perfecte, lungi şi subţiri. Pe măsură ce muzica devenea mai alertă, o voce din primul rând – probabil Mona Berk – a ţipat „Hai!”.

Picioarele au început să se mişte ca ale unui copil care îşi ia avânt cu leagănul pe terenul de joacă. În câteva secunde, imaginea blondei Lucy DeVore se putea vedea perfect, cu părul lung pe umeri în timp ce se legăna înainte şi înapoi cât era scena de lată. Leagănul cobora de sus, încet, ca un pendul.

Lucy şi-a întors capul spre public şi a început să cânte versurile de început. Picioarele i se mişcau înainte şi înapoi, dispărând din imagine, sacrificând cuvintele pentru imaginea vizuală creată.

În timp ce aluneca uşor spre partea stângă a scenei, se auzi sunetul unei crăpături. Scaunul leagănului s-a rupt şi Lucy a ţipat în timp ce era în aer încercând în van să se agaţe de funiile care o ţinuseră înainte să fi căzut pe scenă.

18

De la balcon, Mike a fugit pe scări şi a ajuns într-una din cele două boxe de deasupra orchestrei. S-a urcat în cea de-a doua, aproape de cortină, apoi a coborât pe o scară de metal. A ajuns pe scenă imediat după Mona Berk, Ross

Kehoe şi toţi ceilalţi care s-au strâns în jurul trupului inert al tinerei.

Mi-am deschis telefonul pentru a suna la salvare şi poliţie în timp ce mă îndreptam spre scenă pe scară trecând prin faţa orchestrei.

Oricât de surprinşi erau să-l vadă pe Mike Chapman, au reacţionat destul de bine.

— Înapoi. Toată lumea înapoi, îl puteam auzi strigând la grupul care se strânsese în jurul lui Lucy DeVore. Lăsaţi-o să respire.

— Sunaţi pentru ajutor, am auzit-o pe Mona Berk.

— Este o ambulanţă pe drum.

De pe scenă, Mike m-a văzut venind.

— Coop, vino aici. Restul daţi-vă la o parte. E în viaţă. Respiră. Coop, nu lăsa pe nimeni să o atingă. Ţine-i departe. Are nevoie de aer. Tu – oricare dintre voi, a spus Mike, făcând semne spre mica trupă de actori. Mergeţi afară şi aşteptaţi-i pe medici. Aduceţi-i aici.

Am îngenuncheat lângă Mike.

— Poţi spune dacă are ceva fracturat?

— Picioarele, evident, a spus, arătând spre locul unde osul ieşise prin piele. Nu ştiu dacă şi gâtul sau coloana. Nu vreau să ating nimic până nu vin cei de la ambulanţă să verifice. Nu a deschis ochii până acum. Stai cu ea până mă duc să mă uit pe aici.

Mike a chemat-o pe Mona Berk.

— Cine se ocupă de leagănul de sus?

Ea, în schimb, a arătat spre Ross Kehoe pentru a da răspunsul.

— Zburătorii, echipa de sus. Azi nu sunt decât doi tipi.

— Nu lăsa pe nimeni să plece. Fă o listă cu toţi cei care lucrează aici azi, a spus Mike, plecând spre locul în care era echipa.

Stăteam pe scenă alături de trupul lui Lucy DeVore. I-am pus mâna pe braț şi i-am luat pulsul – era foarte slab – şi i-am ținut mâna, spunându-i că o să fie bine. Nu căzuse la fel ca Talya – cu capul în față – aşa că speram ca rănile să nu fie fatale.

Mike dispăruse în culise. Nu îi mai vedeam puloverul albastru şi părul negru pe scara de metal. Oamenii care fuseseră în sală erau acum strânşi într-un mic cerc – Mona cu Ross Kehoe şi Rinaldo Vicci, vorbind la mobilul ei, explicând situația cuiva care sunase; actorii erau îndurerați din cauza tinerei rănite.

M-am uitat spre scara din spatele scenei după Mike şi i-am văzut umbra deasupra.

Am întors capul spre intrare, sperând că echipajul ambulanței era aproape de data aceasta. M-am uitat la Lucy să văd dacă a deschis ochii, dar nu se schimbase absolut nimic în starea ei.

Mike era din nou lângă mine în momentul în care au venit medicii. M-am dat la o parte pentru a le face loc în timp ce-i verificau semnele vitale.

L-am urmat pe Mike înspre grupul Monei Berk.

— Nu e nimeni acolo sus. Unde naiba sunt oamenii ăştia?

— Uite, a spus Kehoe, nu e decât un surogat de echipaj. Tehnicienii şi ajutoarele nu vin până după-amiază.

— Proastă alegere de cuvinte. Cine sunt şi ce înseamnă asta? Aşa se mai pot economisi bani?

— Nu era vorba decât de o mică repetiție, Mike. Crezi că voiam să se rănească? Ultimul lucru care îmi trebuie este un proces înainte de a încheia contractul.

— Uită-te la ei, a spus Mona, arătând spre actori. Nu trebuie decât ca toți idioții ăştia să înceapă să spună că spectacolul este compromis. Toată industria asta se bazează

pe superstiții. O să cheltuiesc o avere şi nu o să reuşesc niciodată cu spectacolul ăsta.

Nu era foarte îngrijorată de viața lui Lucy DeVore, mai ales dacă acest eveniment stătea în calea vânzării de bilete.

Vicci i-a şoptit ceva lui Kehoe şi au început să meargă spre scară, apoi au urcat pe platformă.

— Stai, a spus Mike.

— Am întrebat doar ce s-a întâmplat cu leagănul, domnule detectiv. Vreau să văd cum arată sforile care s-au rupt, a spus Vicci, cu accentul său.

— Am chemat oameni să cerceteze locul crimei. Stai deoparte, da?

— Dar, crimă...? Cine a spus ceva de crimă?

— Nimeni deocamdată. Dar locul va fi cercetat înainte de a mai atinge cineva ceva. De unde provine leagănul?

Kehoe a chemat-o pe Mona.

— Dragă, domnul Chapman vrea să ştie câte ceva despre leagăn. De unde îl avem?

— De la Teatrul Brooks Atkinson, Ross. Din piesa *Săritorii* a lui Tom Stoppard, îți aminteşti? Fata din leagănul decorat cu o semilună? Doamne, de ce nu o iau de aici? De ce nu o duc la spital? Ghinionul dracului!

Mike stătea lângă unul dintre doctori când m-a chemat. Lui Lucy îi puseseră gâtul într-un guler cervical şi se pregăteau să o mute, lucru care însemna că era puțin probabil să fi suferit vreo rană la coloană. Cu ajutorul lui Mike au ridicat-o pe targă, ducând-o apoi spre ieşire şi în ambulanță.

După ce s-a ocupat de problema principală, Mike s-a întors la producători.

— Au plecat, unde au plecat cu toții?

— În spate, pe stradă. Fumează. Sunt destul de speriați, a spus Kehoe urcând pe scenă pentru a-i chema la uşa din spate.

Doi tineri în jur de douăzeci de ani, îmbrăcați în blugi şi tricouri murdare au intrat în teatru. Mike le-a notat numele şi câteva date şi apoi i-a rugat să îl ducă pe pasarelă pentru a vedea țevile de care fusese suspendat leagănul.

— Nu mergi la spital cu Lucy?, l-am întrebat pe Rinaldo Vicci.

— Eu... eu nu ştiu ce să fac cu biata copilă. Poți să îmi spui unde au dus-o? (Şi-a frecat burta cu mâna, ştergându-şi din nou sudoarea de pe frunte cu cealaltă mână.) Nu sunt responsabil pentru ce i se întâmplă.

— Cineva trebuie să meargă cu ea. Doctorii au nevoie de un adult care să semneze actele pentru operație. Nu vă pasă nici unuia ce se întâmplă cu ea?

Mona avea mâinile ridicate, de parcă ar fi vrut să-mi spună să tac.

— Stai puțin. Trebuie să vorbesc cu avocatul meu înainte chiar de a mă gândi să mă implic. Rinaldo, asta e treaba ta. Nu are opti'şpe ani? Mi-ai spus că are opti'şpe ani şi că urma să spunem publicului că are şaişpe. Îi cunoşti familia?

— Pe nimeni. Nu ştiu nimic despre ea. Mi-a spus că e din Virginia de Vest şi că stă acolo singură.

— Domnule Vicci, cred că puteți face mai mult de atât. Trebuie să aveți ceva mai multe informații. Poate la dumneavoastră în birou?

Se juca cu eşarfa de caşmir pe care o avea în jurul gâtului în aceea după-amiază caldă de primăvară.

— Mă gândesc, domnişoară Cooper. Mă gândesc că nu ştiu mare lucru. Nu era nimic formal astăzi, înțelegeți?

— Mă gândeam că dacă aş putea trage de cele două capete ale eşarfei din jurul gâtului l-aş putea face să-mi mărturisească tot ce nu voia să-mi spună.

— Cine a adus-o la dumneavoastră, domnule Vicci? Cum a ajuns în atenția dumneavoastră? Vreau câteva explicații, câteva...

— *Scuzi, signora.* Trebuie să fie câteva note în biroul meu. Aş fi foarte încântat să vă sun mai târziu să vă spun tot ce aflu, dar acum este doar una dintre tinerele care bat la uşi şi cineva mă recomandă pe mine.

— Unde sunt hainele ei? Trebuie să fie în geantă vreun act de identitate. Cineva pe care să-l contactăm?

M-am întors spre grupul de actori şi i-am rugat să mă conducă la cabină.

Am mers în spatele cortinei, în stânga scenei, pe o rampă ce ducea la o cameră comună deprimantă.

Pe una din laturi erau numai oglinzi, încadrate în partea de jos cu o ramă mare pentru cosmetice şi tot felul de perii de păr, iar în faţa oglinzilor erau aşezate ici şi colo scăunele. Pe celălalt perete erau cuiere. Una dintre fetele care juca în numărul de dans mi-a arătat locul unde erau atârnate puloverul, pantalonii şi geanta lui Lucy.

Am căutat în geantă – dând la o parte ochelari de soare, pilule anticoncepţionale, gumă cu nicotină şi o cutiuţă cu nucşoară – până am dat de un portofel de plastic. Avea treizeci şi patru de dolari, un card şi carnetul de şofer eliberat de statul New York. Avea douăzeci şi unu de ani, o vârstă la care o femeie frumoasă putea face orice îşi dorea în oraş. Conform adresei de acolo locuia în Manhattan, pe Ninth Avenue – nici o legătură cu Virginia de Vest – şi am bănuit că oricine era, făcuse rost de actul acela în mod ilegal, nu de mult şi nu departe de Times Square.

Când m-am întors pe scenă, Mike stătea în faţa orchestrei, notând nume şi numere ale îngerilor care aşteptau să plece de acolo. S-a întors cu spatele şi m-a luat pe după umeri să-mi spună ce a aflat.

— Copiii ăştia nu ştiu nimic. Unul dintre ei a tras pe nas – e uimitor cum toată marijuana din el îl poate face să sară fără să cadă.

— Cine i-a angajat?

— Cel mai în vârstă dintre ei a primit un telefon săptămână trecută de la vărul lui, care face parte din echipa de la Belasco. Tipul nu voia să intre în conflict cu Joe Berk, aşa că le-a dat slujba celor doi, care sunt prieteni. În scenariu scrie exact ce țeavă şi când anume să mute. Nu au idee cine a pus leagănul acolo sau când a fost pus.

— Ai numele tuturor?

— Da, amărâții ăştia pot pleca. Hubert Alden a fost de acord să rămână să vorbească cu noi.

Care e? am întrebat, uitându-mă la cei de pe scenă.

— Tipul înalt în costum gri, cu haina aceea pe umeri. Arată ca într-o reclamă pentru Brylcreem.

Mike le-a dat drumul celorlalți, aşteptându-i în continuare pe cei care urma să verifice locul crimei. Acest tip de evenimente – în aparență accidentale – nu vor deține capul de afiş. Am sunat-o pe Maxine, ajutorul meu, şi am rugat-o să se ducă la spital pentru a sta acolo până îşi revine Lucy DeVore – nu conta cât de mult, nu conta cât de târziu. Indiferent cine era Lucy şi indiferent care era povestea ei, nu era momentul pentru a fi singură, iar Max ajutase multe victime să treacă peste traume.

Am mers spre Hubert Alden în spatele teatrului şi ne-am prezentat. S-a sprijinit cu spatele de colțul zidurilor şi şi-a împreunat mâinile, în timp ce noi îl studiam.

— Legistul ne-a spus că ați sunat azi dimineață. În legătură cu Natalya Galinova. Eu sunt detectivul care se ocupă de caz.

— Vă sunt recunoscător. Este vreo problemă dacă voi lua acasă trupul?

— Am câteva întrebări. Şi aşteptăm ca soțul ei să semneze actele. În asemenea împrejurări este puțin ciudat ca cineva care nu este rudă să ceară trupul.

— Am avut o relație profesională, domnule detectiv. Am susținut-o pe Talya ca artistă şi am fost foarte generos cu compania ei.

— Acesta este motivul pentru care sunt nedumerit, a spus Mike, făcând cercuri în aer cu mâna, în stilul lui Columbo. Cum funcționează acest parteneriat?

Explicația lui Alden a fost scurtă şi la obiect. A negat orice legătură sexuală cu Talya Galinova.

— Atunci despre ce este vorba? a întrebat Mike.

— Am foarte mulți bani, domnule detectiv. Am 52 de ani – sunt investitor bancar. Căsătorit, dar fără copii. Bunica mea a fost una dintre cele mai importante cântărețe de operă ale secolului trecut. În onoarea ei sprijin marii artişti.

— Cine a fost bunica dumneavoastră? a întrebat Mike.

— Giulietta Capretta, înainte de a deveni Alden. Recunoaşteți numele?

Mike a dat din cap în semn de negație.

— Dumneavoastră, domnişoară Cooper?, a spus Alden, plecând de lângă perete şi mergând spre uşa de ieşire.

— Am auzit discurile pe care le avea tatăl meu cu ea. Cânta cu Caruso la vechiul Met, dacă nu mă înşel.

Alden a zâmbit spre mine, imitând-o pe bunica lui pentru noi, ridicându-şi un deget şi începând să ruleze „r”-ul într-un tril perfect, aproape la fel ca Rinaldo Vicci.

— Ei, „tânără doamnă, nu vă puteți face o idee despre vocea mea dacă nu ați ascultat decât discuri. Când făceam înregistrări trebuia să mă întoarcă cu spatele la aparat, că, altfel, le stricam maşinăria”, a spus Alden, gesticulând cu mâna.

Acestea erau cuvintele Giuliettei pentru cei care nu o văzuseră pe scenă.

Alden se juca cu mine şi puteam vedea că Mike era enervat. A făcut câțiva paşi în fața lui Alden şi a mea şi a aşteptat să-l ajungem.

— Deci din cauza asta sunteți atât de generos? Memoria bunicii?

— Nu e îndeajuns pentru dumneavoastră, domnule Chapman? Familia Alden sponsorizează artele de multă vreme, a spus Alden continuând să meargă foarte fudul. Au făcut parte din cei care au ridicat clădirea Operei în 1883. Pe vremea când erau considerați prea de stânga pentru a fi admiși la Academia de Muzică.

Am aflat povestea construirii primei Opere Metropolitane în primele mele excursii la Lincoln Center. După Războiul Civil, vechea gardă care conducea Academia, care a fost prima gazdă pentru spectacolele cântăreților de operă din Europa şi America, a respins încercările noilor îmbogățiți de a deveni membri: familiile Vanderbilt, Gould, Astor, Belmont. Aceştia au dus Academia la faliment, organizând propria lor instituție în centrul oraşului şi lăsând planuri care sunt încă operaționale pentru strada 14. Seara inaugurală de la Met a fost un eveniment atât de strălucitor – femei cu bijuterii şi rochii superbe – încât locurile de jos au fost numite mai târziu Potcoava de Diamant. Fără îndoială, înaintaşii lui Alden au fost acolo.

— În cazul dumneavoastră, ce ați avut de câştigat de pe urma celor cinci sute de mii de dolari?

— Atenția Talyei, cu siguranță. Era o companie foarte plăcută, domnule Chapman.

— Deşteaptă şi foarte talentată, frumoasă şi plăcută.

— Soțul ei nu v-a stat în drum?

— Soțul Talyei nu mai este important de mai bine de zece ani. Este într-un scaun cu rotile de când a suferit un atac de cord – trebuie să aibă în jur de optzeci de ani acum – şi trebuie să spun că este puțin nebun. Are cineva grijă de el şi nu vrea nimic.

— Şi ce a atras-o la el? a întrebat Mike.

— Banii, pe vremea când îi avea. Dar acele zile au apus de mult.

— Vineri seara, în noaptea în care a fost omorâtă Talya, aţi fost la spectacol?

— Nu. Nici măcar nu eram în oraş. Am o casă în afara oraşului şi am mers acolo în week-end. Nu am aflat că fusese omorâtă până duminică seara.

Mike a făcut un semn spre scena teatrului.

— Cu ce scop sunteţi aici?

Hubert Alden a oftat.

— Probabil ştiţi că Talya făcea presiuni pentru a juca acest rol – Evelyn Nesbit – în cazul în care spectacolul ajungea pe Broadway. Joe Berk mă chemase pentru a încerca să o conving să renunţe la idee. Mi-a dat şi scenariul să-l citesc. L-aţi văzut?

— Nu.

— Era un alt rol pe care noi îl credeam perfect pentru Talya. Când Rinaldo Vicci şi Joe Berk i-au spus despre el, nu a primit vestea foarte bine.

— De ce? am întrebat.

— Era rolul mamei lui Evelyn Nesbit, domnişoară Cooper. Următorul act din spectacol este despre mama lui Evelyn, care a preluat controlul după crimă. Era o femeie foarte tânără, de fapt – mai tânără decât Talya. Treizeci şi ceva – strălucitoare şi destul de manipulantă. Familia Thaw a cumpărat-o – cu rochii şi bijuterii scumpe. Al doilea act este despre Evelyn şi mama ei şi despre ce s-a ştiut în legătură cu procesul. I s-a zis crima secolului, domnule. Scenariul cam copiază numărul ăla de dans din *Chicago,* dar nu prea întâlneşti des ceva original pe Broadway, nu? Şi cum poţi pierde o audienţă de asemenea proporţii, o apărare nebună şi un avocat pe nume..., a spus Alden, trosnindu-şi degetele.

— Delphin Delmas.

— Foarte bine, domnule detectiv. Vă cam pricepeți la treburile astea cu crime.

— Deci Talyei nu i-a plăcut ideea.

— Era furioasă pe toți.

— Dar este moartă, domnule Alden, a spus Mike. De ce mai sunteți implicat în acest joc? Aveți un alt cal cu care concurați?

— Am fost în spatele multor spectacole pentru mulți producători. Am văzut cum familia Berk s-a împărțit de-a lungul anilor. De fiecare dată când doi dintre ei se ceartă pe drepturile unui spectacol, este întotdeauna o şansă să intri şi să obții o afacere bună. L-am ascultat pe Berk atât de mult şi îl cunosc atât de bine, încât am venit să văd dacă Mona poate să facă ceva.

— V-a invitat?

— Domnul Vicci este cel care m-a chemat. Rinaldo Vicci. Impresarul Talyei.

— Depinde din ce parte bate vântul, nu-i aşa, câtă vreme nu se ştie dacă o mai reprezenta?

— Talya? S-ar fi întors la el. Întotdeauna o făcea.

— Ați venit azi pentru a o vedea pe Lucy DeVore?

— Nu ştiam nimic despre ea. Rinaldo nu v-a spus că Talya îl implorase să-i ofere şansa ca Mona Berk s-o vadă cum arăta în rolul principal? Nu v-a spus că Talya Galinova trebuia să fie în dimineața asta în acel leagăn rupt?

19

— Ne oprim pentru un hot dog? Mor de foame.

— Sigur. Dar mie nu mi-e foame. Aş vrea să merg la apartamentul lui Lucy să văd dacă e vreo informație legată de rudele ei.

— O să fiu rapid, a spus Mike, uitându-se la vânzător cum pregătea crenvurştii în apă fiartă. Deci, ce crezi despre leagăn?

— Nimic. Ai văzut ceva când te-ai uitat la el? am întrebat, luând Coca-Cola Light pe care mi-o cumpărase Mike.

— Da, dar nu îmi dau seama dacă e vorba de o funie veche sau dacă cineva a subțiat-o intenționat. S-a dat într-o parte, iar placa de lemn – scaunul pe care stătea Lucy – a alunecat, aruncând-o pe scenă ca pe o piatră. Analiza frânghiei e treaba celor de la laborator.

— Dacă a fost o înscenare, întrebarea este dacă era pentru Talya. Poate era o măsură de siguranță, în cazul în care nu murea până azi, dacă ucigaşul nu ar fi reuşit s-o omoare vineri seară.

— S-ar putea, a spus Mike, muşcând din hot dog.

— Nu, mulțumesc, i-am spus unui bărbat ştirb care trecea pe lângă noi cu reclame la un club de striptease de pe strada 8. În timp ce Mike îşi savura dejunul întârziat, eu dădeam indicații unor elevi de liceu care căutau o sală de jocuri şi încercam să scap de un martor al lui Iehova care spera să mă convertească sub o reclamă pe care scria: FETE! ÎN DIRECT! GOALE! FETE!

— Dacă stăm aici îndeajuns de mult, s-ar putea să ai noroc.

— Iar tu te-ai putea căptuşi cu o infecție.

S-a şters la gură şi eram gata să mergem.

— Ai adresa ei?

M-am uitat din nou la datele din permisul lui Lucy şi i le-am spus lui Mike.

— E aproape. Trebuie să fie pe strada 40.

Am luat-o spre vest pe strada 45 şi am cotit-o spre sud când am ajuns pe Ninth Avenue. La intersecția cu strada 42, în fața unei clădiri de patru etaje, cu un graffitti pe unul

dintre pereți, Mike a frânat şi a parcat maşina lângă un depozit.

— Doamne. Nu-mi vine să cred. Elk? Puştoaica trebuie să fie disperată.

Pe firma de neon roşu de deasupra intrării scria HOTEL, dar şi eu şi Mike ne ocupaserăm de multe cazuri şi ştiam că, cel mai probabil, acolo era o casă pentru prostituate.

— E cel mai depărtat loc față de Broadway dacă te păstrezi în limita a trei cvartale, am spus. Vrei să verificăm? Poate e o greşeală.

Înainte de Disneyficarea străzii 42, zona din Times Square era plină de locuri de genul acesta. Elk a fost ultimul care a rezistat după o perioadă de dezvoltare rapidă. A avut câțiva locatari permanenți şi vreo douăsprezece camere de oaspeți pentru care turiştii erau foarte încântați să dea patruzeci de dolari pe noapte, în mijlocul Manhattanului.

Dar majoritatea camerelor erau închiriate cu ora de anumite categorii de oameni pe care nu-i deranja că mobila veche consta dintr-un pat şi o noptieră – fără telefon, televizor sau aer condiționat – şi că băile comune de pe hol trebuiau împărțite cu hoți, prostituate, proxeneți şi drogați.

Am ieşit din maşină şi am urcat scările care duceau la o uşă din sticlă. Am trecut pe lângă doi beți şi un dependent de metadonă, mergând pe urmele lui Mike care îşi făcea loc printre sticle goale şi seringi folosite.

Bărbatul de la recepție ne-a invitat înăuntru când Mike i-a arătat insigna.

— A sunat cineva la Poliție? Aici nu este nici o problemă, a spus recepționarul cu un puternic accent pakistanez. V-a sunat cineva?

— Nu, nu. Încercăm să ajutăm o tânără care a fost rănită. S-ar putea să stea aici.

— A fost rănită aici? Nu. Nu, a spus, dând din cap.

— Nu. A fost rănită în altă parte. Un accident. Trebuie să-i găsim familia. Numele ei este Lucy DeVore.

— Ah. Domnişoara Lucy. A fost rănită? O să fie bine, domnule detectiv?

— Sper. Poți să-mi spui de când stă aici?

— Bineînțeles. Nu vrem să avem necazuri cu poliția, a spus recepționerul, uitându-se în registrele scrise de mână unde erau trecuți cei care stăteau de mult.

Înjunghieri, împuşcături, violuri, crime – pe toate le-au adus, o dată cu ele, zecile de locuri ca Elk, aşa cum un călător îşi cară bagajele. De obicei, funcționarii din aceste locuri erau foarte cooperanți cu reprezentanții legii, ştiind că se pot baza pe aceştia când se produceau astfel de evenimente.

Mike s-a uitat la notele scrise.

— Pare să fie aici de trei săptămâni. Aşa e?

— Trei săptămâni, domnule. Aşa e. O fată foarte drăguță. Nici o problemă.

Spațiile pentru celelalte adrese erau goale. Nu era trecut nimic, decât data din luna martie când ajunsese Lucy acolo şi numărul camerei – nimic care să ne dea vreun indiciu.

Chiria era de două sute cincizeci de dolari pe lună, mult mai puțin decât plăteau oamenii de pe acolo pentru a-şi parca maşinile.

— A plătit în avans?

— Da, domnule. Bani gheață. Este semnul roşu de aici. Toată lumea face la fel, a spus recepționerul, apăsând pe sonerie pentru a da drumul unei prostituate care îi arăta cheia camerei prin geam.

Aceasta i-a trimis o bezea prin aer şi l-a luat de mână pe bărbatul care o însoțea, fâțâindu-şi fundul îmbrăcat în spandex prin fața lui în timp ce el se oprea pentru a-şi trage răsuflarea. Mergeau în camerele închiriate pentru două ore

cu douăzeci şi cinci de dolari, acolo unde s-au desfăşurat mare parte din cazurile mele.

— Nu a deranjat-o nimeni acolo? am întrebat.

— O, domnişoară. Mulți ar vrea s-o deranjeze, a spus, râzând. Însă ea ignoră pe toată lumea. Dar cu mine e foarte drăguță. Foarte drăguță.

— O vizita cineva?

A făcut semn cu degetul în semn că nu.

— Nu în felul acela. Nici un vizitator. Nimeni.

— Trebuie să mergem în cameră.

Recepționerul s-a uitat la mine.

— Sigur este în regulă? Miss Lucy se întoarce în curând?

— Nu foarte curând, a spus Mike, dându-i cartea lui de vizită. Dacă vine cineva la ea, dă-mi un telefon. Şi nu lăsa pe nimeni să se atingă de camera ei.

— Dar va trebui să plătească în curând.

Mike a scos din buzunar câteva bancnote de 20 de dolari şi i le-a dat.

— Nu ia nimeni nimic din camera ei. Banii ăştia sunt pentru luna viitoare.

— Da, domnule, a spus, punând banii într-un sertar şi dându-i lui Mike o cheie. Camera 317. Vreți să vă conduc?

— Nu e nevoie.

Am urcat pe scările de lemn şi am intrat pe un coridor lung. Mike a descuiat uşa şi a intrat. A apăsat pe întrerupător şi lumina s-a aprins imediat.

Viața fetei cu părul de aur – Lucy DeVore sau cine era de fapt – se reducea la un geamantan cu rotile care stătea deschis într-un colț pe podea şi tot felul de accesorii răspândite prin cameră. Garderoba ei era formată aproape numai din haine negre – bluze şi tricouri ieftine din bumbac, blugi şi fuste împăturite şi puse unele peste altele. Câteva rochii erau agățate în dulap, rochii fără umeri care o

avantajau foarte mult. Trei perechi de pantofi şi o pereche de cizme cu toc erau aşezate de-a lungul patului.

Era acolo o măsuţă cu două sertare pe care o folosea pentru machiaj. Pe ea era o trusă de plastic pentru cosmetice – cumpărai două rujuri, primeai unul gratis – pe care probabil Lucy le folosise dimineaţa când se aranjase pentru audiţie. Trusa era plină de produse de machiat folosite pe scenă – pudră, rimel, farduri şi creioane de ochi şi o paletă largă de rujuri, de la roz la roşu închis. Lângă toate acestea, era un tub de pastă de dinţi, o periuţă şi o farfurie pe care se afla un săpun.

Pe noptieră era un mic teanc cu fotografii. Lucy jucându-le pe Mutter Courage, Ioana d'Arc, Blanche Dubois, Dorothy şi Nellie Forbush. În unele poze arăta de parcă ar fi avut cincisprezece ani, în altele îndeajuns de matură pentru a face faţă rolurilor. Scena era a unui liceu sau a unui teatru de amatori dintr-un orăşel de provincie, iar dacă familia ei fusese la spectacole, nu exista nici o dovadă în acel album. Probabil că nu trebuia să fie ceva sentimental, ci să arate varietatea de roluri oamenilor din acest domeniu şi astfel să le atragă atenţia.

Ultima fotografie părea să fie cea mai recentă. Era îmbrăcată într-un costum negru, cu o căciulă roşie şi un văl lung negru care îi cădea pe faţă, acoperindu-i ochiul drept. Era un fes marocan pe care îl purtau la început studenţii de la Universitatea din Fez, mult timp văzut ca simbol al cunoaşterii şi integrităţii. Am luat fotografia şi m-am uitat mai aproape la ea să văd dacă nu era vreun semn al locului unde fusese făcută. Stătea sprijinită de o uşă, cu mâna pe mâner. În jurul ei era o placă hexagonală din metal pe care era scris un nume – probabil numele teatrului sau al clădirii unde fusese făcută fotografia. Mâna ei acoperea totul, mai puţin prima literă, care era un *M.*

I-am arătat-o lui Mike.

— Vezi litera *M*? Crezi că e posibil să fi fost făcută la Met?

A studiat imaginea.

— Modelul este mult prea stilizat. Probabil e dintr-o perioadă mai îndepărtată. Câte teatre sunt în oraş care încep cu litera *M*?

— Music Box, Majestic...

— O să fac rost de o listă.

Am luat micul album cu mine, sperând că voi găsi ceva care ne-ar putea da un indiciu despre casa lui Lucy.

Mike a ridicat perna şi a căutat sub aşternuturi.

— Dacă trăieşti într-o casă ca asta trebuie să ai un anumit loc unde îți ții lucrurile de preț, nu? Unde ar fi putut să le pună? Oamenii intră în camerele astea mereu. Părea genul care are ceva bani puşi deoparte.

— Am avut de-a face cu prostituate care lucrau în altă parte decât aici. Unele dintre ele aveau căsuțe poştale cu cheie pentru a-şi ține banii.

Nu era nici un fel de etichetă pe bagajul lui Lucy. Dacă venise în New York cu autobuzul, poate că îşi aminteau ceva despre ea cei de la firma de transport.

Am mers din nou la haine, cercetând fiecare buzunar pentru a da peste o cheie sau o agendă sau orice altă legătură cu o persoană.

Am luat cizmele şi le-am întors pe toate părțile. Ceva a căzut jos. Am desfăcut hârtia bine împăturită – o sută de dolari. Pe marginea bancnotei, cu litere de mână, era trecut un număr de telefon şi apoi numele Joe Berk.

20

O secretară a deschis uşa apartamentului lui Joe Berk şi ne-a condus pe scările care duceau spre dormitor.

O sunasem pe Maxine după ce am plecat de la Elk şi mi-a spus că Lucy era încă în operaţie. Suferise o contuzie şi nu îşi recăpătase cunoştinţa înainte de a intra în operaţie.

Avea multiple fracturi la şolduri şi la picioare, la un cot, dar în afara celor câtorva coaste fisurate nu era nici un pericol de paralizie sau răni ale coloanei vertebrale.

Berk era în pat, uitându-se la un film vechi pe singurul monitor de pe perete. O asistentă stătea pe canapea, încercând să-şi găsească ceva de făcut în momentul în care am început să vorbim cu pacientul ei.

— Am auzit că aţi fost la matineu azi, domnule Chapman. Cum e fata?

— Am crezut că nu vorbiţi cu nepoata dumneavoastră.

— Am prieteni, domnule detectiv. Joe Berk are prieteni peste tot. O să trăiască?

— Situaţia e destul de bună. Elasticitatea tinereţii, bănuiesc.

— Cum adică elasticitate? Şi-a revenit la forma iniţială? s-a uitat la asistentă să vadă dacă râdea, dar n-a obţinut nici măcar un zâmbet.

— Chestie de nepotrivire. Până azi nu am mai văzut nici o asistentă urâtă. Uitaţi-vă la ea. Dacă doctorii nu vor să am palpitaţii, atunci au găsit fata potrivită. Singura asistentă cu care nu aş vrea să mă joc de nici un fel şi ei au angajat-o permanent aici. Vă faceţi griji pentru mine? De-aia aţi venit aici?

— Am venit să vorbim despre Lucy DeVore.

— Ce e aceea o Lucy DeVore?

— Fata de care tocmai m-aţi întrebat. Cea care a fost rănită azi la Teatrul Imperial.

— Imperial. Să vă spun ceva despre asta. Ştiţi că familia Schubert l-a construit în 1922? Nu cei care conduc organizaţia astăzi. Primii – J.J şi Lee. Nu a mai fost nimeni ca ei.

Berk se pricepea de minune să controleze conversația când nu îi convenea ceva.

— Am citit plăcuța. Să ne întoarcem la Lucy...

— Eu doar cumpăr teatre. Tipii ăştia le construiesc. 15, 20, 30 – cele mai elaborate scene din toată lumea. Motivul pentru care mai există teatre în zilele noastre, în ciuda filmelor, îl reprezintă J.J şi Lee Schubert. Nu îmi aduc aminte câte au construit, dar a existat un moment când teatrul era cea mai populară formă de divertisment din oraş. Acum revine, domnule detectiv, şi Joe Berk este cel care face acest lucru posibil.

— Faci o treabă extraordinară, Joe. Sunt însă mult mai interesat cum Lucy De...

— Ştii cine a fost arhitectul? Un tip pe care îl chema Herbert Krapp[5] a fost cel care a proiectat aceste locuri de vis.

— Domnule Berk...

— Krapp. Ce chestie. Vorbim despre un tip care ar fi trebuit să-şi schimbe numele. Să nu mai vorbim de Yussel Berkowitz, de Peter Schmuck. „Hei, sunt eu, Krapp. Ce mai faceți, domnişoară? Eu sunt domnul Krapp." Ce spui familiei? Nu vă faceți griji, fac afaceri cu Krapp.

Asistenta şi-a luat revista şi a ales un moment de pauză pentru a ieşi din cameră.

Mike, care stătea lângă Berk, i-a țipat în față:

— Termină, Berk. Gata. Lucy DeVore spune că tu eşti.

— Despre ce vorbeşti? Oamenii mei mi-au spus că nici nu a fost conştientă. Nu face mişto de mine, sau data viitoare când îl chem pe comisar nu voi mai fi atât de îngăduitor. O să lucrezi la securitate în subsolul magazinului Macy.

---

[5] *Krapp* are aceeaşi pronunție cu *crap,* care înseamnă rahat, prostii (n.t.)

— A vorbit destul de mult la spital înainte de a intra în operație. Spune-mi despre banii pe care i-ai dat. I-a spus asistentei povestea ei şi i-a dat numărul ăsta de telefon. Sunt pe aproape?

Mike avea o hârtie de o sută de dolari pe care i-a arătat-o lui Berk şi apoi a ridicat receptorul de lângă pat pentru a vedea dacă se potriveau cifrele de pe suportul de plastic. Se potriveau.

Berk a dat la o parte păturile şi s-a aşezat pe marginea patului. Purta o pijama verde din satin, cu talia foarte joasă. A țipat după asistentă cât de tare a putut.

— Vreți să fiți responsabili dacă mi se ridică tensiunea? Aduceți-o pe Florence Nightingale[6] înainte să mor. Nu cunosc nici o Lucy DeVore şi nici nu am cunoscut vreodată. Ştiți câți oameni au numărul de telefon al lui Joe Berk? Dragă, te superi dacă îmi dai plosca?

— Stai puțin, Joe. Domnişoara Cooper nu a făcut pe doctorul pentru nimeni până acum şi nu o să înceapă acum cu tine, a spus Mike, împingându-mă. Nu am de gând să-ți cred poveştile şi negările. Lucy DeVore. Arată-mi o poză cu ea.

Mike a scos permisul de conducere şi i-a pus poza fetei sub nas.

— Uită-te la ea, Joe. Copila trăieşte într-o gaură de şoareci pe Ninth Avenue şi singurul lucru care se pare că o leagă de calea teatrului este numele tău şi o linie directă spre budoarul tău.

Joe a strigat din nou după asistentă.

Mike a ajuns la portofelul din piele de crocodil de pe noptieră. L-a deschis şi a scos de acolo o grămadă de bani pe care i-a împrăştiat ca pe un pachet de cărți de joc.

---

[6] *Florence Nightingale* (1820-1910) – militantă pentru drepturile femeilor, prima infirmieră modernă (n.t.)

— Bancnote de o sută, Joe. Ben Franklin e pe toate. Vrei să le verific seriile pentru a le compara cu cea găsită în apartamentul lui Lucy? Aşa le plăteşti pe fetele tale?

Mike era mai nervos decât îl văzusem vreodată – nu era vorba de o urmărire, de împuşcături sau de un hoţ violent. Ştiam că e nefericit şi nervos, dar făcea lucruri pe care nu le-ar fi făcut vreodată la muncă înainte de moartea lui Val. Faptul că se juca cu banii unui om foarte bogat nu putea să aibă consecinţe prea plăcute. Am încercat să-l iau de mână pentru a-l face să lase banii. În loc să-i lase a aruncat teancul de bani şi se uita la ei cum se împrăştie.

— Eşti un dur, domnule Chapman. Crezi că nu îmi va răspunde comisarul la telefon? Crezi că nu va face ce îi spune Joe Berk? Chemaţi-o pe asistentă să strângă banii.

— Spune-mi cum ai cunoscut-o pe fată. Nu înţelegi că nu plec de aici până nu vorbeşti?

Berk a reuşit să ajungă la telefonul mobil. Mike a ajuns primul şi l-a scos din cameră pe scări, ascultând cum se lovea de pereţi, ajungând în final pe podea.

— Să spunem că ai avea telefonul şi că ai suna la Poliţie. Eu sunt tot ce ai, Joe. Eu sunt vecinul prietenos. Eşti pierdut, Joe. Nu-ţi face griji pentru nimic. Lucy i-a spus totul doctorului. Avea nouăsprezece ani iarna trecută. E majoră şi poate decide singură pentru ea.

Berk a ridicat capul şi s-a uitat la expresia de pe faţa lui Mike. Se pare că planul lui Mike de a blufa avusese succes.

— Cine are nouăsprezece ani? Puştoaica aia de azi căreia îi spuneţi Lucy?

— Tu cum îi spui?

— Nu ştiu dacă vorbim despre aceeaşi persoană.

Berk s-a întors pe cealaltă parte a patului. Cearta cu Mike îl slăbise şi mai mult.

— Nu te mai văita aşa de mult, Joe. Frumoasa al cărei viitor s-a scris acum 24 de ore se va trezi mâine la terapie

intensivă cu şoldul din titan, iar în picioare va avea mai multe cuie decât ai tu bancnote de o sută de dolari. Vreau ca cineva care ține la ea să fie acolo când se trezeşte. Asta e tot ce vreau de la tine.

— Caută în altă parte. Eu n-am atins-o nici măcar cu mănuşa.

Mike şi-a tras un scaun, s-a întors în aşa fel încât să fie în fața lui Joe Berk.

— De unde venea? De ce a ajuns să stea la Elk? E mai rău decât iadul acolo, pentru Dumnezeu.

Berk s-a întors şi s-a sprijinit pe cele două perne din spatele lui.

— Cui îi pasă de unde e? Nu ştiu cum de mă găsesc, dar o fac. Poate că e o înscenare.

— Ce fel de înscenare, Joe? a spus Mike, îmblânzind tonul. Te uiți la Coop? Nu poți s-o şochezi cu nimic. A văzut şi a auzit de toate.

Mă dădeam uşor în spate, ştiind că Berk va vorbi mai uşor despre ceva ruşinos dacă nu mă va vedea foarte bine.

— Nu pare la fel de dură ca tine, a spus Berk, ridicând capul spre mine.

— Există o aripă întreagă la închisoarea Attica numită în onoarea ei, Joe. Un pavilion. Plin de bărbați depravați pe care nu ți-ai dori niciodată să-i întâlneşti pe o alee pustie. Şi nu au ajuns acolo din cauza şarmului ei. Acolo unde majoritatea femeilor au o inimă, ea are o pereche de bile de oțel. Ştii cum afli că este excitată? Când auzi bilele alea lovindu-se una de alta. Şi auzi asta de la kilometri distanță. Aşa că vorbeşte liber în fața ei. Eu aşa fac.

Gura lui Berk a încercat să mimeze un zâmbet.

— Spuneai că ți se pare că cineva ți-a întins o cursă. Cu Lucy?

— Am o slăbiciune pentru femei. Nu copii, nu adolescente, nu fetițe. Îmi plac doamnele. Nu e nimic rău în asta, nu?

Mike tăcea. Probabil gândea la fel ca mine, ceea ce însemna că numai ideea de a fi în apropierea pijamalei de satin a lui Berk părea respingătoare la orice vârstă.

— Adevărul este că doamnele îl plac pe Joe Berk, a spus, râzând în timp ce se mângâia pe burtă. Un bărbat tânăr şi arătos ca tine nu poate crede cum de se simt atrase de mine, dar o fac. Ştiu, ştiu – vă gândiți că banii sunt elementul de legătură. Lasă-mă să-ți spun, domnule Chapman, femeilor le plac bărbații cu stil şi cu simțul umorului.

— Lucy DeVore, Joe. Cum ai cunoscut-o?

— Dansând. Am văzut-o pe scenă într-o seară, acum o lună sau două. Cineva mi-a făcut cunoştință cu ea după repetiție şi imediat m-a căutat s-o ajut.

— Cine v-a făcut cunoştință? În ce spectacol dansa?

Capul lui Joe a căzut pe pernă, cu ochii închişi.

— Am spus o repetiție, într-un studio. Aşa reuşesc eu să fac bani. Vă aşteptați să îmi aduc aminte ce studio era, ce piesă? Treburile nu merg aşa.

— E foarte frumoasă. E greu să-i uiți părul blond şi lung şi picioarele alea.

— Eşti prost, Chapman? E blondă luna asta pentru că aşa îi cere rolul în care vrea să joace. Când am cunoscut-o eu era cu totul alta. Poate brunetă, poate roşcată. Dacă era blondă, se poate să îi fi spus să tacă din gură.

— Joe, uită-te în ochii mei. Vrei să-mi spui că ai putut să o ai şi nu te-ai atins de ea?

— Pe mormântul ultimei mele soții. Şi pe-al lui Izzy Berkowitz. Nimic.

— De ce fel de ajutor avea nevoie?

— Ce vor toate. Să o pun să joace într-un spectacol, să o fac vedetă. Când am cunoscut-o eu era la capătul funiei. Audiții în locuri dosnice la care veneau toți pierde-vară.

— Stătea la Elk atunci?

— Eu nu dau telefoane acasă, domnule detectiv. Nu ştiu unde stătea. Ați lăsa casa asta dacă ar fi a dumneavoastră? a spus Berk, descriind un cerc cu mâna. Ele vin la mine, Chapman.

— I-ai dat bani?

— Da, i-am dat câteva sute de dolari. I-am spus să se ducă să mănânce bine, să-şi cumpere nişte haine.

— Pentru nimic în schimb, fără nici un motiv?

— Doar tu pui întrebări, Chapman? Eu nu sunt decât cel care răspunde?

— E rândul tău, Joe. Întreabă-mă.

— Eşti foarte interesat de viața mea intimă. Lasă-mă să te întreb: tu şi domnişoara Cooper sunteți un cuplu?

A trebuit să-mi muşc limba pentru a nu râde cu voce tare. Joe Berk l-a pus în încurcătură pe Mike şi părea fericit că a făcut asta.

— Cum ai spus, Joe, femeilor le plac bărbații cu stil şi simțul umorului. Eu nu sunt bun la nici unul dintre aceste lucruri.

— Ei, ahi... Eşti un băiat chipeş, nu ai nici măcar un început de chelie, ai constituție de atlet, ai ceva din John Wayne. S-ar putea chiar să fii deştept – de unde să ştiu eu. Ce e în neregulă cu dumneavoastră, domnişoară Cooper?

M-am dus spre scaunul lui Mike şi am început să mă joc cu părul lui.

— Am încercat tot ce se putea, domnule Berk. Pur şi simplu nu vrea să-mi dea o şansă. Va trebui să vin aici să îmi dați câteva sfaturi când o să vă simțiți mai bine.

— Gândeşte-te, Joe. Ți-a spus ceva care ne-ar putea ajuta cu Lucy? Mike îl încălzise puțin pe bătrân, acum voia rezultate.

— Te-am ajutat cât am putut. Cum crezi că apare Rinaldo Vicci în scenă? Crezi că le reprezintă pe fetele de pe stradă? Ştiu că nepoata mea nu ar considera-o pe fată bună pentru rol dacă aş suna eu, aşa că i-am spus lui Vicci să meargă el la audiție. Vorbeşte cu toată gura. Vezi dacă are sens ceva din ce zice.

Poate dacă Mike ar fi smuls puțin din eşarfa de caşmir a lui Vicci şi-ar fi amintit că Lucy DeVore a ajuns la el direct prin Joe Berk. Acum trebuia să îmi dau seama de ce minție Vicci.

Asistenta era în pragul uşii, cu o privire care părea că avea să scurteze discuția şi să ne dea afară.

Mike s-a ridicat şi a pus scaunul la loc. A luat de pe noptieră paharul de plastic din care băuse Berk, l-a strâns în mână şi l-a pus în buzunar.

— Somn uşor, Joe. Dacă îți aduci aminte de ceva şi nu vrei să-l deranjezi pe prietenul tău, comisarul, sună-mă. Când o să iasă Lucy din anestezie o să ne spună restul poveştii.

Berk a deschis un ochi pentru a se uita la Mike.

— Poveşti, domnule detectiv. Fetele spun poveşti de parcă ar fi prințese. Aveți grijă.

Mă îndreptam spre uşă când l-am auzit pe Mike spunându-i lui Berk că încă mai lucrează la cazul Natalyei Galinova.

— Îl ştiți pe sponsorul ăla al ei, Hubert Alden?

— Dacă aş fi venit din familia lui, aş fi fost şi eu sponsor. E vorba de relațiile de sânge, Chapman. Ar fi trebuit să ştii asta până acum. Sigur, Joe Berk ştie pe toată lumea.

— Ai idee de ce se afla azi la Teatrul Imperial?

— De ce mi-ar păsa? Încă încerc să-mi dau seama de ce credea că poate să o invite pe Talya la cină vineri seara. Poate Vicci l-a sunat, poate Mona. Probabil îl caută pentru a fi sponsorul fetei, al lui Lucy, dacă credeau că are un viitor.

— În noaptea în care a fost ucisă? a întrebat Mike, conştient de faptul că Alden ne spusese că nu fusese în oraş în seara crimei. Am avut impresia că domnul Alden a fost plecat din oraş în week-endul trecut.

— De ce crezi asta? Pentru că v-a spus-o el? a dat Berk din cap. Dacă eu vă spun că sunt Contele de Monte Cristo, o să mă credeți? Nu, dar pe el da.

— Ştii altceva?

— Când am ajuns în cabina Talyei, ea era încă pe scenă. I-am luat telefonul pentru a-l suna pe şofer. Am văzut că avea un mesaj, aşa că l-am ascultat. Era de la Alden, care îi spunea că venea să o ia la o cină târzie dacă îl suna.

— Cum de nu ne-ai spus nimic când am vorbit sâmbătă?

— Mi-a scăpat, domnule Chapman. Memoria mea de scurtă durată este foarte proastă, a spus, zâmbindu-i lui Mike cu acea grimasă care exprima plăcerea de a fi un nenorocit.

— Nu te-ai întâlnit cu Alden în culise, nu-i aşa, Joe?

— Nu am stat prea mult acolo, prietene. Nu particip la simultane când e vorba de femei. Sunt un tip foarte exclusivist.

21

Mike stătea pe canapeaua din apartamentul meu în timp ce Mercer îi citea din meniul de la PJ Bernstein. Eu tocmai vorbisem cu Maxine la telefon şi îmi spusese că Lucy era la terapie intensivă. Era sub observație, iar doctorii hotărâseră să o țină în ceea ce ei numesc stare de comă controlată din cauza contuziei, a posibilelor răni la creier şi pentru că

astfel le era mai uşor să-i potolească durerea. Era clar că nu îşi va recăpăta cunoştinţa timp de câteva zile şi i-am spus lui Maxine că nu mai avea nici un rost să stea la spital în seara aceea.

Mercer ne-a pus ceva de băut. În urmă cu o oră sunase toxicologul pentru a ne spune noutăţile în cazul celor două canadience. Fuseseră găsite cantităţi mari de Xanax în blender şi în două din cele trei pahare din chiuveta doctorului Selim Sengor.

A ridicat paharul pentru rezultate şi a învârtit băutura în pahar înainte de a-i savura gustul.

— Cara şi Jean încep să devină nerăbdătoare. Erau gata să plece acasă, a spus Mercer.

— Acum le pot duce în faţa marelui juriu mâine dimineaţă.

— Şi Sengor? O să aştepţi până vineri pentru a-i spune ştirile?

— Nici o şansă. Eric e un om normal, am spus, referindu-mă la avocatul lui. O să-l sun mâine să-i spun că am avansat cu cazul şi-o să-l rog să-l predea pe Sengor joi. Nu numai că o să reuşesc să scot cauţiunea din discuţie, dar scap de sala de judecată a judecătorului Moffett şi merg la Curtea Supremă.

Mike îi spunea lui Mercer despre munca poliţiei în cazul Galinova în timp ce comandasem cina şi aşteptam să înceapă *Jeopardy*!. A scos din buzunar paharul de plastic al lui Joe Berk, ţinându-l de fund.

— Pune-l într-o pungă, Coop.

— La ce te-ai gândit când l-ai luat?

— Când Berk a spus că n-a atins-o nici măcar cu mănuşa pe Lucy, mi-am adus aminte de mănuşă – ştii, mănuşa aceea bărbătească pe care au găsit-o băieţii la Operă. Thaler a găstit două profile ADN pe ea. Aici avem

puțină salivă de pe buzele lui Joe, pentru a face o mică comparație. Floare la ureche.

— Nu pot folosi asta la tribunal. Ai plecat din casa lui cu paharul. Şi nu ca în noaptea în care am crezut că el era mort. De data asta stăteai în fața lui.

— L-am luat doar pentru investigații. Nu putem să o considerăm proprietate abandonată? Asistenta are o grămadă acolo. Am ajutat-o să facă curat.

— Termină, Mike. Dacă mergem pe drumul ăsta, o s-o facem cum trebuie.

— Iar categoria finală de astăzi de la *Jeopardy*!, a spus Alex Trebek, întrerupându-ne discuția, este „Geografie".

Toți aveam categorii la care ne pricepeam mai mult, iar ăsta era punctul forte al lui Mercer. Munca tatălui său de mecanic la compania aeriană Delta îl expusese unei lumi neobişnuite pentru un copil de genul oamenilor din Queens. Studiase hărțile şi graficele pe care tatăl său le aducea acasă şi ştia numele unor locuri de care eu nu auzisem niciodată.

Mike a pus cei douăzeci de dolari pe măsuța de cafea şi s-a dus la bucătărie în timpul pauzei publicitare.

— Mă las păgubaş. E ceva prin frigider?

Nu fusesem niciodată bună la gătit şi de obicei aveam puțină mâncare, de cele mai multe ori luată de la supermarketul din apropiere.

— Pateul tău preferat şi nişte brânză.

Răspunsul la întrebare nu era chiar la îndemâna celor trei concurenți:

— În 1754, Horace Walpole a folosit acest cuvânt, care se referă la numele original al țării denumite azi Sri Lanka şi înseamnă „descoperire accidentală."

— Nu poți avea încredere în Trebek. Îți spune că e vorba de geografie şi apoi pune o întrebare care ține de literatura

engleză, a spus Mike, punând brânză pe un biscuite. Coop deja şi-a dat banii de manichiură. O ştii pe asta, frate?

— Nu pot şti mai bine decât nenea ăsta, a spus Mercer, râzând de tipul din Michigan care a răspuns „Ce este Ceylon?”.

— Ei bine, un timp Sri Lanka era cunoscută ca Ceylon, dar nu asta căutam, a spus Trebek. Sună a produse sintetice, nu-i aşa? Vă gândiţi la Celanese[7], probabil. Cu altă pronunţie, bineînţeles.

— Ce este serendipitatea? am întrebat. Mike, dacă am dreptate te iau cu mine la Vineyard în week-end.

— Dacă ai dreptate câştigi cei patruzeci de dolari şi o nouă şansă de a-ţi spune că ai stat prea mult cu nasul în cărţi şi că ai ieşit prea puţin în lume pentru a învăţa câte ceva.

— Aveţi perfectă dreptate, domnule, a spus Trebek.

— Numele vechi al Ceylonului era Serendip, am spus, luând cele două bancnote şi a existat şi o frumoasă poveste despre trei prinţi din Serendip şi o cămilă pierdută, despre care vorbeşte Walpole. Aşa a creat acest cuvânt şi acum este folosit pentru orice de la razele X la penicilină, ambele fiind efectul pe care îl căutau Wilhelm Roentgen şi Sir Alexander Fleming. Ar trebui să citeşti mai mult şi să stai mai puţin pe scaunul de la barul Sheehan.

— Iar tu trebuie să ieşi mai mult, a spus Mike, zâmbind în timp ce mă ridicam pentru a-mi pune gheaţă în pahar. Ştii ceva Mercer, dacă mă gândesc bine s-ar putea să existe o cale mai bună de a face rost de ADN-ul lui Berk – o metodă perfect legală.

— Ai un plan?

---

[7] *Celanese* – companie din industria chimică (n.t.)

— Detectiv Walace, mă gândesc cum ar putea Coop să ia o probă de dragul echipei.

— *Ce să fac*?

— Ar fi trebuit să vezi cum se uita la tine. Îți spun eu, Mercer, cu puțin efort, ar putea ajunge regina Broadway-ului. Ar împuşca doi iepuri dintr-o dată – ar obține probe de la Joe Berk şi şi-ar îmbunătăți dispoziția.

— Mercer era un public bun pentru Mike. Îi părea bine că prietenul lui era din nou amuzant şi fericit că eu eram ținta.

— Acum nu respinge totul, Alex. Gândeşte-te la echipă.

Portarul a sunat la interfon pentru a anunța că venise cel care livra mâncarea.

— Eu vă aduc cele mai bune sandvişuri din oraş şi voi vă gândiți să mă vindeți lui Joe Berk?

— Te superi dacă mâncăm aici, pentru a vedea meciul? a întrebat Mike, schimbând canalele. Dacă Jeter sau A-Rod ar ruga-o să facă ceva pentru echipă, şi-ar da imediat hainele jos înainte ca aceştia să termine de vorbit.

— Ştii ce? Şi tu ai face acelaşi lucru pentru ei doi, Mikey.

Am luat punga cu mâncare în bucătărie pentru a aranja sandvişurile. Am mâncat împreună în fața televizorului, apoi eu m-am dus în birou pentru a lucra la prezentarea de mâine din fața marelui juriu în timp ce băieții au stat până la finalul meciului.

A doua zi dimineața, miercuri, Mercer le-a adus pe Cara şi pe Jean la mine în birou să le pregătim pentru declarațiile pe care aveau să le dea separat în fața marelui juriu din New York, un grup de douăzeci şi trei de cetățeni care urma să decidă dacă va avea loc un proces. Când totul a fost gata, le-am dus pe fete la etajul 9 în sala de aşteptare.

Am vorbit despre cazul de viol facilitat de consumul de droguri şi custodele mi-a amintit că în luna aceea nu mai fusese nici un caz asemănător, deci trebuia să vorbesc şi

despre legislația în vigoare. Colegii mei care aveau cazuri de furt m-au lăsat să intru înainte, ştiind că victimele ar putea fi speriate de faptul că depuneau mărturie pentru prima dată şi era vorba de un caz mai delicat.

Jean a fost prima martoră. A vorbit mult mai deschis decât Cara, iar eu eram în al treilea rând de jurați în camera sub formă de amfiteatru, prezentând evenimentele de săptămâna trecută şi spunându-i să vorbească mai rar pentru ca persoana care stenografia să poată scrie tot.

Din locul în care mă aflam am putut să depistez patru sau cinci cetățeni care păreau sceptici – cei care întorceau capul spre mine nedumeriți, cei care vorbeau în şoaptă cu vecinul şi unul care dădea din cap şi se uita la peretele gol din fața lui şi nu la victimă.

Când a apărut toxicologul şi a prezentat rezultate, toți au devenit mai atenți.

— Ați auzit de un medicament care se eliberează pe bază de rețetă, Xanax?

— Da.

— Vreți să spuneți juriului ce fel de medicament este?

— Xanax este un fel de diazepam. Intră în categoria medicamentelor numite sedative hipnotice.

— Ce efect are asupra corpului?

— Aceste medicamente acționează asupra neuro-transmițătorilor din creier şi inhibă funcțiile corpului. Este folosit pentru a reduce anxietatea sau pentru a ajuta pe oameni să doarmă. Îi sedează, a spus dr. Babij, vorbind mai departe despre efectele acestor medicamente.

— Care este efectul Xanax-ului în combinație cu alcoolul?

— Este contraindicat, domnişoară Cooper. Ambele sunt sedative hipnotice şi în momentul în care interacționează le cresc efectele ambelor. Reacția dorită – sedarea pacientului –

apare foarte repede, este de lungă durată şi are rezultate mai grave.

Când dr. Babij a ajuns la doza care a fost folosită pentru băuturile celor două fete, a vorbit despre ce a găsit în pahare. A descris simptomele pacienților – de la greață, vărsături, dureri stomacale despre care jurații tocmai auziseră, somnolență, pierderea memoriei şi posibilitatea ca pacientul să nu mai poată respira.

— Doamnă doctor, testele pot fi făcute după ingerare, pentru a determina cantitatea care a fost administrată?

— Da, dacă martorii se prezintă la spital în timp util, putem lua probe de sânge şi urină. Medicamentul este distrus de agenții metabolici. Unele medicamente sunt atât de toxice, încât sunt eliminate din corp foarte repede. În cazul acesta am putut face analize pentru că cele două tinere au ajuns la spital la puțin timp după ce s-au trezit.

Dr. Babij a studiat rapoartele înainte de a ridica privirea spre juraţi pentru a le explica rezultatele. A citit numere şi gramaje care erau irelevante dacă nu erau interpretate.

— Jean Eaken a ingerat o cantitate de benzodiazepam combinată cu alcool care ar fi putut să adoarmă timp de o săptămână un cal de curse de două tone. După părerea mea, are noroc că mai este în viață.

Toxicologul a vorbit şi despre analizele făcute celei de-a doua paciente. În momentul în care medicul a ieşit din sală şi am coborât în fața juraților, am văzut o schimbare pe fețele lor, unii dintre ei dând din cap în semn de dezaprobare față de comportamentul lui Sengor. Şoaptele lor s-au transformat în discuții serioase după ce le-am citit fragmente din Codul Penal.

Statutul violului facilitat de sedarea cu medicamente – noua legislație era revizuită pentru a ține pasul cu noile medicamente – erau delicte grave cu penalități importante. Am vorbit despre fiecare aspect al delictului şi i-am lăsat să

se hotărască. Câteva secunde mai târziu, conducătorul juriului a sunat, fapt care indica luarea unei decizii. Funcționarul a luat de la juriu hârtia pe care era scris verdictul şi apoi mi-a arătat lista acuzațiilor împotriva lui Selim Sengor.

Când am ajuns la birou l-am sunat pe Eric Ingles în timp ce Mercer şi Maxine făceau aranjamentele pentru zborul celor două fete în Canada.

— Eric? Sunt Alexandra Cooper.

— Te-ai răzgândit?

— Nici gând. I-ai spus lui Moffett sâmbătă că nu am nici un motiv pentru a-l reține pe clientul tău până la rezultatele toxicologice. Ei bine, le-am primit aseară, am prezentat cazul marelui juriu în dimineața asta şi sunt gata să prezint cazul mâine. Aş vrea să-ți predai clientul până atunci.

— Care-i graba? I-am dat paşaportul lui Moffett luni şi o să fim acolo vineri.

— Nu era nevoie să-i spun că fusesem înşelată de apărători care erau de naționalitate străină. Şansele ca Sengor să încerce să fugă erau prea mari acum că aveam un mandat de arestare, iar Lucy DeVore era un exemplu de cât de uşor era să obții acte false de orice fel, în Manhattan.

— Mi se pare că omul tău are foarte mult timp la dispoziție. Este suspendat de la serviciu, aşa că nu are nici un motiv să nu plece.

— Vrei doar să-i iei cazul acesta lui Moffett.

— Nu eşti departe de adevăr, dar oricum nu o să fie al lui, Eric. Numele lui o să fie tras la sorți cât de curând.

Judecătorul care repartizează cazurile va trage la sorți numele altui judecător, din şase, şi vom ajunge în fața celui care va ieşi.

— Nu pot influența cu nimic asta.

— Şi dacă nu pot să dau de Sengor? a întrebat Eric.

— Cei de la spital l-au pus să sune de două ori pe zi. Ei îl apelează pe pager şi îi sună înapoi. Dacă ei îl pot găsi, nu mă îndoiesc că şi tu o poți face, Eric. În felul acesta se poate preda ca un domn. Îți ofer această şansă. Mâine dimineață la ora 10.

— În cel mai rău caz ce se poate întâmpla?

— O facem în stilul clasic. Cu cătuşe şi titluri pe prima pagină.

— Încerc să dau de el. O să te anunț mai târziu.

— Mulțumesc, Eric.

Laura ținuse un apel pe linia doi. Era Bob Thaler, serologul-şef.

— Îl caut pe Walace. E cu tine?

— Da. Se întoarce în câteva minute. Ce s-a întâmplat?

— Spune-i că avem ceva în legătură cu cazul violatorului din Riverside.

— Minunat. Ce ştim despre nenorocit? (Probe de ADN luate de la suspecți despre care poliția nu ştia nimic au dus la rezolvarea unor cazuri importante.) A fost condamnat pentru ceva?

— Condamnat pentru nimic. A fost suspect în cazul acela cu o femeie violată şi ucisă al cărei trup a fost aruncat în parcul Fort Tryon în urmă cu opt luni, dar era într-o stare de descompunere atât de înaintată, încât nu s-au putut lua probe.

— Cine este? am întrebat.

— Ramon Carido. De origine dominicană. Nu a mai fost în țară de mult – şi stă aici în mod ilegal. E boschetar, din câte ştim. Am găsit destul de mult sânge pe dinții câinelui care l-a muşcat. Ascuns în gingii.

— Bravo. Deci chiar dacă bietul câine ar fi încercat să se curețe?

— Ar fi putut să-şi curețe dinții toată noapte, Alex. I-am luat probe din spatele gingiilor unde era foarte mult sânge.

— Dentistul meu ar fi mândru de tine. Cum o să facem rost de ADN-ul lui Ramon?

— Cei de la Victime Speciale şi de la Omucideri au venit cu o idee. Ultima persoană care a văzut-o pe victimă în viaţă, mergând în parc pentru a alerga, l-a recunoscut pe Carido. Spune că era unul dintre cei care stăteau degeaba prin parc în dimineaţa aceea. Numele lui Mercer a fost adus în discuţie. Trebuia să-l convingă să dea o probă de salivă.

— Deci este în baza de date a suspecţilor. Şi e vagabond.

— Spune-i lui Mercer să mă sune. Trebuie să găsim o soluţie pentru acest caz înainte ca domnul Carido să simtă nevoia de a face o nouă plimbare în parc.

Mercer a fost la fel de încântat de veşti ca mine.

— Nu mi-a plăcut de el de prima dată. E parşiv, Alex. Nu a avut nici o problemă să scuipe pe haina mea pentru că ştia că nu a rămas nimic pe victimă. Fusese aruncată într-o zonă îndepărtată a parcului în timpul sezonului de uragane şi a stat acolo mai bine de zece zile până a fost găsită. Totul a fost curăţat de ploaie şi de vânt. Carido se poate să fi mers la locul respectiv de mai multe ori pentru a-şi admira opera.

— Te deranjează faptul că atacurile s-au petrecut în părţi atât de diferite ale oraşului?

— Deloc. Probabil a trebuit să plece din Washington Heights pentru că era numit „Alergătorul din Tryon”. S-a mutat spre sud în ceea ce Mike numeşte Republica Populară de Vest. Adăposturi pentru cei fără locuinţă, oameni prietenoşi şi o densitate mare de victime care se plimbă, aleargă şi se bronzează în parc. E omul meu.

— Cât de repede îl putem prinde?

— Lasă-mă să sun la departament. Se sfătuise cu cei de acolo când îi pusesem aceeaşi întrebare toamna trecută şi ştiu că aveam numele unui avocat de la Legal Aid. Termină cu cazul lui Sengor şi eu o să-l caut pe Ramon.

La 14:30 Laura terminase hârțogăria pentru a depune plângere împotriva lui Sengor. Comandasem prânzul de la un restaurant chinezesc din colț şi cutiile albe din carton erau împrăştiate peste tot în timp ce îl aşteptam pe Mercer să vină din biroul lui Maxine, de unde dădea telefoane pentru a face rost de informațiile de care aveam nevoie.

— Ron Abramson, a spus când s-a întors. Am încercat să îl iau frumos, dar poate reuşeşti tu să-l convingi.

— Cât de mult avem nevoie de ajutorul lui?

— Foarte mult. Nu avem o adresă permanentă a lui Carido, nu este nici un dosar la Biroul de Imigrări pentru că a sosit clandestin şi nu are cazier pentru că nu a fost arestat. O să dăm în urmărire un hispanic de un metru optzeci, fără trăsături specifice sau cicatrice, poate cu barbă sau nu, care a fost văzut ultima oară purtând blugi şi un tricou negru? Nici nu ştim dacă numele lui este Ramon Carido – asta ne-a spus şi doar asta avem. Noroc, Alex.

Ron şi cu mine începuserăm să lucrăm la Procuratură în acelaşi an. El conducea un grup de avocați care se ocupau de cazuri grave şi ne-am încontrat puțin când i-a luat apărarea unuia dintre clienții lor.

Am format numărul. Am început cu amabilități, dar conversația s-a schimbat repede.

— Nu contează dacă am sau nu cum să intru în legătură cu domnul Carido şi contează şi mai puțin dacă ştiu unde este, a spus Ron. Nu o să obții nimic de la noi.

— Ron, avem dovezi clare care îl identifică pe Carido ca fiind agresorul din parc. Cu sau fără ajutorul tău, o să-l găsim. Ar fi frumos din partea ta dacă te-ai gândi că o altă femeie ar putea scăpa de trauma unui atac sexual dacă ni l-ai aduce mai devreme. Dacă are o poveste care merită ascultată, o vom face. Lucrez cu Eric Ingles la un caz şi am făcut o înțelegere prin care o să-l predea pe vinovat în mod civilizat, şi acelaşi lucru i-l ofer şi clientului tău.

— Nici să nu te gândeşti să-l salți pe Carido cu ceea ce ai acum, Alex.

— Despre ce vorbeşti? Bineînțeles că o să-l săltăm.

— Vrei să ne vedem la Colleen McFarland? a întrebat Ron. Pot să ajung acolo în cincisprezece minute.

Ştia că McFarland este una dintre judecătoarele mele preferate. Înainte să ajungă judecătoare, fusese una dintre primele femei partenere în departamentul de litigii al uneia dintre cele mai bune firme de avocatură din oraş şi protejata lui Justin Feldman şi Martin London, doi oameni foarte importanți din baroul new-yorkez.

— Nu înțeleg unde vrei să ajungi cu asta, Ron. Avem de-a face cu un nenorocit şi vreau să-l scot de pe străzi cât mai repede.

— Proba ta nu provine din baza de date care trebuie, Alex. Clientul meu nu a fost niciodată arestat pentru vreo crimă, iar profilul lui ar fi trebuit scos din baza de date cu luni în urmă. Înainte de a folosi informația acesta pentru a-l aresta, o să fac rost de un ordin judecătoresc pentru a te opri. Nu glumesc deloc – o să fac în aşa fel încât să fi disprețuită.

22

L-am sunat pe Mike pe mobil în timp ce stăteam pe coridorul din fața sălii de judecată a lui McFarland, mergând printre traficanți de droguri şi atacatori care aşteptau să intre la cele şase procese ale după-amiezii.

— Eşti mereu ocupată? m-a întrebat.

— Data viitoare când îți spun că cel mai mult îmi place la munca mea faptul că niciodată nu sunt două zile la fel şi că nimic nu este plictisitor şi că nu este ca în filme unde timpul şi celelalte cazuri nu stau pe loc pentru că tocmai a

apărut un caz de crimă foarte important, promite-mi că o să-mi dai un pumn.

— Cu plăcere. Unde eşti? a întrebat Mike.

— Sunt pe cale de a începe o audiere pe care nu mi-o planificasem. Tu?

— La Operă. Băieții lucrează la interviuri. Le împărțim pe categorii – muncitori care au alibiuri de neclintit, care nu au plecat de pe scenă sau erau în compania a doi sau a mai multor martori pe durata întregului spectacol, şi un al doilea grup cu care trebuie să mai vorbim sau cei care nu au fost la serviciu vineri seara. A treia categorie este formată din posibilii martori – au văzut pe cineva necunoscut sau cred că au văzut-o pe Galinova în lift cu cineva.

— Posibili suspecți?

— În jur de trei sute sunt muncitorii. Bărbați solizi, toți foarte buni în meseria lor. Nu sunt de nici un interes pentru noi. Aşa că ne mai rămân o sută cu care să tot vorbim.

Locotenentul vrea să fac eu ultimele interviuri. Cu aceştia din urmă merge mai greu decât cu primii.

— Ceva nou de la laborator?

— Mănuşa aceea despre care vorbeam – au refăcut testele preliminare pentru că au găsit cele două profile de ADN, cel din interior şi cel din exterior. Tehnologia a avansat până în punctul în care se poate descoperi ADN-ul şi de pe o bucată de material cu care corpul a venit în contact. Cel din interior nu se potriveşte cu cel din exterior. Thaler l-a pus pe doctorul Bauman să lucreze la acest caz.

— Deci mai durează câteva zile, am spus.

— Da, trebuie să începem prin a elimina primul polițist care a pus mâna pe toate aceste obiecte. ADN-ul poate proveni de la criminal, bineînțeles, dar se poate să fie al unei persoane care a purtat mănuşile şi le-a lăsat acolo de curând.

Încercam să mă resemnez în privința datei la care aveau să se termine analizele de laborator.

— Acum 10 ani, prima dată când am folosit ADN-ul în investigații, cât timp dura să obții un rezultat? a întrebat Mike.

— Două luni, poate trei.

— Da? Ei bine, primul meu caz s-a lungit şase luni până să avem un profil preliminar şi a trebuit să mă lupt în continuare cu cei de la tribunal pentru a introduce ca probă un rezultat de genul acesta. Îți aminteşti de vremurile alea? Acum suntem nervoşi dacă rezultate nu sunt gata în 48 de ore. O s-o rezolvăm, Coop. Mercer e pe-acolo?

— Stă în sala de judecată şi aşteaptă să înceapă focul de artificii. Suntem aici pentru cazul violatorului din parc. Îți explic mai târziu.

— Poate ne vedem la cină. Spune-i lui Mercer să aducă potaia care l-a muşcat pe nenorocit – vreau să-i fac cinste cu ceva de băut.

Ron Abramson a ieşit din lift şi mi-a ținut uşa deschisă.

— Vrei să rezolvăm problema în termeni paşnici, înainte de a intra?

— Sigur. Tu mi-l predai pe domnul Carido.

— Nu aşa. Speram să vezi greşeala care s-a produs. Bănuiesc că nu ai planuri pentru week-end, Alex. Închisoarea pentru femei poate fi un loc foarte neplăcut, a spus, zâmbind în timp ce mergeam spre sala de judecată.

— Trei hot-dog şi un pat. Nu am nevoi foarte mari.

Mi-a făcut semn cu degetul.

— Fără minibar. O să-ți pară rău.

Colleen McFarland s-a încruntat când ne-a văzut intrând amândoi. S-a uitat la lista cazurilor şi apoi ne-a întrebat.

— Un caz nou, domnişoară Cooper, domnule Abramson?

Ron a împins portița de lemn şi a lăsat-o să se lovească de mine.

— Da, doamnă judecător. Am de făcut o plângere şi aş vrea să spun că domnişoara Cooper umblă cu ilegalități.

— Bine, o să adăugăm lucrul acesta în agendă, a spus McFarland, ridicându-se din fotoliul mare în care stătea şi îndreptându-se către cel în care scria procedurile. Aveți un număr de ordine?

— Nu. Nu este nevoie deocamdată şi aşa aş vrea să rămână. Are legătură cu cei de la Legal Aid şi cu un client de-al lor pe nume Ramon Carido.

— Cine o să înceapă? Vrea cineva să-mi spună nişte date?

Ron a arătat spre mine şi m-a lăsat să descriu detaliile atacului, investigațiile care au urmat şi rezultatele de la laborator.

— Care e problema cu planul domnişoarei Cooper?

McFarland era o femeie deşteaptă şi înțeleaptă, o femeie atrăgătoare, cu părul roşcat şi ochi albaştri care păreau că pot tăia prin oțel la fel ca prin neregulile legale. Ron nu ar fi ales să aducă această problemă în discuție dacă nu ar fi ştiut că discernământul ei i-ar fi putut fi de folos. Iar în ciuda prieteniei dintre noi, ea n-ar fi ezitat să ia o decizie împotriva mea şi să nu-şi ceară scuze pentru asta data viitoare când aveam să luăm prânzul împreună.

— Sunt două baze de date implicate, domnişoară judecător. Pot să vi le spun?

— Cred că le cunosc, domnule Abramson, dar o să vă las să vorbiți.

— Sistemul de index ADN al oraşului New York este o bază de date autorizată de articolul 49B din legea statului New York. Legislația a limitat circumstanțele sub care statul poate colecta, păstra şi arăta probele ADN ale unei persoane. Limitează profilele genetice care trebuie păstrate *numai* la cei care au fost condamnați pentru anumite delicte.

— Aceasta este deci baza de date pentru cei condamnați?

— Da, doamnă judecător. Dar nu din această bază de date a fost făcută comparația cu clientul meu. El nu este un fost condamnat. Profilul lui nu se află în această bază.

— Povesteşte-mi despre asta.

— Biroul medical mai are o bază de date.

McFarland lua note.

— Cum se numeşte acesta?

— Este baza de date de legătură, domnişoară judecător. Este cea care poate fi numită „a suspecților". Cuprinde totul, de la persoane arestate, care nu au fost niciodată condamnate, la persoane care au fost la locul unui delict.

— Asta înseamnă că probe biologice ajung în această a doua bază de date în timpul investigațiilor – unele autorizate, altele voluntar sau...

— Nimeni nu vrea să i se afle ADN-ul voluntar, a spus Ron. Există întotdeauna un argument solid când poliția cere unei persoane o probă de sânge sau salivă. Nimeni nu vrea să-şi ofere ADN-ul guvernului.

— Este absurd, doamnă judecător, am spus, ridicându-mă pentru a mă adresa lui McFarland. Se întâmplă mereu, fără nici un fel de persuasiune a poliției. Mii de oameni se oferă să li se ia probe pentru a fi excluşi dintr-o investigație a unei crime violente, pentru a ajuta poliția în cazuri de omucideri sau atacuri care implică familia sau prietenii, străini care...

Mi-a făcut semn să stau jos.

— O să aveți şansa să vorbiți, domnişoară Cooper.

— Mulțumesc, doamnă judecător. Vă invidiez, în numele colegilor mei de la Legal Aid. Cel puțin unul dintre noi are puterea de a face să tacă un adversar doar cu un semn. Pot continua?

— Bineînțeles, domnule Abramson.

— Nu există nici un fel de autorizație legală pentru această bază de date. Eforturile domnişoarei Cooper de a folosi profilul domnului Carido – care ar fi trebuit exclus cu luni în urmă – violează al patrulea amendament pentru libertate şi pe al paisprezecelea pentru dreptul de a recurge la informații private.

Şi, cu siguranță, violează ceea ce Mike numea al douăzeci şi şaselea amendament al lui Ron Abramson de a fi un căcănar.

— Să înțeleg că domnul Carido a fost suspect într-o investigație în urmă cu câteva luni, aşa e?

— Da, doamnă judecător. Dar nu a fost condamnat.

— De crimă, am spus de la locul meu. Este în continuare suspect într-un caz de crimă nerezolvat. Nu vorbim despre cazuri minore. Vorbim despre un caz de viol şi omor care este încă deschis.

McFarland mi-a aruncat o privire dură.

— O să ai şi tu ocazia să vorbeşti, Alex. Domnule Abramson, ați fost avocatul domnului Carido în acel caz?

— Nu, doamnă. Una dintre avocatele din subordinea mea s-a ocupat de acel caz.

— Şi a depus o cerere pentru scoaterea profilului domnului Carido din baza de date?

Am dat din cap în timp ce Abramson căuta printre hârtii.

— A depus?

— Caut, doamnă judecător. Nu găsesc nimic. Dar în afară de asta, legislația spune că proba respectivă nu poate fi folosită decât în cazul pentru care a fost obținută. Acuzarea vrea să folosească această probă pentru alt caz, vor să țină acele probe şi să recurgă la ele ori de câte ori vor ei.

Abramson îşi mişca mâinile prin aer şi arăta mai mult ca o persoană care avea o durere de spate decât ca un avocat care stătea în fața unui judecător.

— Deci problema dumneavoastră este, dacă am înțeles eu bine...

— Este dreptul clientului meu la intimitate, domnişoară judecător. Profilul ADN al lui Ramon Carido conține un număr foarte mare de informații personale. Conține toate componentele fizice ale ființei lui şi faptul că domnişoara Cooper vrea să-l folosească este inadecvat.

— Ați terminat, domnule Abramson?

Ron a făcut întoarcerea obligatorie de 180 de grade şi a mers să stea jos, sperând că cei care mai erau în sală văzuseră toată demonstrația.

— Da, domnişoară judecător.

— Să te aud şi pe tine, domnişoară Cooper.

— Mulțumesc. Pentru a face lumină asupra acestui caz, doamnă judecător, domnul Carido ne-a dat singur proba de ADN. În nici un moment al investigației trecute nu i s-au încălcat drepturile constituționale.

Abramson se uita la pictura murală din spatele judecătoarei.

— Folosirea unei baze de date este esențială pentru investigație şi începe în momentul în care probele sunt predate de poliție pentru examinare. În aproape toate cazurile în care identitatea criminalului este necunoscută martorilor sau detectivilor, încercarea de a strânge probe biologice este un punct critic în desfăşurarea procesului de verificare cu baza de date a persoanelor care au mai fost condamnate.

— Cum rămâne cu problemele de intimitate?

— Nici poliția, nici cei de la FBI, nici procurorii nu au acces la aceste baze de date.

— Este munca celor de la laborator să încerce să găsească dovezi. Aceste baze de date nu se folosesc în nici un fel, decât atunci când se întâmplă ceva.

— De ce nu te-ai adresat domnului Abramson în legătură cu profilul domnului Carido? Vrei să spui că o dată ce există un profil, rămâne acolo pentru totdeauna?

— Nu trebuie să merg atât de departe. Avem profilul lui Carido dintr-o probă de salivă dintr-un caz care nu este închis. Nu a fost exclus ca suspect. Ideea este că investigația în acest caz nu poate fi terminată din cauza gradului de descompunere a cadavrului, dar nu există nici un fel de limitări, iar polițiştii sunt încă optimişti că îl vor găsi pe făptaş.

Judecătoarea s-a uitat la noi, plimbându-şi privirea de la unul la altul.

— De fapt, nu cred că domnul Abramson poate avea dreptate în ambele cazuri. Dacă crede că prima crimă este un caz închis, atunci Legal Aid nu-l mai reprezintă pe Ramon Carido.

— Eu spun că vom fi în continuare cei care îi vom oferi sprijin juridic lui Carido în toate cazurile, a spus Abramson.

McFarland se concentra pe faptele crimei.

— Atunci, dacă nu mai ai nevoie de ADN-ul lui Carido pentru a demonstra prima crimă, de ce nu aş accepta cererea lui Abramson?

— Cei de la Legal Aid nu au depus nici o cerere de scoatere a profilului lui Carido din baza de date. Au avut la dispoziție luni întregi pentru a face acest lucru şi nu au făcut-o. Acum avem dovada unei crime pe care a comis-o şi poliția trebuie să se facă că nu s-a întâmplat? L-am identificat pe cel care este un pericol pentru societate şi mai mult ca sigur îl vom aresta pe Ramon Carido, cu sau fără ajutorul domnului Abramson.

— Ai vreun caz de referință pentru mine? a întrebat McFarland.

Abramson s-a ridicat din nou.

— Există cazul Kings, doamnă judecător. Carlos Rodriguez. Vă dau hârtiile.

Vechea decizie din Brooklyn nu era pe placul lui McFarland şi avea şansa de a produce un nou caz-referinţă.

— Este diferit de cazul original, doamnă judecător, am spus. Victima şi atacatorul se cunoşteau în cazul acela. Problema identităţii şi a probei de ADN a fost irelevantă pentru investigaţie.

— A mers mai departe? referindu-se la Curtea de Apel din Albany.

— Nu. Din fericire nu, era cât pe ce să spun. Decizia în cazul Kings a fost una foarte proastă pentru procuror – nu îi permitea să folosească profilul ADN al suspectului – iar acesta nu a mai apelat la Curtea Supremă. Dar mai sunt două cazuri asemănătoare pe care aş vrea să vi le prezint.

— Dă-le funcţionarului, domnişoară Cooper.

— Nu am avut timp să le trec pe hârtie înainte de a veni aici.

McFarland părea enervată.

— Cunoşti cazurile?

— Unul este Waldemar – este vorba de decizia luată în districtul Bronx. Nu îmi amintesc numele celui de-al doilea.

— Nu contează. O să-l găsim.

Fusesem prea nerăbdătoare să-l fac să tacă pe Abramson înainte de a ne opri să mergem după Carido. Ar fi trebuit să fiu mai pregătită. Dacă i-aş fi dat lui McFarland ce voia, ar fi trebuit să ia o decizie imediat şi probabil că ar fi fost în favoarea mea.

— O să amân cazul pentru săptămâna viitoare, a spus McFarland.

Abramson nu era nici el mai fericit. Această judecătoare nu era niciodată echivocă şi am presupus că a făcut acest lucru pentru a ne da timp să scriem o prezentare a referinţelor.

— Cu tot respectul, doamnă judecător, creați o situație mult mai periculoasă pentru clientul meu. Dacă va fi vorba de o vânătoare, întotdeauna există posibilitatea ca poliția să intre într-o confruntare cu el...

McFarland şi-a atins sternul cu arătătorul.

— EU creez o situație periculoasă? Nu prea cred. Domnule Abramson, o să resping moțiunea în favoarea clientului dumneavoastră şi o să fac lucrul acesta chiar acum. Nu te poți aştepta ca poliția să stea cu mâinile în sân, nu-i aşa? Din moment ce nu avem nici un fel de obiecție pentru folosirea profilului ADN al domnului Carido şi din moment ce nu a existat nici o cerere a colegei dumneavoastră pentru scoaterea acestuia din baza de date, o să resping moțiunea dumneavoastră şi voi permite poliției să meargă mai departe cu investigația.

— Cu tot respectul, doamnă judecător, atunci de ce ați mai propus amânarea?

— Cu tot respectul, domnule Abramson, vă sugerez să mă lăsați să termin ce am de spus. Cred că este necesar să pun în balanță răul pe care l-ar putea face domnul Carido dacă permit ca acesta să rămână în liberate. Plângerea dumneavoastră are legătură cu profilul din baza de date, nu cu validitatea acesteia, am dreptate?

— Da, dar...

— Punând în balanță răul pe care clientul dumneavoastră l-ar putea produce societății, va trebui să fiu de acord cu folosirea probei pentru punerea lui sub acuzație, mai bine mai devreme decât prea târziu. Va avea dreptul să vorbească.

— Şi amânarea?

— Nu credeți că ceea ce ați cerut a fost cam exagerat? Dar ați ridicat nişte probleme importante legate de modul în care este folosită baza de date, de modul cum va fi folosită pe viitor şi dacă există o procedură de a folosi o probă în

cazul în care nu mai există alta. O să facem cercetări în privința aceasta, vom citi cazurile pe care le-ați menționat amândoi. Poate că fiecare va înainta rezumate ale acestora pentru a-şi susține poziția. De aceea, vă dau timp o săptămână.

Îmi doream să fac documentația asta în week-end la fel de mult cum voiam să-i golesc plosca lui Joe Berk.

— Şi, domnişoară Cooper, a spus McFarland, cred că trebuie să sunați la laborator. Anunțați serologii că, până săptămână viitoare sau pentru următoarele zece zile, nu se vor mai folosi profilurile din această bază de date decât pentru cei deja condamnați. Asta e valabil şi pentru biroul tău, şi pentru poliție până voi lua o decizie definitivă. Să nu se divulge nimic legat de suspecții care nu au fost reținuți şi nici un profil al celor care s-au suspus voluntar analizelor.

— Dar, doamnă judecător..., am spus, protestând împotriva deciziei lui McFarland.

— Hai să vorbim neoficial, a spus, făcând cu mâna celui care stenografia, în timp ce îşi ridica mâneca robei negre. Uite ce e, Alex, înainte să o iei razna, despre câte cazuri e vorba?

— Într-o săptămână? În tot oraşul? Pot fi treizeci, dar şi o sută.

— Este vorba de folosirea profilurilor, nu-i aşa?

— Da.

— Şi de câte ori se nimeresc? De cinci ori ar fi bine.

— Aveți dreptate, domnişoară judecător. Uneori două, alteori nici unul. Cinci ar fi o minune.

— Deci nu face nimic necugetat. Ia-l pe Ramon Carido de pe străzi deocamdată şi haide să lăsăm lucrurile mai moale pentru a putea arunca o privire de ansamblu.

— Dați-mi două săptămâni atunci, a spus Abramson. Vreau să mă consult cu mai multă lume. Vom dori să depunem hârtii pentru acest caz.

Şi Abramson şi eu încercam să ne dăm seama ce însemna acest lucru pentru el. McFarland nu era tocmai regele Solomon – de cele mai multe ori nu împărțea copilul. Nu îi era frică să ia o decizie fermă, indiferent cât de controversată era, atât timp cât avea o bază legală. Mi-l dădea pe Carido acum, dar îi putea face o favoare lui Abramson pe termen lung.

— Vorbim din nou oficial. Domnişoară Cooper, două săptămâni de azi înainte, la ora 10?

— Da, doamnă judecător.

Mercer m-a condus spre ieşire.

— Unde vrea să ajungă? Ce crezi?

— Sună la Relații cu Publicul şi dă-le un comunicat de presă. Nu am nici cea mai vagă idee despre ce vrea să facă, dar cel puțin îl putem lua de pe străzi pe psihopatul ăla.

Persoana de la Relații cu Publicul putea ieşi cu o descriere a atacatorului, iar poliția putea începe să-l caute pe Ramon Carido prin parcuri şi adăposturi.

— Iar eu va trebui să găsesc pe cineva la Biroul Apeluri să mă ajute să-mi fac documentația.

— Hei, Alex, a spus Ron Abramson, apucându-mă de braț. Eşti liberă astăzi după program?

— Acum, că nu mai trebuie să-mi fac bagajele, cred că am ceva timp liber. Doar că nu ştiu dacă am dispoziție.

— Uite ce e, am făcut ce trebuia să fac. Toți avocații au o problemă cu această bază de date şi m-am gândit că era o ocazie bună pentru a atrage atenția. Ți-am captat atenția, nu-i aşa?

— Hai s-o lăsăm pe altă dată, Ron.

Mercer a apăsat pe butonul liftului, iar Ron a mers pe scări.

Laura s-a ridicat şi ne-a urmat în birou.

— A sunat Eric Ingles. Spunea că este urgent.

Mi-a pus în mână lista mesajelor şi numărul lui de telefon.

Am format numărul şi a răspuns chiar Eric.

— Alex, am o problemă cu doctorul Sengor.

Am sărit din scaun.

— Ce problemă?

— Nu vrea să vină. Nu vrea să se predea.

— Ăsta e un alt motiv pe care judecătorul nu l-a luat în seamă când am cerut cauțiunea.

Eram prea obosită şi prea frustrată pentru a-mi face griji dacă nu apărea la tribunal la timp, şi fericită că cei de la spital îl țineau din scurt.

— Vrea să vorbească cu tine.

— Cine?

— Clientul meu. Doctorul Sengor.

— Sengor vrea să facă o declarație? am dat din umeri şi m-am uitat la Mercer, repetând ceea ce spusese Ingles pentru ca acesta să înțeleagă despre ce e vorba.

— Nu neapărat. Jură că nu a făcut nimic. Vrea să vorbească cu tine.

— Vrei să-l laşi?

— Aş vreasă-ți fac legătura când o să sune din nou. Sună la interval de 15 minute, aşteptând să ieşi din sala de judecată.

— E acasă? Putem să mergem acolo, am spus.

— Nu, a spus că nu e acolo. Apartamentul este proprietatea spitalului. Susține că ei nu vor să stea acolo pe perioada suspendării.

— Bine. O să fiu la mine în birou. Spune-i să o sune pe secretara mea într-o oră. O să-mi facă ea legătura.

Am închis şi l-am pus pe Mercer la treabă.

— Să-i chemăm pe cei de la UAT. Cât de repede pot stabili o legătură între trei telefoane?

Unitatea de Asistență Tehnică era un echipaj mic al poliției care folosea echipamente foarte fine pentru a face supravegheri video şi interceptări.

— Cinci minute, cu puțin noroc. O să mă ocup de asta dacă îmi dai numărul de telefon al lui Ingles. Când va suna Sengor, vezi de pe ce număr sună şi mă voi ocupa şi de asta. Şi cheamă pe cineva de la procuratură pentru a înregistra convorbirea. O să vrei o casetă.

L-am sunat pe şeful departamentului al cărui birou se afla exact la etajul de deasupra şi apoi, cinci minute mai târziu, l-am lăsat pe Vito Taurino să intre, un detectiv cu care lucrasem în urmă cu câțiva ani şi care avea timp să ataşeze aparatele necesare la receptorul care era prevăzut cu un dispozitiv de înregistrare. Legea din New York îmi permitea să înregistrez telefoanele pe care le primeam.

Am datat înregistrarea, am trimis-o pe Laura jos pentru ca Mercer să-i poată folosi telefonul pentru a fi în legătură cu cei de la UAT şi am aşteptat telefonul lui Sengor. În timpul convorbirii cu Sengor, detectivii vor încerca să identifice locul în care este. Dacă ar sta la telefon nouăzeci de secunde, ar putea să îmi spună cu exactitate strada unde se afla.

— Sunt gata, a spus Mercer. Poți începe.

— Să-mi dai un semn când cei de la UAT află unde este.

Laura a sunat de jos pentru a-mi spune că Sengor era la telefon.

— Doctorul Sengor vrea să vorbească cu tine, Alex. Doctore? Mă auzi? Domnişoara Cooper este la telefon.

Legătura era foarte proastă. Din cauza zgomotului de fond nu l-am auzit pe Sengor când m-a salutat. Nu era nevoie să-i recit drepturile. Doctorul nu era în custodie şi avocatul a solicitat în numele lui această convorbire.

— Faceți o mare greşeală, domnişoară Cooper. Nu le-am violat pe acele femei, a spus, accentuând fiecare cuvânt. Mi-ați distrus viața, voiam să ştiți lucrul acesta.

Nu eram eu cea care punea droguri în băuturile unor femei şi apoi făceam sex cu ele în stare de inconştiență, dar acest lucru nu a oprit niciodată un vinovat să dea vina pe mine pentru problemele lui.

— Doctore, este ceva...

— Mi-am pierdut slujba, casa, prietena, pentru ce? Ce am făcut? Ce crimă? Nu îmi puteți pune numele pe prima pagină a ziarelor doar pentru cariera dumneavoastră, pentru propria ambiție. E vorba de viața mea.

— Eric, dacă a sunat doar pentru a mă hărțui în privința cazului, această conversație nu are nici un rost.

— Stai puțin, Alex. Selim? Mă auzi? Spune-i domnişoarei Cooper ce mi-ai spus mie, spune-i cum fetele luau droguri înainte să ajungi tu acasă, a spus Eric. De fapt, vrea să-ți spună ce s-a întâmplat.

M-am uitat la ceas a doua oară în timp ce Mercer stătea în uşă aşteptând rezultatele celor de la UAT. Am mimat o întrebare.

— Cât mai durează?

— Nu primesc nici un semnal. Ai răbdare.

— Domnişoară Cooper? Mă auziți? Ştiți ce se va întâmpla cu familia mea din Turcia dacă totul devine public? E o mare ruşine. Ruşine pentru mama mea, pentru tata – care este şi el doctor. Şi din ce cauză? Din cauza a ceea ce spun fetele? Vă cer să renunțați la acest caz. M-am retras de la spital, nimeni nu a fost rănit şi dacă nu mă acuzați, voi putea să-mi păstrez licența de a profesa.

Sengor a pus punctul pe I. Licența pentru a putea să se aprovizioneze cu medicamente pe care să le experimenteze pe victimele sale. Nu era un cadou pe care aş fi vrut să i-l fac. A tot vorbit despre asta în timp ce eu mă uitam la

Mercer pentru a vedea dacă au aflat ceva. Vorbeam de patru minute şi cei de la UAT nu ştiau nimic.

— Vorbiți cu avocatul dumneavoastră, domnule Sengor. Nu mai are nici un rost să discutăm despre asta. Puteți explica ce vreți judecătorului şi juriului.

Conversația s-a terminat după şase minute şi am pus receptorul în furcă. Mercer vorbea în continuare la mobil, încercând să facă rost de o explicație de la echipa tehnică.

— Aveau numărul bun? am întrebat, uitându-mă la codul zonei format din trei cifre, 212, şi la cele şapte cifre ale numărului. Cum se face că minunea asta funcționează foarte bine la televizor şi în filme, dar când ai nevoie de ea, eşuează?

— Aveau totul pregătit. Au încercat cu toate mijloacele să găsească locul. Singura problemă este că prietenul Sengor suna din afara zonei de acoperire, ăsta-i motivul pentru care cei de la UAT nu l-au putut detecta.

— Ce zonă? Ce însemnă asta?

— Sengor suna de acasă de la tatăl său, Alex, din țara lui. Pun pariu că nu ştiai că prefixul pentru Ankara, Turcia, este 212.

23

În câteva ore, Mercer Wallace şi un echipaj de la Victime Speciale erau în apartamentul în care locuise Sengor. În timp ce îl aşteptam să se întoarcă cu veşti despre momentul în care doctorul plecase de acasă, am sunat la spital pentru a vorbi cu cei care se ocupaseră de monitorizarea lui pe durata suspendării.

— Vreți să îmi spuneți că nu aveați nici cea mai vagă idee că a plecat din țară? am întrebat.

— Sunt şocat, sincer. Îl apelam pe pager de două-trei ori pe zi şi după zece minute ne suna. Am vorbit chiar eu cu el azi-dimineaţă.

— Am trimis câţiva detectivi la apartamentul lui. Sper că acolo vor găsi ceva documente. Lucruri care ne-ar putea ajuta să-l prindem în cursă, poate informaţii pe calculator.

— Mă simt atât de ruşinat pentru acest lucru, Alex. Nu trebuie să pierzi timpul pentru a face rost de un mandat. Suntem de acord să vă lăsăm să intraţi. Este proprietatea spitalului – o să trimit pe cineva pentru a se întâlni cu detectivii acolo.

— Ne-ar fi de ajutor. Cred că mai întâi vor vorbi cu portarul şi administratorul.

— Era trecut de ora 17 când a sunat Mercer.

— Am mai găsit ceva.

— Un nou caz?

— Nu. Unul dintre prietenii lui Sengor. Se pare că Selim a fost plecat din oraş în week-end. A condus până la Boston, a zburat până la Londra şi de acolo acasă. S-ar putea să fi avut dreptate cu paşaportul fals. Celălalt tip este şi el rezident la psihiatrie – poate că e ceva cu departamentul acesta. Este vorba de doctorul Alkit. Sengor i-a dat lui pager-ul de la spital şi cheile de la apartament.

— Deci de fiecare dată când sunau cei de la spital..., am spus.

— Te-ai prins. Alkit suna în Turcia şi Selim suna la spital, aşa că aceştia credeau că este încă în oraş. Sengor s-a gândit că dacă nu este în ţară o să renunţăm la caz şi nu va mai fi nimic public. Crede că autorităţile turce nu vor afla nimic de acuzaţii şi poate practica medicina acolo. Probabil că nu a auzit niciodată de Interpol.

— Unde l-ai găsit pe Alkit?

— Tipul de la consiliul de administraţie al spitalului pe care l-au trimis pentru a autoriza intrarea în apartament.

Doctorul Alkit era în dormitor, uitându-se la nişte lucruri de-ale prietenului său. Lângă uşă era un teanc de casete video.

— Filme? Ce fel de filme?

— Înregistrări, Alex. Casete pe care le făcuse doctorul Sengor.

— Porno?

— Mai rău. Sengor avea o cameră video într-un raft în faţa unuia dintre paturile din dormitor. Echipament obişnuit pus între două cărţi de medicină. Asta încerca să ascundă doctorul Alkit când am ajuns noi. Am introdus una dintre casete în video. Sengor s-a înregistrat când făcea sex cu Jean Eaken.

— Vai, săraca femeie. Ce...

— Arată fără vlagă. Pare foarte rece, nu îşi mişcă nici un muşchi. E greu să te uiţi, Alex. De parcă...

— Am mai văzut aşa ceva. De parcă ai încerca să găureşti un cadavru.

— Exact. O să iau şi casetele. Sunt treizeci şi nouă. Sunt toate datate şi etichetate, unele filmate aici, altele în Turcia. Îţi poţi da seama după decor şi după muzica ce se aude pe fundal. Dacă toate sunt la fel, atunci avem de-a face cu mult mai multe victime.

— Şi doctorul Alkit? De ce îl acuzi?

— Favorizarea infractorului – complicele lui Selim Sengor când a fugit din ţară, a spus Mercer. Ascundere de probe. Această casetă îl pune pe doctor după gratii pentru mult timp. Alkit se bâlbâie ca un copil. Încerca doar să-şi ajute prietenul. Din nu se ştie ce motiv nu crede că aceste lucruri ar fi considerate delicte în Turcia.

— Nu ar fi considerate delicte pentru că dacă ar şti cineva de ele, doctorului Sengor i s-ar tăia părţile intime. Mai bine să-i spun procurorului districtual la ce să se aştepte. Sună-mă când ajungi la sediu.

— S-a făcut. Vreau să mă uit pe celelalte casete, să văd dacă sunt asemănătoare.

— Asigură-te şi apoi fă-le copii. Nu vreau ca originalele să fie compromise. Cele mai bune dovezi cer să se lucreze pe copiile acestor casete, astfel încât manipularea lor repetată să nu distrugă proba originală.

Am sunat-o pe Rose Malone, asistenta lui Battaglia şi i-am spus că trebuia să-l văd neapărat înainte ca aceasta să plece de la birou.

— Să fii aici într-un sfert de oră. O să termine ce mai are de făcut până atunci.

— În ce fel de stare crezi că o să fie?

Rose era asistenta lui Battaglia de foarte mult timp şi era cel mai bun barometru al dispoziției procurorului districtual.

— O să fie bine. Unitatea a descoperit un grup de traficanți de droguri care ne vor aduce la buget 1.2 milioane de dolari. O să zâmbească, indiferent ce îi spui.

În drum spre aripa cu birourile celor din consiliul director m-am oprit la Biroul Apeluri pentru a cere ajutor în legătură cu baza de date a profilurilor ADN şi pentru a verifica un tratat pe care îl aveam cu guvernul Turciei. Nu avea nici un rost să mergi la Battaglia dacă nu erai foarte bine pregătit să-i răspunzi la toate întrebările pe care era gata să le pună. Bârfeam cu Rose despre ultimele relații din birou, întotdeauna foarte prolifice într-un mic sat cu şase sute de avocați – majoritatea având până în 35 de ani – un personal de câteva sute şi prezența celor mai importante persoane din New York în fiecare zi sub acelaşi acoperiş.

Şeful de la Investiții ieşea din biroul lui Battaglia, fumând un trabuc pe care-l primise de la acesta şi scoțând fumul în cercuri pe care mi le sufla mie în nas.

— Primul meu Cohiba, Alex. E uimitor cât de mult poate face un milion de dolari pentru cariera mea. Mi-a spus să te trimit înăuntru.

Battaglia nu îşi mişca trabucul din mijlocul gurii.

— Sper că nu o să-mi strici după-amiaza. A fost o zi nemaipomenită până acum.

— Atunci voi începe cu veştile bune. Am găsit o potrivire a profilului ADN pentru violatorul din parc.

— Cum vor scrie cei de la *Post*? Poliţistul cu colţi?

— Cam aşa ceva. Poliția va face public un portret al suspectului în seara aceasta. Nu are unde locui, aşa că s-ar putea să mai dureze câteva zile, dar sunt destul de optimişti.

— Să mă anunţi imediat ce-l găsesc.

— Bineînțeles. Paul, cred că trebuie să ştii că acest caz a ridicat o problemă legată de baza de date a profilurilor ADN. McFarland o să mă ţină din scurt până reuşesc să găsesc un precedent pentru acest caz, am spus, asumându-mi riscul de a-l avertiza pe Battaglia că era posibil să am probleme, chiar dacă nu îi spuneam totul. Le voi cere ajutorul celor de la Apeluri pentru acest caz.

— Şi care sunt veştile proaste?

— Cazul de viol facilitat de medicamente cu doctorul şi cele două canadiene. Am completat acuzarea astăzi, dar Sengor a plecat deja din ţară. A plecat în Turcia.

Lui Battaglia i-a căzut piciorul de pe masă şi a luat ţigara în mână.

— Cum l-ai lăsat să plece? Nu-mi vine să cred că ai făcut asta. O să ne pună într-o lumină proastă.

— Am cerut o cauţiune destul de mare, Paul. Moffett a mizat pe faptul că era un doctor respectat în comunitate şi l-a lăsat liber.

— Respectat pe naiba. Avem vreo şansă să-l aducem înapoi?

— Tratatul ne permite extrădarea pentru viol sau crimă, dar cel de la Departamentul de Stat mi-a spus că nu a fost niciodată extrădat un turc. Au trimis înapoi americani sau europeni, dar niciodată pe unul de-ai lor. Sengor m-a sunat din Ankara şi mi-a spus că nu a făcut nimic.

— Sper că nu crezi că o să fac totul public, nu-i aşa?

Battaglia părea să fie la fel de speriat de presă ca acuzatul.

— Va curge mult mai multă cerneală tipografică decât vrei, din păcate. Comisarul va transmite cazul Interpolului, şefu'. Îi va ruga să facă o prioritate din acest caz.

Cei de la Relații Internaționale se vor baza pe condamnarea mea pentru a-i face pe turci să-l extrădeze.

— La naiba.

— O să fie şi mai rău. Mercer a dat peste o colecție de casete video în apartamentul doctorului. Se pare că e vorba de mai multe victime – poate câteva zeci, aici şi în străinătate. Se pare că le-a drogat şi le-a violat, înregistrând totul cu o cameră de filmat ascunsă în raftul cu cărți.

Battaglia şi-a îndepărtat scaunul de mine, prefăcându-se că se uită pe nişte documente de pe birou. Îi plăcea ceea ce făcea departamentul meu, dar nu îi plăcea să vorbească despre detaliile tuturor obiceiurilor sexuale.

— Acum ce... despre ce naiba e vorba?

— Parafilie.

— Para ce?

— Doctorul Sengor este parafilic, dacă ar trebui să ghicesc după casetele pe care le-a găsit Mercer. Cum îi place lui Mike să spună, este termenul latinesc pentru „cățel bolnav". Este una din disfuncționalitățile sexuale, conform MDS, am spus, referindu-mă la biblia psihologilor, *Manualul de Diagnostice şi Statistică al Bolilor Mentale.* Tipul îşi satisface plăcerile ciudate cu victime care nu doresc acest lucru. Îl excită ideea de a face sex cu o parteneră care nu

este conştientă, poate un contact anal sau – ei bine, o să ştim totul în momentul în care ne vom uita pe casete.

— Dar de ce să înregistreze? a întrebat Battaglia, în continuare cu spatele la mine.

— Pentru a crea un scenariu pentru masturbare, o metodă pentru a-şi aminti evenimentele, pentru a se stimula când se termină totul. Pentru a avea un fel de trofeu.

Minunat. Vorbesc porcos cu cel mai important procuror din stat şi el se face că se uită pe tot felul de hârtii, căutând o hârtie neimportantă care nici măcar nu există.

— Oamenii aceştia au două vieți, Paul. Sengor este licențiat într-un domeniu foarte respectat, dar este evident că are fantezii necrofile.

— Şi cum poate să spună că nu a făcut nimic rău? a spus Battaglia, luând o hârtie de la fundul unui teanc de foi galbene şi uitându-se la nişte statistici care păreau a fi vechi de cel puțin doi ani, făcea orice pentru a evita contactul vizual cu mine în mijlocul discuției.

— Violatorii care îşi droghează victimele nu se consideră vinovați. Femeile sunt cu ei pentru că aşa au ales, medicamentele pe care le dau nu sunt administrate cu forța – deşi victimele nu ştiu că le iau – hainele nu le sunt smulse şi de foarte puține ori sunt rănite. Aceasta este natura atacului.

— Altceva?

— Deocamdată nimic.

Şi-a mutat scaunul în aşa fel încât să stea cu fața la mine.

— Între timp, cum stați cu cazul de la Metropolitan? Presa mă omoară cu întrebările. Apar articole pe prima pagină în fiecare zi.

Asemenea celor mai multe crime de interes general, uciderea Natalyei Galinova a dat naştere unei avalanşe de articole pe aceeaşi temă. Se reaminteau: cazul în care

marele bariton Leonard Warren a murit pe scena vechii Opere, în 1960, sub privirile îngrozite ale spectatorilor, interviuri cu profesori şi părinţi din suburbii, cărora le era teamă să-şi mai trimită copiii să viziteze Lincoln Center pentru că ucigaşul putea fi încă în zonă; şi nenumărate articole despre viaţa Natalyei, în care erau enumeraţi bărbaţii iluştri care i-au fost parteneri pe scenă...

Apăruse chiar un articol de Mickey Diamond care scrisese despre prima crimă de la Met. Rămânând fără subiecte care să menţină viu interesul cititorilor, Diamond a destăinuit că singurul articol pe care cei de la *Post* i l-au refuzat a fost „Lăutarul *căzut* de pe acoperiş", în care prezenta moartea baritonului Leonard Warren.

— Locotenentul Peterson a vorbit cu toţi cei care lucrează acolo, Paul. Ştii cât de metodic este.

— Am un dineu oficial, sâmbătă seară, la Hotelul Pierre pentru nu ştiu ce comitet în care este implicată soţia mea – nu îmi aduc aminte despre ce boală e vorba. Şansele ca cineva din consiliul de conducere de la Lincoln Center să fie acolo sunt foarte mari. Trebuie să-mi dai ceva ca să am ce spune despre cum progresează investigaţia.

— Până atunci, o să ai tot ce ştiu şi eu.

Oamenii importanţi îl tratau pe procurorul districtual ca pe avocatul lor personal. Liderii bisericilor vorbeau cu el când se întâmpla ca vreunul dintre preoţi să fi comis un delict, părinţii copiilor de bani gata îl rugau să se ocupe de aplanarea cazurilor în care erau implicaţi profesorii arestaţi pentru pedofilie pe internet, iar bancherii îi promiteau programe speciale pentru a-i prinde pe traficanţii de droguri din campusuri.

Battaglia îşi dezvoltase un fel de imunitate la presiunile de genul acesta şi ştia toate detaliile unui caz despre care ar fi putut fi întrebat.

— Alex, a spus Battaglia în timp ce mă ridicam să plec, monitoarele acelea din dormitorul lui Joe Berk... Comisarul mi-a spus despre ele, deşi tu m-ai lăsat în ceaţă. Aţi aflat ce filma?

— Nu am avut cum să ne ocupăm de asta, Paul. Mai ales pentru cele care au dispărut. Pur şi simplu nu îmi dau seama la ce se putea uita.

— Ai vorbit cu cei de la echipa tehnică despre asta?

— Da, bineînţeles. Sunt gata să ne ajute. Dar mai întâi trebuie să aflăm exact unde erau plasate camerele de filmat – adică în ce clădire – şi la ce se uita Berk. Nu am ajuns în punctul acesta.

— Mă întreb dacă se poate să fie... Un parafilitic?

M-am gândit la interioarele pe care le văzusem cu Mike în timpul scurt de dinaintea venirii Monei Berk.

— Posibil. Voyeurismul este o formă de parafilie. Trasul cu ochiul sau implicarea într-un act sexual. Depinde unde erau camerele puse. Ne-am gândit că semănau cu nişte cabine sau băi din unul dintre teatrele lui Berk.

— Şi de ce nu aţi căutat?

— Nu par a avea vreo legătură cu moartea Galinovei, Paul. Poliţiştii au mers în cabină cu echipamente performante. Nu erau camere de luat vederi la Met.

— Anunţă-mă dacă afli ceva de Joe Berk, a spus Battaglia, zâmbind în timp ce mesteca din trabuc. Aş vrea să-l am cu ceva la mână.

Înţelegeam unde vrea să ajungă. Nu sugera faptul că Berk ar fi fost implicat în moartea Talyei. Pentru Battaglia însemna că ar fi fost un avantaj să afle ceva ce l-ar fi putut face pe Berk vulnerabil, un lucru pe care să-l folosească pentru a face rost de informaţii într-un alt caz.

— Sigur, Paul. Luni, când am fost aici, mi-ai spus că există câteva lucruri legate de Berk. Că tu crezi că ar fi implicat într-un fel de şmecherie financiară.

A scos din nou țigara din gură.

— Da.

— Mie şi lui Mike ne-a spus că este implicat într-un proces. Nepoata lui n-a vrut să intrăm în detalii. Ştii ceva despre asta? Poate ne putem face o imagine a familiei, acum că avem şi cazul fetei care a căzut din leagăn.

— Ați vorbit cu ea?

— Este în ceea ce doctorii numesc comă controlată, provocată de ei. Nu vor să se trezească până nu sunt siguri ce se va întâmpla cu ea. Apoi, vor evalua problemele cerebrale.

Lui Battaglia nu îi plăcea să vorbească despre sex, dar îi plăcea să discute despre cazurile de fraudă financiară.

— Nu te grăbi, Alex. E un personaj important. Ai idee cât valorează Joe Berk?

— Nu ştiu.

— Îi face pe cei din topul celor mai bogați oameni să pară amatori. Se poate spune că el şi fratele lui au construit un imperiu care valorează douăzeci şi cinci de miliarde de dolari. Terenuri, teatre, companii aeriene, aproape la fel de multe hoteluri câte au cei de la Hyatt şi Hilton la un loc. Este un fenomen.

— Şefu', de ce ai pornit o investigație în legătură cu Organizația Berk?

— Cineva a vorbit – mi-a dat nişte informații importante.

— Despre Joe?

— Joe şi fratele lui, Izzy, erau de nedespărțit. Izzy era cel deştept în familie, plus că nu avea gura mare a lui Joe. Aveau un fel de înțelegere.

— Cum adică?

— Îi urau pe cei care se ocupau de taxe. Nu vorbesc despre plata unor pachete care trebuiau trimise în alt stat sau şmecherii minore de genul acesta. Izzy Berkowitz este unul dintre cei mai neruşinați oameni cu care au avut de-a

face agenții federali, pe vremea când începea să facă bani, acum mai bine de patruzeci de ani. Făcea tot felul de scamatorii în anii ’40. Izzy avea mai mulți bani ascunşi decât Căpitanul Kidd.

— Legal?

— Aici e problema. Ce ştii despre Tratatul 1740?

Puteți să mă întrebați orice despre comportamente deviante care sunt trecute în actul 130 din Codul Penal şi pot să citez capitole şi articole întregi, dar acest lucru îmi era la fel de străin ca limba swahili.

— Nu am auzit niciodată? 1740 – anul?

— Nu, 1740 este un tratat legat de proprietăți. În anii ’60, Congresul a propus un set de legi care extindeau beneficiile străinilor rezidenți în Statele Unite. Pentru a fi în acord cu legislația, Izzy a conceput un plan pe care l-a pus în practică în Bahamas. Atât timp cât putea dovedi statului că un cetățean străin a pus bazele trustului şi că avea acte care puteau demonstra faptul că era prezent pe insule, nu trebuia să plătească taxele impuse de Statele Unite. Izzy a găsit nişte prieteni pe acolo, a pus afacerea pe numele lor şi a folosit milioanele din parteneriat pentru a le da celorlalte companii ale Organizației Berk.

— Şi agenții federali au descoperit acest lucru?

— Au făcut-o la început, dar acum nimic. Când legea s-a schimbat, un deceniu mai târziu, cei doi frați beneficiau de sprijinul guvernului. Am încercat să dau totul la iveală, dar m-am lovit de un zid de piatră, a spus Battaglia, punând trabucul la loc în colțul gurii. Din moment ce venitul este folosit pentru alte afaceri de-ale lor sau reinvestit... înțelegi? Din moment ce veniturile nu sunt distribuite lui Joe sau familiei sale, poate sta foarte confortabil pe grămada de bani. Nici un fel de taxe, nici o obligație.

— Un aranjament bun.

— Bănuiesc că Joe a avut aceeaşi idee ca Izzy. Planul familiei Berk este să moară faliți.

— Faliți? M-ai pierdut. Nici unul dintre ei nu este falit.

— Mă refer la taxe, Alex. Moştenitorii lui Izzy spun că nu avea decât 20.000 când a murit. Din cauza asta am început cercetarea. Agenții federali mi-au luat cazul – mereu le iau pe cele mai uşoare – dar au făcut o înțelegere proastă. L-au lăsat pe Joe să dicteze regulile.

— De ce?

— Dacă aş fi ştiut răspunsul la această întrebare nu aş fi pierdut cazul. Joe a plătit zece milioane pentru a se pune la punct cu taxele şi Fiscul a fost de acord ca Joe să nu mai plătească nici un fel de taxă. Niciodată.

— Drăguță înțelegere. De aceea nu ştie nimeni de câți bani e vorba.

— Şi de aceea Izzy punea mare preț pe valorile familiei. Îl ura pe Joe pentru gura lui mare.

— Deci Joe nu este prea fericit că familia este implicată într-un proces. E posibil ca unele lucruri să devină publice, am spus.

— De ce crezi că urmăresc procesul foarte atent?

Lui Battaglia nu îi plăcea să piardă. Dacă ar fi putut continua o investigație care îl intriga atât de mult, ar fi căutat şi-n gaură de şarpe.

— Cei mai tineri copii – fiica lui Izzy şi băiatul lui Joe. Ei sunt cei care au depus plângere.

— Adică Mona Berk – fiica lui Izzy. Şi vărul ei, Briggs. Au depus plângere împotriva cui?

— Joe Berk.

— Pentru ce anume?

— Lăcomie. Răzbunare. Una dintre ele. Joe şi Izzy au construit imperiul într-o singură generație. Ideea era să-l paseze intact tinerei generații, iar aceştia trebuiau să ştie ce se petrece.

— Şi ce s-a întâmplat?

— După moartea lui Izzy, Joe a început încet-încet să restructureze unele dintre afacerile familiei. Copiii lui mai mari şi ai lui Izzy, au vrut să li se transfere acţiuni şi bani.

— Dar cine a avut de suferit? Adică, de câte miliarde este nevoie pentru a-l mulţumi pe Berk?

— Joe a avut două neveste. La fel şi Izzy. Copiii din prima căsătorie a ambilor au în jur de patruzeci, cincizeci de ani şi sunt foarte apropiaţi – fraţi şi surori, veri de gradul întâi – şi implicaţi în afacere. Cei doi despre care vorbim sunt copiii cei mici din cea de-a doua căsătorie şi în ambele cazuri a fost vorba de divorţuri destul de urâte. Ei reprezintă generaţia tânără şi nu se înţeleg foarte bine cu rudele lor. Din moment ce Joe era cel care se ocupa de afacerile lui Izzy, a început să facă nişte schimbări, foarte rapid – în mare parte pentru a beneficia de ele copiii cei mari.

— Şi Mona a aflat?

— Fiul lui Joe, Briggs, i-a spus. Acum doi ani încă nu se înţelegea foarte bine cu tatăl său. Atunci i-a spus Monei ce se întâmplase. Bănuiesc că acesta este motivul pentru care Joe a încercat să-l aducă din nou pe Briggs sub aripa lui protectoare. Pentru a-l ţine aproape de el şi a-l face să renunţe la proces.

— Pentru ce sumă l-au dat în judecată?

— În jur de cinci miliarde de dolari, Alex, pentru că a intrat în contul ei. Susţine că unchiul Joe i-a golit conturile. Ironia este că înţelegerea pe care a făcut-o Joe Berk cu agenţii federali a fost atât de bună, încât nici în cazul unui proces civil judecătorul nu le poate permite avocaţilor Monei să obţină o derogare de la termenii înţelegerii. Nimeni nu ştie exact câţi bani se află la baza imperiului Berk.

— E greu de crezut că ar vrea mai mulţi bani decât are.

Battaglia a zâmbit.

— Avocații ei îmi spun că nu e vorba de bani. Vrea să fie tratată la fel ca ceilalți copii – vrea să fie tratată ca făcând parte din familie.

— O să te anunț când găsesc fisura din armura lui Joe. Şi te voi pune la curent cu crima de la Operă înainte de week-end.

Şefii altor două birouri erau la uşă pentru a intra la procurorul districtual când i-am spus noapte bună lui Rose. Era aproape ora 18 şi holurile erau goale, majoritatea muncitorilor erau în drum spre casă şi mulți avocați tineri erau încă la birou, gata să înceapă o noapte de cercetări sau de pregătire a unui proces.

Laura îmi lăsase un bilet pe birou, cu trei mesaje telefonice şi un plic alb, livrat prin curier, de la consiliul de administrație al spitalului care îl monitorizaseră pe Selim Sengor în ultima săptămână.

Cele trei telefoane erau personale, aşa că m-am aşezat pentru a mă ocupa de scrisoare înainte de a lua telefonul pentru a-mi face planuri cu prietenii.

În timp ce deschideam plicul, am auzit un zgomot înăuntru. Imediat ce am deschis plicul, hârtia a luat foc în fata mea şi mi-a atins părul şi gulerul bluzei de mătase.

24

Am luat puloverul de pe spatele scaunului şi mi-am înfăşurat capul pentru a stinge flăcările. Nu ştiu dacă din cauza țipetelor mele sau din cauza mirosului de fum au apărut doi polițişti la mine în birou. Unul dintre ei mi-a apucat capul şi l-a pus pe umărul lui, apoi m-a împins înapoi pentru a se asigura că bluza nu mai arde.

— Sunteți bine?

Am dat din cap că da, încercând să mă calmez înainte de a vorbi.

— Stați jos până vă calmați.

Partenerul lui a luat plicul pentru a-l examina.

— Ai grijă cu el, am spus. Vor încerca să ia amprentele.

— Adică nu e al dumneavoastră? Am crezut că poate ați scăpat o țigară şi a luat foc ceva de pe birou.

— Nu. Scrisoarea era plină cu bețe de chibrit. Am auzit ceva în timp ce îl deschideam, dar nu mi-am dat seama ce era.

Polițistul mai înalt s-a aplecat pentru a fi la acelaşi nivel cu biroul, examinând plicul cu vârful creionului.

— Uită-te la asta, Pavone. Nenorocitul a lipit capete de chibrit pe partea care închide plicul şi nişte catran pe partea cealaltă. În momentul în care îl deschizi, plicul ia foc.

Pavone s-a uitat la partea stângă a plicului.

— Ştiți cine l-a trimis? O să chemăm pe cineva să aducă un 61 pentru asta.

61 este numele pe care-l dădeau formularului de plângere penală.

— Ştiu de unde a fost trimis, dar sunt sigură că nu a fost persoana respectivă. Este un caz la care lucrez – o să trimit câțiva detectivi, mulțumesc. Cred că nenorocitul a furat plicuri de la spital. Un fel de a-şi lua rămas bun înainte de pleca din oraş.

— Putem să vă chemăm o maşină?

— Nu am nevoie de ambulanță. Nu mi-a atins corpul, cred. Mi-a pârlit puțin părul. Simțeam o rană pe piele pe sub bluză, dar, din fericire, cei doi nu puteau vedea.

— Putem măcar să vă ducem undeva? Să vă ducem acasă?

Le vedeam tresele de pe guler. Trebuiau să treacă strada mea şi apoi să meargă pe strada 23 pentru a ajunge la secție.

— Sigur. Ar fi grozav.

Am încuiat uşa în urma mea – era locul unei infracțiuni acum – şi am aşteptat momentul în care să mă odihnesc în

scaunul maşinii lor de patrulare pentru a-l suna pe căpitanul brigăzii de la procuratură. I-am povestit ce se întâmplase şi l-am rugat să meargă să fotografieze dispozitivul şi apoi să-l trimită la laborator pentru investigații. Omul de serviciu avea să-i lase să intre. L-am rugat de asemenea să-i povestească lui Paul Battaglia incidentul şi să-i spună că nu era nevoie să mă văd cu el şi că eram bine.

I-am sunat apoi pe Mike şi pe Mercer şi, până au ajuns ei la apartamentul meu, am avut timp să fac şi eu un duş şi să mă spăl pe cap. I-am întâmpinat îmbrăcată cu o pereche de pantaloni de trening şi un tricou vechi, cu o foarfecă în mână, şi m-am întors în baie pentru a-mi tăia părul ars din stânga şi pentru a-mi îndrepta şuvițele din dreapta. Mă simțeam ca la treisprezece ani, când mă tundeam singură şi speram că mama nu îşi va da seama.

Mike stătea în spatele meu, în pragul uşii.

— Miroase ca într-un cuptor aici. Ia mai mult din vârf, a spus, ridicând câteva şuvițe din spate pe care nu le puteam vedea. Unde e bluza?

— Pe pat.

— Mercer, mai bine o iei. Doamne, ce bine că nu porți haine sintetice, a strigat din cealaltă cameră. E o gaură de mărimea încheieturii mele. Ai fi fost prăjită imediat. Lasă-mă să-ți văd pieptul.

Intrase din nou în baie. Am deschis câțiva nasturi şi i-am arătat lui Mike arsura de sub umăr.

S-a uitat la amestecul de culori care deja se formase acolo.

— Măcar de data asta e bine că eşti atât de plată – hmm, atât de mică. Câțiva centimetri în plus şi ți-ar fi luat foc sfârcurile. Acelea mici. Acelea mici şi gustoase. Cred că gustoase.

— Mă înduioşează empatia de care dai dovadă.

— Vrei să-ți fac masaj pe spate?

— Remediul ăsta nu se mai foloseşte de mult. Apă rece. Am stat sub duş zece minute în apă foarte rece. O să fiu bine.

Am clipit când m-am văzut în oglindă şi apoi am continuat cu tunsul părului.

— Eu mă gândeam la ceva mai blând decât apa rece, dar tu eşti şefa.

Cinci minute mai târziu, am intrat în sufragerie, unde mă aşteptau băieții. Au considerat tunsoarea mea un adevărat eşec.

— Are un aer de Sharon Stone, nu crezi, Mercer? O alură prea punk pentru a putea merge la tribunal.

— Nici o grijă. Prima persoană pe care am sunat-o a fost Elsa. Va deschise salonul special pentru mine la ora 7:30.

Prietena mea avea să mă vopsească, iar Nana urma să mă tundă.

— Te-ai cam dat peste cap. Mai întâi mersul la coafor, apoi la poliție. Unde este aparatul de fotografiat? Dacă nu vrei să mergi la doctor, măcar fă câteva poze ale rănii.

Am mers în dormitor pentru a căuta aparatul digital şi când m-am întors i l-am dat lui Mercer.

— Este un mister pentru dumneavoastră, domnule Chapman? Sengor probabil a conceput totul când stătea acasă şi se gândea la arest. I l-a dat lui Alkit când a plecat şi l-a pus să-l trimită prin sistemul de livrări al spitalului. Nimeni nu s-a uitat la un plic livrat de spital. Cel care l-a livrat a semnat la recepție şi probabil Laura era acolo când a sosit.

— Arată-mi ceva, Coop, a spus Mike, în timp ce Mercer mă punea să stau lângă peretele alb pentru a face fotografii. Ți-am adus un cadou binemeritat.

Când Mercer a terminat, ne-am întors în sufragerie unde Mike pregătise băuturi pentru ei şi mie mi-a dat o sticlă cu o fundă roşie.

— Ce-i asta?

— Era timpul pentru ceva bun. Este un whisky de calitate. Nu e nevoie să faci mutre. Este din Scoția. Isle of Islay.

Am încercat să pronunț numele lung al firmei înainte ca Mike să-mi ia sticla din mână, să o desfacă şi să-mi pună în pahar.

— Tipul de la magazin mi-a spus că este de o mare finețe. Nu glumesc, aşa mi l-a descris. Este mai vechi şi mai costisitor decât multe dintre băuturile de care ai avut parte până acum. La naiba, eşti mai veche şi mai costisitoare decât atunci când te-am cunoscut.

Mercer se uita la sticlă în timp ce eu gustam din băutură. A fluierat încet.

— Mai încet cu chestia asta, Alex. Omul ți-a cumpărat o sticlă de whisky vechi de douăzeci de ani.

— Eşti nebun? l-am întrebat pe Mike. Cred că te-a costat...

— Hei, e bun de ceva? Numai asta contează în seara asta.

— E divin, am spus, afundându-mă în pernă, bucurându-mă de savoarea băuturii. Ştiam că acest cadou scump era felul lui Mike de a-mi mulțumi pentru că încercasem să-l scot din starea proastă şi l-am savurat de două ori mai mult.

Televizorul era pornit şi Mercer a dat volumul mai tare ca să auzim când Alex Trebek anunța ultima categorie de la *Jeopardy*!: „Conducători militari”.

M-am aşezat pe canapea cu două perne sub cap.

— Cred că e ziua ta norocoasă. Poți să te bucuri de cadou.

— Dublu sau nimic, a spus Mike, punând bancnota de douăzeci de dolari pe podea. Câştigătorul face cinste cu cina. Ce spui, blondino? Oriunde vrei să mergem. Putem să mâncăm un burger dublu la Swifty, peste drum, sau să mergem cu maşina la Patroon şi să îţi cumpăr cea mai mare friptură.

Mă jucam cu părul.

— Mă vezi pe mine mergând la Swifty? Acolo sunt cele mai bine îmbrăcate şi cele mai frumos coafate doamne din Manhattan şi eu să intru acolo aşa? Nu, mulţumesc. Sunt prea nervoasă pentru a merge undeva.

Mike a comandat nişte pizza în timp ce Trebek spunea întrebarea.

— Editorul biografiei marelui general american Ulysses S. Grant.

Doi dintre cei trei concurenţi păreau să fie departe de a ghici răspunsul, în timp ce al treilea scria ceva pe ecranul său.

— Urăsc când face lucruri din astea, a spus Mike. Răspunsul nu are nici o legătură cu istoria militară.

— Nici o idee? l-a întrebat Trebek pe concurentul din mijloc care nu scrisese nimic.

— Poate e o întrebare capcană. De ce ai avea nevoie de cineva care să-ţi editeze povestea vieţii? Eu cred că e vorba de Grant, a spus Mike, de parcă ar fi vorbit cu Trebek.

— Mercer, vrei să intri în competiţie sau vrei să-ţi uşurez suferinţa? am spus, ducând mâna spre cei patruzeci de dolari de lângă picioarele mele.

— Haide.

— Îmi pare rău, a spus Trebek. Nu acesta este răspunsul. Cine...

— Cine a fost Mark Twain? am întrebat.

— ...a fost Mark Twain? Vă puteţi închipui? a spus Trebek. Autorul unuia dintre cele mai frumoase romane

americane a editat şi publicat memoriile unuia dintre cei mai mari generali. E ceva, nu-i aşa?

— Au fost un cuplu destul de ciudat, am spus, dar erau prieteni.

— Tu eşti cea care vorbeşte de cupluri ciudate?

Telefonul a sunat şi am strâmbat din nas în timp ce Mike încerca să-mi dea receptorul.

— Nu vreau să vorbesc cu nimeni. Lasă-l să sune.

S-a uitat la număr şi a apăsat pe speaker.

— Reşedința Alexandrei Cooper.

Mi-am pus paharul jos şi am dat din mâini în fața lui Mike în timp ce mimam un NU cât se poate de hotărât.

— Nu, domnule, eu sunt valetul. Da, domnule B, sunt Mike Chapman. Ea este... este la vecinul de vizavi. Vă puteți imagina? A rămas fără whisky. Da, e bine. O să vă povestească mâine dimineață.

Mike i-a descris procurorului districtual plicul şi a vorbit despre cei doi suspecți – Sengor şi Alkit – care l-ar fi putut trimite.

— Cum spuneți dumneavoastră, domnule B. Sigur, pot sta în noaptea asta aici, nici o problemă. Nu cred că o să apară cineva la uşa domnişoarei Cooper cu explozibil pe o plăcintă, dar dacă vă face să vă simțiți mai bine, o să stau cu ochii pe ea, a spus Mike. Da, ştiu la ce vă referiți. Uneori are mai multe probleme decât merită. Trebuie să fiu de acord cu dumneavoastră.

M-am dat jos de pe canapea în semn de protest.

— Sunt doi portari jos, 24 de ore din 24. Chiar nu cred că...

— Nu-ți da ochii peste cap la mine, blondino. Până nu aflăm dacă pot fi luate amprente de pe ce a mai rămas din plic, procurorul vrea să fie sigur.

Mi se făcuse cam foame şi, când a venit pizza, am mâncat o felie în timp ce Mike şi Mercer au devorat restul.

Puțin înainte de ora 9, Mercer a primit un telefon de la unul dintre colegii lui de la Victime Speciale, care stătea la câteva blocuri depărtare de mine. Se întorcea de la laborator cu copii după casetele lui Sengor şi voia să ştie dacă doream să ne uităm la ele înainte de a-l aresta pe prietenul lui, Alkit. Mercer a coborât şi s-a întors cu şase casete.

— Vrei să vezi ce avem?

— Cred că ar fi mai bine să ne uităm la cea de vinerea trecută. Sunt marcate în vreun fel?

— Da, toate, a spus Mercer, luând caseta respectivă şi introducând-o în video.

Se poate ca Sengor să fi activat camera video în momentul în care victimele erau conştiente. Primele câteva secunde arată secvențe cu cele două paturi goale, în aşa fel încât se vedeau aşternuturile. Mercer fusese în apartament în seara în care Segnor a fost arestat, aşa că ne-a putut descrie raftul din partea opusă patului, în care fusese ascunsă camera, printre cărțile de medicină.

Pe fundal se putea auzi un CD-player care schimba discurile şi apoi vocea lui Kris Kristofferson care cerea ajutorul cuiva pentru a putea trece peste noapte. Sengor a intrat în cameră cu Jean Eaken în brațe. Era dezbrăcat, iar ea era cu hainele pe care le purtase când o cunoscusem eu vinerea trecută.

Doctorul a pus-o pe cel mai apropiat pat, a micşorat lumina din cameră şi a dat drumul la înregistrare – foarte mândru de el, admirându-şi erecția.

Jean Eaken nu s-a mişcat. Sengor a ridicat-o de umeri şi i-a scos puloverul pe cap. I-a desfăcut sutienul şi i-a dat bretelele jos, una câte una. Mormăia ceva acum, vorbea cu ea în timp ce o dezbrăca, dar nu puteam auzi ce spunea. A lăsat-o să cadă pe spate, apoi s-a ridicat şi a tras un fum – probabil era marijuana – dintr-o țigaretă de pe noptieră,

înainte de a se apuca din nou de treabă, dându-i jos pantalonii.

Mike văzuse destul.

— Necrofilie. Nu am văzut nimic mai dezgustător. Cum puteți să vă uitați la aşa ceva? Singura diferență dintre a face sex cu un cadavru şi acest lucru este că în cazul de față e vorba de un trup cald. Vă spun eu: voi, cei care vă ocupați de astfel de infracțiuni, nu sunteți în toate mințile. Cel puțin ăia cu care am eu de-a face sunt morți. Nu văd nimic, nu simt nimic. Făptaşul nu poate spune „Eu nu comit nici o crimă". Este moarte curată, indiferent unde se întâmplă. Chestiile astea? Cum poți să te uiți la aşa ceva? Nu e de mirare că viața ta sexuală e inexistentă, Coop.

Mercer a oprit caseta.

— Aici avem un tip care ne oferă la pachet toată povestea acolo. Trebuie să ne uităm, să fim siguri că nu ne-a scăpat ceva. Ştii lucrul acesta.

Mike era în bucătărie, ținând într-o mână votca, iar cu cealaltă căutând înghețată în congelator, probabil singurul produs pe care-l putea găsi în casa mea.

— Da, e ceva cu voi doi de stați împreună în sufragerie cu acest – acest lucru dezgustător – şi vă uitați la casetă de parcă ați fi la cinema, fapt care este de-a dreptul...

— Călugărițele alea au făcut treabă bună cu tine, Mikey, am spus. Mă mir că mai poți rosti „act sexual". Ce să mai vorbesc de *a face* aşa ceva.

— Ce te face să crezi că nu mai fac asta? Tu o să fii ultima care va afla. Vă spun eu, v-ați uitat şi v-ați excitat, vedeți? Nici nu ar trebui să vorbiți aşa.

— Mercer şi cu mine trebuie să ne uităm la caseta asta şi la celelalte de felul acesta, la fel cum tu trebuie să mergi la autopsie.

— Ei bine, aş face asta în fiecare zi. Anunțați-mă când ați văzut destule probe în cazul acesta. Ştiu că vă place să îi

şocaţi pe judecători, dar de data asta mi se pare că aţi întrecut măsura.

Am intrat în sufragerie să-l văd. S-a aşezat într-un fotoliu, a luat toţi fulgii de ciocolată din cutie şi apoi a pus picioarele pe măsuţa de cafea.

— Acum nu mai am nevoie decât de nenorocit pentru a-l acuza.

Mercer a venit cu mine, dar stătea în spatele lui Mike.

— O să plec acasă. Vrei să-i duc copiile lui Max? Cred că ea şi internii tăi ar putea să le sorteze şi să vadă dacă mai sunt şi alte victime pe care trebuie să le căutăm.

— Bine. (M-am sculat pentru a-l conduce la uşă şi l-am sărutat în semn de noapte bună.) Mulţumesc că ai stat cu mine. A fost destul de înfricoşător să văd mingile alea de foc care veneau spre mine. Ai mai văzut aşa ceva?

— S-a mai întâmplat acum doi ani la biroul guvernatorului. Iggy, nu-i aşa? l-a întrebat Mercer pe Mike. Îţi mai aduci aminte de prizonierul ăla din Mexic care a făcut cincizeci de astfel de scrisori şi le-a trimis guvernatorilor tuturor statelor?

Mike a încuviinţat.

— Da, a continuat Mercer. Cinci secretare s-au ars la fel ca tine. Celelalte mici bombe au rămas în corespondenţă şi aveau acelaşi scop. Nu e greu să faci aşa ceva, Alex.

— Îmi spui ceva despre amprente mâine dimineaţă?

Mercer a făcut un semn spre părul meu.

— Ai grijă la coafor – de restul mă ocup eu.

— Mai vrei o porţie? l-am întrebat pe Mike după ce am închis uşa şi am pus zăvorul.

— Sigur că da. Ne uităm la ştirile de la ora zece şi apoi e ora de culcare pentru tine.

— Mie îmi convine, doctor Chapman. Chiar mi-e somn. Poţi să dormi în camera de oaspeţi.

— Am mai dormit pe canapeaua asta. E foarte bine.

— O să-ți aduc o pătură să pui pe tine. Vrei şi un halat?

— Rozul nu e culoarea care îmi vine cel mai bine.

— Nu, vreau să spun. Am unul... mai vechi...

— Chiar crezi că aş vrea să mă îmbrac cu vreo vechitură pe care a lăsat-o aici vreunul dintre foştii tăi iubiți? Nu, mulțumesc – s-ar putea să cred că am dreptul la mai mult şi atunci unde am ajunge? Am dormit şi mai prost de atât. Tu încearcă să te odihneşti.

Am început să casc înainte de rubrica meteo şi i-am spus noapte bună în timp ce mergeam spre dormitor să mă culc.

Pe la ora patru însă eram trează şi mă învârteam de pe o parte pe alta. Visasem ceva legat de Natalya Galinova, un coşmar în care îmi apăruse trupul ei aşa cum îl văzusem în gaura aceea la Operă. A fost o imagine atât de reală, încât pentru un moment nu am ştiut dacă dormeam sau nu, aşa că m-am ridicat şi m-am dus la baie să beau o gură de apă şi să schimb peisajul.

Am luat un halat pe mine şi m-am dus în picioarele goale în sufragerie să văd ce face Mike. Era pe canapea, cu sticla de votcă pe jumătate goală lângă pahar. Era probabil modul în care reuşea să adoarmă de când murise Val.

Am luat o pernă de pe fotoliu şi am pus-o pe podea lângă el, odihnindu-mi capul pe canapea, urmărind cu degetul modelele de pe covorul persan. Speram să mă plictisesc şi să pot adormi din nou.

Imaginile filmate în care Sengor o viola pe Jean Eaken erau greu de uitat.

Versurile lui Kristofferson din fundal se repetau în mintea mea. La naiba cu ziua de mâine, mă gândeam, eu în noaptea *asta* am nevoie de un prieten.

N-a mers nimic. M-am uitat cum se lumina cerul. Indiferent de demonii cu care mă luptam, problema principală era că fusesem atât de răscolită de evenimentele

din acea săptămână – şi de scrisoarea bombă – încât cel puţin de data asta nu mai voiam să fiu singură.

La ora 6:45 m-am decis să fac un duş şi să mă îmbrac. Am lovit din greşeală unul dintre picioarele lui Mike în timp ce mă ridicam şi s-a trezit.

— Scuză-mă, nu am vrut să te trezesc.

S-a uitat la ceas.

— La naiba. Mai bine ne mişcăm dacă vrei să devii prezentabilă azi. Ce-i cu perna? De când stai aici?

— Zece, cincisprezece minute. Eram puţin îngrijorată. O să mă grăbesc.

— Vreau să trecem şi pe la mine să fac un duş. Bine? S-a întâmplat ceva de ai venit aici? Vrei să vorbim?

— Nu. Cred că am dormit destul. Nu sunt obişnuită să mă culc atât de devreme.

Nu a văzut expresia de pe faţa mea când am plecat. În drum spre ieşire, Mike s-a oprit să ia ziarele. Pe prima pagină din *Times* se vorbea despre Selim Sengor, iar cei de la *Post* nu au putut să nu pună un titlu mare: DOCTORUL TURC ÎŞI IA ZBORUL.

Eram în faţa blocului lui Mike, în maşină, când i-a sunat pager-ul. A sunat înapoi şi a părut mulţumit de mesaj.

— A fost analizată mănuşa bărbătească găsită lângă Natalya Galinova.

— Cea pe care au găsit două tipuri de ADN?

— Da.

— Tipul de ADN din interior se potriveşte cu cel al lui Joe Berk.

— Joe Berk? Ce probă au folosit? De unde au avut profilul pentru a face o comparaţie?

— Paharul de plastic pe care nu voiai să-l iau de la el din apartament, Coop. Trebuie să găseşti o lege pentru a putea folosi lucrul acesta. Fă totul legal. Îmi pare rău că te pun să procedezi aşa, dar o să-ţi facă bine să cauţi.

25

— Te-am rugat să arunci naibii paharul. De ce rişti să pierzi probe pentru a face pe durul? l-am întrebat pe Mike.

— Hei, prima dată când am fost în apartamentul lui Berk sperai să iei câteva fire de păr, nu?

— Nu am făcut asta, nu-i aşa?

— Gunoi. Am luat paharul pentru că era bun de pus la gunoi. Spune-le asta scorţoşilor care stau în juriu şi care nu ar putea deosebi o crimă de o petrecere. Hai să ieşim din maşină.

— Te aştept aici.

— Battaglia mi-a spus să fiu cu ochii pe tine. Am ajuns până aici şi nu am de gând să fii o ţintă vie la colţul străzii. Nu mai fi bosumflată din cauza ADN-ului lui Joe Berk. Avem ce ne trebuie, nu-i aşa?

L-am urmat pe Mike pe treptele care duceau la etajul cinci al apartamentului. Era garsoniera pe care o numise „sicriul", pentru că era foarte mică şi foarte întunecată. De la moartea lui Val, această poreclă era un lucru care îi aducea aminte mereu de pierderea celei dragi.

— Aruncă lucrurile alea şi stai jos, a spus, arătând spre un scaun din colţul camerei. A luat haine curate din dulap şi s-a dus în baie să facă duş.

Dezordinea din locuinţă era uimitoare. În timp ce maşina lui era plină de pahare goale de cafea şi ambalaje de mâncare, imaginea lui Mike – de obicei cu o vestă, cămaşă cu nasturi şi o pereche de blugi şifonaţi – era foarte bine reflectată de apartamentul lui.

Am început să-i pun şosetele şi chiloţii în coşul de rufe.

Mult mai deranjantă decât mizeria era faptul că transformase apartamentul într-un fel de altar pentru Valerie. Peste tot erau fotografii ale ei şi tot felul de obiecte care îi aparţinuseră erau aşezate pe rafturi. Cărţi de

arhitectură puse peste colecția de biografii istorice a lui Mike şi cochilii exotice pe care le adusese din vacanța ei din tropice. Nu ştiu dacă Val dusese toate aceste lucruri în apartamentul lui Mike sau le luase el de la ea din casă şi le pusese acolo după moartea ei.

M-am aplecat pentru a mă uita la o fotografie a lui Val pe care nu o văzusem niciodată. Era o imagine luată de aproape în care îi zâmbea fotografului – cel mai probabil Mike – de sub o pălărie de base-ball inscripționată NYPD. Mi-a fost ruşine când mi-am dat seama că făceam comparații superficiale – cât de mult semănau trăsăturile ei cu ale mele şi cât de frumoasă era. M-am ridicat şi am şters-o de praf cu mâneca.

Erau şi haine de-ale ei – câteva pulovere colorate erau în dulap lângă cele negre ale lui Mike, sandale aliniate lângă pantofii lui şi o rochie de culoarea lavandei atârnată de scaunul pe care mi-l oferise mie.

Îndreptam aşternuturile de pe patul nefăcut probabil de câteva zile când Mike a ieşit din baie.

— Ce faci?

— Putem să venim mai târziu să aranjăm puțin pe aici.

— Nu e Palatul Buckingham, Coop. Aşa trăiesc eu, bine?

— Nu erai aşa.

— Multe lucruri nu mai sunt cum erau înainte. Haide, gata.

— Vrei să... să te ajut să sortezi unele din lucrurile lui Val?

S-au uitat la mine de parcă aş fi spus un lucru nebunesc, ceva de neimaginat.

— Poți s-o laşi baltă? Nu sunt pregătit. Poți face un efort să înțelegi chestia asta? Poți?

Am deschis uşa şi am coborât. Nu cred că Mike ar spune ceva pentru a mă răni intenționat, dar a fost destul de dureros ce a zis.

— Mai bine decât crezi.

Am citit articolele din presă despre Sengor în timp ce Mike a condus pe scurta distanță dintre strada 56 și Park Avenue, aproape de clădirea în care își mutase Elsa salonul de coafură. Am luat mai multe cafele de la un chioșc de la colțul blocului.

Elsa a venit pentru a ne trece de cei de la poartă și am luat liftul. A scrâșnit din dinți când mi-a văzut părul, chiar înainte de a ne saluta, și am mers în salonul unde lucrau stiliștii. Eram prietene de câțiva ani și mă bazam pe relația noastră și pe talentul ei.

— Trebuie să fii vrăjitor pentru treaba asta, a spus Mike. Dar e de nesuportat dacă nu este îndeajuns de blondă, așa că ai grijă de ea.

Elsa a intrat în depozitul de produse pentru a amesteca vopselele și a venit cu coafeza mea, Nana.

— Ia uite, e Nana din Ghana, a spus Mike, ridicându-se pentru a o îmbrățișa. E un fel de congres azi, nu? Toată lumea e aici pentru a-i repara lui Coop părul pârlit.

Nana i-a zâmbit lui Mike cu zâmbetul ei larg și s-a uitat la ceafa lui.

— Cât aștepți tu, Alex, cred că trebuie să te aranjez și pe tine, domnule polițist, a spus cu accentul ei din Africa de Vest. Vino cu mine.

— Speram să spui asta.

Au mers în față și i-am povestit Elsei ce mi se întâmplase ieri, timp în care îmi punea șuvițele în folie de aluminiu.

După ce m-a vopsit, Nana a încercat să repare dezastrul pe care îl făcusem încercând să mă tund singură. Era aproape ora 9 când am plecat cu Mike de la coafor și am mers la birou.

Laura mă aștepta la ușă când am intrat, cerându-și scuze pentru că lăsase scrisoarea ucigașă pe masă.

— Nu aveai de unde să ştii. Nu trebuie să te învinovăţeşti. Slavă Domnului că nu ţi s-a întâmplat ţie – nu sunt bună de nimic fără ajutorul tău, am spus, încercând să destind atmosfera.

— Battaglia vrea să te vadă. A spus că trebuie să te duci imediat ce ajungi aici, pentru că pleacă la Washington ca să depună mărturie într-o audientă la Senat privind controlul armelor. A spus imediat.

— Vii? l-am întrebat pe Mike.

S-a aşezat la birou şi a pus un şervețel sub gogoaşa pe care se pregătea să o mănânce.

— Omul nu m-a chemat pe mine. Eu mănânc acum.

Battaglia îşi făcea diplomatul, gata să plece la aeroport.

— Cum te simți?

— Bine, mulțumesc. A fost o sperietură pe cinste.

— Aţi aflat ceva legat de Metropolitan?

— Nimic în plus față de ce ți-am spus ieri. Doar faptul că o mănuşă găsită în apropierea cadavrului Talyei are ADN-ul lui Berk.

Trabucul lui Battaglia s-a mişcat la auzul veştii.

— Interesant.

— Nu te entuziasma prea tare, Paul. Nu vreau să-ți ascund nimic, dar s-ar putea să fie o mică problemă în legătură cu treaba asta. O să găsim o cale legală de a lua o probă. Chapman a cam sărit calul luând proba aceasta.

— De aia îmi place de el. Du-i un trabuc de la mine, te rog, dar uită că mi-ai spus vreodată lucrul acesta. Vreau să ştiu numai varianta legală. O să îmi imaginez că acesta e doar rezultatul unei gândiri pozitive.

— Mike şi cu mine mergem la Berk după-amiază. O să vedem ce are de spus. Ştiu că ți-am promis ceva până sâmbătă, dar...

— Nu de asta te-am întrebat. De ce nu pleci din oraş câteva zile, dacă tot nu se întâmplă nimic? Sarah se poate

ocupa de arestarea lui Carido dacă îl prind, a spus Battaglia, vorbind despre adjunctul meu. Doctorul turc nu mai este în raza ta de acțiune, iar Mike se ocupă de cazul de la Operă. Pleacă de lângă toate astea câteva zile. Relaxează-te.

Se uita la coafura mea ciudată în timp ce vorbeam.

— Plănuisem să merg la Vineyard mâine seară, ca să deschid casa pentru noul sezon. Nu aş vrea să plec cu tot ce se întâmplă acum.

— Pleacă în seara asta, bine? Aşa n-o să fiu nici îngrijorat că se ține cineva după tine. Dacă avem nevoie de tine până luni, putem veni acolo.

Am ieşit din birou amândoi şi i-am mulțumit pentru zilele libere, conştientă de faptul că era bine şi pentru el să plec, aşa că nu aş mai fi fost asaltată de presă cu tot felul de întrebări despre cele trei cazuri care dețineau capul de afiş al ziarelor.

Mike stătea cu picioarele pe masă, citind rubrica sportivă în timp ce mă aştepta să vin de la Battaglia.

— I-ai arătat arsura?

— Nu m-a întrebat, aşa că nu i-am spus nici eu nimic. M-a încurajat să plec la țară mâine, dar asta depinde de ce zici şi tu.

I-am dat trabucul.

— Sunt de acord cu Battaglia, a spus Mike, mirosindu-l şi apoi băgându-l în buzunarul de la haină. Îl putem surprinde pe Joe Berk cu o vizită şi apoi mă pot duce la Operă să-i ajut pe băieți. O să te duc la aeroport după-amiază. Nu sunt zboruri directe până acolo, aşa că va trebui să treci prin Boston şi apoi să iei de acolo o cursă locală de pe aeroportul Logan.

— Scuză-mă, Alex, a spus Laura din uşă, este o tânără jos în hol. A citit povestea lui Sengor din ziar şi vrea să

vorbească cu asistenta procurorului despre ceva ce s-a întâmplat luna trecută. Crede că a fost drogată într-un club.

— De el?

— Nu, nu. S-a hotărât să vină datorită acestui caz.

— Fă-mi o favoare. Găseşte pe cineva din departament să vorbească cu ea, te rog.

De fiecare dată când un caz de genul acesta devenea public, femeile care nu spuseseră nimănui nimic ieşeau din anonimat, dornice să vadă dacă reclamațiile lor pot sta la baza formulării unor acuzații. În cazurile de violuri facilitate de medicamente, faptul că nu ajungeau la timp la medic şi nu li se luau probe era, de obicei, fatal. Nu m-ar surprinde faptul că învinovățirea doctorului Sengor va aduce un val de plângeri care să-i țină ocupați pe cei patruzeci de asistenți din departament.

Cinci minute mai târziu m-a sunat Laura.

— Au înnebunit telefoanele azi, Alex. Acum e doctorul Thorp – de la Grădina Botanică din New York. Vrei să răspunzi?

— Da.

Am ridicat receptorul şi m-am prezentat interlocutorului.

— Mi s-a spus să vorbesc cu dumneavoastră în legătură cu analizele particulelor de frunză care au fost aduse ieri de poliție.

— Vă deranjează dacă vă pun pe speaker? Lângă mine este detectivul care se ocupă de caz.

— Bine, dar cred că ar fi mai bine să veniți la mine la birou.

Puține locuri în oraş erau mai frumoase decât Grădina Botanică, iar ultimele vizite mi-au satisfăcut cu vârf şi îndesat curiozitatea.

— Poate ar fi mai bine să ne spuneți la telefon despre ce este vorba, dacă nu vă supărați.

— Am studiat frunza şi sincer să fiu nu vezi prea des astfel de plante.

— Ce este, doctore Thorp? am întrebat, în timp ce Mike îşi scosese agenda şi căuta câteva file libere pentru a lua notiţe.

— *Pycanthemum torrei,* domnişoară Cooper.

— Poftim?

— *Pycanthemum torrei.* Este o plantă foarte rară. De fapt este CD.

Am dat din cap spre Mike, care s-a aplecat să vorbească.

— Uite ce e, doctore, nu suntem la ora de latină. Eu sunt poliţist.

— Aşa vorbim noi botanişţii. CD înseamnă că este o plantă pe cale de dispariţie. Mai este cunoscută ca „menta muntelui Torrey".

După numele plantei ne-am dat seama imediat de unde provenea mirosul acela de mentă de pe scenă.

— Şi în Manhattan ar fi greu de găsit aşa ceva? am întrebat.

— Nu greu, domnişoară Cooper. Imposibil. Nu creşte pe insulă.

— Unde creşte?

— Din câte ştim, sunt numai zece locuri în lume unde creşte. Este un loc pe Staten Island care se cheamă Parcul de Stat al Gropii de Argilă. Puteţi verifica la Departamentul pentru Conservarea Naturii de la primărie. A fost un mare scandal anul trecut în legătură cu construirea unui complex comercial pe acel loc. Au fost proteste din partea ecologiştilor. Această mică plantă a pus în dificultate construirea unui complex de o sută de milioane de dolari.

Mike scria numele.

— Alt loc?

— High Mountain, domnule detectiv. Mentei îi merge bine în munţii Watchung. Ştiţi unde e?

Eu am spus că nu, iar Mike a răspuns în acelaşi timp:

— Da, doctore. Peste râu, în New Jersey, nu? O să-i arăt eu. Altundeva în nord?

— Nu. Nu. Acestea sunt singurele două zone. Facem însă cercetări. Ne-ar plăcea să găsim mai multe locuri.

— Vă mulţumim pentru ajutor, a spus Mike, terminând conversaţia.

— Ce nu ştiu despre Munţii Watchung şi ar trebui?

— Este o rezervaţie naturală care oferă una dintre cele mai frumoase privelişti asupra oraşului. Dacă ai fi fost mai atentă la orele de istorie ai fi ştiut că are cele mai înalte creste de pe valea râului Hudson şi că soldaţii care au luptat la revoluţie le-au folosit pentru a semnaliza împotriva trupelor britanice.

— E bine de ştiut, dar...

— Iar în al doilea război mondial, armata a pus trupe antiaeriene mobile pe crestele munţilor acestora în cazul în care naziştii ar fi trecut oceanul. Ar fi trebuit să ţină lucrurile alea acolo ca să-i întâmpine pe ticăloşii din Al Qaeda în 2001. Mulţi oameni la care ţin ar fi putut să fie încă în viaţă.

— Unde în New Jersey, Mike?

— Eu vorbeam serios, Coop. Peste râul Hudson. Îţi spun ce mai e acolo. Adăposturi din stânci – peşteri pe care indienii le-au folosit de sute de ani.

— Şi?

— Nu e foarte departe de locul unde locuieşte prietenul tău speologul.

— Cine?

— Chet Dobbis. Directorul artistic de la Met. Alpinist, colecţionar de peruci, fostul iubit al Natalyei Galinova. Poate a avut puţină mentă pe bocanci.

26

Locotenentul Peterson ne aştepta când am ajuns la Operă. Membrii echipei operative erau în continuare împrăştiaţi în tot holul, iar după carnetele pe care luau notiţe păreau să fie o mulţime de oameni de la ultima noastră vizită. Am luat două scaune, le-am pus lângă perete şi am început să vorbim despre ultimele noutăţi.

— Ce aţi aflat legat de ADN-ul lui Joe Berk? a întrebat Peterson.

— Un motiv în plus pentru a fi atenţi în privinţa lui. Ar putea fi primul pas în descoperirea unei cauze.

— Nu putem însă folosi acest lucru, a spus Mike. Va trebui să atacăm problema pe altă cale.

— O să-l fac să mă scuipe. Nu va dura prea mult. Dar Chet Dobbis este la fel de promiţător ca Berk.

— Uşurel, Chapman, a spus locotenentul întinzându-se să ajungă la un bloc-notes. Când m-ai sunat acum o oră cu veşti despre planta aceea rară i-am triat pe cei de aici – am găsit cel puţin şaizeci de oameni care stau în Jersey, în partea de nord, şi alţi cincizeci pe Staten Island.

— Câţi dintre aceştia nu ar fi trebuit să fie la operă vineri seară?

— În mare? Cam treizeci dintre ei. Dar acum trebuie să verificăm încă o dată, luând în considerare şi rezervaţia şi munţii Watchung. Asta pe lângă oamenii cu care a intrat Galinova în contact în viaţa ei personală.

— Câţi criminali faimoşi au fost graşi? a întrebat Mike.

Peterson şi cu mine ne-am uitat la el întrebător.

— Ca David Berkowitz, fiul lui Sam. El era grăsuţ. Barbă-albastră apare mereu în desene destul de plinuţ. Fatty Arbuckle – cred că numele spune totul. Gândeşte-te, dar cei mai mulţi criminali sunt slabi şi răi.

Peterson l-a ignorat pe Mike şi s-a întors să verifice câteva informaţii, iar eu încercam să-mi dau seama unde bătea.

— Malvo şi Mohamed – ţintaşii de la Washington – ei erau slabi. Fraţii Menendez – slabi. O.J. – bine făcut, dar nu gras. Ma Barker – nu era gras. Nu mă pot gândi la mulţi criminali graşi.

— Nu te-ai uitat niciodată la *Clanul Soprano*? a întrebat Peterson. Tony S., Big Pussy... Au o grămadă de criminali supraponderali.

— Acolo e televiziune. Dillinger – slab ca o scândură. Manson – slăbănog. Bundy, Dahmer, vânzătorul acela de îngrăşăminte din Modesto care a dat o reputaţie proastă numelui tău – toţi slabi.

— Poate dacă mi-ai spune unde vrei să... am început.

— Pentru că în spatele tău, Coop, a spus Mike, arătând spre uşa de sticlă, este un porc mincinos care arată ca un maniac şi cred că te urmăreşte.

Am întors capul şi l-am văzut pe Rinaldo Vicci, cu eşarfa lui de mătase, stând în afara încăperii elegante care fusese pusă la dispoziţie pentru investigaţii. Eram la nivelul scenei teatrului gol, deci acesta era singurul motiv pentru care stătea la pândă.

I-am zâmbit şi i-am făcut cu mâna, dar el a dat din cap dintr-o parte în alta.

— Aruncă-i o momeală, Coop. Du-te şi vezi ce vrea.

M-am ridicat de la masă şi am ieşit pe hol. Uşile sălii principale erau deschise, iar orchestra făcea repetiţii la *Aida* şi se auzea în toată încăperea.

Vicci a mers în faţa mea de-a lungul peretelui de sticlă.

— Mulţumesc, signora Cooper. V-am văzut intrând mai devreme şi vreau să vă întreb ceva.

Era unul dintre acei oameni care nu pot stabili un contact vizual. Se uita la faţa mea când vorbeam, dar

privirea lui era undeva lângă mine, dându-i un aer ciudat şi punându-i la îndoială credibilitatea.

— De ce sunteți azi aici, domnule Vicci? Adică de ce la Met?

A făcut un semn în direcția scenei cu capătul eşarfei.

— E vorba de un nou tenor pe care îl reprezint. O să dea o probă pentru rolul Radames. Signor Dobbis a fost îndeajuns de îngăduitor să mă lase să stau la repetiții.

Vicci a mers puțin înspre fereastră şi se uita la cei care se plimbau în aerul dimineții de primăvară.

— Îmi pare foarte rău pentru fată, domnişoară Cooper. Am tot sunat la spital, dar nu vor să îmi spună nimic pentru că...

— Lucy DeVore?

— Da, bineînțeles. Domnişoara Lucy. Nu vor să-mi spună nimic despre starea ei pentru că nu sunt rudă apropiată. O să supraviețuiască?

— Doctorii speră că da, domnule Vicci. Eu cred că o vor scoate din comă săptămâna viitoare. Voi nu vreți să colaborați cu noi, aşa că sper că ea ne va putea spune mai multe. Nu va muri, dacă asta sperați. Doctorii încearcă doar să-i facă durerea suportabilă.

Vicci a tuşit şi timp de câteva secunde şi-a dres glasul. Părea că vrea să tragă de timp, căuta ceva prin buzunar şi dădea impresia că nu poate vorbi. Când a reluat discuția, vocea i s-a îngroşat brusc, iar Vicci se juca cu un colț al eşarfei.

— Bineînțeles că nu vreau să moară! Ce gând teribil! O bomboană?

— Nu, mulțumesc. Aşteptam nişte veşti de la dumneavoastră despre Lucy, asta după ce verificați dosarele din birou. Ați găsit ceva despre cum a ajuns la dumneavoastră?

Vicci a închis ochii şi şi-a şters fruntea de sudoare cu mâna.

— Sunt într-o situaţie foarte critică, signora. Mă tem că dacă voi sufla ceva, îmi voi face duşmani.

— Ceea ce-mi veţi spune cu privire la acest caz este strict confidenţial. Nimeni nu va afla că dumneavoastră aţi fost sursa acestei informaţii.

Stăteam în locul cel mai la vedere din interiorul clădirii Operei, dar părea că nu ne remarcase nimeni.

— Am înţeles de la ceilalţi martori că dumneavoastră l-aţi invitat pe Hubert Alden să vină la audiţie în ziua aceea. De fapt, ştim că domnişoara Galinova – Talya – ar fi trebuit să fie în leagănul acela, nu Lucy DeVore.

Vicci a încetat să se mai joace cu colţurile eşarfei şi aproape s-a înecat cu bomboana. Comentariul meu a avut efectul dorit. Voiam să ştie că ceilalţi martori au fost cooperanţi, chiar dacă nici unul dintre ei nu ne-a dezvăluit atât de multe pe cât îmi doream.

Vicci şi-a dres glasul încă o dată.

— Asta e – cum îi spuneţi dumneavoastră – o afacere neiertătoare, domnişoară Cooper. Actori, cântăreţi, dansatori – bărbaţi şi femei, deopotrivă – fiecare zi a vieţii lor este o audiţie. Toate întâlnirile lor, toate apariţiile publice le sunt observate cu atenţie. Sunt roluri de obţinut, roluri de dat...

— Galinova dorea să dea o probă pentru Mona Berk?

În timp ce-şi făcea o cruce, Vicci îşi muşca buza.

— Joe Berk m-ar ucide dacă ar şti că eu am aranjat întâlnirea asta. De aceea eu şi Talya am inventat povestea cu concedierea mea. Talya a fost cea care a sunat-o pe Mona, pe logodnicul Monei, de fapt, pe Ross Kehoe.

— Cum l-a cunoscut Talya pe Kehoe?

— Cu mulţi ani în urmă, bănuiesc, când el lucra pentru Joe Berk.

— Ross Kehoe a fost angajatul lui Joe, iar acum este logodit cu Mona Berk? Pun pariu că unchiul Joe nu este prea încântat de asta. Ce făcea pentru Joe?

Vicci părea că nu ştie.

— În teatru, făcea diverse lucruri pentru Joe. L-am văzut prin preajmă, dar nu ştiu ce funcție avea. Oricum, vă pot asigura că nu avea un rol foarte important.

Nu ne spusese Kehoe că nu a întâlnit-o niciodată pe Galinova? Dacă asta a spus la prima întrevedere pe care am avut-o cu el, atunci Mike putea confirma.

— Şi Lucy DeVore? Vă rog, domnule Vicci, trebuie să aflu cum a intrat în contact cu aceşti oameni. Trebuie să aflu cine a pus-o în legătură cu dumneavoastră.

Din nou a tuşit, a pus mâna la gură, totul pentru a întârzia răspunsul – sau poate să-l formuleze mai bine. Încă o bomboană?

— Eu... v-am mai spus că nu eu o reprezint pe fata asta şi că doar îi făceam o favoare unui prieten, nu-i aşa?

— Da, mi-ați mai spus. Dar cine e prietenul?

— ...însuşi Joe, Joe Berk a fost cel care mi-a spus să o inițiez. Găseşte-i o slujbă, ajut-o să fie pe picioarele ei. Mai mult decât atât, găseşte-i un bărbat bogat pentru... să vă spun exact ce a zis Joe? Un bărbat bogat de care apoi să scape uşor.

— Un bărbat ca Hubert Alden?

— Exact, signora.

— Pentru că Joe Berk avea o relație cu ea?

— Nu, nu. Chiar îl cred pe Joe. Îi cunosc gusturile în materie de femei, iar fata asta nu e pe gustul lui. Dar era destul de supărat pe Lucy, a spus Vicci, ronțăind bomboana. Domnişoara Lucy îl ochise pe fiul lui Joe, pe cel mic.

— Pe Briggs?

— Da, pe Briggs, domnişoară Cooper. Joe a aflat de planul ei şi de atunci o consideră un gunoi – voi îi spuneţi căutător de aur. A încercat să o mituiască – i-a dat bani, a ameninţat-o pentru a o ţine cât mai departe de fiul său.

— Cu ce a ameninţat-o? A ameninţat-o că o va distruge, aşa cum i s-a întâmplat marţi?

— Nu, nu, sunt sigur că a vrut să spună că îi va distruge cariera, nu pe ea, a zis Vicci, protestând faţă de intervenţia mea. Joe nu avea nevoie să recurgă la chestii atât de radicale. Ştiţi, era suficient să-i spună lui Briggs că-l dezmoşteneşte dacă va rămâne cu fata asta lipsită de valoare. Băiatul nu este un *pazzo,* domnişoară Cooper. Nu este atât de nebun, încât să renunţe la averea lui Berk pentru mocofana asta care ştie să cânte şi să danseze.

Muzica s-a oprit, iar cineva cerea acum indicaţii despre schimbarea decorului.

— Dar banii, domnule Vicci? Locuia la Hotelul Elk. Nu pare că i-a plătit cineva ceva.

Şi-a dat capul pe spate, şi-a pus arătătorul pe buze şi a tras aer pe nas de parcă ar fi prizat.

— I-a tras pe nas, domnişoară Cooper. Şi Briggs la fel. A cheltuit banii pe cocaină. Ăsta e motivul pentru care băiatul a intrat într-un proces stupid. Nu ar fi scăpat fără banii tatălui său, la cât praf trăsese pe nas.

— Şi familia lui Lucy, ştiţi ceva...

— Sincer, vă spun adevărul. Asta chiar nu ştiu. Şi nu cred că *ea* ar fi vrut ca cineva să ştie cine e sau de unde vine. Are ceva talent, domnişoară Cooper, are o voce plăcută şi este o dansatoare destul de bună.

— Să sperăm că mai rămâne ceva din toate astea când se va recupera.

Un sunet ascuţit s-a auzit de pe scenă şi întreg holul a răsunat. Puteam descifra vocile şi zgomotele produse de nişte bărbaţi luptându-se şi hurducăiala surdă a ceva ce se

muta în spatele cortinei. „Este un mincinos” au fost singurele cuvinte strigate suficient de clar pentru a le putea înțelege.

Am alergat spre sala de consiliu tropăind pentru a-i atrage atenția lui Mike. În timp ce mă țineam de balustradă pentru a parcurge cât mai repede scările în spirală, cortina de oțel din spatele cortinei de catifea s-a izbit de podea izolând sala de scena violentă ce avea loc în culise.

27

Mike m-a luat cu el şi am reuşi să trecem pe lângă paznicii care ne-au deschis uşa ce dădea în scenă, chiar în spatele cortinei.

Cei care lucrau acolo arătau ca o echipă de fotbal american. Şase tipi îl țineau pe altul de mâini, iar acela încerca să se smulgă din brațele lor şi să-şi elibereze mâinile. Alții se certau între ei şi se împingeau, neluându-i în seamă pe cei trei supraveghetori care încercau să-i calmeze.

Unul dintre oameni stătea întins pe podea, urlând de durere, cu glezna răsucită, încât părea că suferise o rană foarte gravă la picior.

Cineva stătea la panoul de comandă, mişcând nişte pârghii, când placa pe care stăteam – întreaga scenă din dreapta – a început să se mişte. M-am sprijinit pe latura unei piramide egiptene din hârtie.

Mike l-a prins de mână pe unul dintre ei, iar ceilalți polițişti care veniseră cu noi au restabilit ordinea.

— Ce s-a întâmplat?

— Un accident.

— Poate va trebui să le cer tuturor actele. Aveți grijă să nu loviți pe cineva cu tot echipamentul ăsta. E foarte periculos aici la Operă. Mai întreb o dată – ce s-a întâmplat?

Unul dintre bărbații care purta pantaloni de tâmplar s-a întors să plece.

— S-a mişcat ceva când nu ar fi trebuit. Asta-i tot. Din cauza asta locului i se mai spune şi Casa Durerii. Sunt multe feluri în care te poți răni dacă nu eşti atent – sistemul de pârghii, panoul electric şi chiar cortina care se mişcă cu viteză foarte mare. Nu e treaba poliției.

— Ce s-a mişcat? a întrebat Mike, ştiind că muncitorul se săturase de polițiştii care se tot amestecau în viețile lor de o săptămână încoace.

— Vagonul acesta, a spus, arătând spre scena pe care stăteam.

Întregul sistem al celor patru scene era electric, nu hidraulic. Am văzut cum cablul imens muta platforma la locul ei.

— A fost activat pe neaşteptate şi a prins piciorul unuia dintre ei.

Mike s-a uitat la bărbatul rănit.

— Eşti bine, prietene? Să chemăm un doctor să se uite la piciorul tău.

Stătea în fund acum, masându-şi glezna.

— Este un cabinet aici. Mă vor vedea ei.

Bărbatul cu cămaşă verde care fusese ținut de colegii lui a reuşit să scape.

— Prieten pe naiba. Spune-le cine eşti sau le spun eu.

Bărbatului cu glezna ruptă îi curgea sânge din gură. Țipătul pe care îl auzisem când îşi prinsese piciorul între vagoane venise după ce omul fusese lovit.

Mike a mers spre grupul de bărbați şi le-a spus să se dea la o parte. Câțiva au protestat pentru că nu voiau să-l lase singur cu colegul lor nervos. Au spus ceva despre munca pe care o aveau de făcut şi despre repetiție.

Detectivii l-au ajutat pe bărbatul rănit să se ridice supraveghindu-l în timp ce îşi punea piciorul în pământ să

vadă dacă mai poate să meargă. Bărbatul i-a dat la o parte şi s-a îndepărtat şchiopătând.

— Harney! a strigat tipul care era cu Mike. Nu te duce prea departe. Mai bine îi spui detectivului unde ai fost vinerea trecută.

Mike şi ceilalți polițişti i-au trimis pe toți în cealaltă încăpere. Am golit scena centrală pentru ca actorii şi muncitorii să se poată întoarce la muncă.

S-a auzit un alt zgomot şi un țipăt pe scenă. M-am dat înapoi, departe de gaura mare care s-a făcut în mijloc. Câteva secunde mai târziu, ridicat de un fel de lift, a ieşit din scenă Templul Vulcanului – cripta în care urma să fie îngropați de vii Aida şi Radames.

M-am întors cu spatele şi l-am urmat pe Mike spre uşa din stânga, spre cabinetul unde se dusese bărbatul care şchiopăta.

Mike i-a spus asistentei să ne lase câteva minute cu pacientul şi ea a plecat, lăsându-ne singuri în cameră.

— Vrei să ne spui despre ce e vorba sau trebuie să-l întreb pe cel care te-a pocnit?

— Nu e treaba ta. Nu are legătură cu opera.

— Mie nu mi s-a părut aşa. Dă-mi ecusonul.

Bărbatul şi-a scos şnurul de după gât şi i l-a dat lui Mike.

— Ralph Harney, a spus Mike cu voce tare. Care este data naşterii?

Data şi adresa la care stătea se potriveau cu cele scrise.

— Locuieşti în Hoboken?

— Da. Exact prin tunel.

Mike i-a dat cardul înapoi. Fotografia era făcută acum câțiva ani, iar barba îl îmbătrânea.

— De ce te-ai enervat aşa tare? Ai lucrat la spectacol vineri?

— Eu lucrez în tura de noapte. Vin aici doar când se termină spectacolul. Fac parte din echipa care dezmembrează decorurile.

— Ai făcut asta şi vineri?

— Da.

— Şi care-i treaba? De ce spune ăla că minți?

— Pentru că nu mă poate suporta.

— Are vreun motiv anume?

— Sora lui. Am fost logodiți.

— V-ați despărțit? De aceea e nervos?

Ralph Harney nu a răspuns.

— Hei, cu tine vorbesc. Te-ai despărțit de ea?

— A murit într-un accident de maşină.

— Cine conducea?

A făcut o pauză înainte de a răspunde.

— Eu. Şi eu am fost rănit foarte rău.

Harney a ridicat capul pentru a-i arăta lui Mike cicatricea care îi brăzda fața din colțul sprâncenei până în josul bărbii. Am mai văzut şi urme de zgârieturi, chiar foarte recente, pe pielea de deasupra bărbii, dar asta era destul de urâtă.

— Dar fata a murit. Acuzații?

— Ce?

— Acuzații. Condus cu viteză? Sub influența alcoolului?

— Nu. Nimic. Cum am spus, a fost un accident.

Harney avea grimase de durere. A scos un picior din pantaloni şi pielea era tăiată până la os. Sângele se coagulase în jurul rănii şi acum cădea pe podea. Puteți să mai aşteptați cu întrebările?

— Nu ar fi trebuit să mergi pe el. Doar nu vrei să ai probleme dacă este fracturat, a spus Mike, ieşind din cabinet pentru a-i spune asistentei că putea intra să se ocupe de pacient.

Am făcut schimb de locuri cu ea şi am plecat să-l găsim pe tipul cu cămaşă verde. Doi dintre ceilalți detectivi îl văzuseră într-o parte a scenei, fumând o țigară. Mike le-a făcut semn să se retragă în timp ce veneam noi.

— Mike Chapman, a spus, întinzând mâna. Tu?

— Dowd. Brian Dowd.

— Vrei să-mi povesteşti ce s-a întâmplat?

— Ce a spus Harney? E un mincinos.

— Că i-o pregăteşti de mult.

— E un nenorocit.

— Îmi pare rău pentru sora ta. Ne-a spus despre asta.

— V-a spus cum a omorât-o?

— A murit într-un accident.

— Credeți că e accident când cineva bea şase pahare de votcă şi apoi se urcă la volan să meargă acasă? Eu numesc asta crimă.

— A fost arestat? a întrebat Mike, verificând povestea pe care ne-o spusese Harney.

— Nu, nu, nu a fost închis. Ştiți de ce? Pentru că el spune că a fost aruncat din maşină. A avut o rană la cap şi a fost dezorientat. Nu s-a dus la spital până a doua zi, când era destul de treaz şi alcoolemia din sânge nu era mai mare decât limita legală.

Mike a făcut o pauză, înțelegând furia lui Dowd în legătură cu sora lui.

— Când s-a întâmplat asta?

— Cu mai puțin de un an în urmă. Am încercat să-i iau cheile de la maşină în seara aceea. Era atât de beat, că abia mai putea să stea în picioare. Sora mea mi-a promis că o să conducă ea, dar nici ea nu putea să-l controleze. Ea – trupul ei – era pasagerul din dreapta când au găsit-o.

— Şi acest lucru are vreo legătură cu seara de vineri?

Dowd a aruncat țigara jos şi a strivit-o cu piciorul.

— Bănuiesc că v-a spus că a lucrat târziu.

— Da. În tura de noapte.

— Şi atunci cum se face că era la vestiare înainte să se ridice cortina? Ora opt, vă jur. Bea bere şi juca solitaire.

— Cu cine erai când l-ai văzut?

Dowd s-a uitat la Mike.

— Cuvântul meu nu e de-ajuns? Vă trebuie o mulțime?

— Doi ar fi un număr destul de bun.

— Am ochelari noi. Nu îi aveam de mai mult de o săptămână. I-am uitat în vestiar şi a trebuit să cobor. Toți ceilalți de pe scenă erau la locurile lor. De aceea eram singur când l-am văzut.

— Şi de aceea ai început să te cerți cu el tocmai acum?

— Parțial.

— Probabil ai o listă de conspiratori.

— Nu am nevoie de nimeni pentru a-l da în vileag pe laşul ăla.

— Şi vagonul pur şi simplu a început să se mişte, gata să-i zdrobească picioarele?

— E un loc foarte aglomerat. Trebuie să fii atent mereu.

Mike era cu mâinile în buzunar şi mergea spre locul de încărcare.

— Nenorociții.

— Mai ai ceva de spus? a întrebat Mike.

— Da. Prietenii tăi polițişti sunt nişte javre.

— Cineva în mod special?

Dowd respira adânc.

— Credeți că v-ați dat seama de tot? a spus, făcând un gest de lehamite cu mâna. Credeți că ştiți totul despre noi dacă aveți ADN-ul nostru?

— Asta am încercat să facem săptămâna aceasta.

— Ralph Harney. Mai bine verificați încă o dată, dacă sunteți aşa deştepți.

— E ceva în neregulă cu ce ne-a spus?

Dowd a râs.

— Singurul lucru e că nu v-a dat nimic.

— E uşor de verificat. Ne uităm dacă există date despre el. Au fost intervievați aproape toți cei de aici.

— Nu înțelegi, Chapman. Băieții tăi nu au vorbit cu Harney. A trimis un văr în locul lui în ziua în care ştia că va fi intervievat.

— Cum a trecut de pază? am întrebat.

— Văr primar. Hal Harney. Seamănă de parcă ar fi frați. Hal lucrează în acelaşi domeniu, la Majestic.

Mike era agitat şi se juca cu mâinile prin păr. Ni se spusese că toată povestea cu teatrele era incestuoasă, că totul trecea la membrii familiei, de la tată la fiu, de la unchi la veri, era greu pentru cineva din afară să ajungă acolo.

— A arătat permisul şi a intrat. Cine să-şi fi dat seama dacă nu îl ştia foarte bine pe Ralph? Deci Hal a dat interviul în locul lui Ralph.

— Şi avem ADN-ul lui Hal, a spus Mike. Nu pe al lui Ralph.

— De aceea sunteți nenorociți, a spus Brian Dowd, arătând spre Mike cu degetul. Pentru că Ralph ştie că se va potrivi cu ce mai aveți voi. Când vă uitați la el mai de aproape, întrebați-l cine i-a lăsat semnele noaptea trecută.

— A mai dat probe de ADN?

— Da. Aveți deja ADN-ul lui Ralph Harney. Din cauza asta l-a trimis pe Hal aici.

— De ce crezi că îl avem deja?

— Din cauza curvei din Bronx care a fost omorâtă în jurul Crăciunului – cea care a fost strangulată.

— La Piața Point Hunts? a întrebat Mike, referindu-se la o zonă bine cunoscută pentru prostituatele care lucrau după ceas.

— Da. A fost omorâtă într-o cameră de motel de lângă podul Whitestone.

— De ce a luat poliția o probă de ADN? am întrebat.

— Pentru că nenorocitul a devenit un mare beţiv după ce a murit sora mea. A început să bea şi mai mult ca înainte şi a început să agațe curve. Cineva i-a văzut tăbliţa de înmatriculare în jurul hotelului în seara în care a fost omorâtă fata şi atunci poliţişti au venit la noi acasă. Fratele meu mi-a spus că au venit pentru a lua o probă de ADN de la Ralph. Trebuie să ştiți ceva despre asta, a spus Dowd, uitându-se la Mike.

— Eu lucrez în Manhattan. În Bronx este o altă brigadă Omucideri. Nu am nici o idee despre cazul acela, dar o să aflu.

— Ei bine, dacă Ralph nu a avut nimic de-a face, înseamnă că îngerii au fost cu el. Nu a fost niciodată prins.

— Crezi că a avut ceva de-a face cu Galinova în seara aceea?

— Dacă tipa a greşit, iar Ralph era beat mort, spun că e capabil să facă lucruri urâte. Nu e întreg la minte de când a murit sora mea. Ce v-a spus despre zgârieturile pe care le are?

Orchestra cânta din nou şi Brian Dowd ţipa pentru a vorbi cu noi.

Prompterul era sub scenă, gata să arate fiecare replică din producție.

— Cât de târziu lucrezi aici, Brian? a întrebat Mike.

— Până la ora 4, a spus. Dar vă stau la dispoziție cât timp aveți nevoie de mine.

Mike s-a îndreptat spre capătul scenei, punând o mână pe mine pentru a mă opri. De sus cădea o țeavă.

Când am intrat în hol, unde ne puteam auzi, Mike a pus mâna pe zidul de beton.

— Aici e problema. Ralph Harney are curajul să trimită pe cineva în locul lui. De ce?

— Trebuie să te întrebi de ce?

— De ce, mi se pare destul de evident. Harney nu voia ca poliția să ştie că avem de-a face cu un suspect de crimă.

— S-a terminat toată scamatoria. Du-te şi spune-i lui Peterson despre asta. Să sune în Bronx pentru detalii. Mă duc să îl iau pe Harney de la cabinet şi să avem o discuție ca între băieți. O să văd dacă pot face rost de o probă de salivă – poate chiar puțin din sângele de pe pantaloni.

— Şi dacă nu o să fie de acord?

— De asta te iau mereu cu mine, Coop. O să-mi obții un ordin judecătoresc.

— Uiți de ceea ce se cheamă probabilitate. Dezvoltă un scenariu al crimei şi îți fac rost de orice.

— Durează atât de mult să joc după regulile tale.

— Care-i graba? Calmează-te. Încearcă să fii folositoare – obține un permis pentru el. Dacă Harney nu a fost niciodată arestat pentru crima din Bronx sau dacă nu mai este suspect, atunci proba de ADN nu mai este decât în baza de date. Nu este un condamnat, spre nefericirea lui Dowd.

— Şi ce? Din cauza asta am fost ieri cu Mercer în fața lui McFarland. Dacă Harney se potriveşte profilului ADN al criminalului, săptămâna viitoare va trebui să mă întorc la ea şi să o rog în genunchi. A interzis laboranților să mai facă vreo comparație cu datele din acea bază până când nu se va lua o decizie clară.

— Pentru ăsta o să te iubească locotenentul, a spus Mike, îndreptându-se spre cabinetul medical. Încerci să repari un sistem perfect care nu are nici un fel de problemă.

— Nu a fost ideea mea, am spus, plecând de acolo şi intrând direct în asistenta care îl tratase pe Ralph Harney. Venea dinspre uşa care ducea la garaj.

Mike a venit spre noi.

— Unde e pacientul?

— Nu m-am putut înțelege cu el, domnule detectiv. A insistat să meargă la doctorul său. Nu aveam cum să mă cert cu el, aşa că l-am ajutat să se urce într-un taxi.

— Ralph Harney a plecat de aici? Ai numele doctorului, ai idee unde s-a dus?

Asistenta era speriată de enervarea lui Mike.

— Nu ştiu nimic, domnule Chapman. Părea doar foarte grăbit să plece.

28

Locotenentul era furios cum nu îl văzusem niciodată.

— Am douăzeci de detectivi aici care stau de parcă ar fi invitații doamnei Vanderbilt la premiera în seara asta. Avem un tip care ne-ar putea da nişte informații şi care pleacă pentru că nimeni nu e îndeajuns de deştept. Pare a fi o seară la operă cu frații Max.

A început să strige tot felul de nume în timp ce oamenii lui se ridicau, îşi puneau hainele şi îşi aranjau nodul de la cravată.

— Duceți-vă şi luați-l pe Hal Harney de la muncă şi aduceți-l aici. Arătați-i ce înseamnă un interogatoriu adevărat, a spus primei perechi pe care a văzut-o.

— Alex, pot să-l închid pentru ceva?

— Găsesc eu o soluție. Nu poți să-l închizi pentru că a mințit polițiştii, dacă la asta te referi.

— Da. Ce mă-sa? Toată lumea poate să-şi bată joc de noi. Nu suntem decât un departament amărât al poliției. Voi doi – Roman şi Bliss – mergeți la Hoboken. Vrea cineva să vorbească cu familia, prietenii? Mişcați-vă!

— Mai bine să sune cineva la spital, am spus. Există o şansă ca glezna să fi fost cu adevărat ruptă şi va merge să îşi facă o radiografie. Nu există nici un motiv pentru care să fi plecat din oraş.

— Întotdeauna optimistă, blondino. Ştiu că nu vrei să ai de-a face cu istoria militară, dar ştiam că artele sunt aproape de inima ta, a spus Mike.

— Şi?

— John Wilkes Booth. L-a împuşcat pe preşedinte la Teatrul Ford, a sărit de pe scenă, a reuşit să scape şi să plece din oraş în ciuda faptului că avea un picior rupt. Acolo unde există dorinţă există şi voinţă. Nu cred că Ralph Harney vrea să mai stea mult pe aici. Vrei să mă ocup de asta, şefu'?

— Nu. Noi suntem cei care au dat-o-n bară. Aveai altceva de făcut, nu?

— Joe Berk. Să vedem dacă îi lipseşte una dintre mănuşi.

— Fă ce trebuie să faci. O să ne ocupăm noi de dezastrul acesta.

Drumul spre teatrul lui Berk era deja cunoscut. L-am sunat pe Mercer să văd dacă aflase ceva legat de amprentele de pe scrisoarea care îmi fusese trimisă. Ştiam că îi poate convinge pe cei de la laborator să se ocupe mai repede de acest caz.

— Suntem la jumătatea drumului, a spus Mercer. Ce a mai rămas din misivă avea amprentele lui Selim Sengor – trei dintre ele. Pe plic avem amprentele partenerului său, doctorul Alkit.

Acest lucru era uşor de verificat pentru că ambii fuseseră arestaţi şi li se luaseră amprentele.

— Altceva?

— Sunt câteva şi pe plic. Am pus pe cineva să dea de curierul care a livrat plicul şi apoi vom lua şi amprentele Laurei.

— Nu uita că pe ale ei le avem la dosar, am spus, reamintindu-i lui Mercer că tuturor angajaţilor de acolo li se luau amprentele.

— Atunci poți să îți scoți problema din minte. Sengor e peste ocean şi Alkit este arestat. Oricine se va ocupa de cazul acesta va mai avea câteva capete de acuzare.

— Mulțumesc, Mercer. Vorbim mai târziu.

— Am parcat maşina lângă Teatrul Belasco şi am intrat în clădire înainte de prânz.

Doi muncitori erau pe scări în fața teatrului. Puneau litere care anunțau următorul spectacol. Uşile din față erau larg deschise, am intrat şi ne-am îndreptat spre liftul lui Berk.

Sala era în întuneric, dar cortina era ridicată şi scena uşor luminată. Am văzut umbra unei cutii mari, iar Mike a mers să vadă ce este acolo.

— Probabil că pun în scenă o comedie. Arată ca un sicriu.

Am mers mai aproape şi m-am convins că avea dreptate. Când eram în dreptul primului rând, am putut vedea nişte panouri mari care anunțau premiera, dar mult mai mici totuşi decât cele de la Operă. Părul grizonat al lui Joe Berk a fost primul lucru pe care l-am văzut ieşind din gaură, în timp ce – îmbrăcat tot cu pijamaua din satin – era ridicat pe scenă de un fel de sistem hidraulic.

— Ha! Sper că nu credeți că ați venit la înmormântarea mea, a spus, păşind pe platformă. Un spectacol cu un singur actor – mie personal nu îmi place. Nu mai sunt prea mulți ca Olivier şi Gielgud – şi tipul cu vaginele vorbitoare – nu mai sunt mulți actori care pot ține spectatorii la locurile lor.

Berk a ieşit din sicriu şi a închis capacul.

— Vine un magician tânăr. O mare senzație la Londra. Face toate lucrurile lui Houdini – cutia de fier, valiza într-un container cu apă, inelul şi porumbelul. E un tip dificil pentru tine, Chapman.

— Cine?

— Houdini. Harry Houdini. A fost fiul unui rabin. Ungur, a spus Berk, râzând de un lucru pe care şi l-a adus aminte. Mama avea o simpatie pentru unguri. *Prust* – ştii cuvântul? Este varianta idiş pentru „comun”. Vorbeam despre schimbarea de nume. Pe tip îl chema Ehrich Weiss. A vrut să-l schimbe? Treaba lui. Pe mine nu mă deranjează. Sunt ultimul om care l-ar putea învinui pentru aşa ceva. Dar Harry Houdini? Cum, frate? Îţi este ruşine că eşti evreu, dar vrei ca lumea să te creadă broscar? N-a fost normal, după părerea mea.

Xenofobia lui Mike era mic copil pe lângă cea a lui Berk.

— Pentru ce este sicriul? a întrebat Mike.

— Este original, de la Houdini. Aici şi-a făcut numerele foarte multă vreme. Pe scena Teatrului Belasco. Avem multe uşiţe peste tot de mai bine de jumătate de secol. Sunt optsprezece uşi în podea pe această scenă. Pot să dispar imediat şi să apar în altă parte în treizeci de secunde. Vreţi să vedeţi?

— Nu, mulţumim. Te credem pe cuvânt, am spus. Avem o oarecare aversiune pentru astfel de lucruri.

— Chapman, crezi că Houdini nu avea destule şmecherii?

— Sunt convins că avea, Joe. Eu nu prea cred în magie.

— Eşti deştept. Chiar pe scena asta a făcut o grămadă de şmecherii cu acest sicriu. Îi lăsa pe cei din public să vină să se uite la sicriu şi apoi sigila sicriul cu ceară. A făcut lucrul acesta de nenumărate ori şi nimeni nu a spus că este un imitator. Ce crezi, domnule detectiv?

— M-ai prins, Joe.

— Vino să te uiţi la niturile care susţin placa de jos a sicriului. E ingenios. Nu le-ai vedea dacă nu ţi le-ar arata cineva. Holşuruburile din partea de jos par a susţine capacul. Dar vezi? Sunt prinse în nişte dibluri care permit detaşarea capacului. Stă în sicriu îndeajuns de mult pentru

ca publicul să se bucure de dramă, intră pe uşa de sub sicriu şi iese pe scenă când e gata.

Berk a lăsat capacul jos.

— Iluzie, domnule Chapman, despre asta e vorba în lumea mea.

— Şi idioţi care cred. De aceea, am venit din nou aici. M-am săturat de iluzii.

— Eşti când blând, când dur cu mine, băiete. Trebuie să mă întorc în pat. Nu sunt refăcut complet, a spus Berk, îndreptându-se în papuci spre lift.

— Venim cu dumneavoastră.

— Nu e nevoie, nu e nevoie. Despre ce este vorba acum?

— Mănuşi, Joe. Unul dintre băieţii din echipă a găsit o mănuşă bărbătească la Operă, în holul unde s-a luptat Galinova cu ucigaşul ei.

— Îi plăceau mănuşile. Cele lungi din mătase, cum purtau femeile pe vremea mea.

— Nu era a ei. Era a ta.

— A mea? a spus, începând să respire greu şi sprijinindu-se de perete. (Şi-a suflat nasul cu un şerveţel pe care l-a aruncat într-un coş de gunoi din colţ.) Cine eşti, un alt Houdini? Un cititor de gânduri? Cine ţi-a spus că este a mea?

Mike nu era pregătit să recunoască faptul că a luat o probă pentru ADN fără ştirea lui. Un grup de avocaţi foarte buni ar fi fost gata să meargă cu el la tribunal.

— Aş putea să iau bluza de la pijama, celulele pielii sunt peste tot, doar din felul în care se freacă de piele.

— Nu o să iei nimic de la mine, Chapman.

Berk putea merge din nou.

— Aş putea să iau şerveţelul pe care l-ai aruncat şi cei de la laborator ar putea să compare cu mănuşa...

— Mucozităţile mele? O să recurgi la asta pentru a vedea din ce e făcut Joe Berk? N-ai decât. Acesta este elementul

tău poate, îți place gunoiul de pe străzi. Eşti binevenit să-l iei.

— Să presupunem că voi putea demonstra – poate nu azi, dar săptămâna viitoare sau peste două săptămâni – să presupunem că aş demonstra că e vorba de mănuşa ta.

— Şi atunci? Atunci o să spui că am folosit mănuşa ca s-o omor pe Talya şi am lăsat-o acolo ca s-o găseşti tu, nu? Nu sunt atât de prost. Şi nu aş irosi o pereche de mănuşi pentru o tipă isterică pe care o bântuiesc amintirile din alte vremuri. Prea scump. E prea greu să înlocuieşti o pereche de mănuşi lucrate manual.

Berk s-a uitat să vadă dacă Mike îi aprecia simțul umorului.

— Vineri seară. Îți aduci aminte de seara de vineri, Chapman, nu? Nu aveam nevoie de mănuşi vineri. A fost o seară frumoasă de primăvară, şoferul m-a lăsat în fața Operei şi am mers cam cincizeci de metri până la teatru. Ce mănuşi? Cine spune că sunt ale mele?

Mike nu a răspuns.

— Poate că ar trebui să mă uit prin toate hainele din dulap. Să văd dacă nu mi-a furat cineva o pereche de mănuşi. Ai de gând să-mi arăți mănuşa, nu? Poate o să-ți spun exact de unde şi când am cumpărat-o, cât am dat pe ea. Apoi poate ne dăm seama cine a luat-o de la mine şi poate rezolvăm crima. Furt, a spus Berk, furând cuvântul din gura lui Mike.

— Depinde cine are acces la hainele tale, cred. Poate una dintre rudele tale – cineva îndeajuns de apropiat care se poate uita prin sertare. Poate e momentul să te întrebăm despre familia ta.

— Să nu uităm de jumătate din balerine. E posibil ca ele să-mi fi luat mănuşile. Când ieşeam iarna la masă să iau cina. Poți mai mult de atât, Chapman.

— Aş prefera să vorbim despre cei care îți sunt apropiați.

— Spune repede. Nu mă simt bine.

— Fiul tău. Cel tânăr.

— Briggsley? Ce-i cu el? Crezi că a pus pe cineva să-mi fure mănuşile, domnule detectiv? Are o alocaţie cu care ar putea să cumpere un raion întreg de mănuşi de la orice magazin. Bergdorf, Saks, Harrod's, Dunhill.

— Mai am o mică – iluzie, după cum i-ai spune – pe care vreau să o clarific. E vorba de Lucy DeVore.

— Cea cu leagănul? a spus Berk, respirând din nou adânc. Nu mă prosti că vorbeşte.

Dacă ai da la fel de mulţi bani ca mine la spital ţi-ar spune despre starea oricui vrei. Dacă o scot din comă eu voi fi primul care va şti.

— Sunt câteva persoane care spun că l-au văzut pe fiul tău cu ea. Oameni care spun că erau împreună până să apari tu. Poate aşa o să-ţi aduci aminte unde ai văzut-o prima oară pe Lucy dansând. Despre cum ţi-a atras atenţia.

Respiraţia adâncă s-a transformat în dezgust.

— Nu ai nici un drept să-l aduci pe fiul meu în discuţie. E un copil bun. Nu are ochiul format pentru femei ca mine, dar va creşte. Lăsaţi-l în pace.

Ştiam că Mike nu avea nevoie de ajutorul lui Joe Berk pentru a afla adresa lui Briggs. Se juca cu bătrânul pentru a vedea dacă poate afla ceva.

— Vreau doar să-l întreb câteva lucruri. Ştiu din noaptea accidentului că are cheia de aici.

— Da? Şi din cauza asta e hoţ? Şi nepoata mea a fost în noaptea aceea aici.

— Asta a fost după crimă, Joe. Mona a fost aici după ce am găsit mănuşa la Operă. Vrei să spui că nu pot vorbi cu Briggs?

— Nu vreau să-i apară numele în ziare, bine? E plecat la Los Angeles pentru o săptămână sau două. Îl ajută pe

fratele lui să încheie o afacere cu compania BerkAir. Când se întoarce nu aveți decât să vorbiți cu el.

Berk s-a îndreptat spre lift şi a apăsat butonul, aşteptând să se deschidă uşa.

— L-ai trimis afară din oraş ca să treacă peste ce s-a întâmplat cu fata? a întrebat Mike.

— E la fel ca tatăl lui. Fetele îl iubesc. În două săptămâni la Malibu va găsi pe cineva pe gustul lui. Ai nevoie de cineva să adune bucățile lui cum-o-cheamă oase-rupte? Lucy? Vorbeşte cu Alden.

— Ce?

— Hubert Alden. E genul lui de muncă.

— Erai foarte sigur de asta când i-ai sugerat domnului Vicci să îl aducă pe Alden la audiție.

Berk a intrat în lift şi s-a întors cu spatele la noi.

— Nu a fost prima dată când Alden a văzut-o pe fată. Îmi ştiu jucătorii, domnule detectiv. Pari surprins. Ți-a spus altceva?

Expresia lui Mike l-a dat de gol.

— Eşti sigur?

— Nu citesc gânduri, fiule. Nu sunt Houdini. Fata era şi cu fiul meu şi cu Alden. Am văzut asta cu ochii mei.

Uşile s-au închis şi Joe Berk a dispărut fără să ne spună când şi cum.

29

— Putem să ne oprim să mâncăm, trecem pe la tine să-ți iei ce ai nevoie şi avem timp să ajungem la aeroport pentru cursa de trei spre Boston.

— Bine. De ce ai chef?

— Fresco, a spus Mike. Crezi că putem intra?

Familia Scotto avea un restaurant superb pe strada 52, mereu plin. Am sunat şi Marian ne-a dat o masă lângă bar, trecând peste rezervarea a patru tipi.

— Să nu-mi faci una din fazele tale cu salate, a spus Mike, deschizând meniul. Au mâncare prea bună.

— Ai dreptate, am spus, cerându-i chelnerului să-mi aducă cârnați cu brocolli.

Mike a comandat grătar. Oricât de mult am încercat să-l descos despre cum se descurcă cu moartea lui Val, n-a vrut să scoată o vorbă. Imediat ce nu am mai vorbit despre muncă, a picat într-o stare meditativă.

Mike a aşteptat în maşină în timp ce eu am urcat şi m-am schimbat costumul de birou şi pantofii cu toc, punându-mi un pulover pe gât, pantaloni largi şi pantofii de condus. La Vineyard era mai rece decât în oraş, mai ales noaptea. Aveam destule haine acolo şi nu trebuia să mă car mereu cu bagaje, aşa că am luat doar câteva lucruri pe care le cumpărasem pentru casă.

La ora aceea nu am făcut decât douăzeci de minute până la aeroportul LaGuardia. Am vorbit despre cei implicați în caz şi secretele pe care părea să le aibă toți şi apoi l-am întrebat pe Mike ce planuri avea pentru week-end.

— O să văd ce a aflat Peterson despre Ralph Harney. Trebuie să mai verificăm câțiva tipi care locuiesc pe Staten Island şi aproape de munții Watchung.

— Şi Chet Dobbis?

— Vreau să vorbesc eu cu el. O să încerc să dau şi de Hubert Alden la birou, să văd cum se comportă pe teritoriu propriu.

— Nu ar fi prima dată când o persoană care pare în regulă să aibă o latură necurată.

— Mă suni dacă afli ceva, da?

— Sigur. Când vine Joanie?

— Mâine. Vine de la Washington, trebuia să ne întâlnim în Boston şi să plecăm împreună mâine dimineaţă. O sun când ajung acolo.

— Nu te deranjează să stai singură, nu? Cel care a trimis scrisoarea este după gratii.

I-am zâmbit lui Mike.

— Nu îmi dai altă soluţie, nu-i aşa?

— Adu-mi o geantă foarte mare, Coop.

— Ştiu. Scoici.

Mike venise de multe ori cu mine la Vineyard şi era de părere că acolo erau cele mai bune scoici din univers, cum îmi plăcea mie să mă laud, servite în cabana surorilor Quinn.

— Şi transmite-i salutări baronesei von Clam, a spus el, referindu-se la porecla pe care i-o dăduse lui Karen Quinn, care flirta cu el de fiecare dată când mergeam la masă.

— S-a făcut.

Ne-am luat la revedere şi am intrat să-mi cumpăr bilet. Nu îmi aduceam aminte când m-a mai condus Mike la aeroport fără să parcheze maşina şi să mai stea cu mine, dar totul era puţin diferit de la moartea lui Val.

Am trecut de detectoarele de metal şi m-am aşezat – fără pantofi – pentru a fi verificată de cei de la pază. Avionul avea întârziere, aşa că a durat puţin până ne-am îmbarcat.

Am stat singură la geam în timpul zborului lin de cincizeci de minute, apoi am trecut din nou prin procesul de îmbarcare la ghişeul foarte aglomerat de la Cape Air, de unde plecau cu rigurozitate maximă curse spre Vineyard, Nantucket, Hyannis şi Providence.

Avionul era plin – un pilot şi opt pasageri – aşa că m-am aşezat repede în cabina aglomerată. Mi-am strâns picioarele pentru a face loc unui bărbat care avea locul de lângă mine, separat de un spaţiu îngust şi am făcut greşeala de a-i

mulțumi pentru că m-a aşteptat să mă aşez şi să-mi pun centura de siguranță.

— Ce citiți? a întrebat.

— Am ridicat coperta cărții.

— *Daniel Deronda.*

— Acesta este autorul?

— Nu, este numele romanului. Este scris de George Eliot – ultima ei carte.

Cele două motoare au început să se învârtă la viteză maximă în timp ce ne îndepărtam de terminal. Zgomotul lor făcea pentru puțin timp imposibilă conversația.

Acest lucru şi faptul că citeam o carte pe care numai cunoscătorii de literatură şi bibliotecarii o ştiau ar fi trebuit să fie îndeajuns pentru ca partenerul meu să mă lase în pace.

În timp ce avionul vibra pe pistă, vecinul meu şi-a aplecat capul înspre mine.

— Cu ce te ocupi?

— Poftim?

— Am întrebat ce lucrezi?

I-am zâmbit foarte frumos.

— Sunt o mamă singură. Patru copii.

Am mers de pe o coastă pe alta a Americii şi din New York în Europa de câteva ori fără să fiu nevoită să întrețin o conversație cu vreunul dintre vecinii mei după ce le dădusem răspunsul acesta. Era o frază cu care amuțeam pe toată lumea.

— E minunat. Câți ani au?

Fie mințea, fie era mai prost decât părea.

— Şase, patru şi gemenii au doi ani. Am dat ceva bani pe scutece.

Am zâmbit şi am început din nou să citesc.

— Ador copiii. Ai poze cu ei?

— Sunt în geantă.

Am presupus că era comic sau pedofil. Dar îmi plăcea fața lui, în ciuda primei impresii. Nasul era puțin strâmb şi avea ochelari care stăteau prea jos pentru a fi confortabili, dar i se puteau vedea ochii albaştri.

— Ce fel de mamă eşti? Nu îmi vine să cred că nu ai poze în portofel.

Ne ridicam de pe pistă. Dacă individul avea de când să vorbească cu mine tot drumul, urma să fie treizeci şi trei de minute grele.

— Suntem despărțiți atât de rar, încât nu am nevoie de poze pentru a-mi aduce aminte de ei. Nu am nici un moment de linişte cu toți patru care îmi cer atenție. Dă-mi de mâncare, schimbă-mă, suflă-mi nasul, dă-mi iar să mănânc. Ştii cum e.

Dacă nici lucrul acesta nu era îndeajuns pentru el, nu ştiu ce era. Avionul a intrat într-o zonă de turbulențe. M-am uitat pe geam şi am văzut norul în care intrasem.

— Eşti un pasager nervos?

— Deloc. Nu vreau să par lipsită de delicatețe, dar cred că o să dorm puțin. Sunt obosită, am spus, punând capul pe geam şi închizând ochii. Mi se părea un mijloc de apărare.

Am dormit timp de douăzeci de minute şi m-am trezit din cauza turbulențelor de deasupra Insulelor Elisabeth. Am aterizat pe mica pistă din Vineyard şi am luat un taxi până la terminal.

Vecinul meu mi-a dat mâna.

— Apropo, eu sunt Dan Bolin. Am maşina aici, dacă vrei să te las undeva.

— Mulțumesc, am spus, frecându-mă la ochi. Mă descurc.

— Cum te cheamă?

— Stanton. Joan Stanton.

Speram că Joanie nu se va supăra că am pus-o pe ea să se ocupe de cei patru micuți. Şi chiar acum câteva ore vorbeam cu Mike despre cât de uşor ne mint oamenii.

Scara a fost lăsată şi pasagerii coborau prin centrul avionului. Dan Bolin m-a aşteptat să cobor, dar nu m-am grăbit spre terminal, aşa că în timp ce mergea spre parcare, mi-a făcut cu mâna. Aranjasem să mi se lase maşina acolo, aşa că m-am oprit la restaurant şi am băut o cafea pentru a-i da timp lui Bolin să se îndepărteze.

Era destulă lumină pentru a mă bucura de peisaj în drum spre Chilmark. Vechiul conac, drumul plin de noroi care ducea spre plajă, calmul măreț al Cimitirului Abel' Hill, zidurile de secol XVII care înconjurau păşunea fermei de oi a lui Allen, podul Stonewell, asfințitul soarelui care se oglindea în apa ce curgea pe sub pod. Am condus repede ultimii trei kilometri până la sanctuarul meu, o veche fermă care se întindea peste pârâul Menemsha, de unde se vedeau nişte peisaje absolut minunate, iar muzica lentă de la Quitsa, precum şi cea de la Vineyard, se auzeau în surdină.

Grădinile mele erau îmbrăcate în haina primăverii. Forsiția era înfloritã pe ambele părți ale porților străjuite de stâlpi de piatră, iar scoici albe, pe post de potecă, împodobeau verdeața din jur. Lalele multicolore erau pe ambele părți ale intrării din față, iar narcisele erau înflorite ici şi colo şi înconjurau rondurile de flori încă neîmbobocite, plantate de-a lungul zidurilor. De fiecare parte a uşii erau lalele în culori pastelate, narcise în toată curtea. Toate aceste flori de aprilie erau parcă pregătite pentru căprioare.

Indiferent cât de stresată eram, indiferent cât de mari erau problemele de la serviciu, când ajungeam la casa de la Chilmark era de parcă mi s-ar fi deschis toți porii şi mă eliberam de toată energia negativă. Nu uitam fotografiile cadavrului sau rezultatele autopsiei, dar puteam să le pun

pe planul doi şi să mă bucur de frumuseţea de acolo şi de linişte.

Interiorul casei fusese pregătit pentru sosirea mea şi am zâmbit de plăcere când am văzut cum mă aşteptaseră. În fiecare cameră era un mic buchet de flori din grădină, lemne uscate în şemineu – şi chibrituri lângă colecţia mea de crustacee – aşternuturi noi pentru a împrospăta dormitorul, şi o cratiţă cu scoici luate direct din port aştepta doar să fie încălzită pentru cină.

Am sunat-o pe Joan Stanton să-i explic schimbarea de planuri şi să-i spun că urma să o aştept a doua zi după-amiază la aeroport. Am făcut un duş fierbinte şi m-am îmbrăcat cu un halat înainte de a merge în sufragerie să aprind focul şi să mă pun la curent cu filmele Barbarei Stanwyck. Când mi s-a făcut foame, am încălzit scoicile şi am băut un pahar cu vin.

În ciuda faptului că o parte dintre pericolele cu care mă confruntam la serviciu ajungeau şi pe insulă şi propria mea casa fusese tâlhărită la un moment dat, schimbările pe care le făcusem la sistemul de securitate mă făceau să mă simt în siguranţă. Am dormit bine, relaxată de cântecul greierilor; m-au trezit lumina răsăritului care pătrundea prin micile ferestre ale uşilor franţuzeşti de la cameră şi zgomotul prigorilor care căutau viermi prin grădina mea de flori.

Prima ieşire a fost la magazinul din Chilmark, am luat ziarele, o ceaşcă de cafea şi o chiflă cu scorţişoară pe care le-am savurat într-un balansoar pe ponton. M-am salutat cu locuitorii cu care eram prietenă – pescari, zugravi, constructori, angajaţi ai poştei, chelneriţe şi cu bibliotecarul – vorbind în special despre vreme. Pentru toţi cei care trăiesc în partea de vest a insulei, magazinul era locul de întâlnire – centrul universului pentru a lua masa, pentru ştiri şi bârfe.

Ajunsă acasă, am luat bicicleta din hambar şi m-am plimbat pe stânci, fericită că pentru prima dată în săptămâna aceea făceam sport, traversând dealurile Moshup şi încercând să-mi păstrez energia pentru drumul de întoarcere.

Am sunat să verific zborul lui Joan. Urma să aterizeze conform programului, aşa că am luat Mustangul şi am plecat spre aeroport, care era undeva în mijlocul insulei, înconjurat de pădure.

Exuberanța lui Joan era greu de controlat şi a început să mă sărute imediat ce a ieşit pe uşa avionului făcându-şi loc pe scară.

Am stat în spatele porții în timp ce îşi lua bagajele.

— Cred că iubeşti, am spus. Arăți extraordinar.

— Iubire – şi apoi Kenneth. Îți plac bârfele?

S-a învârtit pentru a-mi arăta noua ei coafură.

Ne-am luat de mână şi ne-am dus spre bagaje. Joan avea întotdeauna multe bagaje.

Am luat geamantanul şi ne-am îndreptat spre maşină.

— Nu o să ai nevoie nici măcar de jumătate din ce ai aici.

— Ți-am adus câteva lucruri. Ştiu, ştiu, nu era nevoie, dar am adus. Şi trebuie să-mi citeşti manuscrisul. Mai am puțin şi termin noua carte. E acolo, în valiză. Nu ştiam dacă o să ieşim undeva aşa că am adus câteva haine.

— Şi Jim? Cum îi merge?

— E cel mai bun. E grozav, Alex. Te salută.

Eram prietene de multă vreme şi nu era nimic mai relaxant pentru mine decât să stau pe canapea cu femeile la care țineam – ca Joan şi Nina Baum – şi să vorbesc cu ele despre problemele mele, ale lor sau pur şi simplu să vorbim despre bărbați, haine, copii şi orice ne trecea prin cap.

— O să mă pui la curent cu ce mai face. Tu alegi: putem merge în oraş să luăm cina...

Şi i-am enumerat câteva dintre restaurantele mele preferate...

— Sau putem să mergem la piața de peşte să-i rugăm să ne pregătească doi homari şi doar să-i încălzim acasă.

— Perfect. Hai să ieşim mâine seară. Ai vreun vin bun?

— Am nişte Corton Charlemagne.

— Scuze că am întrebat. Preferatul lui Jake, dacă îmi aduc bine aminte. Hai să stăm acasă şi să vorbim la un pahar de vin. Putem să bem tot ce a mai rămas de la el şi apoi să comanzi ce vrei tu. Ai trecut peste, nu?

— Încerc, Joan. Hai să nu vorbim despre asta.

Am mers în piața de peşte din satul de pescari, locul meu preferat de pe insulă.

Betty Larsen era în bucătărie, gătind homar, iar sora ei, Kris, era în spatele tejghelei. Dura cam douăzeci de minute să ne prepare cina, am comandat nişte scoici şi ne-am dus să le mâncăm mai jos.

Am ajuns acasă şi am parcat maşina în fața hambarului, ridicând uşa de la portbagaj pentru a lua de acolo valiza lui Joan.

Era deja pe trepte şi m-a chemat pentru că găsise un plic sub uşă.

— Tu ai făcut asta?

— Ce?

— E pentru mine, a spus Joan, rupând plicul.

Erau patru găleți pline cu flori, găleți cum sunt cele pentru copii, aranjate în funcție de mărime, fiecare dintre ele radiind de galbenul strălucitor al florilor.

Am venit în spatele ei şi m-am uitat la narcisele de lângă treapta de piatră.

— „Pentru Joan”, a citit Joan cu voce tare. „Sper să te văd pe tine şi pe copii nu peste mult timp”. E semnat Dan Bolin. Nu înțeleg, Alex. Nu cunosc nici un Dan Bolin. Tu înțelegi ceva?

30

— Cred că este foarte romantic.

— Mi se face pielea găină. Mi se pare sinistru, nu romantic.

— Cam cu asta te trezeşti dacă minţi un tip. Mai ales pentru că ai folosit numele meu şi m-ai făcut mamă a patru monştri. Aproape îmi vine să-l invit la cină mâine seară.

— Scuteşte-mă, am spus.

Cei de la Temptations cântau „I Can't Get Next to You" în timp ce eu puneam lemne pe foc şi deschideam a doua sticlă de vin.

— A făcut un lucru foarte ciudat tipul.

— Asta e diferenţa dintre noi două. Tu nu vezi decât perverşi şi nebuni în ceea ce eu văd aventură şi sexualitate. Mulţumesc pentru că i-ai spus numele *meu.*

— Sexualitate?

— Ei bine, a făcut un lucru foarte frumos. Recunoaşte. A condus până aici din Edgartown ca să-ţi aducă flori. Ai uitat cum e când se dă un tip la tine? Mai ales când o face într-un mod frumos?

Joan a sunat la numărul pe care îl scrisese Bolin pe bilet înainte de a ne aşeza la masă. Mă recunoscuse dintr-o fotografie din ziar şi de la ştirile de seară de acum câteva luni cu privire la arestarea unui violator. Ştia că nu voiam să vorbesc şi s-a gândit să-mi facă jocul.

— În meseria mea se numeşte hărţuire. Acum o să stau toată noaptea să mă gândesc dacă tipul o să-mi găsească numărul în cartea de telefon.

— Ai muncit prea mult.

— De unde ştia unde stau? Nu e trecut numele în cartea de telefon.

— E o insulă primitoare. I-a spus băiatului de la benzinărie că nu mai ştie exact strada pe care trebuie să ajungă la tine şi acesta a fost foarte fericit că îl poate ajuta.

— Şi ce i-ai spus?

— Că e casa plină în week-end. I-am promis că o să-ți dau numărul şi poate îl suni tu data viitoare când vii aici. E împotriva firii mele, Alex. Mai bine l-aş verifica.

— Nu ştii cine e său unde stă sau ce...

— Chiar tu ai spus că e drăguț – inteligent şi sentimental.

— Şi Ted Bundy era drăguț. Mai bine îți pui cămaşa de noapte pe tine şi te duci sus să dormi înainte să-ți mai vină cine ştie ce idei.

Joan a dormit până târziu sâmbătă dimineață. Eu mi-am băut cafeaua şi am început să-i citesc romanul, o poveste foarte perspicace despre obsesie şi răzbunare. Era amuzant să încerci să identifici oamenii din carte cu dialogul foarte bun şi observațiile inteligente. În timp ce mă spălam şi mă îmbrăcam a venit şi Joan jos, gata să ne facem planuri de petrecere a timpului.

— E superb. Ai descris totul perfect.

— Ai terminat?

— Nu încă. De ce?

— Treburile legale, partea în care soțul îşi schimbă testamentul? Vreau să-mi spui dacă e bine.

— Sper că te-a ajutat cineva, Joan. Nu am mai avut de-a face cu testamente şi moşteniri din facultate. Nu este specialitatea mea.

— Unul dintre partenerii de la Milbank a vorbit cu mine despre asta. Voiam doar să ştiu dacă sună bine. Se pare că e o zi superbă azi. Ce zici de o plimbare pe plajă?

— Sigur. Să iau o bluză din şifonier şi o eşarfă. Soarele arată bine, dar vântul bate destul de tare.

Până la plajă am făcut cam o jumătate de oră, pe drumul plin de gropi şi noroi după iarna care tăiase copacii în două. Erau câteva maşini parcate lângă plajă, aşa că ne-am descălţat şi am mers pe nisip înspre est, singurul semn de viaţă fiind urmele paşilor noştri la întâlnirea pământului cu apa.

Aici veneam de fiecare dată când voiam să-mi încarc bateriile. Era locul preferat al logodnicului meu, Adam Nyman. Am venit aici la câteva zile după accident pentru a-i arunca cenuşa, pentru a fi sigură că va face mereu parte din peisaj, un lucru care îmi tăia răsuflarea de fiecare dată când ajungeam în acest loc.

Joan ştia acest lucru şi mai ştia că ultima dată când am fost aici îl adusesem pe Mike Chapman pentru a încerca să-l consolez după moartea lui Valerie. Am încercat să nu mă mai gândesc la toate persoanele şi cazurile din cursul săptămânii – Talya Galinova, Joe Berk, Ralph Harney, Hubert Alden – dar era greu chiar şi aici.

Am avertizat-o pe Joan să meargă pe cărare, spunându-i despre iedera otrăvitoare de pe ambele părţi. Vorbeam despre lucruri neînsemnate pentru că încercam să nu mă mai gândesc la legăturile pe care le avea această plajă cu sufletul şi cu mintea mea.

— Ştii cu cine am luat cina săptămâna trecută în Washington? Cynthia Lafkin.

— E nemaipomenită, nu-i aşa?

— Deşteaptă.

— Foarte deşteaptă.

— Superbă, a spus Joan, înfăşurându-şi eşarfa în jurul gâtului în timp ce vântul bătea cu 25 km pe oră, tulburând apa.

— Mai mult decât superbă. E şi foarte generoasă. Sunt un mare fan al ei.

— Mă enervează, pentru că pe deasupra este şi atât de bună. Nu urăşti chestia asta?

— E o combinație rară, am spus, râzând de comentariile lui Joan în timp ce m-am urcat pe cea mai înaltă dună, uitându-mă la suprafața albastră a apei.

Joan a trecut pe lângă mine, dar a cedat înainte să ajungem la jumătatea plajei. Mi-a făcut un semn cu mâna pentru a mă opri.

— Destul despre Cynthia. E timpul să vorbim despre mine. Vrei să stai jos?

— Ce s-a întâmplat? Mi-am încheiat puloverul şi m-am aşezat.

— Uite, ştiu că... plaja asta înseamnă mult pentru tine şi trebuie să te întreb ceva foarte important. E singurul loc din lume unde aş putea să te întreb lucrul acesta, pentru că numai aici îmi poți da un răspuns care ştiu sigur că este sincer.

— Despre ce e vorba?

— De când sunt logodită cu Jim? Cred că am aşteptat destul de mult ca să mă mărit, nu? Ei bine, am vrea să ne căsătorim în vara asta. Şi vrem să facem nunta la Vineyard.

— Nu e nimic care m-ar putea face mai fericită. Eşti nebună? De ce ai mai întrebat? O să punem câteva corturi în caz că plouă, grădinile vor fi la dispoziția ta, are cine să se ocupe de aranjamente. Joanie, nu cred că e nimic mai plăcut pentru mine decât să faci nunta aici. M-am ridicat pentru a o îmbrățişa şi m-a împins în nisip.

— Nu e vorba de asta, Alex. Adică nu doar de asta. Jim şi cu mine vrem să oficiezi tu căsătoria.

— Cum? Ce? Procurorii nu sunt judecători. La ce te gândeşti?

— Ştiu că nu eşti judecător. Lasă-l pe Jim să se ocupe de asta. A terminat cercetările. Ştiai că în Massachusetts tot ce trebuie să faci e să depui o cerere la guvernator cu o

scrisoare de recomandare şi douăzeci şi cinci de dolari şi oricine poate oficia nunta?

— Nu ştiam. Nu am auzit niciodată de aşa ceva.

— Primeşti un permis pentru o zi, asta-i tot. Un văr de-al lui Jim a făcut asta la Nantucket anul trecut şi a fost una dintre cele mai frumoase nunți. Te rog, spune-mi că o să faci asta, Alex. Ce ar putea fi mai frumos decât ca prietena mea cea mai bună să-mi oficieze căsătoria? O să scrii un mic text pentru ceremonie...

— Tu eşti scriitoarea, căutam eu scuze.

— La naiba, tu eşti licențiată în literatură engleză. Ai scris mai multe lucrări – şi mai lungi – decât jumătate din povestirile mele. Nu e vorba despre ce scrii. E vorba de faptul că eu şi Jim vrem lucrul acesta. Suntem amândoi divorțați, deci nu e cazul unei cununii religioase. Ne-ar plăcea la nebunie să ne poată căsători prietena mea cea mai bună.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi.

— Dragă Alex, nu vreau să te fac să plângi. Vrem să participi la fericirea noastră, la căsătoria noastră.

M-am ridicat, şi de data asta m-a lăsat să o îmbrățişez.

— Nu-ți face griji că plâng, Joanie. Nu mă pot gândi la un compliment mai mare decât acesta.

M-a prins de umeri şi m-a tras înapoi.

— Trebuie să te uiți la mine, Alex. Partea cea mai grea este să îți cer lucrul acesta ştiind ce amintiri îți voi trezi. E un fel de invitație de a-ți aminti tot ce aveați de gând să faceți tu şi Adam înainte de accident. E vorba de dealul tău magic, de casa ta şi...

— De data asta e rândul tău, Joanie. Nu aş fi reuşit să trec peste aceşti zece ani şi ştiu că îți faci griji. Mult timp după moartea lui Adam nu am mai mers la nunți. La naiba, nici nu puteam să mă uit la anunțuri pentru rochii de mireasă sau bijuterii sau veselă în magazine. Începeam să

urlu când primeam acasă cataloage de la Tiffany cu pagini întregi pentru nunți şi verighete.

Am coborât duna de nisip, acolo unde valurile se spărgeau de mal.

— Nu uiți niciodată, asta e sigur. Dar toată durerea aceea este în alt loc acum, am spus, întorcând fața spre ea. Nu vin niciodată pe insulă fără să nu mă gândesc cum ar fi dacă Adam ar fi cu mine. Dar amintirile pe care le am legate de clipele petrecute cu el aici sunt cele mai frumoase din viața mea, iar oficierea căsătoriei voastre ar fi cel mai frumos lucru pe care m-a rugat cineva să-l fac.

— Să înțeleg că accepți? a spus, mergând înspre est, spre cealaltă plajă, unde se puteau vedea oameni adunați în jurul unui excavator mare.

— Dacă vrei într-adevăr să laşi totul pe mâna unui amator, atunci da, accept.

— Excelent. Trebuie să ne gândim cu ce o să ne îmbrăcăm. Putem merge la cumpărături data viitoare când o să fiu în oraş.

— Cu ce te mai pot ajuta?

Mintea lui Joan era într-o cursă nebună acum. E clar că nu fusese în apele ei până nu mă întrebase despre ceremonie.

— Va trebui să închiriem câteva camere la hotelurile de pe insulă.

— Câți oameni vor fi?

— Ştii că dacă ar fi după mine ar fi câteva sute. Jim vrea o nuntă micuță şi intimă.

— Suntem undeva între cei patruzeci ai lui şi cei cincizeci ai mei. Crezi că poți să-l convingi pe Mike să vină?

— Joan. Ştiu la ce te gândeşti.

— Întotdeauna ştii.

— Nici nu a început să se refacă după moartea lui Val. Mercer şi cu mine încercăm deocamdată să-l facem să muncească şi îi dăm timp să se acomodeze.

— Dacă îi dai prea mult o să vină altă fată şi o să-i ofere exact ce are nevoie.

— Lucrez cu el, Joan. Nu am avut niciodată un partener mai bun, cineva în care să am încredere aşa cum am în Mike. El şi Mercer mă protejează tot timpul, gândesc la fel ca mine, sunt cei mai buni. Dacă o să mergem în altă direcție, toată relația profesională o să se ducă pe apa sâmbetei. Eşti o romantică incurabilă.

— Cineva trebuie să fie, nu crezi? a spus. Ce se întâmplă acolo?

— Probabil inaugurează un iaz.

— Adică?

Ţărmul de sud al Vineyard-ului, aflat la aproape treizeci şi cinci de kilometri de plajă, este plin de iazuri, unele mai mici, altele mai mari.

— Scoicile acelea care îți plac ție atât de mult de aici vin, am spus, ducându-mă spre cea mai apropiată dună şi arătând locul respectiv. În urmă cu un secol, cei din Wampanoag şi-au dat seama de importanța pe care o au luna şi mareele în salinizarea apei de aici.

— Şi ce-au făcut?

— Veneau aici cu boi şi făceau un fel de canale cu deschidere la mare. Acum pescarii locali fac cam acelaşi lucru. Doar că folosesc echipamente performante pentru a face un canal artificial în fiecare primăvară şi alte câteva pe parcursul anului.

— Au făcut o gaură foarte mare.

— Probabil în jur de douăzeci de metri.

— La ce se uită toată lumea?

— Ziarele locale au spus că ar fi trebuit să fie ieri, dar nu iese mereu din prima încercare. Ai naibii indieni, erau atât de pricepuți când venea vorba de maree.

Stăteam una lângă alta şi ne uitam la ocean.

— E o mare minune cu fluxul şi refluxul, am continuat. Dacă este flux şi valul are un metru înălțime, dar iazul are mai puțin de atât, atunci apa ar umple canalul imediat. Plaja tinde să se refacă, aşa că, de obicei, durează mai mult de 24 de ore pentru a fi siguri că gaura rămâne deschisă.

— Nu vrei să ne uităm?

Am mers cu Joan în jur de patru sute de metri. Excavatorul imens ne împiedica să vedem vehiculul de salvare.

Am alergat puțin şi ne-am alăturat mulțimii care stătea în jurul camionului ce ridica un sac de plastic pentru cadavre.

— Ce s-a întâmplat? am spus, recunoscându-l pe unul dintre pompierii voluntari de la Chilmark.

— Un deştept s-a gândit aseară să testeze apele. Şi-a pus costumul şi a luat placa de surf pe plajă. A fost prins într-un vârtej şi a dispărut. Echipa de salvare a căutat jumătate de noapte fără noroc, până aproape de dimineață. Trupul a fost aruncat aici acum o oră. Nu e nimic de văzut, Alex, a spus, încercând să mă dea la o parte din drum. Nu mai e nimic de făcut decât de spus o rugăciune.

Am dat din cap înspre Joan şi am mers în direcția de unde venisem.

— Să mai vorbeşti de o plimbare într-o după-amiază frumoasă. Nu te sperie?, m-a întrebat.

— Ce?

— Moartea, Alex. Faptul că moartea pare să te urmeze oriunde te duci.

31

O furtună de primăvară a lovit aeroportul din Boston şi am stat mai mult de trei ore la sol duminică seara. Am avut şi mai mult timp să mă gândesc la remarca lui Joan, lucru pe care l-am făcut de-a lungul întregii perioade cât am mai stat acolo, după plimbarea de pe plajă. Poliția, procurorii, laboranții – toți cei care munceam pentru a înțelege misterele morții – păreau să aibă de-a face cu mult mai multe decât necazurile personale.

În loc să ajung la aeroportul LaGuardia la timp pentru cina pe care o plănuisem cu câțiva colegi de şcoală, m-am uitat la Joan cum se grăbea să prindă ultimul avion spre Washington şi am stat la coadă să iau un taxi pentru a mă întoarce în oraş.

— Bine ați venit, domnişoară Cooper, a spus Benito, ieşind să-mi deschidă uşa. Am corespondența dumneavoastră şi câteva lucruri de la curățătorie în spate.

L-am urmat pe portar înăuntru şi am aşteptat în timp ce s-a dus în magazia unde erau depozitate o grămadă de reviste şi rochii în folie de plastic care fuseseră livrate în timpul week-endului.

Era 10:30 când am terminat de sortat facturile, o felicitare de la Nina Baum şi nenumăratele invitații la diverse acțiuni de caritate care întâmpinau primăvara. Am dat drumul la apă fierbinte în cadă şi am pus puțină sare de baie, uitându-mă la spuma care se făcea în timp ce se umplea cada.

Stăteam la bar, punându-mi un pahar de whisky, şi am zâmbit când mi-am adus aminte de gestul lui Mike, când, dintr-o dată, s-au stins toate luminile din apartament.

Ieşind din baie, am mers pe lângă piesele de mobilier cunoscute şi am ajuns la bucătărie să caut o lanternă şi să merg la panoul electric.

M-am ridicat spre uşiţa de metal a contoarului să văd ce s-a întâmplat, stând pe vârfuri, să văd dacă era vreo siguranţă săritǎ. Toate erau la locul lor şi am început să le învârtesc să văd dacă se întâmplă ceva, dar nu s-a aprins nici o lumină. Cu paşi mărunţi ca de copil am mers dintr-o cameră în alta, am ajuns în holul apartamentului şi m-am uitat pe vizor să văd dacă era o problemă la mine sau în tot blocul şi m-am liniştit când am văzut că becul din capul holului încă mai funcţiona, ceea ce însemna că numai la mine în apartament era o problemă.

Am luat agenda şi mobilul şi am mers în sufragerie, unde, prin geamurile mari, intra puţină lumină de la felinarele din stradă. Am sunat jos să văd dacă cei doi portari îl puteau găsi pe administrator sau un ajutor, dar era ocupat.

La a patra încercare am reuşit să vorbesc cu Benito.

— Nici o problemă, domnişoară Cooper. Nu vă faceţi griji.

— Cum adică nici o problemă? Nu mai am curent. Nici lumină, nici frigider, nici ceas. Ce s-a întâmplat Benito? Ştii ceva?

— E vorba de toate apartamentele de pe coloana A.

— De sus până jos?

— De la etajul unu până la ultimul. Toată lumea ţipă la mine, de parcă aş avea vreo vină.

— Lucrează cineva să rezolve problema?

— Puteţi să mă sunaţi în jumătate de oră? Administratorul spune că o să vină cineva să vadă ce s-a întâmplat. Poate o să aflăm ceva atunci. Poate o să vină curentul până atunci. Sau aţi putea să vă culcaţi, domnişoară Cooper. O să fie totul gata până mâine dimineaţă.

Vecinii mei de vizavi, David şi Renee Mitchell nu veneau de obicei decât luni dimineaţa de la casa lor de la ţară. Aveam o cheie de rezervă pentru momentele rare în care le

plimbam câinele. Dar m-am gândit că ar fi o prostie să mă duc la ei, pentru că ar fi putut să fie acasă şi să doarmă deja.

M-am aşezat pe canapea, mi-am pregătit o băutură fiind gata să trag un pui de somn în ciuda zgomotelor oraşului care se auzeau douăzeci de etaje mai jos – maşini claxonând, sirena unei ambulanțe. Nu avea nici un sens să mă dezbrac, se putea să fiu nevoită să plec de acasă sau să las un muncitor să intre pentru a verifica contoarul.

Am ațipit vreo jumătate de oră şi m-am trezit – credeam eu – din cauza zgomotelor de afară.

Am mers în hol din nou şi m-am uitat dacă era cineva, dar nu am putut vedea nici o mişcare.

— Benito? am întrebat, sunând din nou la portar.

— Da, domnişoară Cooper.

— Vreo schimbare?

— E un băiat care lucrează la subsol acum, domnişoară Cooper. Vreți să veniți jos în hol să aşteptați aici?

— De ce?

— Nu ştiu. O ştiți pe domnişoara Melsher? Domnişoara bătrână cu cadru? S-a speriat. E aici jos şi ne ține companie.

— Mulțumesc, Benito. Sunt bine.

— Eu ies din tură la miezul nopții. Vreți să-i las un mesaj lui Willie să vă trezească cu un telefon? a spus râzând. Nu e de ajuns că trebuie să fim meteorologi pentru domni, să transmitem mesaje şi să semnăm pentru pachete. Acum trebuie să joc şi cărți cu domnişoara Melsher şi să-l trezesc pe tipul de la 16 care trebuie să prindă avionul şi pe tipa de la 12 care are operație la ora 8.

— Ne vedem mâine.

M-am dus în dormitor şi m-am aşezat pe pat, trăgând o pătură peste mine.

Luminile s-au aprins şi ceasul cu radio a pornit pentru câteva secunde, dar apoi totul s-a întunecat din nou. Am închis ochii şi am încercat să dorm.

Era în jur de ora unu când a sunat telefonul.

— Alo?

— Mă scuzaţi că vă deranjez, domnişoară Cooper. Sunt Benito. Administratorul m-a pus să vă rog să coborâţi.

— De ce?

— Eu nu fac decât ce mi-a spus. Sun la toate apartamentele de pe coloana A. M-a pus să lucrez tură dublă, a spus Benito, făcând o pauză înainte de a spune despre ce era vorba. Nu vrea să spun asta la toată lumea, dar ştiţi, cu evenimentele de la 11 septembrie. Nu vrem să rămână oameni blocaţi la etaje în cazul unui incendiu.

— Nu-mi venea să cred.

— Incendiu? Crede că e un incendiu?

Benito părea nervos.

— Nu spun că este un incendiu. E doar o măsură de prevenire. Nimeni nu ne-a spus ce se întâmplă. Primul tip care a venit s-a dus la subsol. O să verifice fiecare hol şi vor intra în apartamente să verifice contoarele.

— Nu vreau să plec din apartament. Aş prefera să rămân aici, am spus, gândindu-mă la toate lucrurile valoroase pe care le aveam.

— Nu vă faceţi probleme, domnişoară Cooper. Administratorul vine cu el. Nu va fi singur acolo. Dar s-ar putea să fie o problemă serioasă.

Ideea de a fi curentată ca Joe Berk sau de a mă asfixia în fum în apartament a fost de ajuns pentru a mă face să cobor. Nu aveam nevoie să mi se spună despre tragedia de la 11 septembrie.

— Nu puteţi folosi liftul, domnişoară Cooper. Au fost nevoiţi să-l oprească.

— De ce?

— Puneți prea multe întrebări la care nu vă pot răspunde. Probabil că de aceea sunteți avocat. Cuiva i-a mirosit a cauciuc ars. Nu vrem să producem panică, dar a spus că trebuie să coborâți.

Am aruncat poşeta în fundul dulapului, am pus cheile şi mobilul în buzunar şi am luat o jachetă în cazul în care mă hotăram să merg la un prieten dacă lucrurile nu se rezolvau până dimineață. Ultimul lucru pe care l-am luat a fost lanterna.

Holul de la etajul 20 era liniştit şi când am trecut pe lângă lift m-am oprit să văd dacă miroase ciudat. Dacă luase ceva foc, mirosul era acoperit de gunoiul care aştepta să fie ridicat.

Am deschis uşa de la casa scării şi am fost surprinsă să văd că era întuneric. M-am întors în hol şi am încercat să sun din nou la portar, dar era ocupat.

După alte trei încercări, am deschis uşa şi am luat-o din nou pe scări, am apucat bara de metal şi am început să cobor.

Scara de incendiu era izolată fonic, pentru că singurul lucru pe care îl auzeam era zgomotul pantofilor mei. Am mers mai repede şi am ajuns la etajul 19, devenind mai sigură pe mine pe măsură ce ochii mi se adaptau la întuneric.

Când am ajuns la 18 m-am oprit. Cineva respira foarte greu, nu departe de mine, probabil cobora sau urca. Am încercat să stau calmă şi am presupus că era un vecin care avea vreo problemă.

— Bună! am spus, întorcându-mă spre direcția de unde venisem, dar nu am văzut nimic şi nu mi-a răspuns nimeni.

Am pus mâna pe mânerul uşii holului de la etajul 18, dar era blocat. Am aprins lanterna, dar nu am văzut pe nimeni dedesubt şi am mers cât am putut de repede la

etajul 17. Am încercat din nou mânerul, dar şi acesta era blocat.

Acum respirația mea agitată şi bătăile puternice ale inimii făceau imposibil să-mi dau seama dacă se mai auzea ceva.

Am apucat bara şi am alergat spre etajul 16 şi acum puteam auzi paşii care mă urmăreau în spate.

— Cine e acolo? am țipat foarte înspăimântată, ştiind că țipetele mele nu puteau fi auzite prin pereții groşi.

M-am aplecat în față şi am apucat din nou bara de metal, încercând să cobor două trepte dintr-o dată, dar îmi era teamă să nu cad. În timp ce coboram un etaj, am ridicat lanterna. Cineva mai înalt ca mine, îmbrăcat în negru, doar cu găuri pentru ochi încerca să mă prindă.

Am dat drumul la bară ca să bag mâna în buzunar, sprijinindu-mă de zid pentru a-mi menține echilibrul, dar frecarea cu peretele îmi încetinea coborârea.

Încercând în continuare să cobor, am găsit butonul pentru reapelare şi l-am apăsat.

O mână cu o mănuşă m-a apucat de gât, strângându-mă cu forță, în timp ce o a doua mână mă ținea de umăr. Persoana m-a trântit jos şi m-am rostogolit într-un colț, încercând să respir.

— Benito! am țipat în timp ce telefonul a ieşit din buzunar şi s-a rostogolit pe ciment.

Am auzit o voce la celălalt capăt.

— Alo? Alo? Cine e?

Individul era peste mine acum, răsucindu-mă şi încercând să mă tragă de păr pentru a-mi ține capul. L-am lovit şi am țipat din nou la Benito.

— Sunt Alex Cooper. Sunt pe casa scării, Benito. Foc! Benito, foc!

Ţipam cât de tare puteam, ştiind din experienţa profesională că era mult mai probabil să vină cineva în ajutor dacă strigam „foc” şi nu „viol”.

Bărbatul avea un genunchi pe podea şi pe celălalt îl pusese în spatele meu pentru a-mi prinde braţul, întinzându-se pentru a lua telefonul. A scos un sunet foarte ciudat – ca un sâsâit – în timp ce cu bărbia îmi ţine capul.

— Sunt pe scări, Benito, am ţipat din nou, pentru că nu îmi aduceam aminte exact la ce etaj eram. Sunt la – nu sunt sigură, Benito. Cred că la 16. Ajutor! *Ajutor*!

Atacatorul meu nu avea altă soluţie. A trebuit să îmi dea drumul la mâini ca să ia telefonul de jos. În timp ce făcea asta, l-am auzit pe Benito vorbind în spaniolă cu unul dintre ajutoare, spunându-i să urce pe scări să mă găsească.

Individul a aruncat telefonul şi am auzit cum se lovea de scări. Apoi m-a lovit şi am rămas acolo, gemând de durere. A fugit pe scări în sus şi treizeci de secunde mai târziu undeva pe la etajul 35, am auzit uşa de urgenţă deschizându-se şi închizându-se în urma lui.

32

Am putut să mă târăsc pe trepte până la telefon şi să formez 911 înainte ca muncitorii să mă găsească.

Până au ajuns doi sergenţi de la secţia 19, echipa care se ocupa de curent a rezolvat problema şi au repus liftul în funcţiune. Nu fusese nici un incendiu şi era nevoie de foarte mult timp pentru a-şi da seama care fusese problema.

Sergentul m-a ridicat şi m-a dus în apartamentul meu în timp ce poliţiştii au chemat întăriri pentru a cerceta clădirea de sus până jos.

Am pus două pahare cu whisky şi ne-am aşezat în sufragerie, cu staţia de emisie-recepţie pe masă pentru a putea auzi conversaţia băieţilor care au cercetat casa scărilor, fără nici un rezultat însă.

Când a sunat soneria, sergentul Camacho s-a ridicat pentru a-i lăsa pe cei doi înăuntru.

— Hei, nu ştiam că tu şi Coop sunteţi împreună. Întrerup ceva aici? Un cocktail? Ultimul dans?

Chapman stătea rezemat de uşa de la intrare, jucându-se cu o scobitoare şi ţinând uşa deschisă cu piciorul.

Camacho s-a înroşit şi a început să spună că a primit un telefon şi că stătea acum să completeze hârtiile.

— Stai liniştit, prietene. Nu e de ajuns că am petrecut ultimele şase ore în Harlem, acum mai trebuie să am de-a face şi cu umbrele pe care le vede blondina. Ai fi putut măcar să mă inviţi şi pe mine la petrecere, a spus Mike, îndreptându-se spre bar. Te superi dacă îmi pun nişte bere?

— Veştile bune circulă repede, bănuiesc.

— Ofiţerul de la secţia 19 a crezut că e ceva ciudat cu telefonul tău. Locotenentul Peterson a auzit totul prin staţie şi mi-a spus să vin imediat aici. Şi apropo, Peterson spune că suferi de sindromul Munchausen. Inventezi poveştile astea ciudate doar pentru că îţi place compania mea.

— Singurul lucru care îmi place mai mult decât compania ta este un somn bun. Am uitat cum se face asta.

A fost completat un raport neobişnuit cu detalii care ar fi putut fi de ajutor pentru comisar şi pentru mai marii departamentului. Faptul că un procuror care lucra la un caz foarte grav a fost scos din casă în timpul nopţii şi a fost ţinta unui atac interesează pe toată lumea.

— Ştii că băieţii tăi nu au găsit nimic, nu? Tocmai l-am văzut pe unul dintre ei în hol şi nu e nici o urmă de intrus.

Mi-am muşcat buza şi am încercat să mă calmez.

— Locul ăsta e mare. Dacă nu ar fi fost schimbul de noapte, ar fi fost mai mulţi băieţi în clădire. Cercetaţi clădirea mai repede.

— Nu poate fi atât de greu. A urcat pe scări. La un moment dat a trebuit să coboare pentru a ieşi din clădire, nu? am întrebat. Îmi spuneți că nimeni nu l-a văzut?

Mike stătea în fața mea, cu mâna pe genunchiul meu.

— Dă-le oamenilor timp să vorbească cu lumea. Poate avem de-a face cu un profesionist. A intrat fără să-l vadă nimeni şi, probabil, a ieşit la fel. Eşti bine?

— Având în vedere alternativa, sunt foarte bine.

— Ai idee ce voia să-ți facă?

M-am uitat la sergent, gândindu-mă ca m-ar putea crede nebună dacă spuneam ce credeam.

— Hai, Coop, spune-mi.

— Doar nu crezi că m-au scos pe mine din apartament la întâmplare, nu?

M-am uitat la amândoi, dar nici unul nu a răspuns.

— Crezi că individul ăsta foarte bine pregătit – nu ştiu cum să-i spun – nebun? E de ajuns? Un tip îmbrăcat de sus până jos în negru, cu capul şi mâinile acoperite – fără să lase vreo urmă. Crezi că pur şi simplu s-a nimerit să fie acolo când s-au stins luminile? Deloc. Cred că are legătură cu unul dintre cazurile la care lucrez.

— A vorbit cu tine? A spus ceva care să sugereze că te ştie de undeva?

— Să vorbească cu mine? Nu a fost o glumă, Chapman. Planul era să mă omoare prin strangulare sau...

— Stai. Eşti puțin cam dramatică în seara asta, nu-i aşa? Să te omoare?

— L-am strigat, crezând că e un vecin. Nu a răspuns. Tot ce voia să facă era să mă prindă şi să mă pună jos şi apoi să facă... ei bine, putea să-mi facă orice şi-ar fi propus. M-a strâns atât de tare, încât dacă nu aş fi reuşit să scap nu aş mai fi putut respira.

Sergentul nu ştia ce să spună despre scepticismul lui Mike.

— Domnişoară, poate doar cobora scările pe lângă dumneavoastră şi a căzut. Băieţii mei bat la toate uşile...

— Ah, vecinul meu *mascat*? Cel care se îmbracă de parcă ar fi viscol în aprilie? Cel care nu poate să stea în picioare?

M-am ridicat şi am mers spre uşă.

— De ce pierd eu vremea cu voi doi? Sergent, vreau să mergi cu mine jos să văd cine sunt băieţii aceştia care au lucrat la curent.

— Coop, stai aici şi o să vin eu cu administratorul ca să te convingi că nici unul dintre ei nu a...

— Nu vorbeam cu tine, Mike. Poţi să te duci acasă şi să continui să plângi în propria mizerie. Nu e nevoie să mă iei pe *mine* în serios.

Mike m-a luat de umăr şi m-a îndepărtat de uşă.

— Să plâng? Asta am făcut în ultimele trei luni? Despre asta e vorba cu Val...

— Scuză-mă, nu asta am vrut să...

— Nu-ţi stă-n fire să spui altceva decât ceea ce gândeşti. Am înţeles ce vrei să spui.

— Îmi cer scuze, Mike. Sunt speriată şi obosită şi eu sunt cea care îşi plânge de milă în seara asta. Te rog să mă ierţi.

— Oricine ţi-a făcut asta a fost fie într-un apartament, fie a ieşit din clădire până a sosit prima echipă.

— Mike, mă ierţi...

— Nu e momentul pentru aşa ceva, Coop. Nu e cazul ca sergentul să-mi cunoască viaţa personală, da? Tipii aceştia care s-au ocupat de curent...

— I-ai văzut? Au legitimaţii?

— A fost o legătură făcută prost şi din cauza asta a căzut curentul în partea acesta a clădirii.

— Prost, adică distrusă? Sau ca şi cum ar fi fost făcută intenţionat?

— E ora două dimineaţa. Prost e tot ce ştiu până acum.

Mike a luat o gură de votcă şi şi-a aranjat gulerul de la geacă.

— Ştii mai multe decât vrei să-mi spui.

— Ştiu mereu mai multe decât îți imaginezi, puştoaico, nu crezi?

— O să-ți dau o diplomă. Ce ştii?

— Nu trebuie să ai licență de avocat ca să ştii că sursa pentru electricitate este la subsol. La subsol nu se poate ajunge decât din interiorul clădirii, nu-i aşa?

Am dat din cap.

— Şi din garaj. Şi de afară, dar bănuiesc că uşile sunt încuiate noaptea. E imens. E o cameră de depozitare, o spălătorie. Nu am intrat niciodată acolo.

— Pentru tine şi un cuptor înseamnă tehnologie, a spus Mike. O dată intrat în camera boilerelor, un tip cu câteva clase ar putea găsi foarte uşor panoul electric la care sunt conectate apartamentele de pe coloana A şi cu câteva cleme ar putea să te deconecteze pe tine şi pe cine mai are nevoie.

— Şi lifturile? am întrebat. Administratorului chiar i s-a spus să le oprească?

— Da. La subsol miroase a cauciuc ars. Trebuia să ia măsuri de precauție.

— Crezi a fost cineva după mine, nu?

— Aş crede şi dacă mi-ai spune că ai văzut un OZN. Nu eu sunt duşmanul aici, a spus Mike, conducându-mă pe canapeaua din sufragerie pentru a mă aşeza. Să fim serioşi. Clădirea asta este imensă. Are două aripi, două lifturi pentru locatari şi unul de serviciu şi două scări de incendiu. Tot ce trebuia să facă atacatorul tău era să oprească curentul şi apoi să aştepte să coboare toată lumea. Problema nu este *cum* a făcut asta, ci *de ce.*

— Camere video? a întrebat sergentul.

— Nu sunt, a spus Mike. Conducerea a vrut să instaleze aşa ceva în urma unui incident în urmă cu câțiva ani.

Vecinii lui Coop nu au fost de acord. Invadarea intimității şi alte prostii. Nu sunt camere.

— Tot ce a trebuit să facă după atac, am spus, a fost să urce câteva etaje şi să meargă în cealaltă parte a clădirii...

Mike a continuat ce voiam să spun.

— Să-şi scoată masca şi mănuşile, să le arunce la gunoi şi să coboare ca orice cetățean respectabil, fără să fie luat în seamă din cauza aglomerației de jos. Apoi a ieşit din clădire.

— Conducerea a pus câte un om la fiecare intrare a clădirii. Oricine trece pe acolo trebuie să se identifice, fie că locuieşte aici, fie că nu, a spus Camacho.

— Nu pot aştepta să fiu dată afară din casă. Sunt o pacoste de chiriaş.

— Dă-mi cheile.

— Ce?

— Cheile tale. Mă duc cu sergentul jos să vedem cum stau lucrurile cât dormi tu puțin. O să vin şi eu să trag un pui de somn. E mai bine decât să stau şi să-mi plâng de milă acasă.

— Mike, mă simt...

— Cheile, a spus el, ridicând mâna în dreptul gurii pentru a mă împiedica să continuu. Odihneşte-te pentru că mâine dimineață ai întâlnire cu Joe Berk.

— Nu ştiu dacă pot să fac asta mâine dimineață. E atât de vulgar. Ai aflat ceva ce nu ştiu?

— Am lucrat la fotografia aceea cu Lucy DeVore. Cea recentă. Se poate să fi fost făcută când a ajuns în New York.

— Cea în care apare sprijinită de un perete pe care se vede plăcuța care începe cu litera *M*?

— Da, aceea. Mai întâi m-am oprit la Operă. Nu era nici pe departe făcută acolo. Nu seamănă nimic cu arhitectura de la Met. Am făcut rost de o listă cu toate celelalte teatre ale căror nume începe cu litera *M* de la un tip care lucrează de mult acolo. Am început cu Music Box.

— Ce frumusețe, nu-i aşa? A fost proiectat pentru a găzdui spectacolele muzicale ale lui Irving Berlin. De aceea tatei îl plăcea foarte mult să meargă acolo – îi amintea de copilărie.

— Prea delicat. Nu s-a potrivit, aşa că am încercat la Majestic.

— Locul acela e imens.

— Degeaba. Tot *Fantoma.* Am mers chiar la Martin Beck. Nimic. Şi mai era un teatru care se chema Morosco, dar a fost demolat acum câțiva ani.

— Nu îmi dau seama dacă mai sunt şi altele.

— Nici eu nu îmi dădeam. Dar aceeaşi damă mi-a spus despre Brooks Atkinson, cine naiba o mai fi fost şi ăsta.

— Un critic. A scris recenzii pentru *Times.*

— Da? Ei bine, a fost construit în anii ’20. Pe vremea aceea se numea Mansfield, a spus Mike, fără să schițeze vreun zâmbet. M-am gândit că am putea să verificăm plăcuțele originale, deşi acum au pus altele.

— Să înțeleg că acolo s-a potrivit.

— Nu. Dar în hol era un panou mare cu actorii de acum 40-50 de ani, care apăreau în fotografii făcute după o decernare de premii. Într-una dintre ele, se pot vedea Yul Brynner, Zero Mostel şi Richard Burton, fiecare cu câte un pahar în mână, iar în centru este Joe Berk. Are pe capul lui, vulgar şi gras, acelaşi tip de fes roşu pe care îl poartă şi Lucy DeVore în fotografia găsită în camera ei de hotel.

33

Când am plecat dimineața din clădire detectivii încă mai vorbeau cu vecinii, tehnicienii de la locul crimei căutau dovezi de la subsol până sus, iar în hol era o forfotă de chiriaşi curioşi să afle câte ceva despre activitatea poliției pe care o admirau foarte mult.

— Grăbeşte-te, blondino. Administratorul a pus ochii pe tine, a spus Mike, împingându-mă spre uşa batantă şi făcându-mi semn să merg spre maşina parcată la colţul străzii.

— Aţi sunat să-mi spuneţi că sunteţi pe drum? 7:30 nu e chiar cea mai potrivită oră de vizite.

— O să-l facem pe Berk să lucreze de dimineaţă. S-ar putea să-i facă bine.

Ne-am oprit în faţa teatrului Belasco, în faţa gurii de canal care era să-l omoare pe Berk săptămâna trecută. Mike a sunat la soneria de lângă uşă şi după câteva minute o voce de femeie a întrebat cine suntem. Era o nouă asistentă care ne-a condus la biroul de la capătul scărilor.

— Domnul Berk are o dimineaţă proastă. Nu vă pot lăsa să intraţi fără permisiunea unui doctor.

— Am eu câteva medicamente care l-ar putea face să respire mai bine, a spus Mike, ignorând-o pe femeia cu bonetă şi urcând câte două trepte o dată.

Am ridicat din umeri la asistentă şi am urcat şi eu.

Pijamaua verde a pacientului fusese schimbată cu una crem, dar în rest arăta la fel. Berk a ieşit din baie strângând cordonul halatului în jurul taliei. Era foarte surprins să ne vadă la el în dormitor.

— Voi doi sunteţi culmea. Ce mai vreţi de la mine de data asta? Uite, a spus, ţinând mâna întinsă şi ridicând mâneca. Sângele meu? Luaţi-l. Haideţi, luaţi-l pe tot. Poate o să am o reducere pentru o contribuţie caritabilă.

Berk a mers spre pat şi s-a aşezat din nou în el.

— Ai citit ziarele, Joe? Altceva în afară de *Variety*?

— De ce? Vreţi să-mi puneţi întrebări din ultimele ştiri?

— Domnişoara Cooper a acuzat un doctor săptămâna trecută. Tipul droga femeile pentru a face sex cu ele.

Berk a tras cearşaful sub bărbie şi s-a uitat la mine.

— E cazul tău? Ai făcut rost de un caz mare. Cred că şefului tău i-ar fi plăcut mai mult să-l prinzi pe tip.

Lui Berk nu îi scăpaseră prea multe.

— Dar şeful ei a avut dreptate asupra unui lucru, Joe. Doctorului îi plăcea să vadă filme. Străine, dar şi autohtone. Se pare că le prefera scenei, fără supărare. Aşa că şi-a făcut propriile filme. S-a filmat în timp ce viola femei care nu ştiau ce li se întâmplă. Şi asta l-a făcut pe procurorul districtual Battaglia să-şi pună întrebări în legătură cu tine, Joe... despre...

— Tipului nu îi place de mine de mult, Chapman. Vrea să mă prindă cu orice.

— Battaglia a întrebat-o pe domnişoara Cooper dacă e posibil ca tu să ai aceeaşi problemă ca doctorul.

Berk s-a ridicat şi s-a uitat la Mike.

— Perversiune? Ce ştie el despre perversiune? Lasă-mă să-ți spun, tinere, Joe Berk nu a trebuit să adoarmă pe nimeni ca să facă sex. Îmi place să mă strige, să-mi zâmbească şi să-mi spună că nu s-au mai simțit niciodată atât de bine. Puțin îmi pasă dacă mă mint. Suntem amândoi fericiți. Spune-i lui Battaglia să-şi bage ceva în trabuc şi apoi să-l fumeze. V-am mai spus, fetele nu se satură de bătrânul Joe.

— Nu, nu. Nu e vorba de partea asta, Joe. Filmele. Coop şi cu mine, a spus Mike, uitându-se la mine şi ridicând un deget. Nu mă corecta acum, da? Coop şi cu mine, în prima noapte în care am fost aici, am văzut ecranele din camera asta. Patru monitoare, dintre care trei nu erau date pe canalele de ştiri. Erau – ei bine – unde filmau camerele alea, Joe? La ce te uitai? Iar cealaltă persoană, cea care era de partea cealaltă, ştia că este urmărită?

Berk se foia în aşternuturi, încercând să respire de parcă ar fi fost un peşte pe uscat.

— Te-am luat cu uşurelul prima dată când ne-am întâlnit, Joe. Ne părea rău pentru că era să mori. Coop şi cu mine nu ne-am gândit la televizoarele alea, a spus Mike, ducând mâna la spate unde nu erau decât paharele obişnuite, nu ne-am gândit că aveau vreo legătură cu moartea Natalyei Galinova. Dar acum nu mai ştiu. Pur şi simplu nu mai ştiu.

Berk părea că se chinuieşte să vorbească.

— Mike, ia-o mai încet. Lasă-mă să chem asistenta, am spus, întorcându-mă şi ieşind la capătul scărilor să o chem pe asistentă sus.

— Coop e drăguță, Joe. Din când în când, ceva reuşeşte să spargă zidul din jurul inimii ei, se strecoară înăuntru şi îi atinge creierul, tâmpind-o pentru câteva secunde. Eu? Eu nu cred nimic. Te prefaci că nu mai ai aer pentru a scăpa de întrebări. Ai stat prea mult timp în teatru. Totul se reduce la artificiu şi la iluzie.

Stăteam la uşă, uitându-mă la cum Joe se chinuia să-i atragă atenția lui Mike.

— Ascultă-mă. Monitoarele alea erau pentru a-mi putea vedea spectacolele, pentru a putea să verific producția fără să plec de acasă. Doar atât...

— M-am săturat de minciunile tale. Camerele alea nu erau îndreptate spre nici o scenă. Erau în băi sau în cabine. Erau puse în locuri unde nimeni nu s-ar fi aşteptat să fie spionat. Nu trebuie să mă ajuți, Joe. Sunt bun la ghicitori. O să muncesc până nu mai pot, dar o să descopăr toate secretele pe care le ai, a spus Mike, mergând spre capătul celălalt al camerei şi deschizând un dulap în timp ce trecea pe lângă birou. Şi cu puțin noroc îți voi găsi şi casetele. Pentru că trebuie să-mi dau seama dacă le filmai pe actrițele tale, pe curve, pe dansatoare – oricine ar fi fost – aşa cum doctorul pervers se înregistra cu victimele lui. Ai pus pe cineva să conecteze sistemul la dormitor ca să te uiți de

fiecare dată când aveai chef. Îmi imaginez că ai stat aici singur, în pijamaua asta, cu impresia că este vreuna dintre fetele astea cu tine, să alimenteze mitul Joe Berk.

Berk s-a întors în pat şi a încercat să pună picioarele jos.

— Nu mai atinge nimic din camera asta. Ieşiţi afară, amândoi.

— Casetele, Joe. Ştiu că sunt casete pe aici pe undeva. Mă apropii? a întrebat Mike îndreptându-se spre unul dintre dulapuri. Mă apropii?

Asistenta a intrat în cameră exact când Berk ridicase o mică figurină – o statuetă a lui Napoleon – de pe noptieră şi a aruncat-o spre capul lui Mike. Nu l-a lovit, dar a crăpat oglinda de pe peretele din spatele biroului.

— Ai aruncat foarte prost. Şi acum o să ai şapte ani de ghinion.

Asistenta încerca să-l calmeze şi să-l facă să se urce la loc în pat. Micul exerciţiu de aruncat se pare că îl extenuase.

— Eşti un prost, Chapman. I-am scos afară din poliţie pe unii pentru mai puţin de atât. Ai ieşit din joc.

— Nu îmi place să fiu minţit, Joe. Urăsc crimele mai mult decât orice...

— Nu am omorât pe nimeni. Eşti nebun.

Mike stătea la celălalt capăt al patului, în timp ce asistenta îi lua pulsul lui Berk şi îi aranja pernele.

— Atunci de ce mă tot minţi? Nu eşti sincer în legătură cu lucrurile mici, şi acum trebuie să-mi fac griji despre ce ascunzi, trebuie să mă concentrez asupra legăturilor pe care ai putea să le ai cu lucrurile mari. Cum ar fi motivul pentru care a trebuit să moară Galinova.

Berk a închis ochii şi a încercat să respire.

— De ce ai minţit în legătură cu Lucy DeVore?

Berk nu spunea nimic.

— Nu are rost să minți. Este în comă indusă de medici. O să iasă într-o săptămână.

Probabil că va fi paralizată, dar cred că o să aibă motive bune să spună adevărul. Fotografia aceasta, Joe, uită-te la ea.

Berk nu s-a mişcat.

— Deschide ochii. E fesul tău, nu-i aşa? Lucy poartă fesul tău?

Berk a deschis un ochi şi s-a uitat la fotografie.

— Ăsta? Haide, domnule detectiv. Dacă vrei să-mi arunci o momeală, mă aştept la ceva mai bun de la tine.

— Am văzut poze cu tine cu acelaşi fes.

Joe Berk zâmbea.

— O dată. Am purtat o singură dată un astfel de fes. La Sardi. Un băiețel evreu care l-a purtat timp de patru ore. A fost un chin pentru mine să-l port. Acum treizeci, patruzeci de ani. Am dat un milion de dolari unui spital de copii în anul acela, în timp ce încercam să intru în lumea teatrului. În schimb, am fost pentru o noapte membru onorific al vechiului Ordin al Nobililor Shrine. Despre asta e vorba, domnule Chapman.

— Ce? Shrine?

— Da, Shrine. Industria era plină de ei pe vremea aceea. Teatrele erau locul lor de joacă. Yul Brynner – vă aduceți aminte de el? Poate nu a fost un rege adevărat, dar cu siguranță, un prinț. Mi-a spus în noaptea aceea că îi aminteam de Jackie Gleanson şi de prietenii lui de la Racoon Lodge. Arătam ridicol. Abia aşteptam să-mi dau jos idioțenia aia.

Berk a închis ochii şi a spus încet:

— Vreți un fes? Vreți să ştiți cine i-a dat fesul lui Lucy? Vorbiți cu Hubert Alden. Are o slăbiciune pentru fesurile astea roşii.

34

Mike m-a condus la clădirea Hogan, unde este procuratura, şi m-a dus direct la etajul nouă unde lucrau detectivii aleşi de Battaglia să lucreze la marile investigaţii conduse de cei şase sute de procurori. Căpitanul nu era încă acolo, dar fusese adusă o echipă să ajute în cazul atacului de aseară şi am stat trei ore să vorbesc cu ei despre toate evenimentele din săptămâna respectivă pentru a vedea dacă pot face echipă cu Mike şi Mercer şi dacă evenimentele din noaptea trecută din apartamentul meu aveau vreo legătură cu investigaţia de la Metropolitan.

Mike ne-a lăsat şi s-a întors în oraş, încercând să-l aducă pe Hubert Alden la mine pentru a vorbi cu el.

La amiază, când am terminat cu prima rundă de detalii, m-am dus la toaletă să mă spăl pe faţă, sperând că o să-mi revin.

În drum spre birou, m-am întâlnit cu Mike care ieşea din lift. Ducea o vază imensă cu flori care aproape că-l ascundeau.

— Ai înnebunit? Cred că te-au costat...

— Nu-ţi face probleme. Nu sunt de la mine, a spus. Cei de la pază nu l-au lăsat pe curier să intre după ce ai avut incidentul cu scrisoarea.

L-am urmat pe lângă biroul Laurei şi i-am făcut loc pentru aranjamentul de flori de primăvară.

— Deschide plicul, a spus Mike.

A văzut că ezit.

— Deschide-l. Nu sunt deloc curios care sunt admiratorii tăi, Coop. Vreau doar să mă asigur că nu o să explodeze.

Am deschis bileţelul. „Alex – pentru a mă revanşa pentru narcise şi pentru că te-am speriat cu darul meu pus pe scări. Dan Bolin”.

Ce ar putea să scrie în biletul acela de te-ai înroşit?

L-am scăpat pe birou.

— E ridicol. Nu am roşit. Nici măcar nu îl ştiu pe tip.

— Ți-a trimis flori de 100 de dolari şi tu nu îl cunoşti? De ce ți-ar trimite un astfel de buchet dacă nu l-ai cunoaşte? Crezi că ar putea fi suspectat pentru ce s-a întâmplat aseară?

— Joan îl cunoaşte. Adică nu îl cunoaşte, dar a vorbit cu el. A fost la Vineyard în week-end.

— Nu mai înțeleg nimic din „îl ştii, dar de fapt nu îl ştii". Cred că nu am făcut bine că ți-am refuzat invitația. Ai făcut ceva ca să meriți asta?

Laura stătea în pragul uşii; când am început să vorbim, m-am îndreptat spre ea şi Mike a luat plicul.

— Mike, domnul Alden este jos. Să le spun să-l trimită aici?

— Da, n-a acceptat să-l aduc eu. Mi-a spus că o să-l aducă şoferul lui. Având în vedere lucrul acesta am mers şi eu în limuzină, a spus Mike. Şi cine e Bolin ăsta?

— Vai, Alex. Un domn pe nume Bolin a sunat azi-dimineață şi m-a întrebat dacă e în regulă să trimită flori aici. Spunea că nu ar vrea să te supere dacă cere adresa de acasă, dar i-am dat-o pe aceasta.

— E în regulă, Laura.

M-am aplecat peste birou, încercând să fac ordine printre hârtiile şi noile scrisori, dar Mike ştia că nu fac decât să-i evit privirea.

— Nu mi-ai răspuns. Cine este omul ăsta pe care îl ştii, dar nu îl ştii? Unde locuieşte? Cu ce se ocupă? Unde a fost noaptea trecută?

— Uite ce e, încearcă doar să flirteze cu mine. Am stat lângă el în avion jumătate de oră şi a încercat să vorbească cu mine. Nu mă interesează.

— Eu şi florarul suntem de altă părere. Nu crezi că ar trebui să vorbim cu el?

Laura era tot în uşă, probabil pentru că se simțea vinovată de prezența florilor şi nu îi plăcea tensiunea dintre mine şi Mike.

— Părea că este un om drăguț, Mike. Nu i-aş fi dat adresa dacă aş fi ştiut că...

— Putem lăsa subiectul ăsta deoparte câtă vreme avem altceva de făcut?

— Nu înțeleg de ce îi iei apărarea, Coop.

— Nu fac asta. Încerc să-l țin departe de viața mea personală şi profesională până când se termină investigarea crimei.

— Poate ce s-a întâmplat aseară are legătură cu doctorul Sengor, a spus Laura, încercând să fie de ajutor.

— Sengor este în Turcia, complicele lui în închisoare...

— Dacă avea mai mult de un complice? a întrebat Mike.

— Joan Stanton crede că sunt paranoică. Poate e pentru că am stat prea mult aici. Amândoi vedeți suspecți peste tot.

Laura a plecat de lângă noi când a auzit vocea lui Alden pe hol.

— Alexandra Cooper este în birou?

Mike a luat aranjamentul floral şi a ieşit din cameră.

— O să pun florile pe biroul Laurei acum. Nu arăți ca un procuror adevărat dacă ai jumătate din Grădinile de la Versailles între tine şi cel cu care vorbeşti.

A intrat din nou însoțit de Hubert Alden, care şi-a scos mâinile din buzunarele pantalonilor săi fini şi a început să-şi frece palmele şi să măsoare interiorul biroului meu mic. Totul era înghesuit, ar fi trebuit să fie zugrăvit şi decorat.

— Şi sunteți şefă de departament, domnişoară Cooper? a spus Alden, uitându-se pe tavan la o bucată de zidărie care părea că stă să cadă pe umărul lui. Nu îmi pot imagina cum trăiesc indienii.

— Sunt prea mulți nenorociți de care trebuie să mă ocup. Nu am timp şi de redecorat. Nu mă deranjează să stau

cu pereții aceştia încă douăzeci de ani. Vă mulțumesc că ați venit aici. Vrem să mai discutăm câteva lucruri cu dumneavoastră.

— S-a luat vreo hotărâre în legătură cu preluarea cadavrului Natalyei Galinova de la morgă? Voi merge în Europa la sfârşitul săptămânii şi aş fi foarte mulțumit dacă aş putea să o iau şi să o înmormântez cum se cuvine.

Mi-am notat în agendă să dau un telefon pentru asta.

— O să rezolvăm problema.

— Dacă plecați din oraş, asta e, a spus Mike, aşezându-se pe scaun lângă Alden.

— Cât de dramatic sunteți, domnule detectiv. Ce credeți că ar putea să mă facă să nu plec?

— Îmi aduc aminte că stăteați în spate în ziua în care Lucy DeVore a avut – să zicem accidentul. Dacă nu mă înşel, mi-ați spus că nu ați fost în oraş vineri seară, când a fost omorâtă Natalya Galinova. Am înțeles bine?

— Exact. Am fost la casa mea din Vail.

— Poate că dansatoarele moarte nu vorbesc, dar telefoanele mobile pot spune câteva poveşti, domnule Alden. Este un mesaj pe telefonul Talyei, a spus Mike.

Ştiam că este o cacialma pentru că telefonul Talyei nu fusese găsit. Ne bazam doar pe spusele lui Berk care susținea că ascultase un mesaj în care Hubert Alden o invita pe Galinova la cină.

— Vocea dumneavoastră când vă ofereați să o luați în seara aceea.

Alden a ridicat capul, s-a uitat pe fereastră şi a văzut o vrabie care părea că îi zâmbeşte.

— Cina, domnule Alden? Vă amintiți ceva?

— Nu am primit nici un răspuns de la Talya. Am dat telefonul acela de la birou, după-amiaza, cred. Dacă mi-ar fi răspuns că vrea să mă vadă aş fi rămas în oraş. Avionul

meu este în New Jersey, chiar peste podul George Washington.

— Nu v-aţi oprit la Operă în drum spre aeroport, nu?

— Domnule Chapman, trebuia să plec în jurul orei şapte în seara aceea. Nu m-am oprit nicăieri pentru că eram nerăbdător să ajung pe aeroportul din Vail înainte ca acesta să fie închis pentru noapte.

— Dar e vorba de avionul dumneavoastră, nu? Îi spuneţi pilotului că plecaţi la ora zece sau la miezul nopţii şi atunci decolaţi.

— Decolasem cu mult înainte ca Talya să fi intrat pe scenă, domnule detectiv. Primul act a început la ora opt, nu-i aşa?

Alden era nervos, nefericit din cauza presupusei acuzaţii şi probabil din cauza faptului că noi auzisem ceva cu mult mai intim decât ne spusese el.

— Înregistrările zborurilor de pe ambele aeroporturi vă vor confirma ora plecării şi a sosirii.

— Registrele acelea îmi vor spune totul despre zbor, domnule Alden. Însă prezenţa dumneavoastră în avion este o altă problemă.

Alden s-a aplecat cu coatele pe scaunul de lemn şi a dat din cap în timp ce se uita la podea.

— Din cauza asta m-aţi adus aici? O să vă simţiţi prost când veţi afla răspunsurile.

Mike putea să-şi schimbe foarte repede starea. Nu a mai vorbit despre moartea Natalyei şi a simţit din prima conversaţie cu Alden că i-ar plăcea mult mai mult să vorbească despre strămoşii lui.

— Voi fi primul care îşi va cere scuze dacă greşim, domnule Alden. Era vocea dumneavoastră atunci. Trebuia să vă întreb din moment ce nu ne-aţi spus nimic despre invitaţia la cină când am vorbit prima oară. Principalul motiv pentru care am vrut să vă vedem este că voiam să ne

ajutați cu o altă problemă, una în care este implicat Joe Berk.

Alden a simțit despre ce este vorba şi a fost mulțumit că am schimbat subiectul.

— Mă gândesc că ştiți câte ceva, din cauza bunicii dumneavoastră, cântăreața de operă, şi a bunicului care a fost un mare patron al artelor. Ştiți ceva despre Shrine?

Alden s-a uitat să îmi vadă expresia feței, iar eu i-am răspuns cu un zâmbet.

— De ce întrebați?

— Nu vă pot spune exact de ce, dar să spunem că Berk nu a fost foarte drăguț cu noi şi am vrea să ne ajutați să înțelegem de ce.

— Cuvântul „drăguț" nu face parte din vocabularul lui Berk. Ce este cu familia Shrine?

— Cine sunt? Ce legătură au cu comunitatea teatrului? a întrebat Mike pentru a-l face pe Alden să vorbească, însă ştiam că avea să-l întrebe şi despre fesul roşu.

— Vechiul Ordin Arab al nobililor Shrine, domnule detectiv. Are legătură cu masonii din secolul al XIX-lea – ştiți ce sunt masonii, nu?

Ştiam că francmasonii erau oponenții regelui, erau atraşi de libertatea primilor meşteşugari, de moştenirea spirituală a celor care au construit marile monumente ale lumii – piramidele, Templul lui Solomon, apeductele din Roma şi, mai târziu, catedralele medievale.

— Organizații bazate pe principiul fraternității, a spus Mike.

— Da, dar cu credințe ferme, între care ideea libertății omului. I-am avut pe Voltaire şi Ben Franklin, George Washington şi Mozart care vorbeau despre idealurile democratice. La mijlocul secolului al XIX-lea, majoritatea oraşelor din America aveau cel puțin o lojă masonică,

constituită nu numai în scopul întrajutorării ci şi în scopuri filantropice.

— Şi Shrine?

— La început trebuia să fie toți masoni, dar ordinul lor a evoluat, a spus Alden, uitându-se la Mike.

— Ați fi amuzați de scopul lor original.

— Care era...?

— Menținerea legii şi a ordinii, ajutarea guvernelor locale să lupte împotriva crimei. Aveau o atitudine destul de primitivă. Până în secolul al XIX-lea misiunea lor nu s-a schimbat.

— Nu îmi plac deloc cei care fac astfel de lucruri. Ultimul lucru pe care îl vreau este să am un grup de amatori care să îmi facă treaba. Şi cum s-au schimbat?

— Pe vremea bunicilor mei, reşedința Shrine a devenit locul de întâlnire al masonilor, asociați cu cei mai cunoscuți oameni de show-biz. Totul se făcea sub însemnele exotice ale Asociației din Est.

— De ce aşa?

— Pentru că ei erau cei care au inițiat mişcarea, în urmă cu câteva secole. Când masoneria a ajuns în America, în 1850, doi bărbați au fost cofondatorii Ordinului: unul dintre ei era actor, William Jermyn Florence, şi doctorul Walter Millary Fleming. Ei au avut ideea de a distra oamenii şi în acelaşi timp de a face acte de caritate, strângând bani pentru cercetările medicale.

— Dar ce ai spus despre Est? Despre ce însemne vorbeşti? a întrebat Mike.

— William Florence a jucat în piese în toată Europa şi în Africa de Nord – în majoritatea teatrelor în care a cântat mai târziu bunica mea. A mers în Algeria şi în Cairo şi de acolo a adus unele dintre ritualuri.

— Cum ar fi?

— Motive islamice, de la arhitectură până la locurile de întâlnire şi detalii de design interior. Ei nu au construit teatre şi loje, domnişoară Cooper. Au construit moschei. Şi le-au dat nume arabe, în toată țara. Templul Bektash Shrine în Concorde, New Hampshire; templul Syria în Pittsburgh; templul Ararat în Kansas City; templul Aladin în Columbus, Ohio; templul Sfinx în Hartford; templul Ramses în Toronto. Aveau mai mult de jumătate de milion de membri.

— Acum o sută de ani? Moschei în toată țara?

— Da. Iar conducătorii erau lideri şi mari maeştri.

— Aţi menționat detalii de design interior, am spus. Prin ce se disting?

— În primul rând culorile. Combinațiile de roşu, galben şi verde sunt relevante pentru cultură. Anumite simboluri sunt constante, cum ar fi semiluna, arabescurile care decorează clădirile şi mozaicul de pe pereți şi tavan – foarte multă teracotă, de obicei, cu motive florale...

— Staţi puţin. Aţi studiat lucrul acesta?

Mike încerca să noteze ce spunea Alden.

— Am moştenit colecția care a aparținut familiei mele de secole. Este o parte din genealogia mea, domnule detectiv – e în sânge. Nu a trebuit să învăț nimic.

— Cum adică aţi moştenit ceva? Ce anume?

— O mulțime de fotografii – George M. Cohan, Sophie Tucker, Lillian Russell – toți cei din familia Shrine. Am o grămadă de autografe de la premiere şi tot felul de evenimente, chiar unele dintre costume.

— Ce fel de costume? a întrebat Mike.

— De la operă, din piesele lui Shakespeare, de la întâlnirile lojei...

— Nu mă refer la asta. Ce fel de haine purtau cei din familia Shrine?

— Costume la fel ca noi. Doar cei de rang mare purtau robe, a spus Alden.

— Şi pe cap? Glugi?

— Nu este un clan, domnule detectiv.

— Şi ce purtau?

— Celebrele fesuri roşii, domnule Chapman.

— Da, da. Le ştiu.

— De la Universitatea din Fez – simbolul învăţăturii şi al integrităţii.

— Aţi moştenit aşa ceva, domnule Alden?

— Sigur că da. Aş fi bucuros să vă arăt orice vreţi.

— Unde le ţineţi?

— La mine acasă. Am o încăpere plină cu amintiri de la bunicii mei. E destul de colorată.

— Iar litera *M,* domnule Alden, ştiţi, din alfabet. Are vreo semnificaţie în decoraţiunile celor din Shrine?

Alden nu a încetat să bată cu degetul în birou, într-un ritm imaginar al cuvintelor sale.

— Probabil că da, dacă îmi spuneţi despre ce e vorba, ce căutaţi de fapt. Sunt cuvinte ca *moschee* sau *minaret,* plus numele masonilor. Fez este un oraş în Maroc. Nu înţeleg întrebarea.

Mă gândeam la Lucy DeVore, zâmbind la cameră cu fesul roşu pe cap, cu mâna pe mânerul uşii cu inscripţia *M.*

— Dacă ordinul era atât de popular în America şi au construit peste tot în ţară, cum se face că nu au făcut nimic tocmai în Manhattan? a întrebat Mike. Cum se face că nu este nici un teatru Shrine aici?

— Sper că nu vă deranjează să vă corectez încă o dată, dar una dintre cele mai mari moschei din lume a fost inaugurată aici, în 1923, în centrul oraşului. Este încă în picioare, domnule Chapman, în mijlocul oraşului, pe strada 55 şi sunt sigur că aţi intrat acolo de foarte multe ori.

— Nu e nici o moschee pe strada 55, a spus Mike.

— Cum se numeşte?

— Templul Mecca, domnişoară Cooper. Poate acolo este litera pe care o căutaţi. Templul Mecca al vechiului Ordin Arab al Nobililor Shrine.

35

— Unde pe strada 55? a întrebat Mike, sugestia lui Alden fiind nici mai mult, nici mai puţin decât un afront personal adus cunoştinţelor lui despre oraş.

— Fiecare stradă, fiecare bulevard evoca unul dintre locurile în care Mike lucrase la un caz de crimă.

— Este o sinagogă la intersecţia cu Lex, dar nu este nici o moschee.

— 55 vest, între Sixth Avenue şi Seventh Avenue, a spus Alden, plin de el.

Am închis ochii pentru a-mi aduce aminte clădirea şi m-am gândit imediat la marele teatru la care fusesem de mai multe ori decât credea Alden.

— City Center?

— Centrul de muzică şi dramă, domnişoară Cooper. Data viitoare când aveţi bilete la un spectacol, staţi pe trotuarul opus şi uitaţi-vă la vârful clădirii, înaltă de 12-14 etaje. Se pot vedea cuvintele TEMPLUL MECCA gravate pe faţadă.

Am stat pe trotuarul acela de nenumărate ori de când am fost prima dată acolo, în copilărie, dar nu am văzut niciodată literele de deasupra.

— Dar... teatrul este acolo de dinainte să mă fi născut eu. Înainte să fie construit Lincoln Center, acolo era casa baletului şi operei din New York.

M-am întristat la gândul că această comoară culturală avea o istorie pe care eu nu o ştiam – şi eram sigură că nici mulţi alţi iubitori de teatru nu o cunoşteau.

Mike voia să meargă mai repede acolo. S-a dus la biroul Laurei pentru a da un telefon şi când am auzit că a cerut să vorbească cu sergentul din zona de nord – era vorba de secția de lângă City Center – mi-am dat seama că suna pentru a trimite pe cineva să cerceteze zona şi să raporteze despre literele respective.

— Nu pot să cred că nu am ştiut niciodată despre asta.

— Este o poveste veche, domnişoară Cooper. Vă interesează?

Am încercat să vorbesc cu Alden fără să-şi dea seama că motivul pentru care mă interesa este pentru că putea avea vreo legătură cu investigația noastră.

— Am studiat dansul toată viața. Merg să-i văd pe cei din Compania Ailey în fiecare an şi, bineînțeles, acolo îşi susține spectacolele Baletul American. Cine nu ştie City Center?

— Atunci trebuie să vă stabilesc o întâlnire cu directorul. Sunt sigur că vă va plăcea – este o avocată tânără care a dansat cândva. Arlette Schiller, o ştiți?

— Nu, am spus, uitându-mă la Mike în timp ce intra în cameră. Dar, cu siguranță, mi-ar plăcea să o întâlnesc.

— Şi de când este Mecca de fapt Mecca? a întrebat Mike.

— Templul a fost deschis în 1924, cu mulți finanțatori din toată țara. Chiar este o minune inginerească acest cub din piatră de siliciu cu o cupolă masivă deasupra. Grinda de fier care suportă balconul este cea mai lungă folosită vreodată în New York – are şase etaje înălțime – şi a fost adusă cu vaporul şi apoi cu o caravană de camioane.

— Dar numai pentru cei din familia Shrine?

— La început, da. A fost o sală, bineînțeles. E chiar după colț de Carnegie Hall, după cum ştiți. Dar chiar şi atunci nimeni nu avea voie să fumeze la Carnegie Hall. Din moment ce țigările făceau parte din activitățile masonilor, sala a fost construită cu guri de aerisire foarte mari pentru a le permite să fumeze şi, totodată, pentru a prelua

spectacolele de la Carnegie. Secțiunea de teatru de la Mecca avea cinci sute de locuri, mult pentru vremea aceea. Restul încăperilor – sălile de bal, cele pentru ceremoniile masonilor – toate erau destul de private.

— Şi ce s-a întâmplat cu locul acesta? a întrebat Mike.

— Mai întâi a fost crahul din 1929 şi apoi Marea Depresiune. Nu a fost mai uşor pentru ei decât pentru ceilalți din țară. Deşi se considerau o organizație filantropică, luau bani mulți pentru închirierea sălilor de spectacol. La sfârşitul anilor '30, băncile au respins împrumuturile cu care s-a construit Mecca.

— Şi au dat faliment?

— Da, după foarte puțin timp. A rămas gol ca un palat arab dezolant în mijlocul unui peisaj urban. Înainte să fie construiți zgârie-norii, se putea vedea domul de la câțiva kilometri depărtare. Guvernul a preluat proprietatea din cauza neplății taxelor şi a scos clădirea la licitație în 1942.

— Cine a cumpărat-o?

Alden a zâmbit.

— Oraşul New York a câştigat licitația pentru clădire cu numai patru sute de mii de dolari. Se ceruseră de şase ori mai mulți bani. A fost geniul lui LaGuardia.

— Ce? a întrebat Mike.

— Primarul Fiorella LaGuardia. Restul politicienilor voiau să o demoleze şi să facă acolo o parcare.

— Mai puțin LaGuardia.

— Da, avusese de mult ideea de a construi un teatru municipal, cu bilete ieftine pentru ca artele să fie disponibile şi cetățenilor obişnuiți. Nu voia să fie ca teatrele particulare din New York, aşa că îşi dorea să construiască o clădire care să adăpostească şcoli şi colegii. Primarul voia ca spectacolele să înceapă la ora 5:30, pentru ca oamenii să vină direct de la muncă. A avut câteva idei extraordinare pentru a sprijini artele în New York.

— Şi le-a făcut mult mai accesibile decât cele de pe Broadway?

— De departe, domnişoară Cooper. Când s-a deschis City Center puteai sta la balcon cu treizeci şi cinci de cenți şi cu un dolar pe locurile din față. Biletele pe Broadway costau de trei ori mai mult.

A sunat telefonul şi a răspuns Laura. I-a făcut legătura lui Mike.

— Da, domnule sergent.

A ascultat puțin şi apoi a închis.

— Nu e nici o îndoială. De data asta litera este de la Mecca.

— Îmi pare bine că am putut să vă ajut să rezolvați misterul. Orice...

— Când ați fost ultima dată acolo, domnule Alden?

I s-a încrețit fruntea şi apoi i s-au unit sprâncenele.

— Au trecut câteva săptămâni, domnule Chapman. Câteva săptămâni.

— Când exact?

— Uite ce e, dacă încercați din nou să mă prindeți cu ceva, mai bine vă uitați pe agenda mea.

— De ce ați fost acolo?

Alden s-a uitat la mine.

— Au acolo o serie de spectacole Encore, de pe Broadway.

Ştiam despre ce este vorba, aveau succes în fiecare an.

— A fost vorba de *La revedere, Birdie.* E destul de amuzant, dacă stau să mă gândesc.

Mike se gândea la Lucy DeVore, cu fesul cuiva pe cap la uşa Teatrului Mecca, şi nu era chiar atât de amuzat.

— Cum aşa?

— *Birdie* a fost spectacolul care a introdus rock'n'roll-ul pe Broadway.

— Scutiți-mă de versuri. Coop s-ar putea să înceapă să danseze. Şi ce-i cu asta?

— Este o scenă în care personajele intră în altă cameră şi dau peste o şedință a masonilor. Vă aduceți aminte?

Nu îmi aduceam aminte.

— Zboară peste tot hârtii şi fesuri. Sunt sigur că multe dintre ele se află în garderoba de la City Center. Nu trebuie să le vedeți pe ale mele.

Cel de pe capul lui Lucy avea semne distincte. O semilună şi o sabie – semne pe care acum le înțelegeam – peste un model arab. Ne puteam da seama dacă făcea parte dintr-un costum purtat într-un spectacol de pe Broadway sau era unul autentic, luat dintr-o moschee.

— Dar în culise, domnule Alden? Ați fost în culise în ultimul timp?

Alden s-a încruntat din nou, şi mi se părea că încearcă să readucă discuția spre ce dorea el.

— Am fost în culise de foarte multe ori, domnule detectiv. Sunt...

— Da, ştiu. Sunteți patronul artelor. Am băut mai multe beri pe stadion decât ați cumpărat dumneavoastră bilete la teatru, dar nu mă vedeți pe mine în vestiare să fac poze cu băieții după meci. Dansatoarele. Ați fost în culise de curând cu vreuna dintre fete?

Mike se depărta de imaginea principală pentru a se concentra pe imaginea lui Lucy DeVore. Hubert Alden nu avea nici o idee unde încerca să ajungă Mike.

— Sus, bineînțeles.

— Adică? În balcon?

— Nu, nu. Sunt nouă sau zece etaje cu studiouri în turnul cu birouri din spatele sălii, domnule Chapman. Unele dintre cele mai spectaculoase studiouri de dans din oraş sunt date cu chirie multora dintre companiile de dans ca spațiu pentru repetiție.

— Şi aţi fost acolo de curând? Unde exact?

— Sunt surprins că Chet Dobbis nu v-a spus toate astea când aţi vorbit cu el despre Natalya Galinova.

— Ce trebuia să ne spună Dobbis?

— Înainte de a veni la Met, Chet era directorul artistic de la City Center. Ştie fiecare colţ al clădirii de sus până jos.

Mike s-a uitat la mine să vadă dacă ascultam ce spune Alden.

— Ce legătură are asta cu Galinova?

— Bineînţeles că am vizitat-o pe Talya la City Center. La fel şi Dobbis, Rinaldo Vicci, Joe Berk. Studioul de repetiţii al Natalyei era acolo, domnule Chapman, a spus Alden, făcând legătura între accidentul lui Lucy DeVore şi moartea Galinovei. Stătea mult mai mult acolo decât la Operă.

36

Nu avea nici un rost să-l mai ţinem pe Hubert Alden la mine în birou. Informaţiile pe care ni le dăduse ne conduceau într-o nouă direcţie, punând multe personaje într-o nouă lumină, dându-ne o altă pistă de cercetat – una care le era cunoscută multora.

În timp ce Mike îl conducea pe Alden la lift, Mercer Wallace a intrat la mine în birou cu o pungă plină cu sandvişuri.

Am auzit că aţi fost ocupaţi în dimineaţa asta, a spus, desfăcând prânzul târziu pe care îl adusese pentru fiecare. M-am gândit că ţi-ar prinde bine ceva de mâncare.

— Hrăneşte-mă, omule, a spus Mike, revenind în birou şi ducându-se direct la sandvişurile cu carne de vită, muşcând dintr-unul de parcă nu ar mai fi mâncat de câteva zile. Cum a fost în week-end?

Cred că am fost în toate adăposturile pentru oamenii străzii din oraş de când ai plecat. Încă îl căutăm pe Ramon

Carido, a spus Mercer. Probabil că stă undeva în parc şi probabil că îl enervează la culme lucrul acesta. Primăvara asta frumoasă – toţi cei care aleargă, se plimbă pe jos sau cu bicicleta, se află acolo, pe terenul lui de vânătoare. Mă îndoiesc că va mai ieşi să atace pe cineva.

— Coop a pierdut toate ştirile locale când a fost la Vineyard. Toate secţiile au arătat portretul lui.

— Recompensa este de 20.000 de dolari de la unul din avocaţii victimelor. Sper să îl predea cineva înainte de a fi prea târziu.

— Deci ai muncit în timp ce eu mă odihneam?

— Bine ai făcut, domnişoară Cooper. Pot să spun că pentru un timp nu aţi mai fost procurorul preferat de la Victime Speciale. Nu îmi propun să fiu nesuferit, dar pe fotografia în care îl ţineţi pe băiatul meu în braţe au apărut o mustaţă şi nişte coarne. Păreţi diabolică.

— Fuse, fuse şi se duse? Şi acum?

— Băieţii sunt foarte supăraţi din cauza ordinului pe care l-a dat judecătoarea McFarland în cazul Carido.

— Adică să nu mai folosim probele de ADN din baza de date? Peste două săptămâni vom avea un nou set de reguli. Sper că unele bune.

— Între timp, ne-am căptuşit cu încă şase reclamaţii de joi noapte încoace.

— Da, am văzut plângerile pe biroul Laurei dimineaţă. Patru dintre victime îi cunoşteau pe atacatori. Cu ADN-ul nu vom putea face mare lucru în aceste cazuri. Spune-le celor de la departament ca în celelalte cazuri să folosească metoda tradiţională – să lucreze cu capul.

— Au nevoie de baza de date în celelalte cazuri. De fapt, când o să vă uitaţi pe plângeri mai bine, o să vedeţi că s-ar putea să fie un tipar pe strada Allen. Vrem să facem legătura între acestea şi cele din Tribeca.

Mike şi-a terminat sandvişul şi a început plăcinta picantă.

— Nu o să câştige nici un concurs de popularitate la Omucideri.

— Nu am mers acolo să încerc să fac noi reguli, băieți. A fost un lucru căruia nu mă puteam opune.

— Bine, dar să nu suni prea curând la 911, a spus Mike, ştergându-şi muştarul de la gură cu mâneca. Vreun idiot ar putea să-ți spună să rămâi cu ADN-ul tău până...

— Laura? Tocmai mi-ai amintit, Mike. Laura?

A băgat capul pe uşă.

— Vrei să suni la ofițerul care se ocupă de comenzi? Trebuie să-mi dea un mobil nou. Spune-le că vreau să-mi păstrez numărul vechi, te rog.

— S-a făcut.

— A trebuit să-l dau pe al meu polițiştilor azi-dimineață pentru a vedea când au fost date telefoanele aseară, le-am explicat lui Mike şi lui Mercer. Trebuie să vorbească şi cu Benito. Poate a auzit ceva când erau deschise liniile.

— Parcă ai spus că nu a zis nimic.

— Asta ți-am spus. Şi sunt sigură. Vor doar să mai verifice o dată, în cazul în care m-am înşelat.

— Cred că ai credibilitate minimă, Coop. Polițiştii ăia au încredere în tine de două ori mai mult decât ai tu în martorii tăi. O să-ți facă bine lucrul acesta. Ce părere ai despre Hubert Alden?

Mike îşi terminase berea şi trecuse la o Coca-Cola Light.

— Am aceeaşi părere despre cineva care trasează o curbă cum e cea de pe podea. Noi doi am avut o viziune despre faptul că Metropolitan este centrul geografic al investigației. E ceva ciudat cu Alden şi îmi fac griji să nu ne dea înapoi de la progresele pe care le-am făcut, am spus în timp ce Mike îi povestea lui Mercer despre sala de repetiții de la City Center.

— Progrese? Aveți în continuare o balerină în frigider la morgă şi eu aş vrea foarte mult să-i pun cătuşele lui Joe-ştii-cine-sunt-Berk. Progres va fi atunci când voi pune brățările alea de fier pe mâinile cuiva.

— Când o să verifici locul? a întrebat Mercer.

Mike s-a uitat la ceas.

— E aproape trei. Hai să mergem acolo până nu apare cineva. Unde ai maşina?

— Pe strada Bayard. Lângă ofițerul de acolo.

— A mea e în fața clădirii. Hai să mergem cu ea. Haide, blondino.

Călătoria a fost încetinită de trafic. Am încercat să trag un pui de somn pe bancheta din spate a maşinii. Nu a fost nevoie să număr oi – aveam o listă şi mai lungă de suspecți care fentaseră brațul lung al legii săptămâna trecută: doctorul turc care îşi droga victimele; Ramon Carido, violatorul care fusese muşcat de un câine şi Ralph Harney, lucrătorul de pe scenă care nu ne dăduse o mostră de ADN.

— Ralph Harney? am spus cu voce tare. Crezi că ştie îndeajuns de multe despre instalația electrică, încât să fie el cel care a oprit curentul şi m-a aşteptat azi-noapte?

Mike s-a uitat la mine în oglinda retrovizoare.

— E ajutor pe scenă, nu electrician.

— Dar a lucrat cu toate firele alea foarte mulți ani. Trebuie să fi învățat ceva, ceea ce fac ei acolo se leagă foarte mult, a spus Mercer. Merită să aruncăm o privire. Tipii cu care lucrează ne-ar putea spune cât de multe ştie.

Era o zonă de parcare la un bloc distanță de City Center. Mike a tras maşina acolo.

Pe măsură ce ne apropiam de teatru – marea risipă de piatră terminată în partea de sus cu o cupolă – un grup de femei se plimbau pe lângă clădire şi din când în când se opreau pe trotuar şi vorbeau între ele. Picioarele lungi pe care le țineau la fel ca dansatoarele şi prosoapele din jurul

gâtului sugerau faptul că tocmai terminaseră orele de antrenament.

În spatele lor, o altă femeie se grăbea să iasă pe uşă şi părea agitată de faptul că uşa era blocată de ele. S-a dat dintr-o parte în alta, a trecut pe lângă una dintre fete şi a făcut semn unui taxi. Şi-a aruncat geanta în spate şi apoi a urcat şi ea.

Era greu de spus dacă ne-a ignorat sau pur şi simplu nu l-a auzit pe Mike când a strigat-o. Mona Berk a trântit uşa maşinii şi a plecat imediat.

37

Cei doi agenţi de pază nu au fost deloc impresionaţi de insigna lui Mike. Nu aveau nici un registru de semnături la această intrare, deşi exista unul la intrarea din strada 56, unde acolo se aflau birourile de la City Center. Şi nu, nu aveau nici cea mai vagă idee care dintre femeile de acolo plecase cu puţin timp în urmă.

Unul dintre bărbaţi a sunat sus, anunţând pe cineva să vină să ne conducă înăuntru. În timp ce aşteptam, m-am dat puţin mai în spate şi m-am uitat la faţada teatrului. Cuvintele TEMPLUL MECCA erau prea sus pentru a le vedea – aşa cum spusese Alden – dar celelalte motive arhitecturale arabe erau vizibile.

Am văzut pentru prima oară arcada cu potcoava din piatră, coloanele şi capitelurile arabe, apoi plăcile colorate care diferenţiau clădirea de cele din jur, făcute din cărămidă. Faţada imensă era dotată cu multe ferestre, şi acestea în stilul maurilor, prin care probabil intra lumină naturală în zonele din spatele sălii principale.

În foaier, nerăbdarea lui Mike şi a lui Mercer era din ce în ce mai evidentă după felul în care mergeau de la ghişeul de bilete la peretele din celălalt capăt, pe care erau afişe cu noile spectacole.

— Domnul Chapman? Domnul Schiller m-a trimis, vă stau la dispoziție. Numele meu este Stan, a spus tânărul, dând mâna cu fiecare. Cu ce vă pot ajuta?

— Anchetăm crima de la Met de acum zece zile.

— Domnişoara Galinova, desigur.

— Am înțeles că avea închiriată o sală pentru repetiții.

— Da, aşa este. Am avut privilegiul acesta.

— O să ne uităm puțin pe aici. Trebuie să vedem unde a lucrat, dacă avea ceva ținut sub cheie aici, care era programul ei şi, poate, cine o vizita. Oamenii cu care a intrat în contact, dansatorii care au văzut cine venea la ea, bărbații care...

— Putem programa o dată pentru acest lucru. Nu mi-am dat seama cât de mult trebuie să verificați.

Stan a încercat să-l împiedice pe Mike să intre în hol, dar era prea târziu.

— Am putea începe acum, a spus Mercer.

Mike a urcat cele şase trepte spre sala care era complet diferită de cea de la Operă şi de la alte teatre pe care le văzusem, eu şi Mercer ne-am dus în spatele scării să aruncăm o privire.

Nu am văzut niciodată sala goală. Rânduri întregi de scaune învelite în catifea roşie, cu margini aurii. Scena părea imensă; tavanul era tipic arab – stele mari deasupra orchestrei şi a locurilor de la balcon.

— Coop, uită-te la scaune.

Sub cotiera fiecărui scaun era un panou gravat, iar în mijlocul fiecăruia era litera *M.*

— Domnişoara Galinova nu avea nici o legătură cu sala aceasta, domnule detectiv, a spus Stan în timp ce se uita la ceas. Eu plec de obicei la ora cinci, dar dacă vă conduc la birouri, vă pot ajuta să vă faceți o idee despre locul unde lucra.

Ne-a condus prin hol.

— Dacă nu vă deranjează să urcați un etaj, vă pot duce în celălalt spațiu din interiorul teatrului, fără să ieşim afară şi să intrăm prin strada 56.

— Am văzut o femeie ieşind pe aici când veneam noi, a spus Mike. Mona Berk. O cunoaşteți? Are un birou aici?

— Nu ştiu cine este. Numele ei nu îmi spune nimic.

Am mers pe lângă Stan pe trepte, iar Mike şi Mercer au mers înainte.

— Arată grandios, nu-i aşa? am spus când am ajuns sus.

Spațiile mari erau diferite de cele foarte înguste de pe Broadway, cu tavane ornamentate şi covoare de calitate.

— Când cei din ordinul Shrine au construit Templul Mecca, aceasta era una dintre încăperile unde se întâlneau domnii. Era, de fapt, locul unde fumau. Erau foarte multe canapele şi fotolii, cu scrumiere în jurul lor. Podelele din marmură erau acoperite de covoare marocane. Tipii erau foarte interesați de propriul lor confort şi de eleganță. Aveți grijă la cap, vă rog.

Ne-am oprit la ieşire şi am intrat într-un hol care ducea la locul unde se aflau birourile.

— Aveți grijă pe unde mergeți. Este singurul loc de acces spre studiouri şi trebuie să fie ținut deschis. Este singura ieşire de incendiu de pe partea aceasta a clădirii. Dar merită să-ți rişti viața ca să treci pe aici, a spus Stan, ajutându-mă să trec. Înlocuim echipamentul electric, îl schimbăm cu unul digital, mult mai modern.

Holul era plin cu echipamentele care dădeau viață spectacolelor, iar Mike era enervat că mergeam prea încet şi că trebuia să stea după mine.

— Scuze, domnule Chapman. Mecca era luminată cu gaze când a fost construit în anii ’20. Având în vedere lucrul acesta şi faptul că majoritatea muncitorilor fumează, a trebuit să fim mereu precauți cu focul.

După ce am trecut de câteva coridoare, am ajuns la lifturi.

— O să vă duc la etajul şapte. Acolo îi plăcea domnişoarei Galinova să lucreze.

Vârsta teatrului se vedea foarte bine în zonele de interes public. Pereții trebuiau zugrăviți, în unele colțuri se vedeau semnăturile artiştilor din companiile de dans care trecuseră pe acolo.

— Avea o cabină? a întrebat Mike. Un loc unde putea să fie singură?

— City Center nu este ca Met. Nu avem obiceiurile de acolo. Există cabine pentru schimbat, dar nu este nici o uşă cu numele Galinova pe ea. Dacă este posibil să fi găsit un birou gol unde să fi stat? Puteți să încercați uşile – întotdeauna sunt câteva disponibile. Prăfuite, dar disponibile.

Dansatorii – bărbați şi femei – au început să se dea la o parte când ne-au văzut întrând. Toți păreau a fi adolescenți – cu trupurile bine făcute, transpirați, majoritatea îmbrăcați în haine negre şi cu pantaloni colorați.

— Aceasta este compania Julio Bocea. Nişte tineri extraordinar de talentați. Cred că cel mai în vârstă dintre ei are şaptesprezece ani, a spus Stan, în timp ce îi aştepta să plece.

Cel care îi acompania mai lucra încă la un ritm de tango, apoi muzica s-a pierdut pe coridor, urmărind dansatorii.

Am intrat în studioul care era liber şi am fost uimită de dimensiuni şi de decor.

— E fabulos, i-am spus lui Stan. N-am mai văzut niciodată un astfel de spațiu de repetiții în tot oraşul.

— Dansați?

— Nu, nu. Dar am studiat baletul câțiva ani, am luat o mulțime de ore.

Camera era neobişnuit de mare, atât în lăţime, cât şi în lungime. Tavanul, chiar şi tocurile uşilor abundau în culori şi detalii arhitectonice. Ceea ce era unic pentru un studio de repetiţii din Manhattan era faptul că nu existau coloane, era un spaţiu complet deschis în care dansatorii puteau să repete ca şi cum ar fi făcut-o pe scenă.

Mike nu asculta. S-a dus direct la capătul camerei şi a urcat câteva trepte, s-a aşezat pe un scaun împodobit cu stele şi alte simboluri pe care le-am recunoscut ca fiind cele ale Ordinului.

— Şi acesta?

— Tronul, domnule detectiv. Aici aveau loc unele dintre ritualurile celor din Shrine. Aproape în fiecare studio exista câte un altar sau câte o raclă care avea un rol foarte important pentru membri. Nu ştiu ce se petrecea aici, dar majoritatea dintre noi suntem recunoscători că aceste detalii bogate au supravieţuit celor întâmplate cu restul monumentelor din oraş.

Mike s-a dat jos şi s-a îndreptat spre uşă.

— Unde îşi mai petrecea domnişoara Galinova timpul?

Stan s-a îndreptat spre hol.

— Această cabină de schimb este pentru femei. Cred că pe aceasta o folosea.

S-a uitat la mine peste umăr.

— Deşi nu cred că unei primadone ca Natalya îi plăcea să împartă acest spaţiu cu altcineva.

Am auzit din încăpere voci ale dansatoarelor, vorbind în spaniolă şi apa de la duş.

Mike mi-a făcut semn.

— E teritoriul tău, Coop. Du-te şi verifică.

Am împins uşa şi am intrat.

Prima zonă fusese transformată într-un fel de sală de aşteptare. Erau mai multe canapele şi scaune lângă perete, iar trei dintre dansatoare – cu picioarele goale şi îmbrăcate

cu halate de baie – aşteptau la rând la duş şi vorbeau între ele.

Am trecut pe lângă ele şi am ajuns într-o altă zonă a încăperii. În loc de dulapuri, erau doar nişte etajere pe care dansatoarele îşi țineau lucrurile şi un cuier unde erau puse hainele.

Ultima zonă era baia: mai mult toalete, un rând de chiuvete şi un perete de oglinzi. Pe jos erau reviste, iPod-uri şi truse de machiaj.

Una dintre fete a ieşit de la duş într-un halat de baie şi cu un prosop făcut turban pe cap. S-a scuzat când a trecut pe lângă mine şi m-am lipit cu spatele de perete pentru a-i face loc.

M-am sprijinit cu mâinile de o bucată de țiglă foarte rece la atingere.

M-am uitat în jur şi am văzut că era peste tot acelaşi material – fără îndoială, era cel original din 1920 – care acoperea zidurile din față, alcătuind un fel de bordură între perete şi podea.

Am mers la cabina de duşuri, ornamentată cu gresie şi faianță, şi am început să studiez albastrul închis şi verdele pal al mozaicului de pe podeaua albă. Ce numise Hubert Alden motive tipic islamice?

Mi-am plimbat degetele peste suprafața superbă. Florile mi se păreau cunoscute – forma şi culorile – şi am încercat să-mi dau seama unde mai văzusem ceva asemănător.

Frumoase flori. Erau lalele în stil arab, create special pentru Templul Mecca. Le mai văzusem pe monitoarele din dormitorul lui Joe Berk.

Imaginile la care credeam că se uita Berk – pe care credeam că le fură pentru satisfacția personală prin acest sistem de supraveghere – probabil ajungeau la el printr-o cameră de luat vederi, instalată în cabina dansatoarelor de

la City Center, inclusiv a lui Lucy DeVore şi a Natalyei Galinova.

38

Cele opt dansatoare s-au uitat la mine de parcă aş fi fost nebună când le-am rugat în spaniolă să se îmbrace pentru a aduce nişte bărbaţi acolo.

— Vă rog! Trebuie să aduc câţiva bărbaţi aici.

Am ridicat vocea, rugându-le să meargă în hol şi deşi am adăugat cuvintele „vă rog”, nu s-au mişcat.

Am mers pe lângă etajere spre uşă, spunându-le din nou să se îmbrace pentru că urma să intre câţiva bărbaţi.

Cele trei care se schimbaseră şi-au pus câte un prosop pe ele şi au tăcut când l-am chemat pe Mike să vină în baie.

Era prea ruşinat să facă vreo glumă cu voce tare, aşa că a mers în spatele meu până la duşurile pe care fetele fuseseră îndeajuns de isteţe să le elibereze.

— Ţi se pare cunoscut?

— Douăzeci de dolari, Coop. Întrebarea este: la ce se uita Joe Berk când monitorul din dormitorul lui a surprins aceste lalele?

— O să-ţi iau banii. *La cine* se uita? Asta aş vrea eu să ştiu.

Mike a dat la o parte perdeaua de la duş şi a intrat în locul ud. Încerca să găsească semne ale unei camere ascunse şi a continuat să caute în celelalte încăperi.

L-am urmărit în timpul cercetării şi în ultima încăpere a găsit ce căuta.

— Ai găsit-o?

— Nu e o cameră. Dar este o nişă aici în perete. Nu pot să văd înăuntru. Îmi trebuie o scară. Se pare totuşi că este un dispozitiv care ar fi putut ţine o cameră mică şi este pus în aşa fel încât să filmeze destul de mult. Haide, să mergem.

Să le mulțumeşti fetelor în timp ce ieşi. Mergem din nou la Berk.

Mercer şi Stan ne aşteptau în hol, iar Mike l-a luat deoparte pe Mercer să-i explice ce am găsit.

— Ați terminat aici? a întrebat Stan.

— Nici nu am început măcar, a spus Mike. Cine este cel mai bun tehnician pe care îl ştii?

— Vito. Vito Taurino. Nu-i aşa, Alex? a răspuns Mercer.

— E un geniu tipul, i-am răspuns. Se ocupă de casetele lui Battaglia şi de supravegherea video. Genul de supraveghere permisă.

— Trebuie să-l găsim imediat şi să-l aducem aici.

— Îl sun pe Battaglia. Dar ar putea transmite cineva imagini video din cabina de duş? am întrebat.

— Totul se face acum fără fire, Coop. Se cheamă tehnologie cu microunde – şi nu mă refer la cele cu care găteşti tu. Am folosit tehnica aceasta într-un caz de crimă la un club din strada Mulberry. Îți trebuie o cameră de mărimea unui cip – lentilele sunt lipite de ea – pe care o poți monta în aproape orice loc prevăzut cu colțar. Poți să pui firele prin spatele zidului. Sau poate că este o bucată din tavan căzută în baie. Vito poate să verifice.

Mercer a continuat să-mi explice.

— Conectezi totul la o antenă.

— Dar unde? am întrebat.

— Pui una pe o clădire. Orice clădire.

— Sau mai bine, a spus Mike, vorbind cu Mercer. Ce spui de domul acesta? Pui un Yagi deasupra şi o montezi la un declanşator, pregăteşti floricelele şi...

Mercer a pocnit din degete.

— Şi suntem la film.

— Stați puțin. Ce este un Yagi?

— Un fel de antenă, mi-a explicat Mercer. Le poți orienta astfel încât să fie îndreptate spre declanşatorul care transmite imaginea.

— Sunt declanşatoare în tot oraşul, a spus Mike. Pe Empire State Building, pe Thirty Rock Center, pe podul George Washington.

— Gândeşte-te la 11 septembrie, a spus Mercer. Când s-au prăbuşit turnurile, până şi mobilele s-au oprit din cauza echipamentelor de pe turnuri.

Începeam să înțeleg.

— Şi camera filmează tot timpul?

— Probabil că este activată de senzori, a spus Mike. Cineva intră în perimetrul lentilelor şi începe spectacolul.

Uşa de la baie s-a deschis şi una dintre dansatoarele argentiniene l-a chemat pe Stan pentru explicații. A încercat să le îmbuneze, dar nu a avut mare succes.

— Voi doi încercați să aflați ceva de la Berk. Eu o să merg cu Stan la biroul principal să văd dacă mai găsesc vreo informație care ne-ar putea ajuta. Dacă Natalya Galinova închiria spațiul pentru repetiții, trebuie să existe documente care să confirme lucrul acesta. Cineva trebuie să aibă informații despre când venea aici şi cu cine umbla. Vă întoarceți apoi la mine? a întrebat Mercer.

— Da. Ținem legătura.

Stan a încercat să se elibereze şi el când ne-a văzut pe noi ieşind.

— Dacă plecați, trebuie să ieşiți pe strada 56. Teatrul nu este luminat noaptea, iar intrarea pe care ați venit se închide la ora cinci.

L-am lăsat pe Mercer în hol. Stan era înconjurat de trei dansatoare nervoase, iar noi am aşteptat liftul să ne ducă la primul etaj. O mică săgeată ne arăta drumul spre ieşire şi am mers pe coridorul strâmt, până la uşă.

Pasajul îngust de la parterul clădirii vechi era plin de afişe care recreau istoria teatrului. M-am grăbit să ţin pasul cu Mike pe lângă o fotografie în mărime naturală a lui Lenny Bernstein; o muzică plină de viaţă, interpretată sub bagheta unui tânăr dirijor plin de vervă; Mike Todd prezentându-l pe Maurice Evans în *Hamlet,* un spectacol la care biletele costau 2,40 dolari; şi imaginea din 1948 a lui George Balanchine şi Lincoln Kirstein, pe care City Center îi invitase pentru a forma o companie de balet – devenită mai târziu Baletul New York.

Era trecut de ora cinci şi angajaţii începeau să iasă din birouri. Mike şi-a făcut loc printre ei şi eu l-am urmat pe strada 56 şi apoi, pe Sixth Avenue, am mai mers puţin până am ajuns la maşină.

Drumul spre Belasco a durat destul de mult, fiindcă era o oră de vârf – ieşea lumea de la lucru.

Am sunat la birou pentru a vedea cât de repede puteam vorbi cu Vito şi pentru a-l ruga pe Battaglia să mă ajute în situaţia în care ar fi fost ocupat cu un alt caz.

— A lucrat de la opt la patru azi, Alex. Pot să-l apelez pe pager, dar se ducea cu copii la un meci. S-ar putea să sune abia peste câteva ore.

— Poate să ne ajute mâine dimineaţă?

— Nici o problemă. O să fie la birou. Îl suni şi îi spui despre ce e vorba.

— Mulţumesc.

— E în regulă? a întrebat Mike.

— Tu şi Mercer vă puteţi gândi de unde vreţi să începă.

— Depinde ce o să aflăm acum de la Berk.

— O să nege totul din nou, am spus.

— Atunci va trebui să faci rost de un mandat de percheziţie. Poate să nege cât vrea, dar amândoi am văzut lalelele pe ecranul din dormitorul lui prima dată când am

fost acolo. De data asta am să scot de la el răspunsurile, chiar dacă va fi nevoie să-l sufoc.

— Trebuie să fii calm. Se enervează când devii dur cu el.

— Se enervează? Nu a văzut nici jumătate din ceea ce pot face. M-am păstrat pentru o astfel de întâlnire.

Mike s-a dat jos din maşină şi a trântit uşa. Am mers spre Belasco şi ne-am îndreptat spre intrarea de la apartamentul lui Berk, aflată pe partea de apus a teatrului.

Mike s-a dat la o parte pentru a mă lăsa să intru şi am fost uimită de faptul că am dat nas în nas cu un bărbat într-un costum închis la culoare şi cu ochelari de soare, care stătea în dreptul liftului.

Chiar înainte de a-mi spune numele, a apăsat pe buton şi ne-a spus să mergem sus.

Am fost surprinsă că am intrat atât de repede, dar am zâmbit spre Mike când am ajuns în biroul lui Berk. În momentul în care am vrut să împing uşa întredeschisă, am auzit voci – multe – şi era evident că tipul de jos credea că suntem pe lista de invitaţi pentru petrecerea de acolo.

Mike m-a urmat înăuntru şi m-am uitat la feţele celor prezenţi, dar nu am văzut nici o faţă cunoscută în biroul presărat cu o colecţie ciudată de amintiri ale lui Napoleon.

Privirea mi-a fost atrasă de capătul scărilor, în faţa dormitorului lui Berk, unde Mona Berk şi Ross Kehoe vorbeau cu un bărbat, ciocnind paharele şi râzând de povestirea pe care o spunea Kehoe.

Tânărul, aşezat pe scaunul lui Berk, tocmai deschidea o sticlă de şampanie când ne-a văzut intrând.

— Intraţi, a spus, ridicându-se şi venind spre noi. Eu sunt Briggs. Briggs Berk. Fiul lui Joe. Ne-am cunoscut?

— Chapman. Mike Chapman. Ea este Alexandra Cooper, a spus Mike, hotărât să nu divulge faptul că era poliţist, iar eu procuror în cazul în care puştiul n-ar fi ştiut nimic despre relaţia noastră cu tatăl lui. Am venit aici pentru Joe.

Briggs a pus o mână pe umărul lui Mike şi a râs.

— Toţi suntem aici pentru Joe. Ce vreţi să beţi?

— Nu, mulţumesc. Am vrea să-l vedem, dacă se poate. Trebuie să vorbesc puţin cu el. Nu vreau să vă stric petrecerea, dar este urgent.

— Să vorbiţi cu el? Nu te pot ajuta aici, Mike. Dacă vrei să-l vezi, va trebui să aşteptaţi până mâine după-amiază. La Frank Campbell, la ora trei.

Campbell este una dintre cele mai faimoase capele pentru funeralii din Manhattan, cunoscută pentru serviciile pe care le oferă oamenilor bogaţi din New York.

— În momentul acesta, a spus Briggs, singurul loc unde îl puteţi vedea este morga.

39

— Nu ştiam că sunteţi poliţişti, a spus Briggs, punând şampania pe biroului răposatului său tată şi conducându-ne într-o cameră de lucru mai mică.

— Îmi pare... rău... pentru...

Nu părea să ştie pentru ce îşi cerea scuze, dar chipul serios al lui Mike îi stricase buna dispoziţie.

— Trebuie să dăm câteva telefoane. Te superi dacă ne laşi singuri aici?

Briggs a închis uşa şi probabil le-a făcut semn celorlalţi să facă linişte. Mike a sunat la birou şi a cerut cu ofiţerul de serviciu.

— Vreau să vorbesc cu doctorul Kestenbaum, i-a spus funcţionarului care a răspuns la telefon.

— Să mai spui că oamenii nu dansează pe mormânt, am spus. Ce imagine dezgustătoare.

— Te aşteptai la mai mult din partea familiei Berk? Vreau să ştiu ce s-a întâmplat. Sunt prea mulţi oameni aici.

Şi e destul de ironic că el şi Galinova dorm din nou unul lângă altul.

— Nu e de mirare că Mona se grăbea atât de tare să ajungă la petrecere.

— Alo, doctore? Sunt Chapman. Îl aveți pregătit pe Marele Vrăjitor Alb pentru operație?

Mike mi-a făcut cu ochiul.

— Cum adică cine? Joe Berk. Vorbesc despre Joe Berk.

Chapman a ascultat timp de câteva minute şi, apoi, după ce a închis mi-a repetat cuvânt cu cuvânt conversația.

— Vor face autopsia în seara asta, dar se pare că a murit din cauza unui atac de cord. La naiba, aş fi putut paria că nu a murit din cauze naturale. Mai ales după cearta cu noi.

— Mă întreb în ce stare era Joe. Adică, sper că nu...

— Nu trebuie să te simți vinovată, Coop, nu noi i-am agravat starea. Kestenbaum spune că este un efect normal în cazurile de electrocutare.

— Electrocutarea? O face să sune de parcă ar fi un eveniment de pe Broadway. Adică?

— Berk a supraviețuit după ce a călcat pe firele alea. Dar se pare că oamenii care supraviețuiesc unei astfel de experiențe pot dezvolta nişte celule ciudate în vasele de sânge care au transportat curentul în corp. Deci nu este neobişnuit să avem o... – cum a spus? – tromboză arterială la câteva săptămâni după accident. Un atac de cord l-a omorât.

— Eu începeam să cred că putem face legătura între moartea Galinovei şi Berk şi să ne dăm seama ce se întâmpla între ei.

— Să rămânem la ideea acesta. Să presupunem că el a făcut-o. Să presupunem că el este încă principalul suspect. Mai sunt lucruri pe care trebuie să le descoperim, a spus Mike în timp ce deschidea uşa spre birou.

Se pare că mai mulți oameni plecaseră în timp ce noi am fost în cameră, iar Mona Berk şi Ross Kehoe coborâseră să vorbească cu Briggs. Înainte de a mai face un pas înainte, uşile liftului s-au deschis şi a intrat Rinaldo Vicci.

— Briggsley, băiatul meu, a spus Vicci, rulând r-ul în felul său dramatic, ignorându-ne pe noi şi îmbrățişându-l pe tânăr. Am venit imediat ce am auzit vestea. Nu îmi vine să cred. O putere atât de mare, o forță a vieții aşa de mare.

Mona i-a lăsat să vorbească şi a venit spre noi cu un pahar în mână.

— Aşa a fost scris, Mike, nu-i aşa?

— Mi se pare că ați mai fi putut aştepta câteva zile înainte să începeți să sărbătoriți.

— Ştii, în mintea mea aveam senzația că a murit în urmă cu câteva săptămâni, când am primit primul telefon. A fost un fel de repetiție cu costume, a spus Mona zâmbind. A fost mult mai uşor să primesc vestea astăzi. Doar nu crezi că e cazul să mă prefac?

Briggs a venit spre noi.

— Mona mi-a spus cum ați venit săptămâna trecută aici. Nu e momentul cel mai bun pentru a aduce vorba de o investigație, acum că tata...

— Da? Îmi dai lecții de etichetă în timp ce tu dai o petrecere? Lasă-mă să-ți spun cât de rău îmi pare că a murit tatăl tău chiar acum. Sincer. Nu putea să aleagă un moment mai prost. Aveam planuri mari pentru el.

— De ce nu ne spui ce s-a întâmplat azi? am spus.

Se formase un semicerc. Briggs era în centru, cu fața spre noi, Mona lângă el, iar Ross Kehoe încerca să ajungă să vadă scena. Vicci era de partea cealaltă a lui Briggs, cu mâinile la gură, de parcă s-ar fi rugat. Erau patru bărbați şi o femeie în cameră.

Mike le-a zis să nu plece fără să ne lase datele de identificare.

— Sunt atât de obosit, încât nici nu pot să gândesc bine, a spus Briggs.

— Când te-ai întors în New York?

— De pe coastă? Am venit sâmbătă noapte. Şi nu am mai dormit de atunci.

— L-ai văzut ieri pe tatăl tău?

— Da. Da, am fost aici. Uite ce e, trebuie să răspund chiar acum la întrebări? Vreau să spun că avocatul meu ar trebui să fie aici.

— Avocatul tău? Ai vreun necaz? l-a întrebat Mike.

Ross Kehoe a răspuns pentru Briggs:

— Nu e vorba de un avocat apărător, domnule Chapman. Briggs vorbeşte despre avocatul lui Joe. Trebuie să se ocupe de multe, e vorba de foarte multe probleme financiare ce trebuie rezolvate.

Kehoe a plecat de lângă Mona şi încerca să păstreze o oarecare distanţă fizică între noi şi Briggs.

— Nu vrem să te supărăm şi mai mult. Vrem doar să ştim – cum a murit Joe şi cine era cu el, am spus.

— Era singur, a spus Briggs. Era asistenta acolo. Ea este cea care l-a găsit. Spunea că a avut o noapte proastă.

Asta nu mă făcea să mă simt mai bine deloc, ştiind că trecuserăm şi noi pe la el să punem paie pe foc.

— Vizita ta de sâmbătă – a fost una obişnuită?

Nici măcar nu ştiam cum să formulez întrebarea. Nu îmi imaginam nimic normal la familia Berk, dar nu voiam să fiu prea dură.

Mona a început să vorbească.

— Unchiul meu îl iubea pe Briggs. De ce nu staţi jos? a spus, întorcându-se spre vărul ei pentru a părea drăguţă în ochii noştri.

Kehoe a continuat conversaţia.

— Domnule detectiv, puştiul a trecut prin multe. Nici uneia dintre rudele lui nu îi pasă de el. El şi tatăl lui s-au

înțeles destul de bine în ultimele luni. Ce-ar fi dacă l-ați lăsa câteva zile să-şi revină?

— Cum spune doctorul. Ia nişte pastile, odihneşte-te şi pune deoparte sticlele de şampanie. Nu fac bine în combinație cu calmantele.

Mona încerca să-l calmeze pe Briggs, aşa că l-am întrebat din nou pe Ross Kehoe.

— Ce a spus asistenta despre moartea domnului Berk?

— Doar că l-a verificat pe la ora 11. Se plângea din cauza unei dureri de cap şi l-a pus din nou în pat să doarmă. Când s-a dus la el cu mâncarea după o oră, nu l-a mai putut trezi.

— Doctorul...

— Da, bineînțeles. Asistenta a sunat la 911. Ambulanța a venit, dar nu au mai putut face nimic. Doctorul personal al lui Joe a venit aici după o oră.

— Tu şi Mona?

Kehoe a ridicat mâinile.

— Hei. Briggs a sunat-o pe Mona să ne spună ce s-a întâmplat şi noi am venit datorită sentimentelor pe care ea le are pentru Briggs. Joe şi Mona în aceeaşi cameră ar fi fost un fel de rețetă a dezastrului.

— Cum te înțelegeai cu Joe? am întrebat.

Kehoe şi-a pus mâinile în buzunar.

— În care din zilele săptămânii?

— Nu ai lucrat pentru el cândva? am întrebat.

— Aşa e. Nu am avut probleme cu Joe. S-a purtat bine cu mine pe vremea aceea. Nu e de mirare că nu a vrut să mă căsătoresc cu o rudă de-ale lui, dar m-a tratat bine.

Dintre toți oamenii din cameră şi dintre toți cei pe care îi întâlnisem pe parcursul investigației, Ross Kehoe părea să ne dea cele mai multe informații. Ceva din trecutul lui muncitoresc, accentul lui de periferie reduceau ceea ce Mike numea coeficientul minciună. Cred că se schimbase în

momentul în care Mona intrase în viața lui – haine mai scumpe, o coafură stilată – dar părea la fel de polițist ca Mike.

— Ce făceai pentru Berk? am întrebat.

— De toate. L-am cunoscut într-unul din teatrele lui. Tatăl meu făcea parte din sindicat – ştiți cum merge treaba. Joe a văzut că pot să fac destule lucruri – nu vreau să mă dau mare – dar eram genul de om care se ocupă cu de toate şi puteam să-i suport temperamentul mai bine decât alții.

— Ce făceai pentru el, mai exact?

— La început lucruri legate de scenă. În urmă cu doi ani, înainte să o cunosc pe Mona, eram şoferul lui. Atunci ne-am împrietenit. Mi-a vândut chiar câteva ponturi. Câteva afaceri bune.

— Joe te-a concediat?

— Nu. Am plecat. N-avea cum să meargă dacă mă apropiam de Mona.

În timp ce vorbeam am văzut cum Mona Berk s-a îndepărtat de Briggs, a luat-o spre trepte şi i-a făcut semn lui Rinaldo Vicci s-o urmeze.

L-am atenționat pe Mike din priviri şi s-a dus după ei.

Mona s-a oprit pe a patra treaptă şi s-a uitat la el.

— Încă o dată îți spun că e momentul să pleci, dacă nu te deranjează.

Mike a continuat să urce.

— Domnule detectiv, unde crezi că mergi?

— Trebuie să verific ceva în camera domnului Berk.

A ridicat vocea:

— Ai mandat?

— Tu ce cauți aici? i-a spus în timp ce încerca să meargă după ea.

— Ce vrei să spui?

Mike era la capătul scărilor.

— Aici este casa lui Joe Berk, şi din moment ce unchiul Joe a plecat să se întâlnească cu creatorul, nu ai mai multe drepturi să-mi spui să plec, decât ar avea Houdini.

— Ross, aşa e?

Kehoe a ridicat din umeri.

— Nu vreau să mă bag. Nu sunt avocat, iubito. Nu ştiu despre ce e vorba.

— Briggs, spune ceva, pentru Dumnezeu, a urlat la vărul ei.

Am încercat să intervin pentru a ajunge la o înțelegere între ea şi Mike, dar Mona a trecut de Mike, a intrat în dormitor şi a trântit uşa după ea.

— Stai puțin. Ce vrei? Ce cauți? (Briggs a urcat pe trepte.) Vreau să fiu acolo când te uiți printre lucrurile tatei, da? Crezi că e corect aşa?

— „Corect” nu intră în vocabularul meu când vine vorba de familia ta. Sunteți atât de obişnuiți cu spectacolele, încât nu ştiți când să vă opriți şi să spuneți adevărul.

Mike a mers spre uşa dormitorului şi a apăsat pe clanță. Nici unul dintre noi nu a fost surprins de faptul că Mona încuiase uşa când intrase.

Mike a tras şi a împins, dar uşa grea din stejar nu se mişca. Briggs a urcat scara în timp ce Ross îi striga Monei să fie rezonabilă şi să deschidă uşa.

Rinaldo Vicci s-a dus la biroul lui Berk şi a deschis sertarul de sus.

— *Piano, piano.* Liniştiți-vă. Calmați-vă, domnilor.

Vicci a mers spre capătul de jos al scării şi Mike s-a dus la el pentru a lua cheia. A băgat-o în broască şi uşa s-a descuiat.

Camera era goală. Chiar patul lui Berk fusese aranjat şi erau luate toate medicamentele de pe noptieră. Singurele lucruri care păreau să fie deranjate erau câteva sertare şi un dulap cu uşile deschise.

Mona Berk se urcase în liftul privat – cel pe care îl foloseau actrițele pentru a ajunge direct în dormitor la David Belasco şi, apoi, la Joe Berk – şi a ieşit din clădire.

Nu-mi dădeam seama ce luase cu ea.

40

Mike era furios. S-a dus mai întâi la dulap şi a început să se uite prin el, trăgea de sertare, se uita prin cutiile de pantofi şi arunca tot felul de lucruri afară.

— Opreşte-te, Mike. Nu poți face nimic.

— Lasă-mă în pace, Coop. De data asta e mort şi pot să fac ce...

— Nici măcar nu ştii ce cauți.

— De ce? Idioții ăia de la Curtea Supremă sunt mult mai avansați ca mine? Voi şti când voi da de lucrul respectiv, nu aşa au spus? Mie îmi convine.

Briggs stătea în pragul uşii, şocat de referirea pe care o făcea Mike la opinia despre pornografie a lui Justice Potter Stewart de acum mai bine de treizeci de ani.

— Ce...?

Acum arăta ca orice drogat căzut din zbor. Avea ochii roşii – nu de plâns – şi îşi trăgea nasul mereu. Mâna îi tremura în timp ce încerca să găsească un loc de care să se sprijine.

— Alex, du-te şi întreabă-l pe Kehoe unde a plecat dragostea lui, a spus Mike, uitându-se prin sertare. Briggs, ai fost vreodată la film cu tatăl tău?

— La spectacole. De cele mai multe ori, la spectacole. Pe Broadway.

— Fă ce ți-am spus Alex.

Nu voiam să-l las pe Mike singur cu Briggs. Nu voiam să profite de băiat.

— Du-te. Du-te după Kehoe. Mă refer la filme acasă, puştiule. Ai văzut vreodată monitoarele pe care le avea tatăl tău în cameră?

Mike mi-a făcut semn cu mâna. Cred că spera ca fiul lui Joe să spună mai multe despre obiceiurile tatălui său acum că acesta nu mai era.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, a spus Briggs în timp ce se ducea spre capătul scărilor.

Vicci vorbea la telefon, iar Kehoe folosea telefonul de pe biroul lui Berk.

— Mă scuzaţi, domnule Kehoe. De ce nu o sunaţi pe Mona? am întrebat. Mai avem să-i punem câteva întrebări.

A acoperit receptorul cu mâna.

— Mai bine o lăsăm să se liniştească. E în drum spre casă. Mă descurc cu ea mai bine decât Chapman.

M-am dat la o parte şi l-am sunat pe Mercer să-l grăbesc puţin. Era tot la City Center, după ora închiderii şi aştepta să ne întoarcem într-unul din birourile în care îl lăsase Stan.

— Sună-l pe Peterson din partea mea. Roagă-l să trimită o echipă care să supravegheze apartamentul Monei Berk din SoHo. Găseşte adresa în cartea de telefoane. Să stea cu ochii pe ea până când Mike hotărăşte ce e de făcut. Şi poate că locotenentul ar trebui să trimită pe cineva aici. S-ar putea să am nevoie de un mandat, pentru că Mike este convins că Berk are casete sau fotografii – ceva care să ne ajute. Nu ar strica dacă ar pune pază aici peste noapte.

— Ştii ce o să-mi spună Peterson. Nu au destui oameni.

— Spune-i să ia o parte din oamenii de la Operă. E important.

Rinaldo Vicci îşi lua la revedere de la Kehoe când m-am apropiat de ei.

— Vă rog, domnule Vicci. Aş prefera să nu plecaţi încă. Detectivul Chapman s-ar putea să aibă câteva întrebări pentru dumneavoastră.

— Dar, signora, am un client care joacă la Winter Garden în seara aceasta. I-am promis că ne întâlnim în culise înainte de începerea spectacolului.

— O să facem tot posibilul să ajungeţi acolo la timp.

Vicci şi-a dat jos eşarfa şi s-a dus pe canapea să mai dea un telefon.

— Vă deranjează dacă îmi faceţi cunoştinţă cu aceşti oameni? l-am întrebat pe Kehoe, apoi am luat ceva de scris de pe biroul lui Berk.

— Nici o problemă. Sunt prieteni de-ai lui Briggs. Nu le ştiu numele la toţi, dar nu cred că au vreun motiv să nu coopereze.

— Le-am luat numele şi datele de contact. După o scurtă conversaţie ne-am dat seama că nu aveau nici o legătură cu Joe Berk în afară de prietenia cu fiul său.

— Credeţi că detectivul Chapman vrea să rămân şi eu? a întrebat Kehoe.

— Mă duc sus să-l întreb. Trebuie să ne întoarcem la City Center. Voiam să vorbim despre asta cu Mona. Are vreun birou acolo?

— La City Center? Nu, nu are. De ce întrebaţi?

— Am văzut-o ieşind din clădire în după-amiaza asta. Am încercat să-i atragem atenţia, dar plecase deja. Probabil auzise vestea despre Joe Berk. Mă întrebam ce fel de treabă avea acolo.

— Se poate să se fi dus să vadă o repetiţie. Sau poate că a sunat-o un impresar pentru o audiţie. Va trebui să vorbiţi cu ea despre asta.

— Lăsaţi-mă să văd ce are de gând Mike. Mă întorc în câteva minute.

Briggs şi cu Mike vorbeau liniştiți când m-am dus din nou în dormitor. Puştiul stătea pe o parte a patului, iar Mike pe scaunul pe care îl trăsese lângă acesta.

Briggs reproducea conversația pe care o avusese cu tatăl său ieri.

— Vă deranjează dacă...

— Haide, a spus Mike. Se pare că juniorul nu ştie nimic despre monitoare. Spune că n-ar avea nici un motiv să urce în dormitor. Vine aici foarte rar.

— Aproape deloc.

— Dar urma să iei cina cu tatăl tău în seara în care s-a petrecut accidentul, am spus.

— Da. Dar nu ne-am prea înțeles. Stabiliserăm data în urmă cu câteva săptămâni. L-am... l-am aşteptat să coboare scările. Aşa fac mereu.

— Spune-i domnişoarei Cooper de ce te-ai întors din California.

Briggs s-a uitat la mine.

— Rinaldo – îl ştiți pe domnul Vicci? – mă sunase în legătură cu Lucy. E vorba despre Lucy DeVore. Mi-a spus că doctorii se aşteaptă să fie conştientă peste o săptămână. A... a crezut că ar trebui să fiu aici, în cazul în care ar vrea să-mi spună ceva. Domnul Vicci este genul de om foarte îngrijorat.

— Tatăl tău ştia de ce te întorci acasă?

— Nu. Nu l-am sunat până ieri dimineață. Nu ştiau decât Rinaldo şi Mona. Verişoara mea, Mona.

— De ce i-ai spus ei? am întrebat.

— Tocmai vorbeam despre asta când ai intrat tu. Se pare că Briggs voia să discute cu tatăl lui despre testament. Să vorbească cu el cât era bolnav.

Tânărul şi-a ridicat privirea spre Mike.

— Aproape că a murit săptămâna trecută. Voiam să... să fiu sigur că lucrurile erau lămurite între noi, să-i spun că

nu trebuia să-şi facă griji din cauză că aş fi putut distruge averea pe care o făcuse.

— Să te asiguri că mai eşti trecut în testament? Spune-i domnişoarei Cooper de ce ai chemat-o pe Mona.

— Pentru că nu mă înțeleg bine cu rudele mele. Au urât-o pe mama şi mă urăsc şi pe mine. Mona este singura din familie care s-a purtat bine cu mine, chiar şi atunci când tata mă privea cu dezgust.

— Nu era supărată pe tine pentru că ai renunțat la procesul pe care l-ați intentat amândoi împotriva lui Joe?

Briggs s-a uitat la mine.

— Cine v-a spus despre proces?

— Procurorul aici de față şi-a făcut temele. Domnişoara Cooper nu e aşa de prostuță cum pare, a spus Mike.

— Te-ai certat cu tatăl tău ieri?

Nu a răspuns.

— V-ați certat din cauza moştenirii tale?

— Nu voiam să fac nimic care să-l supere. Arăta rău, a spus Briggs. Îmi părea rău pentru el. Chiar înainte de noaptea accidentului era foarte bine. Era în formă maximă. Dintr-o dată l-am văzut în halul ăla. Părea aşa de slab şi de nefericit. Nu voiam să mă cert cu el.

— Dar ai făcut-o? am spus pe un ton liniştit.

— Nu vreau să vorbesc despre asta. Şi nu vreau să vă uitați pe aici până nu vine avocatul tatei.

— Am chemat nişte detectivi, acum sunt pe drum, iar la noapte vor sta aici, Briggs. O să se asigure că nu se atinge nimeni de lucrurile tatălui tău, am spus.

— Aşa că mai bine vii jos cu noi, da?

S-a ridicat şi ne-a urmat. Vicci şi Kehoe îl aşteptau pe Mike în biroul lui Berk. Era trecut de şapte şi toți erau pe picior de plecare.

Mike le-a pus câteva întrebări înainte să plece. Amândoi l-au îmbrățișat pe Briggs şi i-au spus că aveau să revină a doua zi.

La numai câteva minute după plecarea lor a sunat soneria. Briggs a deschis uşa şi doi oameni, ambii detectivi care veniseră de la Operă, s-au prezentat şi au intrat.

— Hei, Michael, a spus Frank Merriam, lovindu-l uşor pe Mike cu palma pe umăr. Am auzit că ai avut o noapte grea aseară, Alexandra.

— Mă ştiți – fac orice ca să-l țin pe Mike ocupat.

— Ați venit să stați aici, Frankie? Îmi pare rău, a spus Mike. Până nu vom afla cine este moştenitorul averii, lui Coop îi este teamă că cineva va fugi cu ce ținea Joe Berk aici.

— Nu e nevoie de scuze. Ore suplimentare, bunule domn. Să umblu de colo-colo prin marele oraş? Nu i se întâmplă prea des unuia de la 123. Spune-mi doar de unde să iau nişte fripturi şi două beri pentru cină.

Merriam era un tip cu fața roşie care lucra într-una din secțiile de pe Staten Island. Făceau parte din acelaşi departament, dar parcă erau de pe altă planetă. Pentru polițiştii care făcuseră carieră pe străzile din Manhattan, cei de la 123 puteau la fel de bine să fie din Cotswolds.

— Cei doi pe care i-am văzut ieşind... Ştiți cum îl cheamă pe tipul mai tânăr? Pe cel mai înalt?

— Te referi la Kehoe? Ross Kehoe, a răspuns Mike.

— Mi s-a părut că îl ştiu de undeva.

— Îl ştii?

— Nu e un prieten de pahar, dacă la asta te referi. Mai ții minte Kills?

Expresia „kills” venea de la un cuvânt din olandeză care însemna canale şi data din perioada în care oraşul New York era cunoscut sub numele de New Amsterdam.

Kills era porțiunea de apă care separa Staten Island de coasta din New Jersey, iar Mike şi cu mine ştiam foarte bine despre ce era vorba.

— Sigur.

— Am avut un caz de crimă – un trup adus de apă. Probabil o lovitură, cineva care a luat-o pe coajă, că părea destul de bine îmbrăcat ca să fie vorba de o sinucidere.

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum doi ani, doi ani şi jumătate.

— Şi cine era? a întrebat Mike.

— Un muncitor. Avea legătură cu sindicatul şi cu nişte granguri din mafie. L-ați întâlnit pe partenerul meu, Vinny. El crede că de-acolo îl ştie. Patru sau cinci tipi care au crescut o dată cu liderul sindicatului. Ar fi făcut orice pentru el, iar Kehoe era unul dintre cei mai şireți din haită.

— Unde a crescut?

— Staten Island.

Mike şi cu mine ne-am uitat unul la celălalt înainte de a vorbi.

— Unde este parcul Clay Pit?

— Trebuie să vii să mai stai cu mine. O să-ți fac un tur. Nu seamănă deloc cu jungla din Manhattan. Avem plaje şi terenuri de golf şi lacuri. Avem şi o rezervație acolo.

— Parcul Clay Pit, Frank? Hai dă-o-n...

Mike devenise serios, iar eu mă gândeam că acolo creşte menta care se găsise pe pantoful Natalyei.

— În partea de sud-vest a insulei.

— Lângă Kills? Kehoe are familia acolo?

— Avea, pe atunci. Mama sa locuia pe Woodrow Avenue. Cred că are o soră căreia ar fi putut să-i rămână casa după ce a murit mama lor, dar nu am urmărit cazul la fel de mult ca Vinny.

Frank se uita la nişele din biroul lui Berk şi la ciudatele obiecte napoleoniene.

— Crima la care a lucrat Vinny... a avut ceva de-a face cu Kehoe?

— Nu. Legişti nu ne-au confirmat nimic. Trupul stătuse în apă prea mult, aşa că nu am avut niciodată o dovadă clară a crimei.

— Ascultă-mă, Frank. Băieții tăi din Insula Staten au auzit de un lucru care se cheamă ADN?

— Doar de curând. Asta ne spune tot timpul căpitanul. Nu-i aşa, Michael?

— Vinny a făcut rost de o probă de ADN de la Ross Kehoe?

Frank a pus jos statueta împărătesei Josephina şi s-a întors spre Mike.

— Ce crezi, amice? Ai devenit mare şi acum toți sunt nişte amatori pentru tine? Avem parte doar de câteva crime şi violuri pe an. Normal că Vinny a făcut rost de o probă ADN. Aşa l-am cunoscut pe Kehoe. Nu ne-a făcut niciodată probleme.

— Şi decedatul?

— Nu a mai rămas nimic care să poată fi comparat cu ceva. Erau numai oase într-un costum. Peştii şi broaştele au ajuns la el mai repede.

Am mers spre biroul lui Berk şi am luat telefonul să vorbesc la laborator.

Mi-a răspuns un laborant şi i-am spus cine sunt.

— Am o problemă urgentă. Vreau să laşi orice faci acum şi să examinezi două probe în seara asta. Vreau să faci o comparație între nişte probe pentru cazul de la Met.

Laborantul s-a pierdut şi Mike mi-a zâmbit, cel mai mare zâmbet pe care îl văzusem la el în ultimele luni.

— Asta e Coop pe care o ştiu. Pot să-ți aud bilele cum se lovesc una de alta chiar şi atunci când nu te mişti.

— Atunci ori îl suni tu pe doctorul Thaler acasă, ori o s-o fac eu, dar trebuie să terminăm treaba asta înainte să se schimbe tura.

Laborantul a continuat să protesteze.

— Ştiu că este un ordin judecătoresc care interzice compararea probelor de la crime cu probele din baza de date, dar ai cuvântul meu de onoare că o să rezolv problema cu judecătorul mâine dimineaţă la prima oră. O să mă ocup de acest lucru personal. Dacă va fi cineva arestat, nu tu o să fii primul, ci eu. O să-ţi spun numele şi informaţiile despre caz şi să-mi spui cât de repede poţi să faci asta.

I-am spus ce trebuia să ştie şi apoi am închis telefonul şi l-am îmbrăţişat pe Frank Merriam.

— E vorba de o specie de mentă pe cale de dispariţie şi câteva celule de piele pe care le-am găsit pe o mănuşă bărbătească, a spus Mike. Nu părea mare lucru la început, dar începe să miroasă a „caz”.

41

— Nu urcă şi nu coboară nimeni de pe scări, i-a spus Mike lui Frank, punând cheia de la dormitor la loc în sertarul biroului. Mâine dimineaţă vor fi avocaţi peste tot aici. Vor fi şi mai mulţi cei care tânjesc după imperiul lui Berk.

Briggs a fost de acord să meargă în apartamentul lui pe timpul nopţii.

Frank îşi dăduse jos haina şi se aşezase în spatele biroului lui Berk.

— Ai grijă la fantome, Frank.

— Şi cam cine ar fi?

— Fantoma lui Belasco. Se spune că teatrul de jos este bântuit. Acum că Berk este mort, s-ar putea să fie două

spirite care se plimbă pe aici. S-ar putea să fie un blocaj în trafic, având în vedere cât de puternice au fost ambele personaje.

— Ei bine, Alex, mă ştii când vine vorba de spirite. Parcă aş merge la o petrecere.

Am condus eu Fordul Crown Vic înapoi la City Center în timp ce Mike a dat câteva telefoane. A aflat că erau doi poliţişti acasă la Mona Berk şi Ross Kehoe, dar nu ştia dacă ajunseseră acolo înainte sau după ce Berk a intrat în casă.

— Să mă anunţi dacă afli ceva, a spus Mike înainte să închidă. Au dreptate, Coop. E opt, e ora cinei. Dacă Berk şi Kehoe au plecat undeva să mănânce, s-ar putea să mai dureze câteva ore până se întorc. Presupun că Peterson a avut grijă să fie supravegheat şi biroul.

A format numărul locotenentului, dar a răspuns altcineva din departament. Peterson era la masă, aşa că Mike i-a transmis un mesaj colegului care răspunsese.

Am mers pe Eighth Avenue până în centru. Trebuia să mergem spre est, pe strada 65, pentru că numai intrarea spre birouri – nu spre teatru – era deschisă la ora aceea.

Parcam maşina când a intrat cineva în clădire şi mi-a atras atenţia.

— Ai văzut?

— A intrat la City Center. Nu era Chet Dobbis?

— Nu ştiu. Nu i-am văzut decât spatele.

Am încuiat uşa şi i-am aruncat cheile lui Mike.

— Pot să jur că era Dobbis.

— Hubert Alden ne-a spus că a lucrat aici înainte de a merge la Operă.

— Dar nu mai lucrează, am spus în timp ce traversam strada şi mergeam după el.

Gardianul care stătea în spatele biroului ne-a zâmbit când am intrat, habar n-aveam unde mergem, dar lui nu părea să-i pese.

— Mă scuzați, am spus, în timp ce Mike îşi flutura insigna.

— La dreapta şi înainte, a spus, fără să ridice privirile spre noi.

— Îmi pare că reinventați ideea de securitate. Îl căutăm pe partenerul meu, Mercer Wallace. Ştiți unde ar putea fi?

Gardianul a luat o foaie de hârtie şi i-a dat telefonul lui Mike.

— Mi-a spus să-l sunați când ajungeți. Directorul l-a lăsat să folosească biroul secretarei. Formați interior 299.

— Şi bărbatul care a intrat înaintea noastră? Era domnul Chet Dobbis?

— Cine?

— De când lucrezi aici? Era fostul director, Chet Dobbis?

— Îmi pare rău domnişoară. Nu sunt aici decât de două luni şi am o memorie a numelor foarte proastă.

Mike a închis.

— Hai să-l căutăm pe Mercer. Ne întâlnim cu el la baia fetelor de la etajul şapte.

Coridoarele erau goale şi ne-am dus spre lift, apoi am urcat la sala de repetiții. Mercer ne aştepta acolo.

— Uită-te tu, Alex. Nu vreau să fac pe nimeni să se ruşineze.

Am intrat şi am aprins lumina. Nu era nimeni înăuntru, aşa că am deschis uşa pentru Mike şi Mercer.

Am mers la duşuri să ne mai uităm o dată acolo şi am folosit o lanternă pe care o luase Mike din maşină. Era un loc la un capăt al camerei care arăta de parcă ar fi fost făcută o gaură şi ar fi fost introdus un suport pentru o minicameră, genul cu care Mike şi Mercer erau obişnuiți de la cazurile de supraveghere.

— Vrei să facem câteva poze aici, nu-i aşa? a spus Mike. Trebuie să le facem până vine Vito mâine şi se uită unde duc firele.

— Am sunat deja. Nu vor veni pentru aşa ceva noaptea. Sunt ocupaţi cu tot felul de crime. Mi-au spus să încui totul până mâine dimineaţă, a spus Mercer. Vor trimite o echipă la prima oră şi vor face poze şi la ceea ce găseşte Vito.

— Putem să închidem aici?

— Da. Înainte să plece, Stan m-a dus la portar. După ce plecăm de aici va încuia totul şi va pune un semn cu „Defect". Ar trebui să meargă. Îl chem când coborâm, a spus Mercer în timp ce ne îndreptam spre lift.

— Îl ştii pe Merriam? Frankie Merriam?

— Tipul roşcat din Staten Island? a întrebat Mercer.

— Da, cel care arată de parcă ar avea desenată harta Irlandei pe faţă. Trebuie să te punem la curent cu ce ne-a spus despre Ross Kehoe.

— Hai să mâncăm ceva. Tot ce trebuie să facem e să stăm undeva jos şi să lămurim totul. Care e cel mai apropiat loc?

— Michael's, am spus. Pe strada 55, o clădire mai încolo.

Restaurantul era locul preferat al marilor scriitori, dar era trecut de 8:30, deci puteam găsi locuri.

— Să ducem înapoi pisica, a spus Mike.

— Poftim?

— Asta trebuie să facem noi trei. Să ducem înapoi pisica.

— Adică?

— O vorbă de la serviciile de informaţii ale armatei, Coop. Să presupunem că cineva îl omoară pe rege sau aruncă în aer ambasada. După aceea, cei care plimbă pisica se întorc şi pun cap la cap toate informaţiile pe care le aveau înainte de eveniment cu ceea ce au aflat după. Aşa descoperă trădători, motive.

— Sunt pentru. Ştim mult mai multe decât ştiam în week-end. Ţi-a spus Mike că pot să jur că l-am văzut pe Chet Dobbis intrând în clădire când am ieşit din maşină? l-am întrebat pe Mercer.

— Nu, dar acum îmi dau seama de ce secretara domnişoarei Schiller aştepta cât eram eu pe acolo.

Uşile liftului s-au deschis la parter şi Mercer a continuat.

— Una dintre celelalte secretare a venit, amândouă au mers la subsol şi le-am auzit când spuneau că era târziu şi că trebuia să-l aştepte pe domnul D să vină. Trebuia să-l lase să intre în teatru înainte să plece. Era un fel de proiect la care lucra. Nu mi-a trecut prin cap că vorbeau despre Dobbis.

— Asta se întâmpla acum 10 minute, nu?

— Da.

— Hai să ne uităm prin teatru. De ce naiba vine aici – mai ales noaptea, când nu e nimeni înăuntru?

În loc să ne îndreptăm spre oficiul portarului, am mers prin holul îngust, plin cu echipamente care trebuiau schimbate, pe unde trecusem mai devreme. Uşa grea care separa birourile de clădirea originală a Templului Mecca era deschisă şi ne-am făcut loc printre scaune mergând pe covorul cu motive arabe care acoperea întregul spațiul.

Sala imensă era întunecată, mai puțin câteva raze de lumină care veneau dintr-o parte a scenei. De jos se auzea vocea unui bărbat şi ne-am oprit pentru ca Mercer, cel mai înalt dintre noi, să se aplece să vadă cine vorbea. Ne-a făcut semn să mergem spre uşă şi ne-a şoptit:

— E Dobbis. E cu spatele la noi şi nu aud ce spune, dar arată de parcă ar vorbi cu cineva de sus.

Am continuat să coborâm scările din foaierul vechiului Shriners. Uşile care dădeau spre stradă erau toate încuiate şi aveau gratii, iar cele care duceau spre sala de teatru erau închise şi ele.

Mike a pus degetul la gură şi ne-a condus pe un coridor care înconjura teatrul. Părea să ne ducă aproape de scenă, spre orchestră, pentru a ne întâlni cu Dobbis.

Mike şi Mercer au deschis cele două uşi, aflate pe diagonală, în acelaşi timp. Uşa deschisă de Mike ducea spre scenă, iar eu am rămas în spatele lui Mercer în timp ce el se îndrepta spre Chet Dobbis.

— Ce...

Directorul de la Operă s-a dat înapoi şi a căzut pe unul dintre scaune.

— Sunt atât de fericit că sunteţi aici.

În acelaşi timp am auzit cum cineva alerga pe după cortină. M-am uitat la Dobbis, căruia i se vedea sinceritatea pe faţă.

Mike s-a dus până la mijlocul scenei pentru a căuta personajul, iar Mercer a închis uşa pe care intrasem şi apoi a plecat şi el după „fantoma" aceea.

M-am dus spre Dobbis să-l întreb de ce era atât de fericit că eram acolo când, deodată, totul s-a cufundat în întuneric. Cortina cenuşie, grea, de oţel a căzut în clipa aceea ca o ghilotină.

42

Dobbis s-a ridicat şi i-am văzut silueta venind spre mine în timp ce eu mă îndreptam spre ieşire.

— Domnişoară Cooper, staţi!

L-am strigat pe Mike şi am lăsat uşa să se trântească în nasul lui Dobbis când am ieşit pe coridor. Era prea întuneric pentru a putea vedea altceva în afară de ţeava argintie a pistolului îndreptată spre faţa mea.

Bărbatul care ţinea pistolul era Ross Kehoe.

În momentul în care a început să vorbească cu mine, Dobbis a intrat pe uşa, aceasta s-a lovit de mine şi m-a lovit de perete.

Kehoe mi-a apucat gâtul cu mâna stângă şi mi-a pus ţeava pistolului la cap, chiar deasupra urechii drepte.

— Mergeți, amândoi. Pe acolo. Condu-o tu, Chet, dacă nu vrei să-i zbor creierii pe spinarea ta.

Metalul rece ca gheața m-a făcut să tresar. Am tresărit involuntar şi Kehoe m-a strâns şi mai tare de gât.

Era aceeaşi mână care avusese mănuşă şi mă prinsese pe la spate pe scările întunecate aseară la mine în bloc, doar că acum îi simțeam degetele groase pe piele.

— Nu are rost să te zbați. De data asta nu o să câştigi, a spus Kehoe şi m-a împins în față. Avea vocea mai dură, mult mai groasă decât o avea în prezența Monei. Acesta era Ross Kehoe, hoț şi ajutor de scenă, înainte de a fi încercat să devină un domn. De ce nu m-am gândit la el când i-am văzut trupul slab şi înalt care se potrivea perfect cu cel de aseară?

Dobbis s-a mişcat repede pe coridor şi am ieşit din nou în hol. Ross Kehoe i-a spus să meargă în sus pe scări, aşa că el a fost primul care a urcat. M-am uitat la uşile închise dar nu am putut vedea nimic.

— Mişcă-te, Alex. Mergi după el.

Kehoe îmi striga ce trebuie să fac. Mi-a dat drumul pentru a putea merge după Dobbis, dar țeava pistolului era în spatele meu.

La capătul scărilor, am luat-o spre dreapta, către o uşă care ducea la clădirea cu birouri, cea prin care eu, Mike şi Mercer intrasem în teatru. Dar nu acesta era drumul pe care plănuise Kehoe să mergem.

Kehoe a ajuns sus şi m-a atenționat cu pistolul.

— Stânga. Mergeți spre stânga.

Dobbis nu se mişca. M-am uitat la cei doi bărbați, dar nu mi-am dat seama ce se întâmplă. Dobbis părea şi el a fi prizonier, şi a mers spre stânga în direcția care i se indicase.

Mă aşteptam ca Mike şi Mercer să intre pe uşile de lângă scenă imediat. Vocile noastre aveau să-i alerteze dacă erau în continuare în sală.

— Detectivii vor intra în câteva minute aici, Chet.

— Taci, târfă, a spus Kehoe, dându-mi o palmă peste ceafă.

Am tuşit, m-am aplecat, apoi m-am uitat la el. Kehoe îşi lingea buzele, apoi se tot juca cu ele, scoţând nişte sunete asemănătoare cu cele ale acului unui fonograf alunecând pe un disc de vinii vechi. Am auzit sunetul acela şi aseară când m-a atacat.

— Ţi-am spus să te mişti.

Nu am aşteptat să mă lovească a doua oară. Nu-mi dădeam seama dacă era un lucru bun sau nu faptul că Ross Kehoe devenea la fel de speriat ca mine.

Mai era o scară, nu la fel de largă ca prima, care ducea în sus spre hol, iar Kehoe i-a spus lui Dobbis să o ia pe acolo.

— Am foarte mult timp la dispoziţie, nu-i aşa, Chet? a întrebat Kehoe. Vreau să spun, nu crezi că domnişoara este foarte optimistă?

Nu-mi dădeam seama dacă cei doi erau parteneri.

Am continuat să vorbesc, gândindu-mă că poate cuvintele mele vor avea ecou în spaţiul mare de dedesubt şi că cineva mă va auzi mai devreme sau mai târziu.

— La ce se referă, Chet? am întrebat.

Treptele erau din ce în ce mai înguste în timp ce mergeam spre al doilea etaj de balcoane, unde erau câteva sute de locuri.

— Spune-i. Poţi să-i spui, a spus Kehoe râzând şi apoi a început din nou să scoată sunetele acelea, un fel de tic nervos pe care îl avea de fiecare dată când era stresat.

Pistolul era tot în spatele meu, iar Kehoe se juca cu el din când în când, plimbându-i ţeava pe spatele meu de sus în jos, de fiecare dată când mă opream pentru a-l aştepta pe Dobbis. Am mers în spatele lui şi am intrat pe o uşă, apoi

am mai urcat o scară, şi mai îngustă, spre ultimul rând de scaune.

Dobbis s-a oprit sus pentru a-şi trage răsuflarea.

— Când locul acesta, Templul Mecca, a fost construit în anii ’20, era luminat numai cu lămpi cu gaz. Şi pentru că aveau nevoie de lumină pentru actori şi pentru scenă atunci când erau spectacole, constructorii au trebuit să fie foarte creativi pentru proiectarea unor elemente care să prevină extinderea focului.

M-am uitat în jos la scenă, dar chiar şi în întuneric te lua cu ameţeală. Am apucat bara şi m-am ţinut de ea.

Dobbis a arătat spre cortina care mă despărţise de Mike şi Mercer.

— Ideea era ca, în cazul unui incendiu, scena să se transforme într-un fel de şemineu pentru a separa complet locurile din sală, astfel încât publicul să fie în siguranţă. Flăcările urmau să fie direcţionate spre scenă, iar spectatorii erau ţinuţi departe de foc şi astfel aveau timp să scape.

M-am calmat şi am continuat să mă uit după vreun semn că ar fi cineva jos. Dobbis a continuat.

— Cortina originală era din azbest. Apoi a fost înlocuită cu una din oţel. (S-a oprit şi a închis ochii.) E de nepătruns.

Kehoe mi-a făcut semn să merg din nou. M-am ţinut de bară, să nu mă împiedic şi să cad, şi ne-am îndreptat spre draperiile din catifea roşie de lângă locurile din spate.

Nu departe de capetele noastre era tavanul plin de ornamente arabe suflate cu aur care păreau să strălucească în întuneric la fel ca stelele de lângă candelabre.

A trebuit să mă strecor în profil printre draperia grea şi ultimele locuri.

— Ce legătură are asta cu...

Dobbis s-a prins de scaunele din faţă şi a pus încet un picior înaintea celuilalt, pentru că abia încăpea în spaţiul mic.

— Înseamnă că atunci când a fost reconstruit teatrul, pentru a proteja clădirea de accidente am făcut în aşa fel încât cu un singur buton directorul poate izola complet scena. Cortina de oţel coboară în trei minute...

— Cred că a înţeles asta, nu? a spus Kehoe uitându-se la Dobbis.

— Cei de pe scenă nu au la dispoziţie decât cinci secunde să plece de acolo. Apoi cortina cade – şi dacă nu ştii ce se întâmplă poţi rămâne acolo, aşa cum au păţit detectivii tăi. E ca o plasă imensă de oţel.

— Dar *el* a ieşit.

Mă refeream la Ross Kehoe, în timp ce l-am urmat pe Dobbis şi m-am oprit brusc când am dat de un scaun din ciment în mijlocul rândului.

— Îţi aminteşti drumul, Chet, nu-i aşa? Ia-o pe scări.

— Nu văd nimic, la naiba. Mai bine o iei tu în faţă.

Kehoe a râs.

— Ai putea să te caţeri pe Marele Canion sau pe Everest şi îmi spui mie că nu poţi să urci pe aici? Sunt câţiva paşi. Haide, Chet.

Chet Dobbis s-a aplecat peste deschizătură şi s-a aşezat pe vine. Kehoe s-a strecurat şi el şi eu l-am urmat pe Dobbis, fără să aud nici un zgomot, nici un semn de salvatori.

Kehoe se mişca în întuneric ca o panteră, ştiind foarte bine locul şi fiind foarte sigur pe el.

— Vor ieşi de acolo, am spus, fără să par prea încrezătoare. Curând.

Chet Dobbis era sus şi mi-a dat mâna pentru a ieşi şi eu într-o încăpere plină de echipament electric.

— Nu le va fi foarte uşor, domnişoară Cooper. Probabil că Ross a sigilat tot locul. A oprit tot curentul. Într-o jumătate de oră se declanşează un sistem automat prin care se desigilează totul, dar jumătate de oră este destul de mult.

Kehoe m-a împins şi m-a adus lângă el. Era o mică potecă prin recuzita sprijinită de pereți. Ici şi colo erau cartoane cu numele pieselor şi costumelor.

— Au telefoane mobile, am spus, aducându-mi aminte că Laura nu reuşise să mi-l înlocuiască pe al meu înainte de a pleca de la birou.

— E mai uşor să ai semnal din spațiu decât prin metal, a spus Dobbis. Nimeni nu ştie asta mai bine decât Ross.

— De ce? am întrebat. De ce ştie Ross?

— Pentru că asta e meseria mea, fetițo, a spus Kehoe, scoțând din nou acele zgomote. Mă tot întrebai ce făceam pentru Joe, nu? Mă crezi idiot, nu?

Dobbis a deschis o altă uşă. Am intrat într-o altă cameră întunecată de parcă intrasem în mormântul lui Tutankamon. A trebuit din nou să mă acomodez cu întunericul de acolo şi mi-am dat seama că încăperea era plină cu comori teatrale, dacă nu erau jucăriile de aur ale unui rege-copil.

Dobbis îşi făcea loc printre lucruri, dar a fost încetinit de un rând de scaune care erau în mijloc.

— Nu credeai că sunt atât de deştept, nu-i aşa, Alex?

Mi-a prins din nou gâtul cu mâna, încercând să obțină un răspuns de la mine. Îi simțeam pielea aspră, strânsoarea puternică a unui om care a lucrat ca ajutor de scenă ani de zile înainte să fie salvat de Mona Berk din clasa muncitoare din care făcea parte.

Kehoe a strâns şi mai tare.

Nu aveam nimic de spus. Nu mi-am închipuit nici un moment că voi scăpa de acolo şi abia acum îmi dădeam seama că nu puteam rezista forței cu care mă strângea.

— Joe a făcut-o. Joe Berk a făcut-o. M-a văzut lucrând în culise când eram la început. Eram adolescent, adus în breaslă de unchiul meu şi încercam să intru în sindicatul

tâmplarilor. Mişcă-te, Chet. Mai e o uşă şi apoi mai urcăm un etaj. Nu-ți mai aminteşti?

— Nu am ajuns niciodată până aici. Nu a mai fost nimeni aici de când a fost construit locul.

— Nu a fost unde? am întrebat chinuită.

— La naiba cu tâmplăria. M-am prins repede cum stă treaba. Am văzut cum degetul mare al tatei a fost tăiat de un fierăstrău când construia un decor pentru o piesă de rahat care nu s-a jucat decât două săptămâni. I l-a tăiat cu tot cu os. Era prea multă muncă brută şi respirai toată ziua numai praf. Mie îmi plăceau luminile. Îmi plăcea să controlez întreaga operațiune cu un singur buton. Totul era în mâinile mele şi bătrânul Joe Berk a crezut că sunt un geniu.

O nouă cameră întunecată, de data asta cu costume atârnate peste tot.

Erau costume regale şi cămăşi din tul de toate mărimile, costume de cowboy şi soldați, pentru dansatoarele de can-can şi fetele din cor.

Dobbis s-a aplecat şi a început să urce o nouă scară.

— Joe Berk e un tip care se pricepe la multe lucruri. Tu ai făcut toată munca murdară pentru el.

— Nu ştii nici măcar jumătate din ce era capabil nenorocitul să facă, a spus Kehoe, aşteptând să-l urmez pe Dobbis.

— Aici e? a întrebat Dobbis.

— Deschide uşa.

Chet Dobbis a întors umărul spre rama din metal şi a împins, dar nu s-a mişcat nimic.

Kehoe a scos din buzunar un mic dispozitiv, de mărimea unui desfăcător de conserve. A apăsat pe buton şi uşa a alunecat într-o parte, lăsând să se vadă o rază de lumină.

— Este cupola vechii moschei, Alex. Ne îndreptăm spre cupolă.

43

O altă scară din lemn, care avea la capăt un fel de luminiță cum sunt cele de pe aeroport care ghidează avioanele în caz de urgență.

La capătul treptelor ne aştepta Mona Berk.

— La naiba, i-a spus lui Kehoe. Ce faci cu ea?

— Nu mă aşteptam să apară poliţiştii tocmai acum. A trebuit să iau o decizie rapidă.

— Nu a fost chiar cea mai bună. Să vedem ce facem.

Dobbis a intrat primul şi, în ciuda pericolului care ne aştepta, părea să fie destul de calm şi se uita prin cameră.

Ross i-a spus să se mişte şi, când am ajuns la capăt, mi-am dat seama de ce se oprise Dobbis.

Deasupra, în centrul structurii circulare masive, era o fereastră imensă. Prin ea se puteau vedea norii de aprilie. Clădirile din jur – hoteluri, clădiri de birouri şi blocuri cu apartamente foarte scumpe – se puteau vedea luminate de neoane.

Deasupra mea, suspendat de tavan, era un leagăn de catifea roşie – care semăna cu cel în care se dădea adolescenta de şaisprezece ani, Evelyn Nesbit, goală, ca să-l distreze pe producătorul ei, marele Stanford White; leagănul semăna cu cel din care a căzut Lucy DeVore şi era aproape să moară în ziua în care Ross Kehoe a condus-o în culise pentru a da proba.

— Aici, Chet, a spus Kehoe, arătându-i o canapea într-o parte a camerei care era finisată în aşa fel încât aveai senzația că este un bordel într-unul din colțurile marii cupole.

Când Dobbis s-a aşezat, Ross i-a dat pistolul Monei şi i-a spus să-l țină îndreptat spre mine, timp în care el i-a legat mâinile lui Dobbis la spate cu câteva fâşii de material care păreau pregătite special pentru asta.

L-am studiat din spate acum. Era încă foarte nervos şi trăgea de mâinile lui Dobbis, mai ales că directorul nu se grăbea să facă ce voia el, îşi lingea buzele mereu şi respira foarte greu.

Am încercat să văd restul camerei, fără să-mi iau ochii de la pistol prea mult timp. Era un pat pe partea cu leagănul, care semăna cu cel din camera lui Joe Berk şi avea gravate câteva iniţiale; un dulap vechi în care erau foarte multe haine; un bar plin cu lichior, vin şi pahare de cristal de toate mărimile şi formele.

Am încercat să trag de timp.

— Unde este camera?

— Ce? a întrebat Mona.

— Asta ai făcut cu Joe, nu-i aşa? i-am spus lui Kehoe, ignorând-o pe Mona Berk. Ai legat firele pentru Joe Berk. Eşti specialistul în electricitate – asta făceai la teatre, nu-i aşa? I-ai făcut un sistem prin care putea să se uite la oricine dorea – femei în vestiare, în dormitoare, la duş – şi ce naiba se mai petrecea acolo, în acest... loc de joacă pe care l-ai făcut pentru el.

— Orice îl excita, Alex. Pentru asta mă plătea. Ajunsese la o vârstă la care nu mai putea face mare lucru. Uneori îi plăcea doar să se uite.

Kehoe a mers spre mine şi m-a întors cu spatele spre o zonă cu canapele şi scaune.

— Tu urmezi, domnişoară procuror. Aşează-te confortabil.

Nu m-am mişcat.

— Târfa este obişnuită să le spună ea oamenilor ce ar trebui să facă, nu cred că acceptă ordinele, a spus Mona. Ross ţi-a spus să vii aici.

Nu ştiam dacă îmi era frică sau dacă eram mai mult obosită. Transpirasem şi respiram greu, dar îmi era frig şi

tremuram. Mă dureau capul şi gâtul din cauza strânsorii lui Kehoe.

Când m-am aşezat pe scaunul cu spătar drept, Ross s-a uitat prin cameră după ceva cu care să mă lege. Aproape de scaunul leagănului era o bucată de sfoară groasă încolăcită de parcă ar fi fost un şarpe care stătea să atace. Mi-am adus aminte de cablurile folosite pe scenă pentru a ține greutățile care ajutau la coborârea cortinei.

Dintr-un anume motiv, Kehoe a trecut pe lângă funie şi s-a dus spre un loc unde erau nişte haine. A rupt o fâşie dintr-o rochie de mătase şi a venit spre mine. Probabil că avea altceva în gând pentru funia cea mare.

Nu era nici un mijloc de a comunica cu lumea de afară. Am presupus că era o spărtură în fereastra de deasupra, pentru că era destul de frig şi, din când în când, venea câte un val de aer, dându-mi fiori.

Kehoe a luat pistolul de la Mona şi s-au îndepărtat amândoi puțin pentru a vorbi.

— Nu crezi că o să ne caute cineva aici? l-am întrebat pe Chet Dobbis. Ce ai vrut să spui când ai zis că nu a fost nimeni aici? De ce?

— Când a fost construită moscheea, aici nu era decât un sistem foarte vechi de ventilație. Tot fumul, tot aerul din săli – era absorbit aici printr-o fantă. În anii '40 s-a schimbat totul şi sistemul a fost înlocuit cu unul modern cu conducte care erau instalate jos. Cupola? Nu a fost folosită niciodată. Este... are doar rol decorativ.

— Poți ieşi de aici, Chet? Este vreo cale de scăpare?

El părea de la început resemnat cu un sfârşit teribil, îl urma pe Kehoe timid, iar eu mă uitam după o cale de ieşire.

Dobbis a dat din cap şi s-a uitat la podea.

— După ce am plecat eu de aici, probabil Kehoe a făcut asta.

— Ce a făcut?

— S-a făcut o renovare a cupolei – prima – în 2003. Au deschis-o pentru a putea să dea la o parte acoperişul vechi şi să înlocuiască vitraliile spaniole. Arlette, femeia care mi-a urmat în postul de director, mi-a spus că au curăţat locul şi l-au închis la loc.

— Deci Kehoe ştia că nimeni nu folosea acest spaţiu şi de aceea şi-a făcut loc aici. Cu banii lui Joe Berk şi cu acces la toate femeile pe care Joe voia să le vadă şi pentru care era gata să plătească.

Şi cu acces la cupolă, m-am gândit eu, pentru a instala antena care transmitea imaginile video.

— Se pare că a reuşit să facă asta. Cine naiba ar găsi măcar drumul până aici? Şi acum? Nu se poate deschide uşa decât electronic, Alex. Are un fel de dispozitiv electronic pe care a apăsat pentru a intra aici.

— Nu este nici o altă ieşire?

— Nu e nimic aici. Intri şi ieşi pe aceeaşi parte. Sunt sigur de asta.

— Dar cortina de oţel de pe scenă? Nu acţionează vreo alarmă care să sune la ambulanţă?

— Ar trebui, dar Ross a dezamorsat-o când a întrerupt curentul acolo. Se pare că are un sistem personal aici.

Dacă nu reuşeam să scap de aici, trebuia măcar să ştiu dacă Ross Kehoe îl sunase pe Dobbis la teatru în seara asta. Trebuia să ştiu dacă se putea ajunge la o înţelegere cu Kehoe şi cu Mona Berk pentru a ne lăsa în pace.

— Ce vrea Ross Kehoe de la tine?

S-a uitat la Ross şi la Mona, care păreau să se certe.

— Am fost îndeajuns de prost să-l cred când m-a sunat să vin aici în seara asta. Mi-a spus că Mona are o ofertă pentru mine, voia să-mi dea o nouă piesă să o produc dacă îi dădeam un sfat.

Dobbis a ridicat capul şi am văzut că avea lacrimi în ochi.

— Trebuia să-mi fi dat seama că punea ceva la cale.

M-am aplecat spre el.

— Dar de ce? Ştii ce vrea?

— O să ne omoare dacă nu facem ceva. O să ne omoare pe amândoi.

Nu era nevoie să-mi deseneze ca să-mi dau seama de asta. Fiecare teatru avea fantomele sale, iar noi eram pe cale de a deveni fantomele acestui teatru.

— Înțeleg. Dar de ce? Eu am fost doar în locul nepotrivit la momentul nepotrivit. Dar tu?

— Voia să facă în aşa fel încât să pară că eu am ucis-o pe Natalya Galinova când ați intrat voi, a spus Dobbis, respirând profund.

— Şi ai făcut-o?

— Nu, la naiba. Nu am nici o legătură cu asta.

— Joe Berk? Sau a fost Ross Kehoe?

— Talya ştia de jocul lui Joe. Ştia că are un fetiş cu fetele tinere, că le înregistra în timp ce se dezbrăcau, făceau dragoste sau la duş. Se excita doar când se uita la ele, mai ales că ele nu ştiau – nu aveau de unde să ştie – că cineva le priveşte. Cel mai mult îi plăcea să se uite când era singur acasă. Uneori acest lucru nu era îndeajuns pentru el.

— Ştia pentru că şi pe ea o urmărea?

— Talya? Era prea bătrână pentru el. Dar l-a prins cu casete cu dansatoarele tinere. Casete cu fete filmate la duş şi în camera unde se schimbau, care nu ştiau că sunt filmate, sau cu diverse fete care făceau asta pentru el, fericite că nu le atinge.

— De unde ştii? am întrebat, gândindu-mă că Battaglia mă întrebase dacă Joe Berk avea obiceiuri de genul acesta.

— Mi-a spus Talya. Nu mă plăcea foarte mult de când ne-am despărțit, cu ani în urmă, dar avea încredere în mine – întotdeauna a avut încredere în mine.

— Ce ți-a spus?

— Talya nu se pricepea foarte bine la asta, dar încerca să-l şantajeze pe Joe. Încerca să folosească informaţia aceasta ca să facă rost de mulţi bani – sau să joace într-un rol în următorul spectacol al lui Joe. Nu se gândea la crimă sau la ceva de genul acesta, te asigur. Dar Talya ştia că dacă planul ei nu merge, Joe putea să-i distrugă viaţa.

— Crezi că Joe l-a plătit pe Ross să o omoare pe Talya?

— M-am săturat să cred. Nu ne ajută cu nimic în momentul acesta, a spus Dobbis, ridicând mâinile legate şi frecându-se la ochi cum putea. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta săptămâna trecută, când tu şi detectivii tăi m-aţi suspectat pe mine şi nu pe Kehoe sau pe Berk.

— Toţi eraţi suspecţi, Chet. Fiecare dintre voi. Aşa merg lucrurile până avem destule informaţii. Poate dacă ne-ai fi spus atunci ce ştiai de la Talya... Dacă ne-ai fi spus despre relaţia Talyei cu Joe Berk. Acum mi-ai spus foarte multe lucruri care ne-ar fi fost de folos săptămâna trecută.

Nu îmi plăcea că îşi plânge de milă. Dacă nu i-ar fi minţit pe Mercer şi pe Mike, dacă nu ar fi ascuns ce ştia despre Talya şi despre Joe Berk, nu am fi fost în locul acela ciudat care putea să nu mai fie deschis până la următoare renovare, poate peste cincizeci de ani.

— Nu ştiam destul de mult pentru a vă spune ceva. Abia în seara asta, la câteva minute după ce am intrat în teatru, Ross mi-a spus cum a încercat să-l omoare pe Joe Berk.

— Azi? Azi ţi-a spus că l-a omorât pe Joe?

Chet Dobbis şi-a dat capul pe spate şi s-a uitat la cerul argintiu de deasupra noastră.

— Nu, nu. Nu înţelegi, nu? Ross Kehoe l-a omorât pe Joe Berk duminica trecută, în faţa teatrului Belasco.

44

Nu mai aduceam pisica înapoi, fugeam cu *ea.*

Ross Kehoe – angajatul de încredere al lui Joe, şoferul lui, geniul în materie de echipamente electrice. În ziua aceea, la Teatrul Imperial, înaintea intrării lui Lucy în culise pentru a se urca în leagăn, Ross Kehoe stătea pe scenă, dându-i electricianului indicaţii despre cum să cadă lumina. De ce nu ne-am dat seama atunci, nici eu, nici Mike, că e domeniul lui?

Noaptea trecută, când s-a oprit curentul la mine în apartament, când a intrat cineva şi a oprit curentul doar la apartamentele de pe coloana A, de ce nu m-am gândit că Ross Kehoe se pricepe la electricitate când întocmeam lista de suspecţi?

Când Joe a călcat pe cablurile acelea care puteau să-l omoare, de ce nici unul dintre noi nu s-a gândit că bărbatul care fusese şofer ştia exact unde să parcheze maşina, ştia exact unde va călca Joe când va ieşi din casă pentru a traversa strada ca să meargă să ia cina? Cât de uşor a fost pentru cineva cu priceperea lui Kehoe să taie izolaţia – la câteva minute înainte ca Berk şi fiul lui să iasă din casă – pentru a face ca totul să pară ca oricare accident de acest tip care avusese loc în Manhattan în anii trecuţi.

Bineînţeles că Briggs îi spusese Monei de planurile pentru cină. Bineînţeles că Ross Kehoe avusese şansa să provoace un „eveniment electric", cum spuseseră cei de la morgă, şi să aştepte acolo, pe strada întunecată, pentru a se asigura că Joe este singura victimă.

Aşa că Joe Berk trebuia să moară duminica trecută, la două zile de la moartea Galinovei. La puţin timp după ce Briggs a renunţat la proces şi spera să se împace cu el. Briggs l-a condus la maşină în seara aceea şi, fără îndoială că fusese părtaş la planul Monei şi al lui Ross.

Nici unul dintre ei nu s-a gândit că Joe mai are a noua viaţă, chiar dacă a fost foarte scurtă.

Chet Dobbis transpirase şi el.

— Moartea accidentală a lui Joe Berk ar fi pus capăt investigației voastre.

— Cum? De ce...

— Ross mi-a explicat lucrul acesta mai devreme. Talya a fost ucisă vineri. Ea şi Joe se certau – o făceau de câteva zile – şi mai toată lumea ştia asta. Nu a venit la spectacol în seara aceea, dar a apărut în cabina ei.

Tot ce spunea Dobbis avea sens.

— Galinova a dispărut la Operă chiar în seara de vineri. Cel mai bun lucru pe care îl putea face Joe era să-l convingă pe şofer să garanteze pentru el. Chiar şi un idiot ar fi ştiut că unul dintre angajații lui Joe ar fi jurat orice pentru a-şi păstra slujba. Acest lucru nu contează într-o sală de judecată.

Dobbis avea dreptate. Şoferul a fost întotdeauna un alibi prost.

— Mănuşa lui Joe a fost găsită lângă cadavrul Talyei. Asta mi-a spus Ross. Mi-a spus că a auzit de la Joe. Aşa e?

Am dat din cap în semn de aprobare. O mănuşă cu ADN-ul lui Joe Berk. Şi cu mari şanse ca celălalt tip de ADN să fie al lui Ross Kehoe, al cărui profil era în baza de date de la ancheta din Staten Island. Toate informațiile din baza de date erau considerate inutile – nu puteau fi folosite deocamdată – după ce am fost la tribunal săptămâna trecută în cazul lui Ramon Carido în fața judecătoarei McFarland.

— Crezi că Ross nu ar fi putut face rost de o pereche de mănuşi de-ale lui Berk şi să lase una la locul crimei? Crezi că Joe le-ar fi pierdut vreodată?

— Nu chiar. Probabil...

— Zeci de perechi. Acesta era stilul lui, Alex. Cât mai mult din tot. Cine iese din iarnă fără să piardă măcar o mănuşă?

— Dar moartea Talyei? Joe chiar ştia foarte bine clădirea?

— Fusese acolo de nenumărate ori. Era impresar, în căutare de talente şi de vedete. Bineînțeles că fusese în culise. Ar fi putut să se ducă sus la unul dintre birouri, a spus Dobbis, făcând o pauză timp de câtva secunde. După cum mi-a spus Ross jos, puteau să vină la mine la birou.

— Şi pe drum se certau, am spus.

— Doi oameni cu o personalitate foarte puternică. Se certau, iar Joe s-a înfuriat. A lovit-o, poate a dat prea tare. A leşinat şi el s-a panicat. A aruncat-o în gura de aerisire.

— Era îndeajuns de puternic?

— L-ai văzut pe Joe doar după ce a avut accidentul. Era la fel de puternic şi de dur.

Am ascultat povestea lui Dobbis până când mi-a adus aminte că era versiunea pe care Ross se aştepta că o va crede poliția. Ross a lucrat la Operă; de fapt, cam în toate teatrele din oraş. Ross ştie locul îndeajuns de bine pentru a fura o şuviță dintr-o perucă, lucru care l-ar incrimina pe Berk, fără să ştie că la Met se foloseşte păr de animal pentru peruci.

— Şi apoi Ross a pus la cale electrocutarea lui Joe Berk. Ar fi fost o mişcare bună care să ducă la închiderea cazului, dacă ar fi mers. De aceea a venit Mona Berk la Belasco în seara în care se presupune că a murit Joe. Voia să pună la îndemână destule probe – probabil casete video – ceva care să-l lege pe Joe de moartea Talyei. Ceva care să-i fi dat un motiv să o omoare pe divă. Şi cazul era închis.

Chet Dobbis a ridicat mâinile din nou pentru a-şi şterge transpirația.

— Ştii că are de gând să ne omoare, nu? Îți dai seama că Ross ține funia asta ca să ne...

S-a oprit brusc şi nu a mai putut vorbi.

— De ce?

— Pentru că Joe Berk a trăit prea mult. Cu o săptămână mai mult. Joe a petrecut foarte multă vreme cu voi. Ross nu crede că vreunul dintre voi bănuia că Joe ar fi omorât-o pe Talya. Vrea să ia totul în mâinile lui. Vrea să pară ca şi cum...

Dobbis s-a înecat.

— Vezi funia aia? m-a întrebat.

M-am uitat la bucata de funie de pe podea.

— Vrea să pară că te-ai sinucis?

A dat din cap şi acum a început să plângă de-a binelea.

— Bănuiesc că e destul de uşor să crezi că Talya era în drum spre biroul meu când a fost omorâtă. Toată lumea ştie că am fost iubiți. Faci să pară că eram gelos pe Berk, gelos pe Hubert Alden.

— Dar de ce aici, în cupolă, dacă nu te poate găsi nimeni?

— Nu acesta era planul. Cel puțin nu până ați apărut voi. Avea pistolul. Încerca să mă forțeze să mă atârne de galeria de sus – în culise – înainte să ajungeți voi. Probabil avea mai multă funie. Gândeşte-te cât de uşor ar fi fost să mă sui eu acolo, a spus Dobbis. Putea să pară că m-am sinucis.

Nu e de mirare că Chet Dobbis spusese că era fericit când ne-a văzut pe mine şi pe Mercer în sală.

Ross Kehoe s-a dus la bar, s-a întors cu spatele şi s-a aplecat peste el.

— Prepară-mi ceva de băut, i-a spus Monei.

— Nu-mi da ordine, a spus ea.

— Eu fac toată treaba. Fă-mi ceva de băut.

S-a dus spre tejghea şi a turnat dintr-una din sticle. Se vedea pe fețele lor că se certaseră. Kehoe probabil că se simțea la fel de prins în cursă pe cât eram Dobbis şi cu mine. Nu era nevoie să combine amestecul acela de disperare cu alcoolul.

— Venirea ta în seara asta s-ar putea să îngreuneze lucrurile, mi-a spus Kehoe. Şi de aceea faci lucrurile şi mai grave pentru tine.

— Nu îi ştii foarte bine pe partenerii mei. Au ieşit deja din capcana de oțel şi nu vor pleca din clădire până nu mă găsesc.

Kehoe s-a uitat la ceas, a luat o înghițitură din pahar şi mi-a zâmbit.

— Intrarea din față a teatrului este încuiată, am spus. Ştiu că nici unul dintre noi nu a ieşit pe acolo şi dacă se întorc pe unde am venit, gardianul le va spune că nu am trecut pe acolo.

— Îl crezi pe idiotul acela prea deştept. Şi probabil nu ştii că sunt mai mult ieşiri chiar în spatele scenei. Trei uşi normale şi una pentru camioane, suficient de mare cât să scoți un container pe ea. E cel mai logic mod de a scoate repede pe cineva de aici, a spus Kehoe, plimbând limba în jurul buzelor. Uşile acelea sunt primele la care se vor gândi prietenii tăi când se vor elibera din cuşcă.

M-am uitat la Dobbis care a dat din cap aprobator.

— Îți garantez că se vor uita peste tot înainte să le treacă prin cap că există o intrare în această cupolă, a spus Kehoe, în timp ce Mona Berk i-a luat paharul din mână şi a băut din el. E în mijlocul oraşului ca o bilă gigantică şi nu a folosit niciodată la nimic.

— Zgomotul...

— Poate că ai multe diplome, dar nu ştii nimic util, nu-i aşa? La fel ca tot ce este în teatru, uşa este izolată fonic. Țipă, domnişoară procuror, şi poate o să te audă un porumbel în trecere, dar nimeni altcineva.

A băgat mâna în buzunar şi a scos ceva. Erau nişte obiecte mici pe care nu le puteam vedea, dar am auzit sunetul metalic în timp ce le rotea în mână.

Kehoe a deschis magazia pistolului. A ridicat mâna la gură şi m-am uitat cu groază cum a sărutat vârful glonţului şi l-a pus în armă. S-a uitat la mine şi a tras din nou aer în piept, a sărutat al doilea glonţ şi l-a pus şi pe acesta în magazie.

— Nu te pusesem şi pe tine la socoteală, a spus. Nu îmi place când se întâmplă asta.

Am ridicat capul şi am încercat să nu iau în seamă aroganţa lui care ne înspăimânta atât pe mine cât şi pe Dobbis. Ştiam că nu mai este nici o scăpare, dar Ross Kehoe ştia de mult lucrul acesta. Eram prinşi în capcană.

— Nu vor fi atât de proşti, încât să creadă că o femeie a dispărut dintr-un teatru şi nu mai poate fi găsită nicăieri.

— Nu fi atât de sigură pe tine, Alex, a spus Kehoe, îndreptând arma spre mine şi trăgându-i piedica, de parcă ar fi vrut să facă o încercare. Teoria asta nu a ajutat-o pe Natalya Galinova să iasă din Operă vie, nu-i aşa?

45

Trecuseră în jur de două ore de când Ross Kehoe şi Mona Berk se îndepărtaseră de locul unde ne ţineau prizonieri pe mine şi pe Chet Dobbis. Ne interziseseră să vorbim, iar ei îşi făceau planuri în şoaptă.

Singurele zgomote pe care le auzeam veneau pe deasupra – claxoane de maşini şi din când în când, sirene, dar care erau prea departe pentru a-mi fi de folos.

Kehoe a plecat de lângă noi şi s-a dus spre scară. Eram şi mai obosită şi din ce în ce mai înspăimântată de felul în care se transforma Kehoe pe parcursul nopţii, certându-se cu Mona şi apoi turnându-şi un alt pahar de băutură.

Mă dureau braţele din cauza legăturii, dar atenţia mi-a fost atrasă când am auzit ceva ce suna ca o uşă – singura legătură cu libertatea – care se deschide.

Părea că Ross plecase.

Zece minute mai târziu uşa s-a deschis din nou şi Kehoe a venit spre noi.

Se adresa Monei.

— Nu e nimeni jos. Sunt aprinse luminile, dar nu am văzut pe nimeni.

I-am şoptit lui Dobbis.

— De unde poate ştii? Ce poate să vadă?

— Îți aduci aminte stelele acelea enorme perforate?

Era cea mai frumoasă parte a sălii de teatru.

— Da, normal.

— Dacă Ross s-a dus în camera pe unde am intrat, a ajuns în spatele acelor opt stele. Când cei din Ordin au construit clădirea, acesta era unul dintre locurile în care aveau loc întâlnirile lor. Un alt spațiu gol. Dar din spatele stelelor se poate vedea foarte bine sala de teatru. Şi poți face asta fără să fii văzut de jos.

Totul părea să fie în avantajul lui Kehoe.

Mona s-a ridicat de pe scaunul de la bar şi s-a dus spre pat. Kehoe a venit spre noi.

— Ați putea să vă odihniți. Trebuie să vă păstrați energia pentru a ieşi de aici când vom fi gata de plecare.

Era cu spatele la Mona, care se aşezase pe pat. În timp ce se uita să vadă dacă suntem legați bine, a pus mâna pe genunchiul meu şi apoi a plimbat-o până spre coapsă. M-am abținut să nu țip în timp ce urmăream cu privirea degetele care se plimbau pe piciorul meu.

— Să mergem unde? Cum?, am întrebat şi l-am împins cu piciorul.

Se țicnise de tot dacă chiar credea că ne poate scoate din cupolă fără a fi văzuți.

— O să-ți spună Chet. Teatrul acesta are mai multe ieşiri şi pasaje secrete decât Vaticanul. Pe la două, trei dimineața, poate o să mergem. Poate va trebui să aşteptăm până mâine

noapte. (Kehoe a ridicat revolverul şi şi-a plimbat ţeava pe obraz.) Doar dacă nu cumva mă calci pe nervi prea mult.

— Şi atunci ce? am întrebat. Poliţiştii te vor căuta peste tot. Acasă, la aeroport, în gări, la agenţiile de închiriat maşini...

— Ştii, Alex, acesta este avantajul de a avea propriile avioane. BerkAir. Nu că am avea de gând să te luăm pe tine şi pe Chet aşa departe. Poate până ne asigurăm că sunteţi destul de departe.

— BerkAir spre Bahamas, fără îndoială.

— Mergem după bani, a spus Kehoe, aşezându-se pe pat lângă Mona, dar cu ochii la noi.

A pus pistolul la piept.

— Banii Monei, am spus, gândindu-mă dacă Joe Berk îşi scrisese testamentul după ce Briggs renunţase la proces.

— Îi urăsc pe oamenii bogaţi, a spus în timp ce o mângâia pe, Mona pe spate, râzând.

— Îmi plac numai banii lor.

Părea să fie destul de calm când a făcut această remarcă. Mona era în picioare şi, evident agitată, căuta pe cineva sau ceva care să fie ţinta ostilităţii ei. Se plimba între pat şi leagănul suspendat de tavan deasupra noastră. A luat cu o mână lanţul şi a aşezat cu cealaltă scaunul.

— Stai departe de el, a spus Kehoe.

— De ce? am întrebat.

Nu credeam că Mona Berk este obişnuită să i se spună ce să facă. L-a ignorat şi s-a aşezat în leagăn, împingând pentru a-l mişca.

— Vrei să te iau eu de acolo?

Ameninţarea lui Kehoe ar fi fost de ajuns pentru mine.

— Vreau să ieşi de aici, Ross. Asta vreau.

Ajungea din ce în ce mai sus, dispărând un moment în întuneric. Nu puteam vedea decât lanţul argintiu şi încercam să prind mişcarea.

Kehoe s-a dus înspre leagăn şi Mona s-a împins şi mai tare, ajungând aproape de tavan. Când a venit înspre el, Kehoe i-a ţâşnit înainte şi s-a încleştat cu coatele de lanţ ca să nu cadă.

— Eşti nebun? a strigat la Kehoe. Ce naiba ai păţit?

— Opreşte dracului chestia aia! a spus el, dându-se la o parte în timp ce Mona încerca să se oprească.

S-a oprit, şi-a dat capul pe spate şi a început să râdă.

— Eşti nervos, nu-i aşa? Eşti la fel de nervos ca mine, nu?

M-am uitat la ea cum a sărit şi s-a dus spre Kehoe. Nu am auzit ce vorbeau, dar am văzut că se certau, lucru care nu era bun pentru nici unul dintre ei.

Eram prea obosită pentru a putea închide ochii, eram prea agitată, îmi era teamă. M-am uitat la Chet Dobbis care a început să plângă. A întors capul când a văzut că mă uitam la el. Cu rezerva de energie pe care o mai aveam, m-am întors şi am tras de bucăţile de material cât de tare am putut.

Kehoe şi Mona stăteau pe pat, şuşotind ceva, au stat aşa până spre ora două. M-am uitat din nou când am văzut-o venind spre noi, probabil la comanda lui Kehoe. M-am oprit din tras şi am ţinut mâinile la spate.

Inima a început să-mi bată cu putere când am văzut-o pe Mona ţinând în mână un pistol.

— Nu ai nevoie de el, am spus. Sunt prea speriată pentru a face vreo problemă.

— Ne-ai făcut deja prea multe probleme. Uite ce ai cauzat, a spus, dând din mâna în care avea pistolul. Este vina ta că suntem închişi aici.

Trebuia să o calmez la fel de mult cum trebuia să mă calmez şi eu. Nu ştiam dacă Mona Berk mai ţinuse vreodată un revolver şi eram şi mai speriată de faptul că era posibil să fim la mâna unei amatoare.

— Ross pare că ştie ce vrea să facă, am spus, sperând că nu am enervat pe nimeni.

— Poate că ştia înainte să înceapă să bea, a spus Mona, uitându-se la el să vadă dacă era atent. (Se ridicase şi îşi dăduse cu apă pe față.) Nu ar fi trebuit să-l aştept aici. Ar fi trebuit să-l las să se ocupe singur de toată treaba asta murdară.

— Cum de ai avut încredere în el când l-ai cunoscut?, am întrebat cu intenția de a o calma.

Poate reuşeam să o conving că avea mai multe motive de a trăi decât avea el.

— Vreau să spun, nu lucra pentru unchiul tău?

— De parcă asta ar fi contat pentru mine. Crezi că există cineva pe lumea asta care să-i fie loial lui Joe mai mult decât până la primul salariu? m-a întrebat Mona. Ştii ce mi-a făcut Joe? Voi, cei care credeți că nu merita să moară aşa, ar trebui să ştiți. L-a plătit pe Ross să intre în apartamentul meu şi în birou, să pună nişte camere de supraveghere prin care să vadă ce aveam de gând. Nu goală, nu în dormitor. Joe trebuia să ştie cu cine umblam, cu cine mă întâlneam şi ce făceam. Pentru a avea un motiv ca să nu moştenesc nimic. Orice motiv. Aşa l-am cunoscut pe Ross.

Se gândea la vechea familie şi am continuat să o fac să se gândească la şi mai multe lucruri.

— Adică?

Mă durea încheietura şi îmi simțeam sângele acumulându-se acolo şi nu mi-am mai mişcat degetele.

— Lui Ross îi părea rău pentru mine. Îl auzise pe unchiul Joe vorbind de foarte multe ori despre cum voia să nu-mi dea partea mea de bani. A venit şi mi-a spus despre ce e vorba, mi-a spus că se simțea vinovat pentru ce făcuse. Mi-a spus ce ne făcea Joe mie şi lui Briggs.

Deci Ross Kehoe l-a înşelat pe Joe Berk. Şi a făcut asta cu cineva de pe urma căruia ar fi putut câştiga foarte bine.

Oare Mona chiar credea că este îndrăgostit de ea? Credea că nu ar înşela-o şi pe ea dacă se ivea ocazia?

— Aş fi putut să-l omor pe nenorocit chiar eu. Doar de asta aveam nevoie, a spus în timp ce mângâia țeava pistolului cu mâna.

Uram armele. Am stat în preajma lor destul de mult, lucrasem într-un birou unde erau multe arme şi aveam prieteni polițişti, dar nu am vrut niciodată să le folosesc. M-am uitat cu atenție la mâna Monei, încercând să-mi dau seama dacă era cât de cât familiarizată cu pistolul, dacă ştia cum se foloseşte. Dacă se pricepea la arme, eram în dezavantaj, şi pierdeam astfel orice subiect de discuție cu ea.

Am jurat că data viitoare voi învăța să folosesc un pistol dacă ieşeam vie de acolo.

— De ce a intrat cu forța Ross aseară în blocul meu? am întrebat-o, încercând să-i distrag atenția de la arma cu care se juca. De ce a venit după mine?

Mona Berk nu a răspuns.

— Sincer, chiar nu ştiam că a făcut ceva rău. Eu... încă nu ştiu de ce face asta acum, am spus.

Îmi puteam da palme singură fiindcă nu mi-am dat seama de asta mai devreme, dar nu am făcut-o.

— Rinaldo.

— Rinaldo Vicci?

— Da. M-a sunat în week-end, a spus Mona. Credea că a făcut o greşeală când a vorbit cu tine.

— Cu mine? Nu mi-a spus nimic.

Mi se simțea în glas disperarea. Era prea târziu pentru a o convinge că nu auzisem nimic de rău despre Kehoe decât acum câteva ore. Acum mă uitam la el şi nu mă puteam gândi la nimic altceva decât la un criminal.

Mi-a zâmbit.

— Rinaldo ştia că Ross spusese poliției că nu o văzuse niciodată pe Talya. Că nu o cunoştea. Dar Rinaldo a spus că era singur cu tine la Met în ziua aceea. Ți-a spus tot ce văzuse Ross în cabina Talyei.

— Dar, eu nu am... am încercat să neg.

Mona a negat apelul lui Vicci.

— Rinaldo încerca să profite de mine de parcă mi-ar fi făcut o favoare că îl acoperea pe Ross. Dar când i-am spus lui Ross despre convorbire, a înnebunit.

— De ce? Nu înțeleg.

— Ross s-a gândit că era cu câțiva paşi înaintea poliției. Nu credea că sunt deloc pe urmele lui. După ce Rinaldo a vorbit cu tine, tu erai cauza disperării lui.

— Dar...

Am întors amândouă capetele înspre scări ca reacție la acelaşi zgomot. A fost un sunet foarte slab la început şi dacă Mona nu s-ar fi uitat aş fi putut crede că este doar un țiuit în urechi cauzat de oboseală.

Dar l-a auzit şi Mona; părea înlemnită.

Am încercat să mă ridic în picioare şi m-a trântit înapoi, strigându-l pe Kehoe.

Zgomotul era puternic acum şi venea din spatele uşii de metal.

— Ți-am spus să nu te mişti, a spus Mona şi m-a plesnit peste față.

Strigătele ei l-au speriat pe Chet Dobbis care s-a rostogolit pe jos şi încerca să se bage sub scaun. Kehoe a venit lângă ea imediat.

— Ce? Ce naiba...

Am tras din nou de bucata de material cu care îmi erau legate mâinile; eram sigură că se putea desface în fâşii şi că puteam să-mi scot mâinile acum.

Kehoe s-a întins după pistol, iar brațul drept al Monei a fost azvârlit în spate de reculul armei care se descărcase.

— M-ai mințit! a țipat la iubitul ei. Mi-ai spus că nu ne pot găsi aici.

Privirea mi se plimba de la scară la pistolul pe care îl avea ea în mână. Aş fi putut ajunge la scări în câteva clipe, dar ea şi Kehoe – şi pistolul – m-ar fi prins înainte ca cineva să deschidă uşa.

Indiferent cine era de partea cealaltă – muncitori care se gândiseră că şi aici era un spațiu unde se putea căuta, sau şi mai bine, poliția – ar fi fost în mare pericol dacă aş fi dus pistolul în direcția lor. Pe de altă parte, nu ştiam dacă erau înarmați şi cum aş fi putut să mă protejez pe mine, pe Chet Dobbis şi pe ei – dacă nu ştiau că cei care ne țineau prizonieri sunt înarmați.

Mona intrase în panică, lucru care îmi confirma faptul că ea şi Kehoe nu se aşteptau să le vină aliați în ajutor. M-am uitat la ea cum a fugit de lângă uşa de care se apropiau inamicii spre camera mare a cupolei. Kehoe a fugit după ea, încercând să o prindă şi să-i ia pistolul.

Am mai tras încă o dată cu degetele de material şi am reuşit să-mi eliberez mâinile. Şansele să fiu ucisă erau la fel de mari şi dacă nu încercam să ies de acolo în momentul în care Mona şi Ross nu s-ar mai fi certat pe pistol.

M-am întors şi l-am văzut pe Kehoe luptându-se să ia pistolul. Ea îl lovea şi striga la mine.

— O să ne faci pe toți să murim, târfă, a strigat Mona.

Am căzut pe podea în timp ce ei începeau o nouă rundă.

— Cum ai putut să ai încredere în cineva care a mai trădat o dată? am strigat la ea. Nu după tine umblă, ci după averea lui Joe Berk.

— Taci naibii din gură, a spus Kehoe.

Apoi s-a uitat din nou la Mona, care fugise spre pat.

— Dă-mi-l, iubito. Pot să-i termin pe toți şi să ieşim de aici.

Mă târam pe burtă spre scări, gata să fug din cameră. Am văzut-o pe Mona cum a îndreptat pistolul spre pieptul lui Kehoe şi am inspirat, gata să-i mai spun câte ceva despre Kehoe.

— Probabil ai făcut o înțelegere cu Briggs, am strigat, ajungând deja la capătul scărilor. Puştiul renunță la procesul împotriva tatălui său, pentru a intra din nou în grațiile lui Joe. Apoi faci o înțelegere cu el să iei jumătate din tot ce trebuie să moştenească şi îi promiți că îi dai în continuare droguri şi fete. Dar a trebuit să-l omori pe Joe pentru a face asta. A trebuit să-l omori pe Joe înainte să-l dezmoştenească din nou pentru vreo prostie.

— Nu mai poți face mare lucru, i-a spus Kehoe Monei. Dă-l înapoi.

— O să te omoare, Mona. Imediat ce pune mâna pe banii tăi.

— Taci, a țipat la mine. Ți-am spus să taci.

— Pot să o fac eu să tacă, iubito. Vreau pistolul, a spus Kehoe.

— Nu mai contează acum, Ross, am spus. Nu contează decât dacă reuşeşti să sari cu leagănul tău de catifea roşie. Renunță, Mona. Nu-l lăsa să te prostească şi de data asta.

— Nu pot sparge uşa. E imposibil. Nu ar face niciodată rost de echipamentul de care au nevoie pentru a o face, i-a spus Kehoe în timp ce ea se dădea în spate.

— N-o sparg, am spus. O deschid.

Şi-a întors privirea şi s-a uitat la scări.

— Ghearele vieții, Ross.

Era cel mai frumos sunet pe care îl auzisem vreodată. Echipamentul hidraulic de salvare folosit de poliție şi armată în cele mai grave situații – pentru scoaterea cadavrelor din avioane şi maşini, pentru dezastre militare – şi din când în când pentru a salva oameni din furcile

caudine. Ştiam de acest tip de echipament şi ştiam că pot face treaba asta.

Mona ținea pistolul cu ambele mâini îndreptat spre mine.

— Nu mişca. Nu am nimic de pierdut dacă te omor. Din cauza ta suntem aici.

Lumina difuză a neoanelor de la zgârie-norii de afară făcea ca mişcările celor doi să pară sinistre. M-am uitat la Ross cum încerca să ia pistolul din mâinile Monei.

Mona a țipat când el a lovit-o peste falcă şi pistolul s-a descărcat încă o dată, mai mult din întâmplare.

Glonțul a lovit ceva din apropierea lui Chet Dobbis, care încercase să stea la podea. L-am auzit gâfâind şi l-am văzut cum încerca să-şi atingă genunchii cu mâinile legate.

Ştiam că era mai sigur să stau într-un loc întunecat, dar atunci Chet ar fi fost ținta criminalilor.

Când a ajuns în spatele scaunului, Mona îl vedea la fel de bine ca mine.

— Nu te mai mişca, idiotule!

Am auzit-o cum l-a strigat pe Dobbis în timp ce a îndreptat pistolul spre el şi acesta s-a mai descărcat o dată.

De data asta el a urlat de durere. Nu fusese văzut decât foarte puțin, dar Mona îl ochise.

M-am ridicat şi am mers spre el.

— Du-te de lângă mine, mi-a strigat.

Îi curgea sânge din umărul drept şi l-am apucat de cotul stâng pentru a-l trage de acolo. Reuşisem să țin socoteala gloanțelor pe care le trăsese şi am presupus că pistolul avea şase dar nu ştiam câte mai are Kehoe în buzunar.

— Renunță, a spus Kehoe, încercând să-şi recupereze pistolul. Nu o să dau greş.

— Nu o să ieşim niciodată de aici, mincinosul naibii, a spus Mona, vărsându-şi furia pe partenerul ei. Din cauza ta o să murim amândoi.

Am văzut flacăra pe care a scos-o pistolul şi din nou s-a auzit focul de armă. L-am văzut pe Ross Kehoe cum a căzut pe spate din cauza impactului şi am auzit cum i s-a zdrobit craniul de podea.

Mona a căzut în genunchi lângă el şi m-a ignorat un moment. Ţipetele ei au speriat toţi porumbeii de pe acoperiş. Fumul de la pistol avea un miros înecăcios.

Am lăsat braţul lui Chet Dobbis şi m-am îndreptat spre locul unde erau Mona Berk şi Ross Kehoe. Numărătoarea gloanţelor era în favoarea mea şi zgomotul de la uşă îmi dădea curaj.

Trecând pe lângă bar, am luat o carafă de cristal, am spart-o de tejghea şi m-am dus spre Mona cu ceea ce a rămas din carafă, în mână; Mona încetase să mai ţipe, iar Kehoe era nemişcat lângă ea.

— Pistolul este gol, Mona, am spus. Lasă-l jos.

Nu s-a uitat la mine de prima dată. Părea că este în stare de şoc din cauza sângelui lui Ross care se scurgea spre ea.

— Lasă-l jos, am spus, hotărâtă să i-l iau din mână înainte de a reuşi să intre cineva în cameră.

În timp ce mă apropiam de ea, am văzut că pieptul lui Kehoe se mişca, dar Mona nu se uita la asta. Nu-şi putea lua ochii de la balta de sânge care ajunsese la genunchiul ei şi i se întindea pe pantaloni.

Am făcut câţiva paşi înspre ea şi a ridicat capul, uitându-se la mine ca la o stafie.

Nu a spus nimic – doar a ţipat. Când a ridicat mâna dreaptă – ridicând şi pistolul – am lovit-o cu carafa. Pistolul a căzut pe podea şi a alunecat sub pat destul de departe, iar carafa s-a spart în sute de bucăţi când, în urma loviturii, Mona a picat pe ea.

În timp ce se rostogolea de durere, încercând fără succes să-şi scoată cioburile din piele, am luat pistolul şi am alergat pentru a-i alerta pe salvatori prin gaura pe care o

făcuseră. Apoi l-am dezlegat pe Chet Dobbis şi m-am uitat la rana de la umărul lui, liniştindu-l – pe el şi în acelaşi timp pe mine – în timp ce aşteptam să fie deschisă uşa marelui dom din Templul Mecca.

46

— V-a luat ceva timp să veniți după mine.

Stăteam într-o cameră de la secția de poliție Midtown North, la câteva minute de City Center. Era ora cinci dimineața şi aproape singura oră la care nu puteai găsi în Manhattan un bar unde să se servească lichior.

— A fost o încercare pentru Mercer. Prietenii lui de la forțele speciale l-au găsit pe Ramon Carido la un adăpost pentru cei fără casă din Queens şi vor să mergem acolo să-l arestăm. Am crezut că va fi o veste bună pentru tine în cazul în care te mai găseam vreodată. Battaglia era atât de speriat să nu te piardă – sau să nu i se facă publicitate negativă – încât a vorbit el însuşi cu cei de la Interpol. Funcționarii din Turcia ştiu unde locuiesc părinții lui Sengor şi în câteva zile îl vom avea pe nenorocitul acela. Ralph Harney? Cei de la Omucideri din Bronx l-au chemat din nou pentru un interogatoriu. Avem trei finalişti, Coop. Nu a fost o noapte rea pentru băieții buni.

— De ce nu îmi răspundeți la întrebare?

— Ştii operațiunea, Coop. Cei de la statul major trebuie să vorbească mai întâi cu tine.

— Spune-mi ceva, te rog. Ce ați făcut, de fapt, atât timp?

— Strict secret. Nu putem spune.

— Ați fost la cupolă cu echipele de urgență?

— Am vrut să fiu în spatele lor când deschideau uşa. Prima dată când am ajuns acolo voiam să țip la tine, Coop. Ultima întrebare de la *Jeopardy*!. Asta voiam să spun. Doar

că nu aveam loc şi eu acolo. Hei, locotenente, ai vreo sticlă de whisky prin sertar? Dă-i domnişoarei ceva de băut.

— Şi care e răspunsul? am întrebat. Ce fel de indiciu aveai de gând să-mi dai?

— Phoebe Moses. Acesta era răspunsul.

— Ai câştigat, Mike. Nu m-ar fi ajutat cu nimic.

M-am frecat la ochi şi am încercat să-mi controlez frica pentru a putea fi de folos când aveam să vorbesc cu detectivii.

— Nu o ştii pe Phoebe Moses? Trebuie să-mi dai douăzeci de dolari, a spus, turnând băutura într-o cană de cafea pe care era desenat un poliţist de la omucideri lângă un cadavru, alături de sloganul: „Ziua noastră începe atunci când se termină a ta".

— Mercer?

— Mi-ai luat banii.

— Cine a fost Annie Oakley? M-am gândit că dacă îţi spuneam asta ai fi fost gata să te împuşti singură. Mă gândeam că dacă mai eşti în viaţă şi ai să auzi indiciul meu o să te enervezi şi o să-l împuşti pe unul dintre cei doi.

Am ridicat cana şi am băut din whisky. Ştiam că Mike nu încerca decât să fie nostim, imaginându-şi tot felul de scene îngrozitoare.

— Ar fi fost ceva, domnule Chapman.

— Trebuie să scapi de fobia ta cu armele. Kaiserul Wilhelm a lăsat-o pe Oakley să tragă în scrumul unei ţigări pe care o avea în gură. Îţi spun, Coop, Oakley a devenit atât de bună, încât l-a întrecut pe cel mai mare trăgător în viaţă, Frank Butler. Şi ştii ce? Deşi îl umilea în public – aşa cum îmi faci tu uneori mie – s-a căsătorit cu ea. I-a trecut.

— Vrei să-ţi asumi riscul acesta dacă mă înveţi să trag?

— M-aş mulţumi şi cu douăzeci de dolari.

— Mai erau gloanţe în pistol? am întrebat.

Mike a clătinat din cap.

— Încă nu ştii să tragi, dar eşti bună la matematică.

— Kehoe era sigur că nu o să ne găsiți în cupolă.

— Aproape avea dreptate, a spus Mercer. Am avut o ehipă care a cercetat zona, dar nu a ajuns până la capăt. Nu vedeau nimic, nu auzeau nimic. Părea că nu a mai fost nimeni acolo de ani de zile. Nu am putut găsi nici măcar un muncitor care să ştie cum să ajungem acolo. A trebuit să-l trezim pe director din somn, dar asta s-a întâmplat după ce am avut noroc.

— Unde credeai că am plecat?

Mercer stătea în spatele meu şi îmi făcea masaj.

— Ne-am gândit că Ross Kehoe te-a scos afară. Te-a răpit şi te-a pus într-o maşină şi apoi te-a dus în afara oraşului.

— Când aveți de gând să-mi spuneți cum v-ați dat seama? Cine e eroul?

— Ai milă, a spus Mercer, uitându-se la Mike. Nu o lăsa să citească totul în ziare mâine dimineață. Nu o ajută să se calmeze.

Mike a început să-mi explice.

— În momentul în care am ieşit din capcana de pe scenă, i-am spus lui Peterson să trimită aici detectivii care stăteau la apartamentul Monei Berk. Să vadă dacă era ceva înăuntru – notițe, bilete, mesaje pe robotul telefonului – orice care să ne dea un indiciu să-l căutăm pe Kehoe. Nu fi aşa surprinsă şi nu-mi da lecții despre cum trebuia să am un mandat de percheziție şi prostii de genul acesta. Vorbim de nişte circumstanțe foarte grave, despre o situație pe viață şi pe moarte. Viața ta. Nu mă uitam după probe pe care să le folosesc la tribunal, Coop. Mă uitam pentru tine.

— Sunt ultimul om care ar putea să-ți critice tehnicile în momentul acesta. Am ridicat cana şi am dat noroc.

— Se pare că Ross Kehoe avea şi el propriile monitoare în apartament, pentru a putea vedea ce pune la cale Berk. Să vadă dacă Berk se uita la dansatoare.

— Nenorocitul.

— Unul dintre monitoare era conectat la o cameră montată în cupolă. Cei doi detectivi ne-au descris ce au văzut – forma deosebit de mare şi rotundă a domului – şi faptul că Mona Berk era acolo la un moment dat, stând pe pat. Senzorii camerei de luat vederi se pare că fuseseră acționați. Dar nu aveau nici cea mai vagă idee unde putea fi.

Bineînțeles că patul – şi leagănul de catifea roşie – erau în bătaia camerei, chiar dacă eu şi Dobbis nu eram.

— Nici noi nu am fi ştiut unde e, a spus Mercer, dacă mie şi lui Mike nu ni s-ar fi prezentat Templul Mecca. Mă refer la faptul că nu sunt prea multe cupole de genul ăsta în oraş, dar nu ne-am fi gândit niciodată să căutăm acolo dacă nu era camera de luat vederi.

— Kehoe era conştient când l-a luat ambulanța?

Mike a dat din cap.

— O să reziste, totuşi. Nenorociții de teapa lui o fac întotdeauna.

— Deci nu are nici cea mai vagă idee că proba de ADN de pe mănuşă se potriveşte cu a lui?

— O să păstrăm ştirea asta pentru mai târziu, la spital, poate mâine.

Le-am spus ce îmi spusese şi mie Mona Berk. Se pare că Talya, în încercarea ei de a-l şantaja pe Joe Berk, îşi dăduse seama – sau îi spusese Joe – că Ross Kehoe era cel care instalase camerele de supraveghere. În ziua în care Rinaldo Vicci i-a văzut împreună în cabina Talyei, atunci se certa cu Kehoe – o ceartă care se pare că i-a pecetluit soarta.

— Lucy DeVore, am spus, aducându-mi aminte de trupul tinerei care intrase şi ea în viața lui Joe Berk. Asta înseamnă că nu o să aveți ocazia să vorbiți cu el despre Lucy DeVore.

Mercer şi cu mine tocmai vorbeam despre ea acum ceva timp.

— Când eu eram la uşa morţii?

— Blondino, nu am putut să o deschidem mai repede. Îţi aduci aminte ce a spus Hubert Alden, că Talya era cea care trebuia să fie în leagănul acela la audiţie?

— Da.

— Probabil Kehoe a făcut leagănul pentru a o ucide pe Talya. Un plan de rezervă pentru ziua de luni, în cazul în care nu ar fi putut să o omoare la Operă vineri noaptea.

— Dar Lucy? Cum a putut s-o lase să se urce în leagăn când ştia că se va rupe?

De data acesta a vorbit Mercer.

— Pentru că Briggs Berk se îndrăgostise de ea. Sau cel puţin aşa credea el în ultimele săptămâni.

Aşa că Mona şi Ross Kehoe s-au gândit că era mult mai bine să se ocupe şi de ea, pentru că ar fi fost mai puţin de împărţit din avere. Şi la o audiţie de genul acela – un loc perfect pentru un accident, în faţa multor martori. Dacă Lucy era moartă, ar fi avut un control mai mare, pentru moment, asupra lui Briggs. Era mai puţin probabil să se certe cu ei din moment ce se gândea la ea. Deşi trebuia să se gândească că peste puţină vreme ar fi avut ceva de spus.

— Asta e problema cu banii. Te urmăresc mereu. Pui prea multe întrebări, Coop. Termină de băut ca să putem merge acasă, a spus Mike. Parcă-l aud pe Joe Berk acum.

— Ce vrei să spui?

— Ştii tu, obsesia pe care o avea pentru oamenii care îşi schimbau numele. Moses, o fată pe care o chema Phoebe Moses. De ce şi-ar fi schimbat numele în Annie Oakley? E bine să fii Moses.[8] Asta ar fi spus Berk. Trebuie să-mi dau seama de ce l-a schimbat cu Oakley.

---

[8] *Moses* e transcrierea în engleză a numelui Moise (n.t.)

— Uită de cei din familia Berk, a spus Mercer. Lasă cana aia jos, Alexandra, şi înainte să te ducem acasă o să căutăm un fast-food unde să putem mânca ceva.

— Ştiu un loc, a spus Mike. Atât timp cât face ea cinste.

— Facem progrese.

— Ce vrei să spui, Coop?

— Acum zece zile, când am început să lucrăm la cazul ăsta, m-ai refuzat când Mercer şi cu mine ne-am oferit să te luăm la micul-dejun.

— Nu-ți forța norocul, puştoaico. Fără balet...

— Nu am spus decât de ouă ochiuri cu şuncă.

— Fără operă, fără...

Mercer mi-a dat mâna şi m-a ajutat să mă ridic.

— Ne e foame, i-a spus lui Mike. Hai să mergem.

— Fără bilete la teatru. Fără Shakespeare, fără musicaluri, fără...

— Îți place Broadway-ul. Întotdeauna ți-a plăcut să mergi cu mine la spectacole.

— Asta a fost înainte să le cunosc pe toate fantomele de acolo, Coop. Prea multe fantome în teatre – mult prea multe. Şi încă nu am reuşit să mă descurc cu a mea.

MULȚUMIRI

Marile instituții din New York fac parte din comorile noastre naționale. A fost un noroc să am de-a face cu ele din copilărie şi sunt în continuare locurile unde merg pentru a mă distra şi a mă simți bine în compania actorilor, a dansatorilor şi a muzicienilor.

În 1980, pe vremea când eram o tânără procuroare – şi unul dintre sponsorii Baletului de la Lincoln Center – o violonistă de treizeci de ani pe nume Helen Hagnes Mintiks a fost omorâtă la Metropolitan Opera între actele unui spectacol. Erau peste patru sute de oameni în seara aceea,

nici unul nu l-a văzut pe criminal şi nici nu a auzit zbaterea artistei. La fel ca restul romanelor mele, acesta este dedicat victimelor violenței şi acelor oameni deştepți şi pasionați – polițişti, procurori, oameni de ştiință – care au misiunea de a-i aduce în fața instanței pe criminali.

Minunata Beverly Sills m-a lăsat să intru în „casa" ei – la Met – unde am petrecut nenumărate ore. Ariene Schuler – o dansatoare care a devenit avocat şi care continuă să ridice sala în picioare la City Center – a facilitat vizite care mi-au trezit interesul pentru arhitectura deosebită a clădirii.

Există o filială minunată a Bibliotecii Publice a oraşului New York la Lincoln Center unde am găsit informații extraordinare despre trecutul şi prezentul activității de pe Broadway şi despre actori.

100 de ani de teatru american, scrisă de colectivul de la Arhivele Schubert şi Gerald Schoenfeld (un personaj legendar al teatrului) (Abrams, 2001), *Crimă la Met,* de David Black (Dial Press, 1984), discuțiile pe care le-am avut cu Barry şi Fran Weissler şi arhivele de la *New York Times* mi-au oferit multe date concrete şi savoare.

Le mulțumesc celor care îmi publică romanele, celor de la Scribner şi Pocket Books – Susan Moldow, Roz Lippel, Carolyn Reidy, Louise Burke, Mitchell Ivers, Sarah Knight, Erica Gelbard şi John Fulbrock. Îi mulțumesc în special lui Erin Cox, cel mai bun partener pentru publicitate pe care şi l-ar putea dori un scriitor.

Succesul acestui roman se datorează editorului meu, Colin Harrison. Un foarte bun autor el însuşi, Colin a făcut romanul acesta şi mai valoros.

Vreau să le mulțumesc din nou lui Hilary Hale şi David Young de la Time Warner din Marea Britanie pentru ajutorul şi prietenia lor.

Şi lui Esther Newberg, un mare agent şi o foarte bună prietenă.

Familia şi prietenii sunt bucuria mea cea mai mare şi au fost sprijinul meu în multele ore pe care le-am petrecut singură cu Chapman şi Coop. Şi mai mult decât toţi, soţul meu, Justin Feldman, pentru că a crezut în mine de la primele rânduri ale primei cărţi.

Asta e pentru el – şi pentru cei doi cititori minunaţi pe care îi iubim – Matthew şi Alexander Zavislan.

LINDA FAIRSTEIN
DANSUL MORŢII

Linda Fairstein (1947) a condus timp de 20 de ani departamentul de infracţiuni sexuale al procuraturii din Manhattan. Din 1994 începe o serie de romane poliţiste în care o aduce în atenţia cititorilor pe Alexandra Cooper, procuror, un alter ego al autoarei.

În timp ce investiga un caz de viol, Alexandra Cooper este chemată de detectivii Mercer Wallace şi Mike Chapman să li se alăture într-un nou caz.

Faimoasa balerină Natalya Galinova dispare în timpul unei reprezentaţii de la Metropolitan Opera, punctul de maxim interes artistic al New Yorkului. Cadavrul ei este descoperit curând în sistemul de aerisire al Operei.

Suspecţii nu sunt puţini: agentul balerinei, producătorul voyeurist de pe Broadway, fiica acestuia şi directorul artistic al Operei.

„Când am renunţat la investigaţii în 2002, Kate White, redactorul şef de la *Cosmopolitan*, m-a rugat să colaborez cu o rubrică pe care a numit-o: *Din dosarele Lindei Fairstein*. Scriam despre crime reale, dezvăluite din trecutul meu de procuror: hărţuiri sexuale, violuri, crime în serie; nici un pic de ficţiune.”

Linda Fairstein

LINDA

DA
MO

Linda Fairstein (194
departamentul de in
din Manhattan. Din
polițiste în care o
Alexandra Cooper, p

În timp ce investiga u